#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

AYRILIK VAKTİ

30'DAN FAZLA DİL MİLYONLARCA OKUR

JODI PICOULT

APRİL

Yayın No: 170

1. Baskı: Mart, 2017

ISBN: 978-605-5162-79-5

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Türkçesi
Serkan GÖKTAŞ

Editör
Nazlı Berivan AK

Son Okuma
Adalet ÇAVDAR
Sibel SEZGİNTÜREDİ

Kapak Tasarım
TERAPİ

İç Tasarım
Adem ŞENEL

Baskı
Ayrıntı Basımevi
Sertifika No: 13987

Yayın
A.P.R.I.L Yayıncılık
Tarık Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: (00 90) 212 252 94 38
Faks: (00 90) 212 252 94 39
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

Bu kitabın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Özgün Adı: Leaving Time

This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Random House LLC

AYRILIK VAKTİ

JODI PICOULT

Joan Collison için,

Gerçek bir dost sizinle yağmurda çamurda,
karda kışta yüzlerce kilometre yürüyendir.

GİRİŞ

Jenna

Bazı insanlar fil mezarlığı diye bir şey olduğuna inanırlardı: hasta ve yaşlı fillerin ölmek için gittikleri bir yer. Sürülerinden ayrılır ve okulda mitoloji derslerinde okuduğumuz titanlar gibi tozlu topraklarda ilerlerlerdi. Efsaneye göre fil mezarlığı Suudi Arabistan'daymış, doğaüstü bir gücün kaynağıymış burası, dünyaya barışı getirecek bir büyü kitabı varmış burada.

Mezarlığı araştırmaya giden kâşifler haftalarca ölüme yürüyen filleri takip eder, daireler çizip durduklarını neden sonra fark ederlermiş. Bu gezginlerin bazıları tümden ortadan kaybolurmuş. Bazıları gördüklerini hatırlayamazmış ve mezarlığı bulduğunu iddia eden tek bir kâşif bile bir daha yerini çıkaramamış.

Sebebi şu: Fil mezarlığı bir efsanedir.

Evet, araştırmacılar çok defa aynı bölgede kısa aralıklarla ölmüş birçok fil cesedi bulmuştur. Annem Alice olsa, bu toplu mezarlığın son derece mantıklı bir sebebi olabileceğini söylerdi: kıtlıktan ya da kuraklıktan hep birden ölen bir fil sürüsü; fildişi avcılarının neden olduğu bir katliam. Afrika'nın güçlü rüzgârları bile kemikleri savurup aynı yere toplamış olabilir. *Jenna*, derdi bana, *gördüğün her şeyin bir açıklaması vardır.*

Filler ve ölüm hakkında masal değil de, soğuk ve katı bilimsel gerçekler olan bol miktarda bilgi vardı. Bunları bana annem de anlatırdı. Maura'nın gölgesine sığınmaktan hoşlandığı koca

meşenin altında omuz omuza oturur, filin hortumuyla meşe palamutlarını koparıp atmasını seyrederdik. Annem de her hareketine olimpiyatlarda görevli bir hakem gibi puan verirdi: *8,5... 7,9. Ooo! Mükemmel bir 10.*

Belki onu dinlerdim. Belki de sadece gözlerimi kapatırdım. Belki annemin tenindeki böcek ilacının kokusunu ezberlemeye çalışırdım veya dalgın dalgın saçımı örmesini ve ucunu yeşil otların arasından kopardığı bir sapla bağlamasını seyrederdim.

Belki de başından sonuna hep keşke bir fil mezarlığı *olsaydı* diye geçirirdim içimden, ama sadece filler için değil. Çünkü o zaman onu bulabilirdim.

Alice

Dokuz yaşındayken -büyüyüp bilim insanı olmadan önce- her şeyi bildiğimi düşünürdüm veya en azından her şeyi bilmek isterdim ve benim görüşümce ikisi arasında bir fark yoktu. O yaşta, hayvanlara saplantı derecesinde tutkundum. Kaplanların anavatanının Asya olduğunu biliyordum. Yunusların etobur olduğunu biliyordum. Zürafaların dört midesi olduğunu ve bir çekirgenin bacak kaslarının insanın kaslarına kıyasla bin kat güçlü olduğunu biliyordum. Beyaz kutup ayılarının tüylerinin altında siyah renkte derilerinin olduğunu ve denizanalarının beyinlerinin olmadığını biliyordum. Bütün bunları güya üvey babamın doğum günümde bana hediye ettiği "Hayvanların İlginç Yönleri" adlı kartlardan öğrenmiştim. Üvey babam bir sene önce evden ayrıldı ve en iyi arkadaşı Frank'le San Francisco'ya yerleştiler. Annem benim kendisini duymadığımı zannettiği anlarda Frank'ten "öteki kadın" diye bahsederdi.

Her ay postadan yeni kartlar gelirdi ve bir gün, Ekim 1977'de, tüm zamanların en iyi kartı geldi: filler hakkındaki kart. Filin neden en sevdiğim hayvan olduğunu bilmiyorum. Belki de sebebi, odama orman havası katan yeşil kabarık tüylü halı ve duvar kâğıdının üzerindeki dans eden fil çizimleriydi. Belki de bebekken ilk izlediğim filmin *Dumbo* olmasıydı. Ya da anneme kendi annesinden miras kalan kürkün içindeki ipek astarın bir hint elbisesi olan sari kumaşından yapılmış olması ve üzerinde fil desenleri bulunmasıydı.

O hayvan kartından filler hakkında temel bilgileri öğrendim. Karada yaşayan en büyük hayvanlardı ve ağırlıkları bazen altı tonu geçebiliyordu. Her gün 150-200 kilo kadar yemek yiyorlardı.

Karada yaşayan hayvanlar arasında en uzun hamilelik dönemini filler geçiriyordu: yirmi iki ay. Sürüler halinde yaşıyorlardı ve sürünün lideri genellikle grubun en yaşlısı olan dişiydi. Sürünün her gün ne yöne gideceğine, ne zaman dinleneceğine, nerede yiyeceğine ve nerede su içeceğine lider karar verirdi. Yavrular sürüdeki tüm dişiler tarafından kollanıp büyütülürdü ve sürüyle birlikte dolaşır, fakat erkekler on üç yaşına ulaştıklarında sürüden ayrılırlardı. Kimi zaman tek başlarına dolaşmayı yeğler, kimi zaman da diğer erkeklerle bir araya gelirlerdi.

Fakat bunlar *herkesin* bildiği gerçeklerdi. Bense kafayı fillere takmıştım ve okul kütüphanesinden, öğretmenlerimden ve kitaplardan öğrenebildiğim her şeyi öğrenmeye çalışıyordum. Bu nedenle de size yukarıdakilere ek olarak fillerin güneşten yandıklarını, sırtlarına toprak atmalarının ve çamurlarda yuvarlanmalarının sebebinin bu olduğunu söyleyebilirdim. En yakın yaşayan akrabaları kaya damanı denen, kobay faresini andıran tüylü bir hayvandı. Tıpkı bir bebeğin sakinleşmek için başparmağını emmesi gibi yavru bir filin de bazen hortumunu emdiğini biliyordum. 1916 yılında Erwin, Tennessee'de Mary adında bir filin cinayetten yargılandığını ve asıldığını biliyordum.

Geri dönüp baktığımda, eminim annem benden filleri dinlemekten bıkmıştı. Belki bu yüzden bir cumartesi sabahı daha güneş doğmadan beni uyandırmış ve bir maceraya çıktığımızı söylemişti. Connecticut'ta evimizin yakınlarında hayvanat bahçesi yoktu ama Springfield, Massachusetts'teki Forest Park Hayvanat Bahçesi'nde gerçek, canlı bir fil vardı ve biz de onu görmeye gidecektik.

Heyecanlı olduğumu söylemek hafif kalırdı. Saatlerce annemin kafasını fil şakalarıyla şişirdim:

Güzel, gri ve camdan ayakkabıları olup, kedi olmayana ne denir? Kül Fili.

Fillerin derisi neden kırışıktır? Çünkü ütü masasına konamayacak kadar büyüktürler.

Dört fili bir Vosvos'a nasıl sığdırırsınız? İkisini öne, ikisini arkaya.

Fillerin neden hortumları vardır? Çünkü o zamanlar itfaiye teşkilatı henüz kurulmamıştı da ondan.

Hayvanat bahçesine vardığımızda koşa koşa ilerledim ve kendimi fil Morganetta'nın karşısında buldum.

Hiç de hayal ettiğim gibi görünmüyordu.

Bu, benim hayvan kartlarımda ya da okuduğum kitaplarda anlatılan ihtişamlı hayvan değildi. Bir kere, kapatıldığı yerin ortasında duran dev bir beton bloğa zincirlenmişti ve sağa sola gidemiyordu. Arka bacaklarında prangaların neden olduğu yaralar vardı. Tek gözü yoktu ve diğeriyle de bana bakmıyordu. Ben sadece hapishanesinde ona bakmaya gelmiş sıradan bir insandım.

Annem de filin içinde bulunduğu koşullar karşısında şok olmuştu. Hayvanat bahçesi çalışanlarından birini çevirip sorguladı. Öğrendiğimize göre Morganetta bir zamanlar geçit törenlerinde yer alır, yakınlardaki bir okulda üniversite öğrencileriyle halat çekme oynamak gibi numaralar yaparmış, ancak yaşlanınca ne yapacağı kestirilemeyen vahşi bir hayvana dönüşmüş. Kafesine çok yaklaşan ziyaretçilere hortumuyla vuruyormuş. Bakıcılarından birinin de bileğini kırmış.

Ağlamaya başladım.

Daha hayvanat bahçesine geleli on dakika geçmemesine rağmen annem beni apar topar arabaya attı ve dört saatlik dönüş yoluna koyulduk.

"Ona yardım edemez miyiz?" diye sordum.

İşte böylece, henüz dokuz yaşındayken, bir fil hakları savunucusu oldum. Kütüphaneye yaptığım bir ziyaretin ardından mutfak masasına oturup Springfield Belediye Başkanı'na, Morganetta'ya daha fazla alan ve daha fazla özgürlük tanıması için bir mektup yazdım.

Başkan sadece bana cevap yazmakla kalmadı. Aynı zamanda bu cevabını *The Boston Globe* Gazetesi'ne de gönderdi ve mektup gazetede yayımlandı. Sonra da bir muhabir bizi telefonla arayıp belediye başkanını Morganetta'yı hayvanat bahçesindeki bufalolara

ayrılmış çok daha geniş otlağa almak için ikna eden dokuz yaşındaki kızın hikâyesini haber yapmak için izin istedi. Bana okuldaki toplantı salonunda düzenlenen bir törenle Düşünceli Yurttaş Ödülü verdiler. Büyük açılış için belediye başkanıyla birlikte kırmızı kurdeleyi kesmek üzere hayvanat bahçesine davet edildim. Flaşlar yüzümde patlayınca bir an için hiçbir yeri göremedim. Morganetta arkamızda dolaşıyordu ve bu defa bana sağlam gözüyle bakıyordu. Fakat hâlâ üzgün olduğunu biliyordum. Biliyordum işte. Başına gelen onca şeye rağmen -zincirler ve prangalar, kafese kapatılması ve dayak yemesi, hatta belki Afrika'dan koparıldığı günlerin anıları- o kocaman bufalo otlağının hâlâ içindeydi ve yeni edindiği tüm o geniş alanı dolduruyordu.

Bu arada, Başkan Dimauro gerçekten de Morganetta'nın hayatını daha iyi hale getirmek için çabaladı. 1979'da, Forest Park'ın kutup ayısı ölünce tesis kapandı ve Morganetta Los Angeles Hayvanat Bahçesi'ne nakledildi. Buradaki yuvası çok daha büyüktü. Bir havuz, oyuncaklar ve orada yaşayan iki yaşlı fil vardı.

Bugün bildiklerimi o zamanlar bilseydim, belediye başkanına filleri kendi türlerinin yanına koymanın arkadaş olmaları için yeterli olmayacağını söyleyebilirdim. Fillerin kişilikleri en az insanlarınki kadar benzersizdir ve nasıl ki rastgele iki insanın yakın arkadaş olmasını bekleyemezsiniz, iki filin de sırf fil oldukları için aralarında bir bağ oluşmasını bekleyemezsiniz. Morganetta daha da derin bir bunalıma sürüklenmeye devam etti, kilo kaybediyordu ve durumu kötüye gidiyordu. Los Angeles'a gelmesinden yaklaşık bir yıl sonra bir gün yaşadığı yerdeki havuzun dibinde ölü bulundu.

Bu hikâyeden çıkarılacak ana fikir; bazen dünyada bir fark yaratmak için her türlü girişimde bulunabilirsiniz ama bunun iğneyle kuyu kazmaya çalışmaktan bir farkı yoktur.

Bu hikâyeden çıkarılacak ikinci ana fikir; ne kadar çabalarsak çabalayalım, ne kadar istersek isteyelim... bazı hikâyelerin mutlu sonu yoktur işte.

I. BÖLÜM

Destansı nezaketimi nasıl açıklasam ki? Bedenimin yaramaz bir çocuk tarafından balon gibi şişirildiğini hissediyorum.

Bir zamanlar bir şahin kadardım, bir aslan kadardım, şimdiki gibi bir fil değildim.

Derilerim sarkıyor ve sahibim başaramadığım bir numara yüzünden beni azarlıyor. Bütün gece çadırımda bu numarayı çalıştım ve bu yüzden biraz uykusuzdum. İnsanlar benimle hüzünle ve çoğunlukla akılcılık çerçevesinde bağ kuruyorlar. Randall Jarrell beni Amerikalı şair Wallace Stevens ile kıyaslamıştı. O üç mısralık kıtalarda bunu görebiliyordum ama zihnimde ben daha ziyade Eliot'a benziyordum, Avrupalı bir adamdım, görgülü bir adamdım. Bu kadar merasim düşkünü birinin çöküntü yaşaması doğaldır. Denge, cambaz teli ve konilerle yapılan şaşırtıcı numaralardan hoşlanmıyorum.

Biz filler alçakgönüllülük timsaliyizdir, ölmek üzere çıktığımız hüzünlü göç yolculuğu bunun en birinci örneğidir.

Fillere, toynaklarıyla Yunan alfabesini yazmanın öğretildiğini biliyor muydunuz?

Acılarımızdan bitmiş, tükenmiş halde koca sırtlarımızın üzerine yatarız ve çimleri yolup göğe fırlatırız; bir dua değil, oyalanma biçimi sadece.

Son yolculuğumuzda gördüğünüz şey alçakgönüllülük değildir, ağırdan almadır. Yatmak koca bedenime acı veriyor.

—Dan Chiasson, "Fil"

Jenna

Anılar denilince, ben tam bir uzman sayılırım. Henüz on üç yaşında olabilirim ancak yaşıtım olan diğer çocuklar moda dergilerini nasıl yalayıp yutuyorsa, ben de bu konuyu öyle araştırdım. Dünyaya dair hatıralarınız vardır, mesela sobanın sıcak olduğunu ve kışın yalınayak dolaşırsanız ayak parmaklarınızın donacağını bilmek gibi. Bunların dışında, duyularınızla edindiğiniz anılar vardır; güneşe bakınca gözlerinizi kısmak zorunda kalmanız ve solucandan pek de leziz bir yemek olmayacağını bilmek gibi. Tarih dersinden anımsadığınız ve final sınavınızda kâğıda aktardığınız tarihler vardır. Bunları hatırlarsınız çünkü evrenin muazzam düzeni içinde önemli yere sahiptir (ya da bana öyle söylediler). Bir de hatırladığınız kişisel detaylar vardır, hayat grafiğinizde kimsenin umurunda olmayan ama sizin için önemli ani yükselişler. Geçen sene okulda fen bilgisi öğretmenim hafıza üzerine tek başıma araştırma yapmama izin verdi. Öğretmenlerimin çoğu bana tek başıma araştırma yapma izni veriyor çünkü sınıfta sıkıldığımı biliyorlar ve bence onlardan daha fazla şey bildiğimi görünce biraz korkuyorlar ve bunu itiraf etmek istemiyorlar.

Hatırladığım ilk anının kenarları tıpkı çok parlak flaşla çekilmiş bir fotoğraf gibi beyaz. Annem elinde bir pamuk şeker tutuyor. Parmağını dudaklarına götürüyor -*Hişt, bu ikimizin arasında sır kalacak*- ve sonra şekerden küçük bir parça koparıyor. Dudaklarıma değdirdiği zaman şeker eriyor. Dilim parmağının etrafında dönüyor ve parmağını hevesle emiyorum. *Tatlı,* diyor annem. Bu

biberonum değil, bilmediğim bir tat ama güzel. Sonra annem eğilip beni alnımdan öpüyor. *Sen benim tatlımsın,* diyor.

Dokuz aylıktan daha büyük olamam herhalde.

Bu gerçekten muhteşem bir şey çünkü çoğu çocuğun ilk hatırladığı anısı iki ila beş yaşları arasındadır. Bu, bebeklerin hafızasını yitirmiş küçük yaratıklar olduğu anlamına gelmez; konuşmaya başlamadan çok öncesine kadar uzanan anıları vardır ancak konuşmaya başladıkları zaman bir türlü hafızalarında bunlara erişemezler. Belki de bu pamuk şeker olayını hatırlamamın sebebi annemin benimle Güney Afrika'da doktora yaparken öğrendiği yerel dilde konuşmasıydı veya belki bu rastgele anıyı hatırlamamın sebebi, beynimin benimle bir pazarlığa girmesiydi; çünkü delice istediğim şeyi hatırlayamıyorum: Annemin ortadan kaybolduğu gecenin detayları.

Annem bir bilim insanıydı ve bir dönem hafızayı bile incelemişti. Travma sonrası stres ve bu, fillerle ilgili çalışmasının bir parçasıydı. Fillerin hiçbir şeyi unutmadığını söylerler eskiden beri; duymuşsunuzdur. Bu bir gerçektir. Kanıt istiyorsanız, annemin topladığı tüm verileri sizle paylaşabilirim. Ne var ne yok hepsini ezberledim, hem de kelimesi kelimesine. Annemin yayınlanmış resmi bulgularına göre hafıza güçlü duygularla ilintilidir ve olumsuz anlar beynin duvarına silinmez kalemle yazmak gibi bir şeye denktir. Fakat olumsuz bir anı ile travmatik bir anı arasında ince bir çizgi vardır. Olumsuz anlar hatırlanır. Travmatik olanlar unutulur veya tanınamayacak ölçüde çarpıtılır veya o geceye odaklanmaya çalıştığımda kafamın içinde olan kocaman, kasvetli, beyaz bir *hiçliğe* dönüşür.

Bildiklerim şunlardan ibaret:

1. Üç yaşındaydım.

2. Annem tapınak arazisi içinde, bir cesedin yaklaşık bir buçuk kilometre güneyinde baygın halde bulunmuş. Bu, polis raporunda yazıyordu. Hastaneye götürülmüş.

3. Polis raporunda benden bahsedilmiyor. Sonrasında büyükannem beni alıp kendi evine götürmüş çünkü babam ölmüş bir fil bakıcısı ve bayılmış karısıyla uğraşmak zorundaymış.

4. Gün doğmadan önce bir ara annem kendine gelmiş ve kimselere görünmeden hastaneden çıkıp gitmiş.

5. Annemi bir daha hiç görmedim.

Bazen hayatımı annemin kayboluşuyla birbirine eklenmiş iki tren vagonu gibi düşünüyorum; fakat nasıl bağlandıklarını görmeye çalıştığımda rayların üzerinde başımı yeniden önüme çevirmeme neden olan bir gariplik var. Eskiden sarı saçları olan bir kızdım, annem fillerle ilgili bitmek bilmez notlarını alıp dururken evin içinde deli gibi koşardım. Şimdi ise yaşına göre fazla ciddi ve fazla zeki bir çocuğum. Fakat bilimsel istatistikler konusunda ne kadar iyiysem, iş dışarıdaki hayatın gerçeklerine gelince feci çuvallıyorum. Mesela Wanelo'nun yeni türemiş popüler bir müzik grubu değil de bir ağ sayfası olduğunu bilmek gibi konuları kastediyorum. Eğer sekizinci sınıf, ergenler arası sosyal hiyerarşinin küçük bir dünyası olsaydı (anneme göre kesin öyle olurdu zaten), bu durumda Botswana'daki Tuli Bloğu'nda yaşayan elli fil sürüsünün ismini saymanın One Direction Grubu'nun tüm üyelerini tanımanın yanında esamesi okunmazdı.

Okula uyum sağlayamamamın nedeni, annesiz tek çocuk olmam değil aslında. Ebeveynleri olmayan veya başka eşler ve çocuklar ile yaşayan ebeveynlere sahip benden başka bir sürü çocuk var. Yine de okulda hiç gerçek anlamda arkadaşım yok. Yemekhanede masanın uzak köşesinde oturup büyükannemin benim için hazırladığı yemeğimi yerken, diğer tarafta havalı kızlar -size yemin ederim kendilerine Buzullar adını takmışlar- büyüdükleri zaman büyük kozmetik firmaları için çalışıp, üretecekleri ojelerin renklerini meşhur filmlerden esinlenerek belirleyeceklerini konuşuyorlar: *Erkekler Eflatun Sever; Birkaç Fuşya Seven Adam.* Belki bir iki defa sohbete ben de katılmaya çalışmışımdır ama bunu yaptığımda genellikle benden kötü bir koku yayılıyormuş gibi dönüp bakarak minik hokka burunlarını kırıştırmışlar ve sohbetlerine kaldıkları

yerden devam etmişlerdi. Kaale alınmamanın beni yıktığını söyleyemem. Çünkü aklımda yapılacak çok daha önemli işler var.

Annemin ortadan kaybolmasına ilişkin diğer anılarım da parça parça. Size büyükannemin evindeki yeni odamda bulunan kocaman yatağımı anlatabilirim mesela, ilk kez böyle bir yatağım olmuştu. Komodinin üzerinde ufak bir örgü sepet dururdu ve etrafta bir kahve makinesi olmamasına rağmen nedendir bilmem bu sepetin içinde hep pembe tatlandırıcı paketleri dururdu. Her gece, daha saymayı bile öğrenmediğim zamanlarda dahi, paketlerin sepette olup olmadıklarından emin olmak için uzanıp bakardım. Hâlâ da yapıyorum. Size ilk başlarda babamı ziyaret edişlerimi anlatabilirim. Akıl hastanesinin koridorları amonyak ve idrar kokuyordu ve büyükannem beni babamla konuşmaya teşvik ettiğinde ve ben tanıdığım birine bu kadar yakın olup da aslında onu hiç tanımadığım düşüncesiyle yaprak gibi titreyerek yatağına oturduğumda dahi babam ne bir şey söyledi ne de kıpırdadı. Sanki bir yaz günü soğuk bir kola kutusunun yüzeyinde beliren damlacıklar gibi çok doğal ve beklenen bir şeymişçesine süzülen gözyaşlarını anlatabilirim size. Gördüğüm kâbusları da anlatabilirim ki aslında bunlar kâbustan ziyade Maura'nın kulakları sağır eden bağırtısıyla derin uykumdan uyanmamdan ibaretti. Büyükannem koşarak odama gelip de sürü lideri olan bu dişi filin artık yüzlerce kilometre uzakta, Tennessee'deki yeni barınağında yaşadığını söylemesine rağmen, içimde, Maura'nın bana bir şey anlatmaya çalıştığı ve onun dilini annem kadar iyi konuşabilseydim onu anlayabileceğim yönünde rahatsız edici bir his vardı.

Annemden bana kalan yegâne şey, araştırmalarıydı. Annemin dergilerine kapanmıştım çünkü günün birinde sayfalardaki kelimelerin kendilerini yeniden düzenleyerek beni anneme yönlendireceğini biliyordum. Yanımda değilken bile bana bilimde iyi olmanın hipotezle başladığını öğretmişti. Hipotez dediğim de aslında içinden gelen hissin ağdalı cümlelerle ifadesinden başka bir şey değil. Benim içimden gelen his ise şuydu: Annem asla beni arkasında bırakmazdı, isteyerek yapması mümkün değildi. Bu dünyada yapacağım son iş olsa bile, bunu ispatlayacaktım.

Uyandığımda Gertie ayaklarımın üzerine yuvalanmıştı, dev bir köpek battaniyenin altındaydım. Hafifçe irkildi; ancak rüyalarında görebileceği bir şeyin peşinde koşuyordu büyük ihtimalle. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Onu uyandırmadan yataktan çıkmaya çalıştım ama havaya zıplayıp odamın kapalı kapısına doğru havladı. "Sakin ol," dedim, ensesindeki uzun ve gür tüylerinin arasına parmaklarımı daldırarak. Yanağımı yaladı ancak pek de sakinleştiği söylenemezdi. Diğer tarafta ne olduğunu görebiliyormuşçasına gözlerini oda kapısından ayırmadan bakıyordu.

Bugün için planladığım şeyi düşününce, bu durum son derece ironikti.

Gertie yataktan aşağı atladı, sallanan kuyruğu duvara sürtüyordu. Kapıyı açtım ve merdivenlerden aşağı koşturarak indi. Büyükannem birazdan onu bahçeye çıkarıp karnını doyurur ve sonra da bana kahvaltı hazırlamaya koyulurdu.

Gertie büyükannemin evine benden bir yıl sonra gelmişti. Bundan önce barınakta yaşıyormuş ve Syrah adında bir fil onun en yakın arkadaşıymış. Bütün gününü Syrah'nın yanında geçirirmiş. Hatta Gertie hastalandığında Syrah ona bakıcılık etmiş ve hortumuyla nazikçe sırtını sıvazlayıp durmuş. Bir köpekle bir filin arkadaşlığı ilk kez duyulan bir olay değildi ama bu, efsanevi bir arkadaşlıktı, çocuk kitaplarında ve televizyon haberlerinde karşınıza çıkacak türdendi. Hatta ünlü bir fotoğrafçı sıradışı hayvan dostluklarını fotoğraflayarak bir takvim yapmış ve Gertie'yi "Temmuz Güzeli" seçmişti. Bu yüzdendir ki barınak kapatılıp Syrah başka bir yere gönderildiğinde, Gertie de en az benim kadar terk edilmiş hissetmiş kendini. Aylar boyunca nerelerde gezdiğini kimse bilmiyordu. Sonra bir gün büyükannem çalan kapıyı açtığında karşısında bizim mahallede bulduğu bu köpeği tanıyıp tanımadığımızı soran bir hayvanları koruma memurunu bulmuş. Köpeğin boynunda üzerine ismi işlenmiş tasması hâlâ duruyordu. Gertie bir deri bir kemik kalmış, pireler tarafından yenmişti ama birden yüzümü yalamaya başladı. Büyükannem Gertie'nin bizimle kalmasına izin

verdi, muhtemelen benim hayata uyum sağlamama yardımcı olacağını düşünmüştü.

Dürüst olmam gerekirse, bu düşüncesi fos çıkmıştı. Ben her daim tek tabanca takılmayı sevmişimdir ve kendimi hiç buraya ait hissetmemiştim. Saplantılı bir şekilde Jane Austen okuyup hâlâ daha Bay Darcy'nin günün birinde çıkıp geleceğini umut eden kadınlar gibiydim. Ya da şu sıralar beyzbol sahaları ve banklarla kaplı olan savaş meydanlarında birbirlerine hırlayarak İç Savaş sahnelerini yeniden canlandırmayı seven adamlara benziyordum. Ben fildişi kulesinde yaşayan bir prensestim ama tek fark kulemin her bir tuğlasının geçmişten yapılmış olması ve hapishanemi bizzat inşa etmiş olmamdı.

Okulda beni az çok anlayan bir arkadaşım vardı aslında, yani bir zamanlar. Chatham Clarke adlı kız, annemden ve onu nasıl bulacağımdan bahsettiğim tek kişiydi. Chatham teyzesiyle oturuyordu çünkü annesi bir uyuşturucu bağımlısıydı ve hapisteydi; babasını da hiç tanımamıştı. "Bu çok soylu bir şey," demişti bana Chatham, "Anneni görmeyi bu kadar istemen yani." Ona ne demek istediğini sorduğumda, bir defasında teyzesinin onu cezaevine, annesini görmeye götürdüğünü anlattı. Annesini ziyarete giderken gösterişli bir fırfırlı etek ve siyah aynaları andıran parlak cilalı ayakkabılarını giymiş. Fakat annesi cansız ve renksizmiş. Gözlerinde ölü gibi bir ifade varmış ve dişleri de uyuşturucular yüzünden çürümüş gitmiş. Chatham'ın bana anlattığına göre, annesi ona keşke sana sarılabilseydim demesine rağmen, Chatham ziyaretçi kabinini ikiye bölen plastik paravana duyduğu minneti daha önce hiçbir şeye duymamış. Bir daha da asla annesini görmeye gitmemiş.

Chatham birçok anlamda benim için faydalı olmuştu: Beni ilk sutyenimi almaya o götürdü çünkü büyükannem olmayan memelerimi kapatmayı lüzumlu görmemişti. Ama Chatham'ın da belirttiği üzere, on yaşından büyük hiçbir kız okuldaki soyunma odasında kendini sergileyerek dolaşmamalıydı. İngilizce dersinde bana notlar yazıp uzatırdı. Genellikle bu notlarda çok fazla bronzlaştırıcı krem kullanan ve bu yüzden kedi gibi kokan öğretmenimizin

çöp adam şeklinde figürleri olurdu. Okul koridorlarında yürürken Chatham koluma girer ve vahşi hayatı araştıran her araştırmacının size söyleyeceği gibi, "Düşmanlarla dolu bir ortamda hayatta kalmak için iki kişi olmak tek başına olmaktan her zaman daha iyidir," derdi.

Bir sabah Chatham okula gelmedi. Evini aradığımda cevap veren olmadı. Bisikletime atlayıp onlara gittiğimde, evin penceresinde "Satılık" yazıyordu. Tek kelime etmeden gidebileceğine inanmıyordum, hele ki annemin ortadan kayboluşunda beni en çok korkutan şeyin bu olduğunu bilmesine rağmen. Fakat aradan bir hafta ve sonra bir hafta daha geçince kendime karşı onu savunmak benim için gittikçe zorlaştı. Hiç tarzım olmayan bir şekilde ev ödevlerimi yapmamaya ve sınavlardan zayıf almaya başlayınca okulun rehberlik servisine çağrıldım. Rehberlikçi Bayan Sugarman bin yaşında filandı ve odasında çeşitli kuklalar vardı. Herhalde bu kuklalar, *vajina* kelimesini söyleyemeyecek kadar şiddetli bir travma yaşayan çocuklar için bir kukla gösterisi yaparak nerelerine uygunsuz bir şekilde dokunulduğunu gösterebilsinler diye buradaydılar. Her neyse, Bayan Sugarman'ın bırakın bozulan bir arkadaşlığın acısını dindirmeyi, bana okulun çıkış kapısını gösterecek kadar bile kılavuzluk edemeyeceğinden emindim. "Chatham'ın başına ne gelmiş olabilir?" diye sorduğunda, "Herhalde büyük mutluluk içindedir," dedim. Benim yine geride bırakıldığımı söyledim. Bunun ilk olmadığını.

Bayan Sugarman beni bir daha odasına çağırmadı. Eskiden okulda biraz tuhaf olduğum düşünülüyorsa, artık tamamen kaçık gözüyle bakılıyordum.

Büyükannem Chatham'ın ortadan kaybolması karşısında şaşmış kalmıştı. "Sana haber vermeden mi?" diye sormuştu akşam yemeği esnasında. "İnsan arkadaşına böyle davranmaz ki." Ona Chatham'la arkadaş olduğumuz günden beri bunu beklediğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. İnsan bir kere terk edildi mi bunun yine olmasını bekliyor hep. Sonunda insanlarla sizin için önemli birileri haline gelmelerine izin verecek kadar yakınlaşmaz oluyorsunuz

çünkü böyle bir durumda sizin dünyanızdan ne ara çıkıp gittiklerini anlamıyorsunuz. Bunun on üç yaşında bir kız için son derece bunaltıcı bir şey olduğunu biliyorum ama sorunun kendinizde olduğunu kabullenmeye zorlanmaktan daha iyidir en azından.

Geleceğimi değiştiremeyebilirdim belki ama geçmişimi hale yola koymaya çalışacağımdan adım gibi emindim.

Böylelikle kendime bir sabah klasiği edindim. Kimileri kahve içer ve gazetesini okur; kimileri uyanır uyanmaz Facebook'u açıp bakar; kimileri de saçlarına fön çeker ya da yüz tane mekik çeker. Bense giyinip bilgisayar başına otururum. İnternette bir sürü vakit geçiririm, çoğunlukla da www.NamUs.gov adresinde, yani Adalet Bakanlığı'nın resmi kayıp ve kimliği belirlenememiş insanlar sayfasında. "Kimliği Belirlenememiş Kişiler" veritabanını çabucak tarayıp, herhangi bir adli tabibin kimliği yeni bir ölü kadın girişi yapıp yapmadığını kontrol ederdim. Sonra da "Sahibi Çıkmayanlar" veritabanına bakar ve öldükten sonra hiçbir yakını bulunamayan insanlar listesine yeni bir ekleme yapılmış mı diye kontrol ederdim. Son olarak da "Kayıp Kişiler" veritabanına girip, annemle ilgili başlığa tıklardım.

Durum: Kayıp

İsim: Alice

İkinci İsim: Kingston

Soy İsim: Metcalf

Lakap / Takma isim: Yok

Kaybolduğu tarih: 16 Temmuz, 2004, saat 23.45.

Kaybolduğundaki yaşı: 36

Şimdiki yaşı: 46

Irk: Beyaz

Cinsiyet: Kadın

Boy: 1.65 m

Kilo: 56

Şehir: Boone

Eyalet: New Hampshire

Açıklamalar: Alice Metcalf, New England Fil Barınağı'nda çalışan bir doğabilimci ve araştırmacıydı. 16 Haziran 2004 günü, saat 22.00 sularında, bir fil tarafından çiğnenmiş barınak görevlisi bir kadının vücudunun bulunduğu yerin yaklaşık bir buçuk kilometre güneyinde baygın halde bulunmuştur. Boone Heights, New Hampshire'daki Mercy United Hastanesi'ne yatırıldıktan sonra, Alice saat 23.00 civarı kendine gelmiştir. Kendisini son gören kişi, 23.45'te tansiyonunu ölçen hemşiredir.

Profilde hiçbir şey değişmemişti. Bunu biliyordum çünkü o profili ben yazmıştım.

Annemin saç rengi (kızıl) ve göz rengi (yeşil) bilgisinin verildiği başka bir sayfa daha vardı; ayrıca vücudunda kimliğini tespit etmek için bakılabilecek herhangi bir yara izi, sakatlık, dövme veya takma uzuv olup olmadığı (yoktu) soruluyordu. Kaybolduğunda üzerinde hangi giysilerin bulunduğunu sorgulayan başka bir sayfa daha vardı ancak bu kısmı boş bırakmak zorundaydım çünkü bilmiyordum. Olası ulaşım yöntemleriyle ilgili boş bir sayfa ve dişçi kayıtları ile DNA örneği hakkında iki boş sayfa bulunuyordu. Büyükannemin tavan arasına kaldırmadığı evde kalan tek fotoğrafını taramış ve profile eklemiştim. Annemin kollarında ben ve arkamızda fil Maura, yakından çekilmiş bir pozdu bu.

Bir de olayla ilgilenen polisler hakkında bir sayfa vardı. Bir tanesi Donny Boylan'dı. Emekli olmuş ve Florida'ya taşınmıştı. Şimdi ise Alzheimer hastasıydı (Google'dan neler öğrenebileceğinizi bilseniz şaşarsınız). Diğeri, Virgil Stanhope, emniyet teşkilatı ile ilgili bir haber bülteninde, 13 Ekim 2004 tarihinde düzenlenen bir törenle dedektifliğe terfi etmiş görünüyordu. Dijital iz sürücülüğüm sayesinde öğrendiğim kadarıyla, artık Boone Polis Teşkilatı'nda görevli değildi. Bunlar dışında, yeryüzünden komple silinmişti sanki.

Bu hiç de zannedildiği kadar nadir görülen bir durum değildi.

Evlerinde televizyonları açık, çaydanlıkları kaynar, oyuncakları etrafa dağılmışken tümden ortadan kaybolan aileler vardı; araçları boş otoparklarda bulunan veya göletlere gömülmüş fakat hiçbir yerde cesedi bile bulunamamış koca aileler vardı. Barlarda tanıştıkları erkeklere peçeteye yazdıkları telefon numaralarını verdikten sonra bir daha kimsenin görmediği üniversiteli kızlar vardı. Ormanda dolaşmaya gidip de bir daha kendisinden haber alınamayan büyükbabalar vardı. Gece beşiklerine yatırılıp iyi geceler dilenen, sabah yerlerinde bulunamayan bebekler vardı. Alışveriş listesi yapıp arabalarına atlayan fakat eve hiç dönmeyen anneler vardı.

"Jenna!" Büyükannemin sesi birden düşüncelerimi böldü. "Restoran işletmiyorum burada!"

Bilgisayarımı kapattım ve odamdan çıktım. Sonra bir an durup düşündüm, çamaşır çekmecemi açıp içinden mavi bir fular çektim aldım. Kot şortum ve atletimle hiç de uyumlu değildi ama yine de boynuma dolayıp alt kata koşturdum ve tezgâh boyundaki yüksek sandalyelerden birine yerleştim.

Büyükannem sırtı bana dönük, "Seni burada hazır kıta beklemekten başka yapacak işim yok mu zannediyorsun?" dedi ve tavadaki krepi çevirdi.

Büyükannem televizyonda gördüğünüz klasik beyaz saçlı tonton büyükannelerden değildir. Belediyede otopark görevlisi olarak çalışır ve cadde boylarındaki parkmetreleri kontrol etmekten sorumludur. Onu gülümserken görmüşlüğüm bir elimin parmaklarını geçmez.

Keşke onunla annem hakkında konuşabilseydim. Yani bende olmayan tüm anılar onda var çünkü ben annemle yalnızca üç yılımı geçirmişken, büyükannem on sekiz yılını geçirmiş. Keşke beni duygularımı küçük bir kutuya hapsetmeye teşvik eden değil de, küçükken bana kayıp annemin fotoğraflarını gösteren ya da onun doğum gününde pasta yapan bir büyükannem olsaydı.

Beni yanlış anlamayın, büyükannemi seviyorum. Okul korosundaki konserlerime beni izlemeye gelir, kendisi et sevmesine

rağmen bana vejetaryen yemekleri pişirir, şiddet içerikli filmleri izlememe karışmaz çünkü bu filmlerde okul koridorlarında göremeyeceğim hiçbir şeyin olmadığını düşünür. Büyükannemi seviyorum. Ama o benim annem değil işte.

Büyükanneme bugün için attığım yalan, yedinci sınıfta matematik dersimize giren, en sevdiğim öğretmenlerimden Bay Allen'ın çocuğuna bakacağımdı. Çocuğun adı Carter'dı ancak ben ona "Doğum Kontrolü" diyordum çünkü üreme karşıtlığı konusunda gelmiş geçmiş en iyi argümandı.

Hayatımda gördüğüm en sevimsiz bebekti. Kafası kocamandı ve bana baktığı zaman zihnimi okuyabildiğinden emindim.

Büyükannem elindeki spatulanın üzerinde dengelediği kreplerle bana doğru döndü ve boynumdaki fuları gördüğü an dondu kaldı. Evet, son derece uyumsuzdu ama çenesinin sıkı sıkıya kasılmasının nedeni bu değildi. Sessizce başını iki yana salladı ve spatuladaki yemeği tabağıma sertçe bıraktı.

"İçimden biraz süslenmek geldi," diye bir yalan attım.

Büyükannem, annemden bahsetmezdi. Onun kayboluşu nasıl benim içimi bomboş bıraktıysa, büyükannem de bir o kadar öfkeyle doluydu. Bizi terk ettiği için -tabii durum gerçekten buysa- annemi affedemiyor ve diğer alternatifi de kabullenemiyordu: annemin öldüğü için geri dönemediğini.

"Carter," dedi büyükannem, havadan sudan bir sohbet başlatma çabasıyla, "Şu patlıcan kafalı bebek değil miydi?"

"Her yeri değil, sadece alnı," diye açıklık getirdim. "Geçen defasında üç saat boyunca durmadan ağlamıştı."

"Kulağına pamuk tıka," tavsiyesinde bulundu. "Akşam yemeğinde evde olur musun?"

"Bilmiyorum. Sonra görüşürüz."

Her evden çıkışında ona böyle söylüyordum. Bunu diyordum çünkü ikimizin de bunu duymaya ihtiyacı vardı. Büyükannem tavayı lavaboya bıraktı ve çantasını aldı. "Çıkmadan önce Gertie'yi

dışarı salmayı unutma," dedi ve ne bana ne de annemin fularına bakmamaya özen göstererek yanımdan geçti gitti.

Annemi aktif olarak aramaya on bir yaşında başladım. Bunun öncesinde onu özlüyor, ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Büyükannem o yoldan gitme yanlısı değildi ve babam da -bildiğim kadarıyla- hiçbir zaman annemin kayıp olduğu ihbarında bulunmamıştı çünkü olay meydana geldiğinden beri bir akıl hastanesinde katatonik halde yatıyordu. Onu bu konuda birkaç kez sorgulamıştım ancak bu genellikle yeni sinir krizlerini tetiklediğinden lafını etmeyi bıraktım.

Sonra bir gün, dişçi muayenehanesinde beklerken, *People* dergisinde on altı yaşındaki bir çocuğun cinayete kurban giden annesinin dosyasını yeniden açtırması ve katilin adalete teslim edilmesi ile ilgili bir haber okudum. Paramın ve kaynaklarımın olmamasını aşırı kararlılığımla telafi edebileceğimi düşünmeye başladım ve hemen o gün denemeye karar verdim. Kabul, belki de bir çıkmaz sokağa giriyordum ama kimse annemi bulmayı başaramamıştı. Ancak kimse de benim yapmayı planladığım kadar azimle aramamıştı.

Başvurduğum insanlar beni çoğunlukla ya başından savdı ya da bana acıyan gözlerle baktılar. Boone Emniyet Teşkilatı bana yardımcı olmayı reddetti çünkü (a) velimin rızası olmadan bu işe kalkışmış, reşit olmayan biriydim; (b) aradan geçen on yılın ardından annemin izi tamamen kaybolmuştu ve (c) onlar açısından bakıldığında bu vakayla ilgili cinayet çözülmüştü, kazara ölüm sonucuna varmışlardı. Tabii ki New England Fil Barınağı tamamen tasfiye edilmişti ve bakıcının nasıl öldüğünü bana anlatabilecek tek kişi -kendisi babam olur- bırakın ruhsal dengesinin mahvolmasına neden olan olayın detaylarını, daha kendi ismini ya da hangi günde olduğumuzu kavramaktan acizdi.

Bunun üzerine meseleye bizzat el atmaya karar verdim. Bir özel dedektif tutayım dedim ama bazı avukatlar gibi kamu yararına çalışmadıklarını öğrenmem fazla uzun sürmedi. Böylece

öğretmenlerin çocuklarına bakmaya başladım. Planım bu yaz sonunda en azından birilerinin ilgilenmesini sağlayacak kadar para biriktirmiş olmak.

Kayıp insanları bulma amaçlı çevrimiçi arama motorlarının neredeyse tamamı ücretli ve kredi kartı gerektiriyor ki bende ikisi de yok. Fakat bir kilisenin düzenlediği ikinci el eşya satışında "*Demek Özel Dedektif Olmak İstiyorsunuz?*" adlı bir kitap buldum ve birinci bölümde yazılanları birkaç günde ezberledim: "Kayıp İnsanlar Nasıl Bulunur."

Kitaba göre, üç tip Kayıp İnsan vardı:

1. Aslında kayıp olmayan ancak sizin dâhil olmadığınız hayatları ve arkadaş çevreleri olan insanlar. İzini kaybettiğiniz eski erkek arkadaşlarınız ve üniversitedeki oda arkadaşınız bu kategoriye dâhildi.

2. Aslında kayıp olmayan ancak bulunmak istemeyen insanlar. Mesela ortadan kaybolmuş sorumsuz babalar ve cinayet şahitleri.

3. Diğer herkes. Kaçaklar ve kayıp ilanlarıyla aranan, sapıklar tarafından kaçırılmış çocuklar filan.

Özel dedektiflerin bir insanı bulabilmelerinin tek nedeni, birçok kişinin o kayıp şahsın nerede olduğunu gayet iyi bilmesidir. Siz onlardan biri değilsinizdir ama. Onlardan olan birini bulmanız gerekmektedir.

Ortadan kaybolan insanların kendilerine göre sebepleri vardı. Sigorta sahtekârlığı yapmış veya polisten kaçıyor olabilirlerdi. Hayatlarına baştan başlamaya karar vermiş olabilirlerdi. Boğazlarına kadar borç batağında olabilirlerdi. Kimsenin öğrenmesini istemedikleri bir sırları olabilirdi. Kitaba göre, kendinize sormanız gereken ilk soru şuydu: Bu kişi bulunmak istiyor mu?

Bunun cevabını duymak istediğimden emin olmadığımı itiraf etmeliyim. Annem kendi rızasıyla çekip gittiyse, o zaman belki de bana geri dönmesi için onu hâlâ aradığımı, on sene geçse de onu unutmadığımı bilmesi yeterli olurdu. Bazen annemin on sene

önce öldüğünü öğrenmenin, hâlâ yaşadığını ve geri dönmek istemediğini duymaktan daha kolay olacağını düşünürdüm.

Kitap, kayıpları bulmanın harfleri karışık verilmiş bir kelimeyi çıkarmaktan farksız olduğunu yazıyordu. Elinizde tüm ipuçları vardı ve bunları çözerek ortaya bir adres çıkarmaya çalışıyordunuz. Özel dedektifin silahı bilgi toplamaktır ve gerçekler sizin dostlarınızdır. İsim, doğum tarihi, sosyal sigorta numarası. Gidilen okullar. Askerlik tarihleri, çalışma geçmişi, bilinen arkadaşlar ve akrabalar. Ağınızı ne kadar geniş kurarsanız, kayıp şahısla tatilde nereye gitmek istediği ya da hayalindeki mesleğin ne olduğu konusunda sohbet etmiş bir kişiye denk gelme olasılığınız da o kadar artar.

Bu gerçeklerle ne yaparsınız peki? Bunları kullanarak bazı seçenekleri listeden eleyebilirsiniz. On bir yaşında ilk yaptığım internet aramasında Sosyal Sigortalar Ölüm Listesi veritabanına girmiş ve burada annemin ismini aramıştım.

Listede ölü olarak görünmüyordu ancak bu bana yeterince şey söylemiyordu. Hayatta da olabilirdi, başka bir kimlikle yaşamını sürdürüyor da olabilirdi. Ölmüş ve kimliği belirlenememiş de olabilirdi.

Ne Facebook hesabı vardı ne Twitter; classmates.com'da ya da mezun olduğu üniversite olan Vassar'ın mezun ağında da izi yoktu. Fakat zaten annem çalışmalarına ve fillerine o kadar düşkündü ki bu tür şeylerle zaman kaybedeceğini hiç sanmıyordum.

İnternetteki telefon rehberlerinde Alice Metcalf ismiyle kayıtlı 367 kişi vardı. Her hafta iki üç tanesini arıyordum ki büyükannem faturadaki uzun şehirlerarası arama listesini görünce yüreğine inmesin. Bir sürü mesaj bırakıyordum. Montana'da oturan çok tatlı bir yaşlı hanımla tanışmıştım, annem için dua edeceğini söylemişti. Los Angeles'ta yapımcı olarak çalışan başka bir kadın da benim hikâyemi amiriyle paylaşacağına söz vermişti ancak bu insanların hiçbiri annem çıkmamıştı.

Kitabın başka tavsiyeleri de vardı; hapishane veritabanlarını, marka tescil başvurularını, hatta Mormon Kilisesi'nin soyağacı

kayıtlarını araştırmak. Bunları denediğimde hiçbir sonuç alamadım. Google'da "Alice Metcalf" diye bir arama yapınca ise çok fazla sonuç çıktı: 1,6 milyondan fazla. Bunun üzerine ben de "Alice Kingston Metcalf Fillerde Hüzün Duygusu" yazarak aramayı daralttım ve annemin çoğunluğu 2004'ten önce yapılmış akademik çalışmalarını buldum.

Google aramasının on altıncı sayfasına geldiğimde hayvanlarda üzüntü hissiyle ilgili bir psikoloji blogu buldum. Yazının üçüncü paragrafına geldiğimde, Alice Metcalf'tan yapılan alıntıda "Hüzün duygusunun insanların tekelinde olduğunu düşünmek egoistliktir. Fillerin sevdiklerinin ardından yas tuttuklarına dair bol miktarda kanıt vardır," diyordu. Bu çok kısa bir ifadeydi, birçok bakımdan kayda değer sayılmazdı, başka dergilerde ve akademik makalelerde daha önce yüzlerce kez söylediği bir şeydi.

Fakat bu blog girdisi 2006 tarihliydi.

Annemin kayboluşundan iki yıl sonra.

Bir yıl boyunca interneti araştırmama rağmen annemin varlığına dair başka kanıt bulamamıştım. Bu yazıdaki tarih bir yazım hatası mıydı, annemin yıllar önce yaptığı çalışmalarından mı alıntı yapmışlardı, yoksa 2006 yılında belli ki hayatta ve iyi olan annem hâlâ hayatta ve iyi miydi bilmiyordum.

Sadece bunu bulduğumu biliyordum ve bu da bir başlangıçtı.

♠

Her taşın altına bakmış olmak için aramalarımı elimdeki kitabın verdiği tavsiyelerle sınırlı bırakmadım. Kayıp insanlarla ilgili e-posta listelerine yazdım. Hatta bir defasında insanların ellerinde sosisli sandviçler ve soğan halkalarıyla izlediği bir hipnozcunun gösterisinde gönüllü bile oldum. Adamın bilinçaltına sıkışmış anıları çıkaracağı umudunu taşıyordum ama bana tek söylediği bir zamanlar bir dükün sarayında bulaşıkçı olduğumdu. Kütüphanede düzenlenen rüyaları anlama konulu ücretsiz bir seminere katıldım. Bu becerilerin bir kısmını inatla kendini kilitlemiş bulunan

zihnime aktarırım belki diye düşünüyordum ama seminer pek bir işime yaramadı.

Bugün hayatımda ilk kez medyuma gidecektim.

Daha önce gitmemiş olmamın birkaç nedeni vardı. Birincisi, yeterli param yoktu. İkincisi, iyi bir medyumu nereden bulacağımı bilmiyordum. Üçüncüsü, bu hiç de bilimsel bir şey değildi. Yanımda olmadığı halde annemin bana öğrettiği bir şey varsa, somut gerçeklere ve verilere inanmaktı. Ancak iki gün önce, annemin defterlerini raflara yeni baştan dizerken içlerinden birinin arasından bir kitap ayracı düştü.

Aslında bu bir ayraç değildi. Bir dolarlık bir banknottu, origami sanatıyla katlanıp fil şekline getirilmişti.

Birden annemin ellerinin banknotu tutuşunu, katlayıp çevirmesini ve benim için yaptığı küçük oyuncağa bakışımı hatırladım.

Küçük file bir duman bulutuna dönüşüp yok olacakmış beklentisiyle dokundum. Sonra gözüm, günlüğün açık sayfasına takıldı. Yazının içinde bir paragraf sanki neondan yazılmışçasına dikkatimi çekti:

Meslektaşlarıma en iyi bilim insanlarının, araştırdıkları konuların yüzde ikisinin veya üçünün ölçülebilir olmadığını anlayan kişiler olduğunu söylediğimde hep yüzlerinde gülünç ifadelerle karşılaşıyorum; bu küçük yüzdelik dilim büyü olabilir ya da tesadüfen ortaya çıkmış bir tutarsızlıktır ki bu durumların hiçbiri tam anlamıyla açıklanamaz. Bilim insanları olarak dürüst olmamız gerekirse... bilmememiz gereken birkaç şey olduğunu kabul etmeliyiz.

Bunu bir işaret olarak görmüştüm.

Dünyadaki diğer herkes düz bir kâğıt parçası yerine, katlanmış şahesere bakardı, ama ben değil. Benim en baştan başlamam gerekiyordu. Bu yüzden saatler boyu uğraşarak annemin el işinin katlarını açtım. Bir yandan da kâğıdın üzerinde parmak uçlarının sıcaklığını hâlâ hissedebiliyormuş gibi düşünüyordum. Ameliyat yaparmışçasına adım adım ilerledim; ta ki banknotu onun gibi katlayabilene dek. Sonunda masamın üzerinde altı tane minik yeşil

filden oluşan bir sürü belirdi. Öğrendiğim şeyi unutmamak için gün boyu kendimi test ettim ve başarılı olduğum her seferde gururlandım. O gece uykuya dalarken ancak filmlerde rastlanabilecek bir sahne hayal ettim. En sonunda annemi buluyordum ama o beni tanımıyordu ve ben bir doları alıp onun gözleri önünde katlayarak fil şekline sokuyordum. Bunun üzerine annem bana sarılıyor ve bir daha bırakmıyordu.

Rehberdeki sarı sayfalarda kaç medyumun isminin sıralandığını bilseniz şaşarsınız. *Yeni Nesil Ruhsal Kılavuzunuz*; *Laurel'den Medyumluk Hizmeti*; *Pagan Rahibeden Tarot Falı*; *Kate Kimmel'dan Geleceğinizi Öğrenin*; *Anka Kuşu'ndan Aşk, Para, Refah Tavsiyeleri.*

Serenity'nin İkinci Gözü, Cumberland Caddesi, Boone.

Serenity'nin kocaman bir ilanı, çağrı merkezi numarası ya da bir soyadı yoktu ancak evime bisikletle rahatça gidebileceğim bir uzaklıkta oturuyordu ve seansı on dolar gibi kelepir bir ücret olan tek kişi oydu.

Cumberland Caddesi, şehrin büyükannemin bana hep uzak durmamı söylediği bir bölgesindeydi. Aslında burası, iflas etmiş ve çevresi ahşap panellerle kapatılmış bir bakkalın ve tek göz, izbe bir barın bulunduğu bir sokaktı. Kaldırımda ahşap bir reklam panosu duruyordu. Bir yüzünde saat 5'e kadar shot fiyatının iki dolar olduğu yazıyor ve diğerinde de "Tarot 10 dolar, 14R" diye bir ifade vardı.

14R de nedir? Yaş sınırı mı? Sutyen ebadı mı?

Bisikletimi sokağa bırakmak konusunda çekincelerim vardı çünkü kilidim yoktu. Okulda ya da şehir merkezinde veya normalde gittiğim herhangi bir yerde bisikletimi kitleme zorunluluğum yoktu. Bu yüzden ben de bisikletimi barın girişinde sol taraftaki koridora doğru beraberimde getirdim ve bira ve ter kokan merdivenlerden üst kata çıkardım. Yukarıda ufak bir giriş salonu vardı. Kapılardan birinde 14R yazıyordu ve altında da şu ifade vardı: *Falcı Serenity.*

Girişin duvarları, yer yer dökülen kadifemsi duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Tavanda sarı lekeler göze çarpıyordu ve birbirine girmiş bir sürü koku alıyordum. Kısa ayağını dengelemek için altına telefon rehberi yerleştirilmiş dingildek bir sehpa vardı. Üstünde ise içi kartvizitlerle dolu porselen bir çanak duruyordu: *Serenity Jones, Medyum.*

Küçük girişte hem benim hem de bisikletim için yeterli alan yoktu. Bisikleti hafifçe döndürerek duvara yaslamaya çalıştım.

Kapının diğer yanından iki kadının boğuk seslerini duyabiliyordum. Kapıyı vurup Serenity'ye geldiğimi haber vermem gerekir mi emin olamamıştım. Sonra mesleğinde yeterince iyiyse, geldiğimi zaten biliyordur diye düşündüm.

Yine de tedbiren öksürdüm. Yüksek sesle.

Bisikletim kalçama dayalı, kulağımı kapıya yaklaştırdım.

Çok önemli bir karar vermek zorunda olmak canını sıkıyor.

Bir hayret nidasının ardından ikinci bir ses duyuldu. *Nereden bildin?*

Doğru kararı verip veremeyeceğin konusunda ciddi şüphelerin var.

Diğer ses tekrar konuştu: *Bert'in yokluğunda her şey çok zordu.*

O şimdi burada. Kalbine güvenebileceğini bilmeni istiyor.

Bir sessizlik oldu. *Bu hiç de Bert'in tarzına benzemiyor.*

Elbette hayır. Sana göz kulak olan başka birisiydi bu.

Louise Teyze mi?

Evet! Senin her zaman kendisinin gözdesi olduğunu söylüyor.

Kendimi tutamadım ve bir kahkaha attım. *İyi kıvırdın Serenity,* diye düşündüm.

Belki de gülüşümü duymuştu çünkü kapının diğer tarafındaki sesler duyulmaz oldu. Daha iyi duyabilmek için öne doğru eğildim ve bisikleti devirdim. Dengemi korumaya çalışırken annemin

boynumdan çözülmüş fularına bastım. Bisikletle birlikte ufak sehpaya çarptım ve üstündeki çanak düşüp parçalandı.

Kapı aniden açıldı ve yere çömelmiş parçaları toplamaya çalışırken başımı kaldırıp baktım. "Burada neler oluyor böyle?"

Serenity Jones uzun boyluydu ve pamuk şeker rengindeki pembe saçlarını başının tepesinde toplamıştı. Ruju da saçlarıyla uyumluydu. Onunla daha önce tanışmışım gibi tuhaf bir his vardı içimde. "Sen Serenity misin?"

"Sen kimsin?"

"Senin bunu *zaten* biliyor olman gerekmez mi?"

"Ben geleceği görebiliyorum, her şeyi değil. Her şeyi görebilseydim şu an Cayman Adaları'nda paralarımı istifliyor olurdum." Sesi fazla kartlaşmış çıkıyordu, yayları fırlamış eski bir kanepeyi hatırlatıyordu insana. Fakat sonra elimdeki kırık porselen parçalarını fark etti. "Sen benimle *dalga mı geçiyorsun*? Bu büyükannemin kehanet çanağıydı!"

Kehanet çanağının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece başımın büyük belada olduğunu biliyordum hepsi bu. "Özür dilerim. Kazayla oldu..."

"Bunun ne kadar eski olduğunu biliyor musun sen? Aile yadigârı bu! Tanrı'ya şükür annem hayatta değil de bunu görmedi." Elimdeki parçaları kapıp sihirli bir şekilde birleşeceklermiş gibi kenarlarını birbirine bastırdı.

"Ben onarmayı deneyebilirim aslında—"

"Sihirbaz filan değilsen başarabileceğini hiç sanmıyorum. Annem ve büyükannem mezarlarında ters dönmüşlerdir şimdi. Tek sebebi de Tanrı'nın küçücük bir kuşa verdiği beyni sana vermemiş olması."

"Madem o kadar değerliydi, ne diye koridorda tutuyordun?"

"*Sen* ne diye ufacık yere bisikletle giriyorsun?"

"Aşağıda bırakırsam çalınır diye korktum," dedim, ayağa kalkarak. "Bak, çanağın parasını öderim tamam mı?"

"Yavrum, senin kapı kapı gezip sattığın kurabiyelerin parası 1858'den kalma bir antikayı karşılamaz."

"Ben kurabiye filan satmıyorum," dedim. "Fal baktırmaya geldim."

Bunu duyunca birden dondu kaldı. "Çocuklara bakmam."

Bakmaz mısın yoksa *bakmayacak mısın?* "Ben göründüğümden daha büyüğüm." Bu doğruydu. Herkes beni sekizinci değil de, beşinci sınıfa gidiyor zannederdi.

İçeride fal baktıran kadın da kapıya çıktı. "Serenity? İyi misin?"

Serenity tökezledi ve bisikletimin gövdesine takıldı. "İyiyim." Bana gergin bir ifadeyle gülümsedi. "Sana yardımcı olamam."

"Nasıl yani?" dedi müşterisi.

"Size demedim Bayan Langham," diye cevapladı Serenity ve sonra bana dönüp homurdandı: "Hemen şimdi basıp gitmezsen polis çağırıp şikâyetçi olacağım."

Belki Bayan Langham çocuklara kötü davranan bu medyumdan hoşlanmamıştı; belki de polis geldiğinde buralarda görülmek istemiyordu. Her ne sebeple olursa olsun, bir şey söyleyecekmiş gibi Serenity'ye baktı ve sonra hiçbir şey demeden ikimizin yanından geçip merdivenlerden şimşek gibi indi.

"Aman ne güzel," diye homurdandı Serenity. "Şimdi bana hem daha biçilmez bir aile yadigârı hem de az önce kaybettiğim on kâğıdı borçlusun."

"Sana ücretinin iki katını öderim," deyiverdim birden. Altmış sekiz dolarım vardı. Bebek bakıcılığında bu sene kazandığım tüm param bu kadardı ve özel dedektif tutmak için saklıyordum. Serenity'nin bu işin erbabı olduğundan emin değildim. Fakat öğrenmek için yirmi dolarımı ayırmaya razıydım.

Söylediğimi duyduğu zaman gözleri parladı. "Senin için," dedi, "bir istisna yapayım." Kapıyı iyice açtı ve karşıma kanepesi, sehpası ve televizyonuyla normal bir oturma odası çıktı. Büyükannemin evinden bir farkı yoktu neredeyse ve bu beni biraz hayal

kırıklığına uğratmıştı. İçeride hiç *medyumca* bir hava yoktu. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"İçeride kristal bir küre ve boncuklu bir perde filan olur sanıyordum."

"Onlar ekstra ücrete tabi."

Başımı kaldırıp ona baktım çünkü şaka yapıp yapmadığından emin olamamıştım. Kendini kanepeye külçe gibi bırakıverdi ve bana da sandalyeyi işaret etti. "Adın nedir?"

"Jenna Metcalf."

"Pekâlâ Jenna," dedi ve iç geçirdi. "Başlayalım bakalım." Bana bir defter uzattı ve içine adımı, adresimi, telefon numaramı yazmamı istedi.

"Ne alaka?"

"Sonradan seninle temas kurmam gerekirse diye. Bir ruhtan sana ulaştırılması gereken bir haber filan alabilirim."

Bahse girerim bu bilgileri bir sonraki falımda yüzde 20 indirim kazandığımı bildiren e-postalar göndermek için kullanacaktı ama yine de deri kaplı defteri alıp istediklerini yazdım. Avuçlarım terliyordu. O an artık gelmişti ve ben de tereddüt içindeydim. En kötü senaryo, Serenity Jones'un bir şarlatan çıkması ve annemin gizemi konusunda bir çıkmaza daha toslamamdı.

Hayır. En kötü senaryo, Serenity Jones'un mahir bir medyum çıkması ve sayesinde iki şeyden birini öğrenmemdi: Annem beni kendi rızasıyla terk etmişti ya da annem ölmüştü.

Serenity tarot destesini eline alıp karıştırmaya başladı. "Birazdan sana söyleyeceklerim şu an için anlamlı gelmeyebilir. Fakat duyduklarını unutma çünkü bir gün kulağına bir şey çalınabilir ve ruhların sana bugün ne anlatmaya çalıştıklarını fark edebilirsin." Bunu hosteslerin emniyet kemerinizi nasıl bağlayacağınızı ve açacağınızı anlattıkları gibi söylemişti. Sonra desteyi bana uzatıp üçe kesmemi istedi. "Evet, ne bilmek istiyorsun? Kimin senden

hoşlandığını mı? Matematik sınavından A alıp alamayacağını mı? Hangi üniversiteye başvurman gerektiğini mi?"

"Bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyor." Desteyi kesmeden ona geri uzattım. "Annem on yıl önce kayboldu," dedim, "ve senden onu bulmam için bana yardım etmeni istiyorum."

♠

Annemin saha araştırmalarını yazdığı günlüklerinde ezbere bildiğim bir pasaj vardı. Bazen, derste canım sıkıldığında, bu bölümü annemin el yazısının hatlarını taklit etmeye çalışarak kendi defterime yazdığım bile olurdu.

Botswana'da geçirdiği yıllarda, doktora sonrasında Tuli Bölgesi'nde fillerde hüzün olgusunu araştırırken, bir filin yaban dünyada ölmesini kayda geçirmiş. Ölen fil, Kagiso isimli on beş yaşında bir dişinin yavrusuymuş. Kagiso şafaktan hemen sonra doğum yapmış ve yavru ya ölü doğmuş ya da doğumunun hemen ardından ölmüş. Annemin notlarına göre, ilk yavrusunu doğuran bir fil için bu sık görülen bir durummuş. Tuhaf olan, Kagiso'nun verdiği tepkiymiş.

SALI

09.45 Kagiso açık alanda, yakıcı güneşin altında yavrusunun başında bekliyor. Kafasını okşuyor ve hortumunu kaldırıyor. Yavruda 06.35'ten beri hareket yok.

11.52 Kagiso diğer dişiler yavruyu incelemek istediklerinde Aviwe ile Cokisa'yı tehdit etti. Kagiso yavrunun başında durmayı sürdürüyor. Hortumuyla yavruya dokunuyor. Onu kaldırmaya çalışıyor.

ÇARŞAMBA

06.36 Kagiso için endişeleniyorum. Hiç su içmeye gitmedi.

10.42 Kagiso çalıları yavrunun üstüne çekiyor. Dalları kırarak gölge yaratmaya çalışıyor.

15.46 Hava çok sıcak. Kagiso su içmeye gitti ve sonra yavrunun başına geri döndü.

PERŞEMBE

06.56 Üç dişi aslan geldi ve yavrunun leşini götürmeye çalıştılar. Kagiso onlara saldırınca doğuya doğru kaçtılar. Kagiso feryat ederek yavrunun başında dikilmeyi sürdürüyor.

08.20 Hâlâ feryat ediyor.

11.13 Kagiso ölü yavrunun başından ayrılmıyor.

21.02 Üç aslan yavrunun leşini yiyorlar. Kagiso görünürlerde yok.

Sayfanın altına annem şunu yazmıştı: *Kagiso üç gün boyunca uyumadan başında nöbet tuttuktan sonra yavrusunu terk etti. İki yaşından küçük fil yavrularının annelerinin ölmesi halinde hayatta kalamamaları konusunda çok sayıda araştırma bulunuyor. Bebeğini kaybeden bir anne file ne olduğu hakkında yapılmış bir çalışma henüz yok.*

Annem bunları yazdığı sıralarda bana hamile olduğunu bilmiyormuş.

♠

"Kayıp insanlara bakmam," dedi Serenity, içinde en ufak bir *ama* ihtimali barındırmayan bir ses tonuyla.

"Çocuklara bakmıyorsun," dedim, bir yandan da parmaklarımla sayarak. "Kayıp insanlara bakmıyorsun. Tam olarak *neye* bakıyorsun sen?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Enerji ayarlaması mı istiyorsun? Hallederiz. Tarot? Buyur gel. Ölmüş biriyle iletişim kurmak? Aradığın kişi benim." Öne doğru eğilerek bana kaya gibi sert bir duvara tosladığımı daha iyi anlatmaya çalıştı. "Ama kayıp insanlara *bakmam*."

"İyi ama sen bir medyumsun."

"Medyumların farklı farklı meziyetleri vardır," dedi. "Geleceği görme, *aura* okuma, ruhları yönlendirme, telepati. Medyuma geldin diye sen burayı açık büfe sandın herhalde."

"On sene önce ortadan kayboldu," diye devam ettim, sanki Serenity hiç konuşmamışçasına. Ona bakıcıyı ezen filden ve annemin hastaneye kaldırılmasından bahsetmeli miyim diye düşündüm ve bir şey dememeye karar verdim. Ona cevapları kendi elimle vermek istemedim. "Ben henüz üç yaşındaydım."

"Kayıp insanların çoğu kaybolmak istedikleri için çekip giderler," dedi Serenity.

"Ama hepsi değil," diye yanıt verdim. "Annem beni terk etmedi. Bundan eminim." Duraksadım, annemin fularını boynumdan çekip aldım ve ona uzattım. "Bu ona aitti. Belki bir faydası olur..."

Serenity fulara elini sürmedi. "Onu *bulamam* demedim ki. *Bulmayacağım* dedim."

Bu görüşmenin birçok sebepten dolayı fiyaskoyla sonuçlanabileceğini tahmin ediyordum ama böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmemişti. "Neden?" diye sordum şaşkınlık içinde. "Madem yapabiliyorsun, neden bana yardım etmiyorsun?"

"Sen beni Rahibe Teresa mı sandın?" diye bana çıkıştı. Yüzü pancar gibi kıpkırmızı oldu; acaba yüksek tansiyondan ölüp gideceğini de görebiliyor mudur diye düşündüm. "Müsaadenle," dedi ve yandaki koridorun sonunda bir kapıdan girip kayboldu. Bir saniye sonra bir musluğun açılma sesini duydum.

Beş dakika boyunca dönmedi. Sonra on dakikayı buldu. Ayağa kalktım ve odada dolanmaya başladım. Şöminenin üzerindeki mermer çıkıntıda Serenity'nin George ve Barbara Bush'la, Cher'le, *Zoolander* filmindeki herifle çekilmiş fotoğrafları duruyordu. Buna hiçbir anlam verememiştim. Ünlülerle takılan biri neden New Hampshire'daki bu izbe yerde on dolara tarot falı bakıyordu?

Sifon sesini duyunca hemen yerime dönüp oturdum, sanki bunca zaman boyunca oturduğum yerden hiç kalkmamışım gibi. Serenity toparlanmış halde geri döndü. Pembe perçemleri ıslaktı, yüzünü yıkamış olmalıydı. "Zamanımı harcadığın için senden para almayacağım," dedi. "Annen için üzüldüm. Belki duymak istediklerini başka birisi sana söyleyebilir."

"Kim mesela?"

"Bilemiyorum. Her çarşamba akşamı Paranormal Café'de toplanıp geyik yapmıyoruz." Kapıya doğru gidip ardına kadar açtı, artık gitmem gerektiğini böylece anlatmış oldu. "Bu tür işlerle uğraşan biri kulağıma çalınırsa haber veririm."

Bunun beni odadan çıkarmak için söylenen bariz bir yalan olduğunu düşünüyordum. Kapıdan çıktım ve bisikletimi yerden kaldırdım. "Annemi bulmayacaksan da," dedim, "en azından ölüp ölmediğini söyleyemez misin?"

Ağzımdan dökülen sözcükler birbirimizi açık bir şekilde görmemizi engelleyen perdeler gibi aramızda asılı kalana dek, bunu söylediğime kendim de inanamadım. Bir an için cevabı duymadan bisikletimi kaptığım gibi merdivenlere koşayım diye düşündüm.

Serenity, ona elektrikli tabancayla ateş etmişim gibi titredi. "Ölmedi."

Kapıyı yüzüme kapatırken, acaba bu da yalan mı diye düşündüm.

Eve dönmek yerine Boone'un çıkışına doğru pedal bastım. Toprak bir yoldan beş kilometre kadar ilerleyip Stark Doğa Koruma Alanı'nın girişine vardım. Burası adını, eyaletin sloganı olan "Ya Özgür Yaşa Ya da Öl" cümlesini borçlu olduğumuz Amerikan Bağımsızlık Savaşı kahramanı General Stark'tan almıştı. Fakat on sene önce, Stark Doğa Koruma Alanı olmadan önce, burası New England Fil Barınağı idi ve babam Thomas Metcalf tarafından kurulmuştu. O zamanlar sekiz kilometrekareye yayılıyordu ve barınakla en yakın konut arasında neredeyse bir kilometrekarelik mesafe vardı. Şimdi bu mesafenin yarısından fazlası bir alışveriş merkezi, bir toptancı marketi ve toplu konut sitesiyle kaplanmıştı. Geri kalanını eyalet koruma altına almıştı.

Bisikletimi bırakıp yirmi dakika kadar yürüdüm. Huş ağacı ormanını ve üzeri sazlarla kaplı, eskiden fillerin her gün su içmeye geldikleri gölü geçtim. Sonunda en sevdiğim yere geldim: dalları bir cadıyı andırırcasına yayılmış devasa bir meşe ağacının

altı. Yılın bu mevsiminde ağaçlık alanların büyük kısmı yosun ve eğreltiotlarıyla kaplı olurdu. Bu ağacın altı her zaman parlak mor renkli mantarlarla doluydu. Periler gerçek olsaydı, böyle bir yerde yaşarlardı muhakkak.

Bu mantarlara *Laccaria amethystina* deniyordu. İnternette araştırıp bulmuştum. Bu tıpkı, onları görseydi annemin yapacağı bir şeydi.

Mantarların ortasına oturdum. Onları ezeceğimi düşünebilirsiniz ama benim ağırlığıma dayanabiliyorlardı. Bir tanesinin alt kısmını okşadım. Tıpkı bir akordeonun körüğünü andırıyordu. Hem kadife hem de kaslı bir doku hissi veriyordu, aynen bir filin hortumu gibiydi.

Maura'nın yavrusunu, yani barınakta doğan yegâne fili gömdüğü yer burasıydı. Bu olayı hatırlayamayacak kadar küçüktüm fakat annemin günlüklerinde okumuştum. Maura barınağa geldiğinde zaten hamileymiş ancak onu buraya yollayan hayvanat bahçesinin görevlileri bunu fark etmemişler. Geldikten yaklaşık on beş ay sonra doğum yapmış ve yavrusu ölü doğmuş. Maura onu meşenin altındaki bu noktaya taşımış ve üstünü çam dallarıyla ve yapraklarıyla örtmüş. Barınak görevlileri daha sonra yavruyu gerektiği şekilde gömmüşler ve ertesi bahar tam burada muhteşem mor mantarlar çıkıvermiş.

Cebimden telefonumu çıkardım. Barınak arazisinin yarısının satılmış olmasının tek güzel yanı, artık yakınlarda dev bir baz istasyonu kulesi olması ve telefonun burada muhtemelen New Hampshire'ın tamamında olduğundan daha iyi çekmesiydi. Bir tarayıcı sayfası açıp yazdım: "Serenity Jones Medyum."

İlk okuduğum, hakkındaki Wikipedia başlığı oldu. *Serenity Jones (d. 1 Kasım, 1966) Amerikalı medyum ve kâhindir.* Günaydın Amerika *programına çeşitli defalar konuk olmuştur ve* Serenity! *adlı kendi programını yapmıştır. Programda önceden hiçbir tanışıklığı olmayan izleyicilerin fallarına bakıyor ve kişilerle bire bir özel seanslar uyguluyordu. Uzmanlık alanı ise kayıp vakalarıydı.*

Kayıp vakaları mı? Şaka mıydı bu?

Çeşitli şehirlerin emniyet teşkilatlarıyla ve FBI ile çalışmış ve yüzde 88'lik bir başarı oranı yakaladığı bildirilmiştir. Ancak Senatör John McCoy'un kaçırılan oğlu konusundaki kehanetinin başarısız olması, medyada geniş yer buldu ve ailenin kendisine dava açmasıyla sonuçlandı. Jones 2007 yılından beri kamu önüne çıkmaktan kaçınmaktadır.

Ünlü bir medyumun -rezil olmuş olsa da- dünyadan elini eteğini çekip, yaklaşık on sene sonra Boone, New Hampshire'da ortaya çıkması mümkün müydü? Kesinlikle. Bir insan gözlerden uzak yaşayacak bir yer arıyorsa, yıl boyu yaşanan en heyecan verici olayın 4 Temmuz'da bir ineğin kakasını hangi kareye yapacağı üzerine bahse girerek oynanan bingo turnuvasının olduğu benim şehrimden daha uygun bir yer bulamazdı.

Sonra Serenity'nin bilinen kehanetlerinin listesine baktım.

1999'da Jones, Thea Katanopoulis'e yedi yıldır kayıp olan oğlu Adam'ın hayatta olduğunu söyledi. 2001 yılında Adam'ın Afrika kıyılarında faaliyet gösteren bir ticaret gemisinde çalıştığı tespit edildi.

Jones, O. J. Simpson'ın aklanacağını ve 1989'daki büyük depremi de önceden tahmin etti.

1998'de Jones, bir sonraki başkanlık seçiminin erteleneceğini söyledi. Her ne kadar 2000 yılındaki seçim ertelenmese de, resmi sonuçlarının duyurulması 36 gün sonra olmuştu.

1998'de Jones, kayıp olan üniversite öğrencisi Kerry Rashid'in annesine kızının bıçaklandığını ve DNA kanıtlarının suçlanan şahsın masumiyetini ispat edeceğini söyledi. 2004 yılında Orlando Ickes, Masumiyet Projesi'nin sonucunda serbest bırakıldı ve onun yerine eski oda arkadaşı tutuklandı.

2001 yılında Jones, polise Chandra Levy'nin cesedinin sık ağaçlıklı bir yamaçta bulunacağını söyledi. Levy'nin bedeni ertesi yıl Maryland'deki Rock Creek Park'ta, dik bir yamaçta bulundu. Ayrıca 11 Eylül saldırısında öldüğü tahmin edilen New York itfaiyesinden Thomas Quintanos IV'ün hayatta olduğunu da tahmin etti ve itfaiyeci, Dünya Ticaret Merkezi'nin enkazından beş gün sonra kurtarıldı.

2001 yılında Jones, televizyon programında polisi Pensacola, Florida'ya, postacı Earlen O'Doule'un evine yönlendirdi ve sekiz yıl önce 11 yaşındayken kaçırılan, öldüğü tahmin edilen Justine Fawker, bu evin bodrumundaki gizli bir odada kilitli bulundu.

Kasım 2003'te Jones, televizyon programında Senatör John McCoy ile eşine kaçırılan oğullarının hâlâ hayatta olduğunu ve Ocala, Florida'daki bir otobüs terminalinde bulunabileceğini söyledi. Çocuğun cesedi burada çürümeye başlamış halde bulundu.

Bu noktadan sonra Jones için her şey tepetaklak olmuştu.

Aralık 2003'te Jones, bir deniz komandosunun dul kalan eşine sağlıklı bir oğlan doğuracağını söyledi. Kadın, on dört gün sonra düşük yaptı.

Ocak 2004'te Jones, Orem, Utah'ta yaşayan Yolanda Rawls'a beş yaşındaki kayıp kızı Velvet'in bir Mormon ailesi tarafından büyütüldüğünü ve beyninin yıkandığını söyleyerek Mormonların yoğun olarak yaşadığı Salt Lake City'de protestolara neden oldu. Altı ay sonra Yolanda'nın erkek arkadaşı kızı öldürdüğünü itiraf etti ve polise bölgedeki çöplüğün yakınlarındaki mezarını gösterdi.

Şubat 2004'te Jones, Jimmy Hoffa'nın cesedinin parçalarının Rockefeller ailesi tarafından Woodstock, Vermont'ta yaptırılan bir sığınağın beton duvarları arasında bulunacağını söyledi. Yapılan araştırmada bunun doğru olmadığı ortaya çıktı.

Mart 2004'te Jones, kayıp olan Wisconsin-Madison Üniversitesi öğrencisi Audrey Seiler'ın bir seri katilin kurbanı olduğunu ve üzerinde kanıt taşıyan bir bıçağın bulunacağını söyledi. Ancak Seiler'ın erkek arkadaşının dikkatini çekmek için kaçırılmasını kendisinin tezgâhladığı öğrenildi.

Mayıs 2007'de, ailesiyle Portekiz'de tatildeyken kaybolan Madeleine McCann'ın ağustosta bulunacağı kehanetinde bulundu. Vaka halen çözülemedi.

Bundan sonra bir daha halka açık kehanetlerde bulunmamış. Gördüğüm kadarıyla, Serenity *kaybolmuş.*

Çocuklara fal bakmamasına şaşırmamak lazımmış.

Tamam, McCoy vakasında kamu önünde çok fena çuvallamış olabilirdi ama yarı yarıya tutturmuştu: Kayıp çocuğu *bulmuşlardı*. Sadece artık hayatta değildi. Birbiri ardına gelen o kadar başarılı kehanetten sonra ilk başarısızlığının ülke çapında tanınan bir politikacıya denk gelmesi büyük talihsizlikmiş.

Serenity'nin Grammy Ödül Töreni'nde Snoop Dogg ile ve Beyaz Saray Muhabirleri Yemeği'nde George W. Bush ile çekilmiş fotoğrafları vardı. Bir başka fotoğrafında ise *US Weekly* Dergisi'nin Moda Polisi bölümünde göğüslerinin üzerine iki adet dev ipek çiçek dikilmiş bir elbise giydiği bir pozu vardı.

YouTube uygulamasını açtım ve Serenity'nin ismiyle senatörün ismini yazdım. Yüklenen videoda Serenity'nin televizyon ekranındaki görüntüsü vardı. Pembe saçları dondurma gibi kıvrılarak yükseliyordu ve yine pembe olan takım elbisesi birkaç ton daha koyuydu. Karşısındaki mor kanepede Senatör McCoy oturuyordu. Adamın çenesini dik açıları hesaplamak için kullanabilirdiniz. Karısı yanında oturmuş, adamın elini kavramıştı.

Politikayı pek takip etmem ama okulda Senatör McCoy'u siyasi başarısızlığa bir örnek olarak incelemiştik. Kendisi başkanlık yarışına hazırlanıyordu. Hyannis Port'ta Kennedy'lerle takılıyordu ve Demokratlar'ın Ulusal Kongre'sinde açılış konuşmasını yapmıştı. Ancak sonra yedi yaşındaki oğlu gittiği özel okulun bahçesinden kaçırıldı.

İzlediğim görüntüde Serenity senatöre doğru eğilerek konuşuyordu. "Senatör McCoy," diyor, "bir *kehanet* gördüm."

Yönetmen birden stüdyoda bulunan koroya dönüyor. "Bir kehanet!" diye topluca şarkı söylüyorlar, sanki Serenity'nin cümlesine müzikle bir noktalama işareti koyma çabasındalar.

"Küçük oğlunuza dair bir kehanet..." diyen Serenity bir an duraksıyor, "Kendisi hayatta ve iyi durumda."

Senatörün karısı kendini kocasının kollarına bırakıyor ve ağlamaya başlıyor.

Serenity'nin Senatör McCoy'u özellikle seçip seçmediğini merak ettim; gerçekten çocuğa dair bir kehanet görmüş müydü, yoksa sadece medyanın ilgisinin onu da sarmasını mı istiyordu?

Video, Ocala'daki otobüs terminaline atlıyordu. Burada Serenity, McCoy'lar ile birlikte binaya girerken ve erkekler tuvaletinin yakınındaki bir dizi dolabın önünde trans halindeyken görülüyordu. Senatör McCoy'un karısı *"Henry?"* diye ağlarken, Serenity bir polis memuruna 341 numaralı dolabı açmasını söylüyordu. Polis memuru dolaptan çıkan lekeli bavulu açarken, herkes içindeki cesedin kokusundan geri kaçıyordu.

Bir an için kamera sarsılıyor ve görüntü yan dönüyordu. Sonra kameraman kendini toparlıyor ve Serenity'yi kusarken, Ginny McCoy'u bayılıp kalırken ve Demokrat Parti'nin altın çocuğu Senatör McCoy'u da kendisine çekimi kesmesi için bağırırken yakalıyordu. Senatör'ü dinlemeyen kameraman da Senatör'den yumruğu yiyordu.

Serenity Jones sadece çaptan düşmekle kalmamış, paramparça olmuştu. McCoy'lar Serenity'ye dava açmışlar. Senatör McCoy bu olayın ardından iki kez alkollü araç kullanmaktan tutuklanmış, Senato'dan istifa etmiş ve "tükenmişliğini" giderebilmek için bir yerlere gitmiş. Karısı bir sene sonra aşırı dozda uyku ilacı almaktan ölmüş. Serenity de sessizce, bir anda görünmez oluvermiş.

McCoy ailesinin olayında çuvallayan bu kadın, aynı zamanda kaybolan onlarca çocuğu da bulan kadındı. Şehrin en boktan yerinde yaşayan ve üç kuruşa muhtaç durumda olan da aynı Serenity Jones'tu. Peki ama kayıp insanları bulma becerisini mi yitirmişti... yoksa en başından beri numara mı yapmıştı? Bir zamanlar *gerçekten* medyum muydu, yoksa sadece şansı mı yaver gitmişti?

Tek bildiğim, paranormal yeteneğin bisiklet sürmek gibi bir şey olduğuydu. Eğer çabalarsan bu yeteneği geri kazanabilirdin.

Bu yüzdendir ki Serenity Jones'un beni bir daha kapısında görmek istemediğinden emin olmama rağmen, annemi bulmanın tam da onun ihtiyacı olan türden bir deneme olduğunu biliyordum.

Alice

Hepimiz *fil gibi hafızası olmak* deyimini duymuşuzdur. Anlaşıldığı üzere bu bir klişe değil, bilimsel bir gerçekti. Bir defasında Tayland'da kendisine bir numara öğretilmiş bir Asya fili görmüştüm. Hayvanın kapalı tutulduğu barınağa onu görmek üzere bir sürü çocuk getirilmişti ve çocuklara yan yana oturmaları söylendi. Sonra hepsinden ayakkabılarını çıkarmaları istendi ve ayakkabılar bir araya toplanıp tek bir yığın haline getirildi. Hayvanı eğiten bakıcısı, ona tüm ayakkabıları sahiplerine geri vermesini söyledi. Fil talimatı yerine getirdi ve yığını hortumuyla dikkatlice eşeleyip, her bir ayakkabıyı sahibi olan çocuğun kucağına nazikçe bıraktı. Botswana'da dişi bir filin bir helikoptere üç kez saldırdığını görmüştüm; helikopterde hayvanı muayene etmek için bayıltıcı iğneyle vurmaya gelen bir veteriner bulunuyordu. Daha sonra barınağı çevresini uçuşa yasak bölge ilan ettirmek zorunda kaldık çünkü üstlerinden geçen helikopter fillerin huzursuzlanıp bir araya toplanmalarına neden oluyordu. Bu fillerin bazılarının daha önce gördüğü tek helikopter, elli yıl önce park korucularının onları diğerlerinden ayırmak için ailelerinden bazı fertleri bayılttıkları zaman kullandıkları helikopterdi. Bunlar haricinde sürüden birinin bir fildişi avcısının elinde can vermesine tanık olan fillerin bir gece adamın yaşadığı köye saldırıp onu aramalarına dair anlatılan hikâyeler de vardı. Kenya'daki Amboseli ekosisteminde tarih boyunca fillerle temas halinde olmuş iki kabile vardır: Kırmızı giysiler giyinerek mızraklarla filleri avlayan Masailer ile çiftçilik yapan ve fillere hiçbir zaman dokunmamış Kambalar. Yapılan bir

araştırma, fillerin daha önce Masailer tarafından giyilmiş giysilerin kokusundan, Kambalar tarafından giyilenlerin kokusuna kıyasla daha fazla korktuklarını göstermiştir. Filler bir araya gelip kokudan hızla uzaklaşma eğilimi gösteriyor ve rahatlamaları çok daha uzun sürüyordu.

Şunu da belirtmekte fayda var, bu araştırmada giysiler fillere gösterilmemiştir. Hayvanlar sadece koku temelli ipuçlarına göre hareket etmişlerdir ki bu da her bir kabilenin beslenme alışkanlıklarına ve feromon salgılarına bağlanabilir (Masailer daha ziyade hayvansal besinler tüketirken, Kamba köylerinde baskın bir büyükbaş hayvan kokusu olduğu bilinir). İlginç olan nokta ise fillerin kimin dost kimin düşman olduğunu doğru ve güvenilir bir şekilde tespit edebilmeleridir. Bunu bir de hâlâ gece vakti karanlık sokaklarda dolaşmaya, saadet zinciri dolandırıcılığına inanmaya ve ikinci el otomobil satıcılarından döküntü arabalar almaya devam eden insanlarla kıyaslayın.

Bence bütün bu örnekler göz önünde bulundurulduğunda, sorulması gereken soru, fillerin hatırlayıp hatırlayamadığı değildir. Belki de şunu sormamız gerek: *Neyi unutmazlar?*

Serenity

Dünyanın kimsenin göremediği insanlarla dolu olduğunu fark ettiğimde sekiz yaşındaydım. Okulun bahçesinde ben demirlerden sallanırken emekleyerek demirin altına giren ve eteğimin altından bakan bir çocuk vardı mesela. Yatağımın kenarına oturan ve uyumadan önce bana şarkılar söyleyen, zambak kokulu yaşlı zenci kadın vardı. Bazen annemle birlikte yolda yürürken kendimi akıntıya karşı yüzmeye çalışan bir balık gibi hissederdim: Üstüme üstüme gelen yüzlerce insana çarpmamaya çalışmak öyle zordu ki.

Annemin büyük büyük büyükannesi tam bir İrokua şamanıymış ve babaannem de eskiden çalıştığı fabrikada sigara molalarında çay yapraklarından iş arkadaşlarının falına bakarmış. Bu yeteneklerin hiçbiri annemle babama geçmemiş ancak annem bende meziyet olduğunu gösteren bir sürü bebeklik hikâyemi anlatırdı. Ona Jeannie Teyzemin telefon ettiğini söylermişim ve beş saniye sonra telefon çalarmış veya anaokuluna giderken günlük güneşlik bir havada çizmelerimi giymek için ısrar ederdim ve sonrasında tabii ki bir anda bardaktan boşanırcasına yağmur başlardı. Benim hayali arkadaşlarım arasında sadece çocuklar yoktu; İç Savaş'ta çarpışan askerler, Victoria Dönemi'nde yaşamış zengin dullar ve hatta bir defasında boynunda ip yanıkları olan Örümcek isimli kaçak bir köle bile vardı. Okuldaki diğer çocuklar beni tuhaf buldukları için benden uzak dururlardı; öyle ki sonunda ailem New York'tan New Hampshire'a taşınmaya karar verdi. İkinci sınıfa başladığım gün beni karşılarına oturttular ve "Serenity, incinmek istemiyorsan, meziyetini insanlardan saklamalısın," dediler.

Ben de öyle yaptım. Sınıfa girip de bir kızın yanına oturduğumda, başka bir öğrenci onunla konuşana dek kendisine tek kelime etmedim. Böylece onu gören tek kişinin ben olmadığımdan emin olmuştum. Öğretmenim Bayan DeCamp, birazdan bembeyaz bluzunu mürekkebe bulayacak bir dolmakalemi eline aldığında dudağımı ısırdım ve onu uyarmak yerine, olacakları izledim. Sınıfta beslediğimiz çöl faresi kafesinden kaçtığında ve onu zihnimde müdürün masasının etrafında koşarken gördüğümde, müdürün odasından bağırışlar gelene dek bu düşünceyi aklımdan kovmaya çalıştım.

Aynen annemle babamın dediği gibi kendime arkadaşlar buldum. Bir tanesinin ismi Maureen'di ve beni oyun oynamak için evine davet ettiğinde ağabeyinin yatağının altında *Playboy* dergilerini sakladığı ve annesinin dolabında para dolu bir ayakkabı kutusu bulunduğu gibi sırlarını benimle paylaşmıştı. O gün Maureen ile salıncakta sallanırken Maureen bana salıncaktan en uzağa atlama yarışması yapmayı teklif ettiğinde, bir anda onu yerde yatarken ve arka planda yanıp sönen ambulans ışıklarını gördüğümde kendimi nasıl hissettiğimi tahmin edersiniz.

Ona bunu yapmamamız gerektiğini söylemek istiyordum ama bir yandan da meziyetim hakkında hiçbir şey bilmeyen en iyi arkadaşımı kaybetmek istemiyordum. Bu nedenle sesimi çıkarmadım ve Maureen üçe kadar sayıp kendini havaya fırlattığında, ben salıncağımdan atlamadım ve gözlerimi kapadım ki altta kalan bacağının çat diye ikiye kırılmasına tanık olmayayım.

Annemle babam bana bunu söylemişti. Bu özelliğimi saklamazsam, zarar görürdüm. Ancak benim zarar görmem, başkasının zarar görmesinden daha iyiydi. Bundan sonra ne pahasına olursa olsun, meziyetim bana meydana gelecek bir şeyi önceden gösterdiğinde bunu saklamamaya kendime söz verdim.

Bu defa da bana ucube yaftası yapıştırıp popüler kızlarla takılmaya giden Maureen oldu.

Yaşım büyüdükçe benimle konuşan herkesin hayatta olmadığını anlamakta kendimi geliştirdim. Birisiyle konuşurken bazen arkadan bir ruh gelip geçiyordu. Onları önemsememeye alıştım, tıpkı

her gün sokakta yanından geçtiğiniz yüzlerce insanın çehrelerine hiç dikkat etmemeniz gibi. Anneme gösterge panelinde arıza ışığı yanmadan önce frenlerini kontrol ettirmesini söylüyordum; doktor kendisine mutlu haberi vermeden bir hafta önce komşumuzun hamileliğini tebrik etmiştim. Hangi bilgi bana malum olursa, herhangi bir şekilde değiştirmeden ya da söylesem mi söylemesem mi diye düşünmeden hemen paylaşıyordum.

Ne var ki meziyetim her durumu kapsamıyordu. On iki yaşındayken babamın sahibi olduğu oto yedek parça dükkânı yandı kül oldu. İki ay sonra babam intihar etti ve anneme ondan özür dilediği saçma sapan bir not, kendisinin gece elbisesi içinde çekilmiş bir fotoğrafını ve dağ gibi kumar borçlarını bıraktı. Bunların hiçbirini öngörememiştim ve o günden beri bana kaç kez neden göremediğimin sorulduğunu hatırlamıyorum bile. Size şu kadarını söyleyeyim, bunun cevabını bilmeyi kimse benden çok isteyemez. Ne var ki durum buydu, sayısal loto sonuçlarını ya da borsada hangi kâğıtların yükseleceğini filan bilemiyordum. Babamın durumunu bilemediğim gibi, yıllar sonra annemin felç geçireceğini de görmemiştim. Ben bir medyumum, kahrolası Oz Büyücüsü değil. Yaşananları kafamın içinde yeniden canlandırıp acaba kaçırdığım bir şeyler mi vardı ya da diğer taraftan birileri benimle temas kurmadı mı ya da Fransızca ödevime fazlasıyla daldığım için dikkatim mi dağılmıştı, diye anlamaya çalıştım. Fakat yıllar geçtikçe şunu fark ettim ki bilmemem gereken bazı şeyler vardı ve ayrıca, geleceği her yönüyle görmeyi zaten *istemiyordum*. Demek istediğim, geleceği kusursuz bir şekilde görebiliyor *olsaydım*, yaşamanın ne anlamı kalırdı?

Annemle birlikte Connecticut'a yerleştik. Annem burada bir otelde temizlik görevlisi olarak çalışırken, ben de siyahları giyip modern zaman cadılığına merak sardım ve lise cehenneminden sağ çıkmayı başardım. Üniversiteye başlayana dek meziyetimi gerçek anlamda içime sindirememiştim. Tarot falı bakmayı öğrendim ve yurttaki kızların fallarına bakmaya başladım. *Fate* [Kader] Dergisi'ne abone oldum. Ders kitaplarım yerine Nostradamus ve Edgar Cayce hakkındaki kitapları okuyordum. Guatemala

eşarpları takıyor ve tiril tiril etekler giyiyor, yurt odamda tütsü yakıyordum. Doğaüstü olaylarla ilgilenen Shanae isminde başka bir öğrenciyle tanışmıştım. Benim aksime o, ölülerle iletişim kuramıyordu ancak bir empattı ve ne zaman oda arkadaşı regl olsa Shanae de onunla birlikte karın ağrıları çekerdi. Beraber geleceği görme çabalarına giriştik. Önümüze yaktığımız mumları yerleştirir, bir aynanın karşısına oturur ve geçmiş yaşamlarımızı görecek kadar uzun süre aynaya bakardık. Shanae köklü bir medyum ailesinden geliyordu ve bana ruhlar âleminden kılavuzluk edenlerle tanışmamı öneren o oldu. Hepsi de medyum olan teyzelerinin ve büyükannesinin diğer tarafta ruh kılavuzları varmış. Ben de böylelikle uyumadan önce bana şarkı söyleyen yaşlı zenci kadın Lucinda ve sulu, neşeli bir tip olan Desmond ile resmen tanışmış oldum. Sürekli benimle birlikteydiler, ayağımın dibinde uyuyan ve isimlerini seslendiğimde uyanan evcil hayvanlar gibiydiler. Bundan sonra ruh kılavuzlarımla devamlı konuştum, gerek beni başkalarına yönlendirerek gerek başkalarını bana yönlendirerek bana öbür dünyada yol göstermeleri konusunda onlara güvendim.

Desmond ve Lucinda çocuk bakıcılığı konusunda en iyiydiler. Benim -bu konuda bebek sayılırdım- paranormal âlemi incinmeden keşfetmemi sağladılar. İblislerle, yani hiçbir zaman insan olmamış ruhlarla karşılaşmama engel oldular. Cevaplarını henüz bilmemem gereken soruları sormaktan alıkoydular. Sınırlar koyarak onun beni kontrol etmesi yerine, benim meziyetimi nasıl kontrol edeceğimi öğrettiler. Gece boyunca her beş dakikada bir telefon çalıp sizi uyandırsa nasıl olurdu bir düşünün. Eğer parametreler belirlemezseniz, ruhlar konusunda böyle olur. Ayrıca kehanetlerim geldikçe onları paylaşmanın başka, durup dururken karşıma çıkan birinin geleceğini okumanın başka olduğunu da bana açıkladılar. Diğer medyumlar artık burama kadar gelmişti ve size şu kadarını söyleyeyim, bunun siz evde yokken birinin iç çamaşırı çekmecenizi karıştırmasından veya asansördeyken ve oradan çıkıp gidemezken birinin kişisel alanınızı işgal etmesinden hiçbir farkı yoktu.

Yaz aylarında Maine'deki Old Orchard Plajı'nda beş dolara fal bakıyordum. Mezun olduktan sonra kulaktan kulağa yayılan

şöhretimle müşteriler bulmaya başladım ve bir yandan da tuhaf işlerde çalışarak geçimimi sağlama peşindeydim. Yirmi sekiz yaşındaydım, bir lokantada garsonluk yapıyordum ve bir gün Maine eyaleti valiliğine aday olan şahıs ailesiyle birlikte fotoğraf çekimi için çalıştığım yere geldi. Fotoğraf makinelerinin flaşları önlerinde mönümüzün meşhur yemeği olan yabanmersinli kreplerle dolu tabaklarıyla vali adayının ve karısının karşısında patlarken, küçük kızları tezgâhın önündeki yüksek sandalyelerden birine çıkıverdi. "Çok sıkıcı, değil mi?" dedim ve o da beni başıyla onayladı. Taş çatlasa yedi yaşındaydı. "Biraz sıcak çikolataya ne dersin?" Çikolata fincanını alırken eli elime sürttüğü anda hayatımda hissettiğim en güçlü *karanlığı* hissettim; bu duyguyu ancak böyle tarif edebilirim.

Bu kız bana geleceğini okumam için izin vermemişti ve ruh kılavuzlarım bu durumu bas bas bağırarak bana duyuruyor, karışmaya hakkım olmadığını söylüyorlardı. Fakat lokantanın diğer ucunda annesi gülümsüyor ve kameralara el sallıyordu, ne yaptığımdan haberi yoktu. Vali adayının karısı kadınlar tuvaletine girince ben de peşinden gittim. Benim etkileyebileceği başka bir seçmen olduğumu düşünerek elini uzattı. "Bu size çılgınca gelebilir ama," dedim, "kızınıza lösemi tahlili yaptırmanızı öneriyorum."

Kadın bir anda dondu kaldı. "Annie size artan ağrılarından mı bahsetti? Size rahatsızlık verdiği için kusura bakmayın. Alaka gösterdiğiniz için teşekkür ederim ancak doktoru kaygılanacak bir şey olmadığını söyledi." Sonra da dönüp gitti.

Birkaç dakika sonra valilik adayı maiyeti ve ailesiyle birlikte lokantadan ayrılırken *Sana demiştim,* diye sessizce bıyık altından güldü Desmond. Uzunca bir süre küçük kızın ardında bıraktığı yarısı içilmiş çikolataya baktım ve sonra içindekini boşalttım. *En zor kısmı bu işte tatlım,* dedi bana Lucinda. *Bildiğini bilmek ve bu konuda hiçbir şey yapamamak.*

Bir hafta sonra vali adayının karısı lokantaya tekrar geldi. Tek başınaydı ve pahalı kırmızı yün takım elbisesi yerine, kot giyiyordu. Doğruca benim yanım geldi. Ben o sırada bir masayı siliyordum.

"Kanser teşhis ettiler," diye fısıldadı. "Annie'nin kanına bile sıçramamış henüz. İlik testi yapmalarını istedim. Çok erken teşhis edildiği için" -tam burada ağlamaya başladı- "kurtulma olasılığı yüksekmiş." Kolumu tuttu. "Nasıl bildin?"

Olay bu kadarla kalabilirdi aslında -Desmond'ın her zamanki gıcık *sana söylemiştim* tavrına kapak olacak başarılı bir medyumluk örneği olarak yani- fakat adayın karısı, *Cleo!* adlı televizyon programının yapımcısının kız kardeşi çıktı. America Cleo'yu seviyordu. Washington Heights'ın toplu konut mahallelerinde büyümüş bir sohbet programı sunucusu olan Cleo, aynı zamanda dünyanın en meşhur kadınlarından biriydi. Cleo bir kitap okuduğunda, Amerika'daki her kadın okurdu. Noel hediyesi olarak insanlara kabarık tüylü bambudan yapılmış bornozlar hediye ettiğini söylediğinde, şirketin ağ sayfası çöküyordu. Bir adaydan röportaj istediğinde, adam seçimi kazanıyordu. Beni de falına bakmam için programına davet edince, hayatım bir gecede değişti.

Cleo'ya aptal bir insanın dahi tahmin edebileceği şeyler söyledim: daha da başarılı olacağını, o sene dünyanın en zengin kadını olarak *Forbes* Dergisi'nin hazırladığı listeye gireceğini, yeni kurduğu yapım şirketinin Oscar kazanacak bir filme başlayacağını. Fakat sonra birden zihnimde bir şey belirdi ve Cleo'nun önceden iznini almış olduğumdan pat diye söyleyiverdim ki aslında iki kere düşünmem gerekirdi. "Kızın seni arıyor."

Cleo'nun en iyi arkadaşı da o gün programa konuktu ve "Cleo'nun kızı yok ki," dedi bana.

Bu doğruydu; hiçbir zaman Hollywood'da birileriyle ilişki yaşamamış bekâr bir kadındı. Ancak Cleo'nun bir anda gözleri doldu. "Aslında, bir kızım var," diye itiraf etti.

O yılın en büyük haberlerinden biri olmuştu bu: Cleo on altı yaşındayken sevgilisinin tecavüzüne uğradığını ve Puerto Rico'da bir manastıra gönderildiğini itiraf etti. Bebeği burada doğurmuş ve evlatlık vermiş. O sıralar otuz bir yaşına gelmiş olan kızı için geniş çaplı bir araştırma başlatan Cleo, televizyon ekranlarında kızıyla gözyaşları içinde kavuştu. Cleo'nun reytingleri tavan yaptı;

Emmy Ödülü kazandı. Ödül olarak da Cleo'nun yapımcı şirketi beni lokanta garsonluğundan alıp ünlü medyum konumuna taşıdı ve bana kendi programımı yapma şansı tanıdı.

Çocuklar söz konusu olduğunda özel bir bağım vardı. Emniyet birimleri beni çocuk cesetlerinin bulunduğu ormanlık arazilere davet ediyor ve katille ilgili bir şeyler okuyup okuyamadığımı görmemi istiyorlardı. Kaçırılan çocukların evlerine gidiyor, polisin takip edebileceği bir ipucu hissetmeye çalışıyordum. Ayaklarıma giymek zorunda olduğum koruyucu ayakkabıların üstüne kan sıçramış halde suç mahallerinde dolaşıyor ve yaşananları gözümde canlandırmaya çalışıyordum. Desmond ile Lucinda'ya kayıp bir çocuğun o tarafa geçip geçmediğini sorardım. İsimlerini duyurmanın bir yolu olarak acil yardım hatlarını arayan sahte medyumların aksine, ben hep polislerin bana başvurmalarını bekliyordum. Programımda ilgilendiğim vakalar bazen yakın tarihli vakalar olabiliyordu ve bazen de üstünden zaman geçmiş, eski vakalar. Müthiş bir tutturma oranım vardı ama sonuçta yedi yaşındayken bile size numara yapmadığımı söyleyebilirdim. Bir yandan da yastığımın altında bir 38'likle uyumaya başlamıştım ve evime gelişmiş bir alarm sistemi taktırmıştım. Felix adında bir de koruma tutmuştum. Buzdolabıyla pit bull kırması gibi bir adamdı. Sevdiklerini kaybedenlere yardımcı olabilmek için meziyetimi kullanmam, sırtıma bir hedef tahtası yerleştirmişti adeta; günün birinde onları da işaret edebileceğimi bilen failler beni rahatlıkla bulabilirlerdi.

Bu arada beni eleştirenler de yok değildi. Şüpheciler insanlardan para kopartan bir sahtekâr olduğumu söylüyorlardı. Evet, insanlardan para kopartan *bazı* medyumlar var. Ben onlara bataklık cadıları diyorum, yol boyundaki sahte medyumlar. Nasıl ki iyi avukatlar ve çakal avukatlar vardır, iyi doktorlar ve kasaplar vardır, aynı şekilde iyi medyumlar ve şarlatanlar vardır. Daha tuhaf bir başka şikâyet ise beni Tanrı vergisi bir yeteneğin karşılığında para almakla suçlayanlardan geliyordu. Onlara sorarsanız, en sevdiğim alışkanlıklarımdan vazgeçmek istemediğim için özür dilemeliydim: yemek yemek ve bir çatının altına girip yaşamak. Kimse yeteneklerini paraya dönüştürdükleri için Serena Williams'a ya da

Adele'e kızmıyordu ama değil mi? İnsanların basında benimle ilgili söylediklerini genellikle görmezden geliyordum. Sizden nefret edenlerle muhatap olmak, kırılmış bir yumurtanın parçalarını birleştirmeye çalışmak gibiydi. Ne manası vardı?

Sonuçta benden hoşlanmayanlar vardı ama beni sevenler de mevcuttu. Onlar sayesinde hayatın daha güzel yanlarının keyfini sürme imkânını bulmuştum: ipek çarşaflar, Malibu'da bir yazlık, Moët & Chandon şampanyalar, Jennifer Aniston'ın cep telefonu numarasının hızlı aramada kayıtlı olması. Birdenbire sadece fal bakan birisi olmaktan çıkmıştım; reyting ölçümlerini takip eder olmuştum. Bana medya maymunu olduğumu söylediği zaman artık Desmond'ı dinlemez olmuştum. Benim kanımca hâlâ insanlara yardım ediyordum. Karşılığında azıcık bir şeyler kazanmayı hak etmiyor muydum?

Senatör McCoy'un oğlu kaçırıldığında, gelmiş geçmiş en büyük medyum olmak için insanın karşısına bir kez çıkacak bir şans yakaladığımı biliyordum. Sonuçta meziyetimi tanıtmak için büyük olasılıkla başkan olacak bir siyasetçiden daha iyi bir seçenek olabilir miydi? McCoy'un Paranormal İşler Bakanlığı'nı kurduğunu, beni de başına geçirdiğini görüyordum; Georgetown'da satın alacağım küçük, şirin evi. Tek yapmam gereken onu -her anını halkın gözü önünde yaşayan bir adamı- benden seçmenlerinin alayları dışında kazanabileceği bir şey olduğuna ikna etmekti.

Senatör oğlunu bulmak için hâlihazırdaki tüm bağlantılarını kullanmış ama bir sonuç alamamıştı. Senatörün benim programıma konuk olması ve bana canlı bir fal baktırması olasılığının en iyi koşullarda zayıf olduğunu biliyordum. Bu yüzden de kendi silahlarımı kullandım: Maine Valisi'nin karısıyla temasa geçtim. Kanser hastası kızları iyileşme belirtileri gösteriyordu. Kadının Senatör McCoy'un karısına söyledikleri işe yaramıştı çünkü senatörün asistanları benim asistanlarımı aradılar ve sonrası tarih oldu.

Küçükken, bir ruhla canlı bir insanın farkını ayırt etme konusunda kendime güvenemediğim zamanlarda, herkesin bana söyleyecek bir şeyi olduğunu varsayıyordum. Ünlü olduğumda ise iki

dünya arasındaki farkı gayet iyi biliyordum ama buna kulak veremeyecek kadar meşguldüm.

Bu kadar havalara girmemeliydim. Ruh kılavuzlarımın ne zaman çağırsam geleceklerini düşünmemeliydim. O gün programda McCoy'lara küçük oğullarının sağlıklı ve hayatta olduğunu gördüğümü söylediğimde, yalan söylemiştim.

Çocuklarını gördüğüm filan yoktu. Gözüm yeni Emmy ödülünden başka bir şey görmüyordu.

Lucinda ile Desmond'ın kıçımı kurtarmalarına alışkındım ve kameraların önünde McCoy'lar karşıma oturduklarında, kılavuzlarımın bana kaçırılma olayıyla ilgili bir şeyler söylemelerini bekledim. Ocala'yı aklıma sokan Lucinda'ydı. Desmond ise ona çenesini kapatmasını söylüyordu ve bundan sonra ise hiçbir şey söylemediler. Ben de uydurdum. McCoy'lara ve Amerika'ya duymak istedikleri şeyi söyledim.

Bunun sonunun nasıl geldiğini hepimiz biliyoruz zaten.

Olaydan sonra kendimi dış dünyaya kapattım. Eleştirmenlerimin bayram yaptığı televizyonu ya da radyoyu açmadım. Yapımcılarımla ya da Cleo'yla konuşmak istemiyordum. Rezil olmuştum ve daha da kötüsü, zaten yıkılmış bir çifti daha da mahvetmiştim. Onlara umut vermiş ve sonra da bunu onlardan söküp almıştım.

Desmond'ı suçluyordum. Nihayet pişmanlıkla karşıma çıktığında ona Lucinda'yı da alıp defolmasını, çünkü onlarla bir daha konuşmak istemediğimi söyledim.

İnsan ne dilediğine dikkat etmeli.

Nihayet başka bir skandal, benim sebep olduğumun üstünü örtünce ben de televizyon programıma geri döndüm. Fakat ruh kılavuzlarım onlardan ne istediysem aynen yerine getirmişlerdi ve kendimi tek başıma bulmuştum. Bir takım kehanetlerde bulundum ama hepsi de feci şekilde yanlış çıktı. Kendime olan güvenimi ve sonunda da her şeyimi kaybettim.

Lokantada garsonluk yapmak dışında, bildiğim tek iş medyumluktu. Ben de kendimi bir zamanlar hakir gördüklerimin

konumunda buldum. Bir bataklık cadısı oldum, panayırlarda tezgâh açıp, sağa sola broşürler asıyor, ümidini yitirmiş müşterileri düşürmeye çalışıyordum.

On seneden fazladır doğru dürüst, heyecan verici bir kehanetim olmamıştı ama her hafta ölmüş kocası Bert'le bağlantı kurmaya çalışan Bayan Langham gibiler sayesinde geçinmeyi başarıyordum. Kadının devamlı bana gelmesinin sebebi, bir zamanlar hakkıyla, meşru bir şekilde gerçekleştirdiğim falların sahtelerini de inandırıcılıkla sunabilme yeteneğimdi. Bunu yapabilmek için beden diline, görsel ipuçlarına ve bazı eski bilgi toplama yöntemlerine ihtiyaç vardı. Temel düşünce şuydu: Fal baktıran insanlar, özellikle de ölmüş birisiyle temas kurmaya çalışıyorlarsa, bunun başarılı olması için yüksek bir motivasyonla yola çıkarlar. Ben ne kadar vermek istersem, onlar da o kadar bilgi almak isterler. Bu yüzdendir ki bu tür seanslar onu gerçekleştiren bataklık cadısından ziyade, müşteri hakkında bilgi içerir. Ortaya rastgele bir sürü alakasız laf atabilirdim: *Teyze, bahar, su kıyısı, S ile başlayan bir isim, Sarah ya da Sally olabilir, bir de eğitimle ilgili bir şeyler görüyorum? Kitaplar? Yazıp çizme?* Büyük olasılıkla müşterim bu listelediklerinden en az birine tepki gösterecek ve çaresizlik içinde bunu kendisi için anlamlı kılmaya çalışacaktır. Burada devrede olan yegâne doğaüstü güç, sıradan bir insanın rastgele detaylarda anlam bulma becerisidir. Bizler kesilmiş bir ağacın kütüğünde Bakire Meryem'i gören bir ırkız, gökkuşağının kıvrımlarında Tanrı'yı bulabiliriz, tersine çalınan bir Beatles şarkısında *Paul öldü* dendiğini duyabiliriz. Anlamsız şeylere anlam yükleyen karmaşık insan zihni, sahte bir medyuma inanabilen zihinden farksızdır.

Peki öyleyse bu oyunu nasıl oynuyorum? İyi bataklık cadıları iyi dedektiflerdir. Söylediklerimin müşteriyi nasıl etkilediğine dikkat ediyorum: gözbebeklerinde büyüme, bir nefes alma ihtiyacı. Seçtiğim sözcüklerle ipuçları yerleştiriyorum. Mesela Bayan Langham'a, "Bugün size bir hediyem olacak; son zamanlarda aklınıza gelip duran bir hatıradan bahsedeceğim..." diyorum ve sonra bir tatilden bahsetmeye başlıyorum. Şu işe bakın, *tam da* bunu düşünüyormuş meğer. *Hediye* kelimesi şimdiden zihninin geri planına

yerleşmişti ve o fark etse de etmese de az evvel ona zamanında aldığı bir hediyeyi düşünmesi için yem atmıştım. Şu an aklına bir doğum günü ya da Noel anısı düşmüş olmalıydı ve bu basit hareketle onun zihnini okuyormuşum gibi bir algı yaratmıştım.

Ona hiç de anlamlı gelmeyen bir şeyden bahsettiğimde yüzündeki hayal kırıklığı emarelerine dikkat kesiliyor ve hemen geri adım atıp konuyu başka yöne çeviriyordum. Nasıl giyindiğine bakıp yetiştiriliş biçimi hakkında varsayımlarda bulunuyordum. Sorular soruyordum ve neredeyse yarısında müşteri bana aradığım cevabı veriyordu:

Bir B harfi görüyorum... Büyükbabanın ismi bu harfle mi başlıyordu?

Hayır... P olabilir mi? Büyükbabamın ismi Paul'dü.

İştee.

Müşteriden yeterince bilgi koparamazsam, iki seçeneğim kalır. Olumlu tavır takınabilirim. Aklı başında herkesin ölmüş birinden duymak isteyeceği türden bir mesaj uydururum. Mesela: "*Büyükbaban huzurlu olduğunu bilmeni ve senin de huzurlu olmanı istiyor.*" veya insanların yüzde 99'unu aynı şekilde etkileyecek ama kişinin bireysel olarak yorumlayacağı bir şey söyleyerek müşteride "Barnum etkisi" yaratıyorum: "*Büyükbaban bir karar almadan önce çok dikkatli düşündüğünü biliyor ama bazen bir karara varmadan önce aceleye getirdiğini düşünüyor.*" Sonra arkama yaslanıp müşterinin bana biraz daha kopya vermesini bekliyorum. İnsanların bir konuşmadaki tüm boşlukları doldurma ihtiyaçlarının ne boyutta olduğunu bilseniz şaşardınız.

Bu beni bir sahtekâr mı yapar? Bir bakıma öyle gibi. Bense kendimi bir Darwinci olarak görmeyi tercih ediyorum: Uyum sağlıyorum ki hayatımı sürdürebileyim.

Ancak bugün tam bir felaketti. İyi bir müşterimi, büyükannemin kehanet çanağını ve sakinliğimi kaybetmiştim; hepsi de son bir saatte olmuştu. Bütün bunların nedeni de o sıska çocuk ve paslı bisikletiydi. Jenna Metcalf dediği gibi göründüğünden daha büyük

değildi -eminim hâlâ Noel Baba'ya inanıyordur- ancak dev bir kara delik kadar güçlüydü ve beni McCoy skandalı kâbusuna geri çekmişti. *"Kayıp insanlara bakmam,"* demiştim ona ve bu söylediğimde ciddiydim. Ölmüş bir kocadan sahte mesajlar almak başka bir şeydi; bir şeyler öğrenmek isteyen birine yalandan umut vermek bambaşka. Bu tür davranışlar insanı nereye sürüklerdi biliyor musunuz? New Hampshire'ın en boktan yerinde bir barın üst katında oturur ve her perşembe gününü işsizlik ödeneğini tahsil etmekle geçirirdin.

Ben sahtekâr olmayı seviyorum. Müşterilerin duymak istediklerini uydurmak daha güvenli. Bu sayede incinmiyorlar. Ben de incinmiyorum; öbür tarafla temas kurmaya çalışıp cevap alamadığımda, elime yıkıcı bir hayal kırıklığından başka bir şey geçmiyor çünkü. Aslında meziyetim hiç olmasaydı, benim için her şey çok daha kolay olurdu. Böylelikle ne kaçırdığımı asla öğrenememiş olurdum.

Sonra bir gün ne kaybettiğini hatırlayamayan biri çıkageldi.

Jenna Metcalf'ta beni bu kadar kötü etkileyenin ne olduğunu anlayamamıştım. Belki de kabarık kızıl saçlarının altındaki soluk deniz yeşili gözleriydi; doğaüstüydüler, insanı hipnotize ediyorlardı. Belki de tırnaklarının etrafındaki derilerin iyice yenmiş olmasıydı veya belki de ona kendisine yardımcı olamayacağımı söylediğimde tıpkı *Alice Harikalar Diyarında*'da olduğu gibi küçülüp büzülür gibi görünmesiydi. Annesinin ölüp ölmediğini sorduğunda ona neden cevap verdiğimin tek açıklaması bu olabilirdi.

Medyumluk yeteneklerimin geri dönmesini o an o kadar istiyordum ki kendimi zorladım. Bunu yapmayı yıllar önce bırakmıştım çünkü hayal kırıklığı, düz duvara bodoslama çarpmaktan farksızdı.

Gözlerimi kapadım ve ruh kılavuzlarımla aramdaki köprüyü yeniden kurmaya, herhangi bir şey duymaya çalıştım; bir fısıltı, alaycı bir gülüş, bir nefes.

Fakat tam bir sessizlik vardı sadece.

Böylelikle Jenna Metcalf için bir daha asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şey yaptım: aradan sızan güneş ışığının peşinden gideceğini adım gibi bildiğim halde umut kapısını araladım. Ona annesinin ölmediğini söyledim.

Aslında demek istediğim şuydu: Hiçbir fikrim yok.

Jenna Metcalf gidince bir Xanax aldım. Kaygı giderici sakinleştiricileri kullanmama kararımı bozmak için bundan daha geçerli bir mazeret olamazdı: bana sadece geçmişi düşündürmekle kalmayan, aynı zamanda kafama bir kütük gibi indiren bir kız. Saat üç civarı kanepede keyifli bir halde sızdım.

Yıllardır rüya görmediğimi söylemeden geçemeyeceğim. Rüya, ortalama bir insanın paranormal düzleme en yaklaştığı haldir; zihnin kalkanlarını indirdiği ve duvarların diğer tarafa bir göz atacak kadar inceldiği zamandır. Bu yüzdendir ki çok sayıda insan uyuduktan sonra rüyalarında ölmüş yakınlarını gördüklerini söyler. Fakat ben görmüyordum, en azından Desmond ve Lucinda gittiğinden beri.

Ne var ki bugün uykuya daldıktan sonra zihnim rengârenk bir çiçek dürbününe döndü. Karşıda dalgalanan bir bayrak gördüm fakat sonrasında bunun bir bayrak olmadığını fark ettim. Yüzünü göremediğim bir kadının boynuna dolanmış mavi bir fulardı. Bir akçaağacın altında hareketsiz bir şekilde sırtüstü yatıyordu. Bir fil tarafından eziliyordu. Dikkatle bakınca filin aslında kadını ezmiyor olabileceğini anladım. Hayvan kadının üzerine basmamak için yolundan sapıyordu. Arka ayaklarından birini kaldırdı ve kadının bedenine dokunmadan üzerinden atladı. Fil hortumunu uzatıp boynundaki fuları çekiştirirken, kadın kımıldamıyordu. Filin hortumu kadının yanağını, boğazını, alnını okşadı ve sonrasında fuları çekip alarak havaya kaldırdı. Fular rüzgârda bir söylence gibi dalgalanıyordu.

Fil tam olarak ne olduğunu anlayamadığım, kadının kalçasının altına sıkışmış deri kaplı bir şeyi almak üzere yeniden eğildi. Bir kitap mıydı bu? Yoksa başka bir şey mi? Aldığı nesnenin kapağını açan hayvanın maharetine hayran kalmıştım. Sonra hortumunu

yeniden kadının göğsüne dokundurdu, tıpkı bir stetoskop gibi. Ardından da sessizce ormana daldı.

Şaşkınlık içinde uyandım, aklım karışmıştı ve filleri düşündüğümden ötürü hayretler içindeydim. Hâlâ kafamın içini dolduran fırtınayı düşünüyordum. Ama bu duyduğum gök gürültüsü değildi, biri kapıya vuruyordu.

Kapıyı açmak üzere ayağa kalktığımda karşıma kimin çıkacağını çoktan biliyordum.

"Sen çıldırıp bağırmaya başlamadan söyleyeyim, annemi bulman için seni ikna etmeye gelmedim buraya," dedi karşımda duran Jenna Metcalf ve beni iterek içeri daldı. "Sadece burada unuttuğum bir şeyi almaya geldim. Gerçekten çok önemli bir şeyi..."

Kapıyı kapadım ve o salak bisikleti yine kapının önünde görünce gözlerimi devirdim. Jenna birkaç saat önce beraber oturduğumuz mekânı arayıp taramaya başladı. Sehpanın altına eğildi ve sandalyelerin altlarını kontrol etti.

"Bir şey bulsaydım seni arardım—"

"Hiç sanmıyorum," dedi. Pullarımı, gizli bisküvi zulamı ve civardaki restoranların mönülerini sakladığım çekmecelerimi karıştırmaya başladı.

"Pardon ama?" dedim.

Fakat Jenna beni duymazdan geldi. Elleri kanepenin minderlerinin arasındaydı. "Burada olduğunu *biliyordum*," dedi ve bariz bir rahatlamayla rüyamda gördüğüm mavi fuları kanepenin arasından çıkarıp boynuna doladı.

Fuları dokunacak kadar yakınımda üç boyutlu olarak görmek bana kendimi daha normal hissettirmişti. Bu çocuğun taktığı fuları bilinçaltıma yerleştirmiştim demek ki. Fakat rüyada anlam veremediğim başka noktalar da vardı: bir filin geri tarafındaki kırışık derisi, hortumunun sallanışı. Bir de şu ana dek fark etmediğim bir şey daha vardı: Fil, kadının nefes alıp almadığına bakıyordu. Hayvanın arkasını dönüp gitmesinin sebebi kadının nefes almayı *kesmiş* olması değil, *sürdürüyor* olmasıydı.

Bunu nereden bildiğim hakkında bir fikrim yoktu ama biliyordum işte.

Hayatım boyunca paranormal olanı böyle tanımlamıştım: anlayamıyorum, açıklayamıyorum, inkâr edemiyorum.

Doğuştan medyum olup da işaretlerin gücüne inanmazlık edemezdiniz. Bazen trafik nedeniyle uçağı kaçırırsınız ve o uçak gidip okyanusa çakılır. Bazen otlar sarmış bir bahçede açmış tek bir güldür. Bazen de evden kovduğunuz kız, rüyalarınıza girer.

"Kusura bakma, seni rahatsız ettim," dedi Jenna.

Kapıdan neredeyse çıkmıştı ki ona seslendiğimi fark ettim. "Jenna. Muhtemelen bu sana çılgınca gelecek ama," dedim, "annen sirkte filan mı çalışıyordu? Ya da hayvanat bahçesinde bakıcı mıydı? Ben... sebebi bilmiyorum ama filler hayatında önemli bir yer tutuyor olmalı?"

Yedi yıldır tek bir gerçek kehanetim olmamıştı. *Yedi* yıl. Kendime bunun tesadüf, şans ya da öğle yemeğini fazla kaçırmamın bir sonucu olduğunu söyledim.

Jenna dönüp bana baktığımda yüzünde yarı şaşkınlık yarı hayranlık ile dolu bir ifade vardı.

O an anladım ki onun kaderinde beni bulmak vardı.

Ve ben de annesini bulacaktım.

Alice

Fillerin ölümü anladıklarına şüphe yok. Bizim yaptığımız gibi bunu planlamıyor olabilirler; dini doktrinlerimizde olduğu şekilde ayrıntılı ölüm sonrası hayatlar tasavvur etmiyor olabilirler. Onlar için üzüntü çok daha basittir, berraktır. Tamamen kaybedilenle ilgilidir.

Filler diğer ölmüş hayvanların kemikleriyle özel olarak ilgilenmezler, sadece diğer fillerle ilgilenirler. Uzun zaman önce ölmüş, kalıntıları sırtlanlar tarafından didiklenmiş ve kemikleri dağıtılmış bir filin cesediyle karşılaşsalar dahi hemen bir araya toplaşır ve gerilirler. Cesede grup halinde yaklaşır ve kemikleri ancak bir saygı gösterisi olarak niteleyebileceğimiz bir şekilde okşarlar. Hortumlarıyla ve arka ayaklarıyla dokunarak ölmüş fili sıvazlarlar. Onu koklarlar. Dişlerinden birini ya da kemiğini alıp bir zaman yanlarında taşıyabilirler. En ufak diş parçasını bile bulsalar, ayaklarının altına alıp ileri geri sallanırlar.

Doğabilimci George Adamson, 1940'larda Kenya'da parklara dadanan bir fili vurmak zorunda kaldığını yazar. Hayvanın etini köylülere vermiş ve geri kalanını köyün yedi-sekiz yüz metre dışına atmış. O gece filler cesedi keşfetmişler. Kürek kemiğini ve uyluk kemiğini alıp hayvanın vurulduğu yere götürmüşler. Aslında tüm önemli fil araştırmacıları fillerin ölüm ritüellerini gözlemlemiştir: Iain Douglas-Hamilton, Joyce Poole, Karen McComb, Lucy Baker, Cynthia Moss, Anthony Hall-Martin.

Ve ben.

Bir defasında Botswana'da koruma altındaki bir arazide yürüyen bir fil sürüsünü gözlemliyordum ki sürünün lideri olan dişi fil Bontle yere yığıldı. Diğer filler Bontle'ın bir sıkıntısı olduğunu fark edince dişleriyle onu kaldırmaya çalıştılar. Bu işe yaramayınca, bazı genç erkekler yine onu kendine getirmek amacıyla taşımaya çalıştılar. O zamanlar dört yaşında olan yavrusu Kgosi, hortumunu annesinin ağzına soktu. Yavru filler annelerini böyle selamlardı. Sürüden bir homurtu yükseldi ve yavru da çığlık atar gibi bağırmaya başladı fakat sonra hepsi birden sustular. Bu noktada Bontle'ın öldüğünü anladım.

Birkaç fil ağaçlara doğru gidip, yapraklar ve dallar koparark Bontle'ı bunlarla örttüler. Diğerleri de üzerine toprak attılar. Sürü iki buçuk gün boyunca Bontle'ın başında matem içinde bekledi. Sadece yemek içmek için başından ayrılıyor, sonra geri dönüyorlardı. Yıllar sonra, kemikleri kuruyup dağılmış ve devasa kafatası kurumuş bir nehir yatağına saplanmış olmasına rağmen, sürü hâlâ yanından geçerken durur ve birkaç dakika sessizce bekler. Geçenlerde artık sekiz yaşına gelmiş büyük bir genç erkek olan Kgosi'nin kafatasına yaklaştığını ve hortumunu Bontle'ın ağzının olduğu noktaya doğru yaklaştırdığını gördüm. Bu kemiklerin onun için genel bir anlamı olduğu aşikârdı. Fakat onu görseydiniz, siz de benim inandığım şeye inanırdınız: bu kemiklerin bir zamanlar annesi olduğunu bildiğine.

Jenna

"Bir daha tekrarlar mısın," diye talep ettim.

Serenity gözlerini devirdi. Bir saattir kendisinin salonunda oturuyorduk ve annemle ilgili gördüğü on saniyelik bir rüyanın detaylarını tekrarlayıp duruyordu. Mavi fular, fil ve... bir şeyin gerçek olduğuna çaresizce inanmak istediğinizde kendinizi herhangi bir konuda ikna edebileceğinizi bilmem nedeniyle rüyadaki kişinin annem olduğunu biliyordum.

Evet, ben kapıdan çıktığımda Serenity benim adımı Google'da aratmış ve içinde filler geçen çılgınca bir trans hali hikâyesi uydurmuş olabilirdi. Fakat Google'a "Jenna Metcalf" yazdığınızda annemle ilgili herhangi bir veriye ancak üçüncü sayfadan sonra ulaşabiliyorsunuz ve bu da yalnızca annemin üç yaşında bir kızı olduğunu belirten bir makaleden ibaret. Hayatlarında çok fazla şey gerçekleştirmiş bir sürü Jenna Metcalf var ve annemin kaybolması yıllar önceydi. Hem Serenity unuttuğum fuları almak için döndüğümü de bilmiyordu.

Zaten biliyorsa, o zaman bu onun çok sıkı bir medyum olduğunun kanıtı değil midir zaten?

"Dinle," dedi Serenity, "sana bundan fazlasını anlatamam."

"Ama annem nefes alıyormuş."

"Rüyamda gördüğüm *kadın*, nefes alıyordu."

"Yüksek sesli, soluk soluğa kalmış bir şekilde mi nefes alıyordu? Herhangi bir ses çıkardı mı?"

"Hayır. Öylece yatıyordu. Ben sadece... içime doğan bir histen bahsediyorum."

"Ölmemiş," diye mırıldandım, Serenity'den ziyade kendi kendime konuşuyordum çünkü dudaklarımdan dökülen sözcüklerin içimi kuş gibi hafifletmesini sevmiştim. Annemin hayatta olduğunu -ve son on yılı onun tarafından terk edilmiş olarak geçirdiğimi- ispatlayan bu zayıf kanıt karşısında öfkelenmem ya da üzülmem gerektiğini biliyordum ama kartlarımı doğru oynarsam onu tekrar görebileceğim düşüncesi karşısında çok mutluydum.

O zaman ondan nefret etmeyi seçebilir ya da neden benim için geri dönmediğini bizzat sorabilirdim.

Ya da kendimi kollarına bırakıp, her şeye en baştan başlamayı önerebilirdim.

Birden gözlerim kocaman açıldı. "Bu rüya. Yeni bir kanıt demek. Polise bana anlattıklarını anlatırsan, annemin dosyasını yeniden açabilirler."

"Tatlım, bu ülkede bir medyumun rüyasını alıp resmi kanıt olarak yazacak bir dedektif bulamazsın. Bunun savcıdan tanık sandalyesine Bugs Bunny'yi oturtmasını istemekten bir farkı yok."

"Peki ama ya bu gördüklerin gerçekten olmuşsa? Ya rüyanda yaşananlar geçmişin bir parçasıysa ve senin zihninde tekrarlanıyorsa?"

"Medyumluk böyle bir şey değildir. Bir zamanlar büyükannesi vefat etmiş bir müşterim vardı. Büyükannesinin ruhani varlığı çok güçlüydü. Bana devamlı Çin Seddi'ni, Tiananmen Meydanı'nı, Mao'yu filan gösterip duruyordu. Bana Çin dedirtmek için elinden geleni yapıyordu adeta. Ben de müşterime büyükannesinin hiç Çin'e gidip gitmediğini veya *feng shui* ile ya da ona benzer bir şeyle ilgilenip ilgilenmediğini sordum. Kadın, bunun hiç de büyükannesinin tarzı olmadığını söyledi ve bir anlam veremedi. Sonra büyükannesi bana bir gül gösterdi. Bunu torununa söylediğimde, kadının cevabı büyükannem daha ziyade kır çiçeklerini severdi şeklinde oldu. Ben de düşünmeye başladım *Çin... gül. Çin...*

gül. Bir zaman sonra müşterim kafasını kaldırdı ve bana dönüp, öldüğü zaman büyükannemin Çin porseleni yemek takımı bana kaldı ve takımın üzerinde gül desenleri vardı, dedi. Büyükannenin bana neden üzerinde gül desenleri olan bir yemek tabağı değil de, Çin yemekleri gösterdiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Demek istediğim şey bu işte: Bir fil her zaman fil anlamına gelmeyebilir. Başka bir şeyi temsil ediyor olabilir."

Aklım karışmış halde ona bakıyordum. "Ama şu âna dek iki kere bana onun ölmediğini söyledin."

Serenity tereddüt etti. "Bak, benim pek de temiz bir medyumluk sicilim olmadığını bilmende fayda var."

Omuz silktim. "Bir kez çuvalladın diye yine çuvallayacaksın diye bir şey yok."

Serenity ağzını açtı fakat sonra bir şey demedi.

"Eskiden, kayıp insanları bulduğun zamanlarda," diye sordum, "nasıl yapıyordun bunu?"

"Çocuğa ait bir giysi ya da oyuncak alıyordum. Sonra polislerle birlikte olay yerini dolaşıyor, en son görüldüğü yerdeki son dakikaları yeniden yaşamaya çalışıyordum," dedi Serenity. "Bazen de... bir şeyler yakalıyordum."

"Ne gibi?"

"Zihnimde bir anda bir sokak tabelası, bir manzara, bir otomobil modeli filan beliriyor. Hatta bir defasında çocuğun kilitli tutulduğu odada bulunan bir fanusu ve içindeki balığı görmüştüm. Ne var ki..." Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Kehanet damarlarım artık biraz tıkanmış olabilir."

Bir medyumun -Serenity'nin dediğine bakılırsa- aldığı bilginin tam isabet mi olduğunu, yoksa tam tersi manaya mı geldiğini nasıl olup da bilemediğini anlayamıyordum. Bu, hayatta gördüğüm en büyük kariyer güvenlik ağıydı. Belki gerçekten de Serenity'nin gördüğü fil, annemin karşılaştığı büyük bir engeli filan simgeliyordu; ama Freud'un muhtemelen diyeceği üzere, bir fil

bazen sadece bir fildir. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. "Araban var, değil mi?"

"Evet... ne olmuş?"

Annemin fularını boynuma dolayarak salonun diğer tarafına gittim. Sonra ilk geldiğimde karıştırdığım çekmecelerden birini açtım. Burada bir çift araba anahtarı görmüştüm. Anahtarları alıp Serenity'ye fırlattım ve evin kapısından dışarı çıktım. Bir medyum değildim belki ama şu kadarını iyi biliyordum: Serenity o rüyanın ne anlama geldiğini o kadar çok merak ediyordu ki peşimden gelmemesi mümkün değildi.

Serenity 1980'lerden kalma sarı bir VW Tosbağa kullanıyordu ve arabanın yolcu kapısından gerisi dalga dalga paslanmıştı. Bisikletimi arka koltuğa zorla tıkıştırmıştık. Onu arka yollardan ve otoyollardan götürüyordum. Sadece iki defa kayboldum çünkü bisikletle kestirmeden gittiğin yerlerden arabayla gidemediğin olabiliyordu. Stark Doğa Koruma Alanı'na geldiğimizde, otoparkta bizden başka araç yoktu. "Artık beni buraya neden sürüklediğini anlatacak mısın?" diye sordu Serenity.

"Eskiden burası bir fil barınağıydı," dedim.

Bir fil görmeyi beklermişçesine camdan dışarı baktı. "Burada mı? New Hampshire'da?"

Başımla onayladım. "Babam hayvan davranışlarını inceleyen bir araştırmacıydı. Burayı o kurmuş, annemle tanışmadan önce. Herkes fillerin Tayland ya da Afrika gibi aşırı sıcak yerlerde yaşadıklarını zanneder ama soğuğa, hatta kara bile gayet iyi ayak uydururlar. Ben doğduğumda burada hayvanat bahçelerinden ve sirklerden kurtardığı yedi fili varmış."

"Şimdi neredeler?"

"Burası kapanınca hepsi Tennessee'deki Fil Barınağı'na nakledildi." Toprak yolun başlangıcındaki zincire baktım. "Arazi devlete geri satıldı. Ben olanları hatırlayamayacak kadar küçüktüm." Yolcu kapısını açtım ve arabadan indim. Bir yandan da Serenity'nin

peşimden gelmesini sağlamak için dönüp ona baktım. "Yolun gerisini yürümemiz gerek."

Serenity başını eğip leopar desenli parmak arası terliklerine ve sonra da ot bürümüş yola baktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Sen söyle."

Serenity'nin ondan istediğimi anlaması biraz zaman aldı. "Yo hayır," dedi. "*Kesinlikle* olmaz."

Geriye döndü ve otomobiline yöneldi. Kolundan yakaladım. "Bana yıllardır rüya görmediğini söyledin. Ama bugün rüyanda annemi gördün. Zihninde bir şey görünüp görünmeyeceğine bir bakmaktan ne zarar gelir, öyle değil mi?"

"Aradan geçen on sene neredeyse bir asır kadar uzun. Annen ortadan kaybolduğunda burada olanlardan geriye hiçbir şey kalmış olamaz."

"*Ben* kaldım," dedim. Serenity'nin burun delikleri öfkeyle genişledi. "Kanıtlamak isteyeceğin son şeyin, rüyanın hiçbir anlama gelmediği olduğunu biliyorum," dedim. "Ama bu tıpkı piyango kazanma muhabbetine benzemiyor mu? Bilet almazsan, asla kazanma şansın olamaz."

"Ben her hafta alıyorum o salak biletlerden ama daha lotoyu bir kere bile kazanamadım," diye homurdandı Serenity ama yine de zincirin üstünden adımını atıp otların sardığı toprak yoldan ilerlemeye başladı.

Başlarımızın etrafından atlayıp sıçrayan böceklerin ve yaz mevsiminin seslerinin arasında bir süre sessizce yürüdük. Serenity ellerini belimize kadar gelen otlara sürterek yürüyordu; bir ara durup bir yaprak kopardı ve kokladı. "Ne arıyoruz?" diye sordum fısıltıyla.

"Bir şeye rastlarsam sana söylerim."

"Eski barınağın sınırlarından öteye geçmiş durumdayız da—"

"Konsantre olmamı istiyor musun, yoksa istemiyor musun?" diyerek sözümü kesti Serenity.

Böylece birkaç dakika konuşmadım. Fakat yol boyu arabada içimi kemirip duran bir şey vardı; sanki boğazıma bir kemik takılmıştı. "Serenity?" diye sordum. "Annem hayatta *olmasaydı* ve sen bunu bilseydin... bana yalan söyleyip hayatta der miydin?"

Serenity durdu ve ellerini beline koyarak bana döndü. "Şekerim, seni senden hoşlanacak kadar yakın tanımıyorum, değil ki zavallı ergen kalbini düşüneyim. Annenin bana neden görünmediğini bilmiyorum. Ölmediği için, hayatta olduğu için olabilir. Ya da dediğim gibi ben paslanmışımdır. Ama sana söz... annenin bir ruh, hatta bir hayalet bile olduğuna dair en ufak bir his duyarsam, sana gerçeği söyleyeceğim."

"Ruh *ya da* hayalet mi?"

"Bu ikisi farklı şeylerdir. Herkesin ikisinin tek ve aynı şey olduğunu düşünmesini sağladığı için Hollywood'a teşekkür edebilirsin." Omzunun üstünden dönüp bana baktı. "Bedenin kullanım süresi dolduğunda, tamamdır. İşi biter. Elvis binadan ayrılır. Fakat ruh olduğu gibi kalır. İyi bir hayat sürmüşsen ve çok fazla pişmanlığın yoksa bir süre ortalıkta takılabilirsin ama önünde sonunda geçişi tamamlarsın."

"Geçiş?"

"Öbür dünyaya geçiş. Cennete gidiş. Adına ne dersen de. Bu süreci tamamladığında, bir ruh olursun. Fakat diyelim ki hayatını öküzce yaşadın ve Aziz Petrus veya İsa veya Allah seni yargılayacak ve cehenneme ya da öbür dünyada başka bir tatsız mekâna postalayacak. Ya da genç yaşta öldüğün için kızgınsın veya öldüğünün bile farkında değilsin. Bu sebeplerin herhangi birinden ötürü bu dünyayı terk etmeye ya da ölmeye henüz hazır olmadığına karar verdin. Sorun şu ki sen *ölüsündür*. Bundan geriye dönüş yoktur. Bu nedenle de hayalet olarak arafta kalırsın."

Sık çalılıkların arasında yeniden yan yana yürümeye başladık. "Yani annem bir ruhsa, bu durumda... başka bir yere mi gitmiş demektir?"

"Doğru."

"Peki ya hayaletse, neredediir?"

"Burada. Bu dünyanın bir parçasıdır ancak senin dâhil olduğun kısmın değil." Serenity başını iki yana salladı. "Bunu nasıl açıklasam..." diye mırıldandı ve sonra parmaklarını şıklattı. "Bir defasında Disney animasyonlarının nasıl yapıldığıyla ilgili bir belgesel izlemiştim. Tek bir Donald Duck ya da Goofy yapabilmek için farklı çizgilere ve renklere sahip şeffaf tabakalar üst üste yerleştiriliyormuş. Bence hayaletler için de durum buna benziyor. Bizim dünyamızın üzerine serilmiş başka bir katman onlar."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Bana da başkaları anlattı," dedi Serenity. "Bildiğim kadarıyla bu sadece buzdağının görünen kısmı."

Etrafıma bakındım ve sağda solda uçuşan tüm o hayaletleri görmeye çalıştım. Annemi hissetmeye çalıştım. Belki ölmüş olsa bile yakınlarda bir yerde olması o kadar da kötü olmayabilirdi. "Annem hayalet olmuşsa ve benimle konuşmaya çalışsa, bunu anlayabilir miyim?"

"Hiç çalan telefonu açıp da karşına kimsenin çıkmadığı oldu mu? O telefonu çaldıran, sana bir şeyler anlatmaya çalışan bir ruh olabilir. Onlar enerjiden oluşur ve bu nedenle dikkatini çekebilmelerinin en kolay yolu, enerjiyi yönlendirmektir. Telefon hatları, bilgisayar arızaları, lambaların yanıp sönmesi."

"Seninle böyle mi iletişim kuruyorlar?"

Serenity tereddüt etti. "Benim için bu durum ilk defa kontakt lens kullandığım zamana benziyor. Kesinlikle alışamamıştım çünkü gözümde yabancı bir şey vardı ve bana ait değildi. Rahatsız edici olduğundan değil, sadece benim bir parçam değildi. Öbür taraftan bilgi aldığımda da kendimi böyle hissediyorum. Tıpkı sonradan aklıma gelen bir düşünce gibi ama tek farkı, bunu ben düşünmüyorum."

"Bir nevi elinde olmadan duyuyorsun yani?" diye sordum. "Mırıldanmadan duramadığın bir şarkı gibi?"

"Öyle de denebilir."

"Eskiden sürekli annemi gördüğümü zannederdim," dedim yumuşak bir sesle. "Kalabalık bir yerdeyken birden büyükannemin elini bırakıp ona doğru koşmaya başlardım ama onu asla yakalayamazdım."

Serenity yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. "Belki *sen de* medyumsundur."

"Ya da belki birini özlemekle bulmak aynı belirtilere sahiptir," dedim.

Serenity aniden duruverdi. "Bir şey hissediyorum," dedi dramatik bir tonlamayla.

Etrafıma bakındım ancak uzun otlardan, birkaç ağaçtan ve tepemizde dönen kelebeklerden başka bir şey göremiyordum. "Yakınımızda akçaağaç filan yok," diyerek dikkatini çektim.

"Kehanetler metaforlar gibidir," diye açıkladı Serenity.

"Bu da son derece ironik, zira kurduğun cümle bir benzetme oldu," dedim.

"Ne?"

"Boş ver." Mavi fuları boynumdan çıkardım. "Bunu elinde tutmanın bir faydası olmaz mı?"

Fuları ona uzattım ama sanki veba mikrobu taşıyormuşçasına geri kaçtı. Fakat ben bu arada fuları elimden bırakmış bulundum ve aniden rüzgâr fuları kaptı, minik bir hortum onu döndüre döndüre yukarı doğru çıkardı.

"Hayır!" diye bağırdım ve bir kurşun gibi arkasından fırladım. Fular bir yükseliyor bir alçalıyor, adeta benimle dalga geçiyordu; fakat hiçbir zaman yakalayabileceğim kadar yakınıma gelmiyordu. Az sonra fular bir ağacın dalına takıldı, yerden yaklaşık altı metre yukarıdaydı. Ayağımı basabileceğim bir çıkıntı buldum ve ağaca tırmanmaya çalıştım ancak ağacın gövdesinde başka basacak uygun yer yoktu. Hayal kırıklığı içinde sertçe yere düştüm, gözlerim yaşla dolmuştu.

Annemden bana kalan o kadar az şey vardı ki.

"Geldim."

Serenity'nin yanıma çömeldiğini ve ellerini kenetleyerek bana bir basamak yaptığını gördüm.

Tırmanırken yanağımı ve kollarımı çizdim; ağacın kabuğuna gömülen tırnaklarım kırıldı. Fakat ilk kalın dala ulaşmayı başardım. Ellerimle üstteki dalı yokladım. İnce dalları, biriken pisliği ve girişken bir kuşun terk edilmiş yuvasını el yordamıyla hissettim. Fular bir şeye takılmıştı. Fuları çekip kurtardım. Üstüme, Serenity'nin üstüne yapraklar ve dallar yağdı. Bir de çok daha sert bir şey alnıma çarpıp yere düştü. "Bu da neyin nesi?" diye sordum ve annemin fularını boynuma dolayıp sıkıca bağladım. Serenity hayretler içinde avucundaki nesneye bakıyordu. Ağaçtan düşen şeyi bana uzattı. İçindekilere el sürülmemiş, derisi çatlamış siyah bir cüzdandı bu. İçinde otuz üç dolar, eski tarzda bir tasarıma sahip bir kredi kartı ve New Hampshire eyaleti sürücü ehliyeti: Alice K. Metcalf adına. Bu bir kanıttı, hem de tamamen gerçekti, kanıtın daniskasıydı ve onu tutan elimi adeta yakıyordu. Bunu kullanarak annemin ortadan kayboluşunun kendi rızasıyla olmadığını kanıtlayabilirdim. Parası ya da kredi kartları olmadan ne kadar uzağa gitmiş olabilirdi ki? "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordum Serenity'ye. Bu esnada arabasına ulaşmış ve şehre doğru yola koyulmuştuk. "Polis onu bulmayı deneyebilir."

Serenity bana baktı. "Aradan on yıl geçmiş. O kadar kolay değil."

"Hayır, kolay. Yeni kanıt demek, dosyanın yeniden açılması demektir."

"Sen istediğinin bu olduğunu sanıyorsun," dedi. "Ama şaşırabilirsin."

"Dalga mı geçiyorsun? Kendimi bildim bileli bunu hayal ettim ben."

Serenity dudaklarını büzdü. "Ne zaman ruh kılavuzlarıma onların dünyasını sorsam, bilmemem gereken şeyler olduğunu açıkça belirtirler. Bunun ölümden sonraki yaşama dair büyük bir kozmik

sırrı korumak için filan olduğunu düşünürdüm... ancak sonunda anladım ki bu *beni* korumak içinmiş."

"Eğer onu bulmak için çabalamazsam," dedim, "hayatımın geri kalanını bunu yapsaydım ne olacağını düşünerek geçiririm."

Bir kırmızı ışıkta durdu. "Ve eğer onu bulursan—"

"Onu *bulduğumda*," diye düzelttim.

"Onu *bulduğunda*," dedi Serenity, "bunca yıldır neden seni aramadığını mı soracaksın ona?" Sorusuna cevap alamayınca başını önüne çevirdi. "Ben sadece cevaplar arıyorsan, bunları duymaya da hazır olmalısın diyorum."

Serenity'nin karakolun önünden geçip gitmekte olduğunu fark ettim. "Hey dursana," diye bağırdım ve Serenity frene asıldı. "İçeri gidip onlara ne bulduğumuzu anlatmalıyız."

Serenity yolun kenarına çekti. "*Bizim* yapmamız gereken bir şey yok. Ben sana kehanetimi bildirdim. Seni ta bu parka kadar getirdim hatta. İstediğini bulduğuna da sevindim. Fakat şahsen polisle muhatap olmaya ne ihtiyacım var ne de bunu isterim."

"Bu mudur yani?" dedim şaşkınlıkla. "Bir insanın hayatına yeni bilgileri tıpkı bir el bombası gibi atıyorsun ve patlamadan evvel uzaklaşıyorsun?"

"Elçiye zeval olmaz."

Neden şaşırdığımı bilmiyordum. Serenity Jones'u hiç tanımıyordum bir kere ve bana yardım etmesini de bekleyemezdim. Fakat hayatımda beni terk eden insanlardan bıkmıştım artık ve o da bunlardan biri olacaktı. Böylece ben de terk edilme tehlikesinde olduğumu hissettiğimde yaptığım en kolay şeyi yaptım. İlk önce çekip giden kişi ben oldum. "İnsanların senden nefret etmelerine şaşmamalı," dedim.

Bunu duyunca başını hızla bana çevirdi.

"*Kehanet* için sağ ol." Arabadan indim ve arka koltuktan bisikletimi çıkardım. "Hayatta başarılar."

Kapıyı sertçe kapadım, bisikletimi kenara park ettim ve karakolun granit basamaklarından çıktım. Camdan bir bölmenin arkasında oturan memura yaklaştım. Benden en fazla birkaç yaş büyük bir kızdı karşımdaki. Liseden yeni mezun olmuştu büyük olasılıkla. Göğsünde polis logosu olan biçimsiz bir yakalı tişört giyiyordu ve çok fazla siyah göz kalemi çekmişti. Arkasındaki monitörde Facebook sayfasının açık olduğunu görebiliyordum.

Hafifçe boğazımı temizledim ve bu sesi duyabildiğini biliyordum çünkü bizi ayıran camda ufak bir açıklık vardı. "Merhaba?" dedim ama o klavyede yazmaya devam etti.

Cama tıkladım ve kızın gözleri bana doğru döndü. Dikkatini çekmek için el salladım.

Telefon çaldı ve beni hiç sallamayarak telefonu açtı.

Size yemin ederim benim kuşağımın adının kötü anılmasına sebep, bunun gibi çocuklar.

İkinci bir memur bana doğru yaklaştı. Bu kadının yaşı daha büyüktü ve vücudu tıpkı bir elma şeklindeydi. Sarı saçları kıvır kıvır permalıydı. Göğsünde bir isimlik vardı: Polly. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet," dedim ve en olgun gülümsememi takındım çünkü hangi yetişkin on sene önce meydana gelmiş bir kaybolma olayını bildirmek için gelmiş on üç yaşındaki bir kızı ciddiye alırdı? "Bir dedektifle görüşmek istiyorum."

"Ne hakkında?"

"Aslında biraz karışık bir mevzu," dedim. "On yıl önce eski fil barınağında bir çalışan öldürülmüştü ve Virgil Stanhope bu olayı araştırıyordu... ve ben... ben onunla mutlaka yüz yüze görüşmeliyim."

Polly dudaklarını büzdü. "İsmin nedir şekerim?"

"Jenna. Jenna Metcalf."

Başındaki mikrofonlu kulaklığı çıkardı ve arka taraftaki içini göremediğim odaya gitti.

Arkamdaki kayıp ilanlarıyla dolu duvarı inceledim. Annemin fotoğrafı on sene önce buraya yapıştırılsaydı, şu an burada dikiliyor olur muydum acaba?

Polly şifreli girişi olan bir kapıdan geçerek yanıma geldi. Beni az ötede sıralanmış sandalyelere doğru götürdü ve oturttu. "O vakayı hatırlıyorum," dedi.

"Demek Dedektif Stanhope'u tanıyorsunuz? Artık burada çalışmadığını biliyorum ama belki siz bana şu an nerede olduğunu söyleyebilirsiniz diye düşündüm..."

"Onunla nasıl temas kurabileceğini bilemiyorum." Polly elini nazikçe koluma koydu. "Virgil Stanhope öldü."

♠

Babamın her şey meydana geldiğinden beri kaldığı yer büyükannemin evine sadece beş kilometre uzaklıkta ama oraya pek sık gitmiyorum. İnsana orada sıkıntı basıyor çünkü (a) her zaman çiş kokuyor ve (b) binada akıl hastaları değil de anaokulu çocukları yaşıyormuş gibi pencerelere elişi kâğıdından kar taneleri, fenerler filan yapıştırılmış.

Buranın adı Hartwick Evi ve bunu duyduğumda aklıma hastabakıcılar onları sakin tutabilmek için minik kaplarda haplarını getirirken büyük salonda oturmuş yemek kanalını seyreden ilaç manyağı olmuş zombilerin ya da elektroşok tedavisine maruz bırakıldığı için tekerlekli sandalyelerinde kum torbalarından farksız halde yığılmış uyuyan hastaların hazin gerçekliği değil de, popüler bir televizyon dizisi geliyordu. Oraya gittiğimde pek korktuğum söylenemez; daha ziyade sohbet ortamlarında bir kurtarıcı gibi görülen babamın kendini kurtaramadığını düşünüp çok fena içim sıkılıyor.

Hartwick Evi'ndeyken sadece bir kez çok korkmuştum. Büyük salonda oturmuş babamla dama oynuyordum ki yağlı saçları keçe gibi olmuş genç bir kız, elinde bir ekmek bıçağıyla çift kanatlı kapıdan içeri daldı. Bıçağı nereden bulduğunu bilmiyordum; silah olarak nitelendirilebilecek herhangi bir şey -ayakkabı bağı dahi- Hartwick Evi'nde yasaktı veya en sıkı hapishaneden daha yoğun

bir güvenlikle dolaplara kilitlenirdi. Ancak kız bir şekilde zekâsıyla sistemi alt etmeyi başarmıştı ve gözlerinde deli deli bir bakışla bana kilitlenmiş halde üstüme geliyordu. Bıçağı tutan kolu geriye doğru kalktı ve birden bıçak havada bana doğru uçmaya başladı.

Eğildim. Adeta omurgasız bir hayvan gibi sehpanın altına kayıverdim. Başımı kollarımla kapatmaya ve iri kıyım hastabakıcılar kızı tutup, odasına götürmeden evvel sakinleştirirken ortalıktan kaybolmaya çalıştım.

En azından bir-iki hemşirenin gelip iyi miyim diye bana baktığını düşünmüşsünüzdür ama olaydan sonra panik halinde çığlık çığlığa bağrışan hastaları sakinleştirmekle meşgul olduklarından kimse beni sallamadı. Kafamı sehpanın altından çıkarıp da yeniden yerime oturacak cesareti topladığımda hâlâ yaprak gibi titriyordum.

Babam ne çığlık atmış ne de paniğe kapılmıştı. Hamlesini yapmakla meşguldü. "Oyna bakalım," dedi, hiçbir şey olmamış gibi.

Onun dünyasında -neresiyse artık orası- hiçbir şeyin *olmadığını* anlamam biraz zaman aldı. Kaçık bir kız tarafından Şükran Günü hindisi gibi doğranacak olsam, buna aldırmadığı için ona kızamazdım. Kendi gerçekliğinin sizinkiyle aynı olmadığını hiçbir şekilde anlayamayan birini suçlayamazdınız.

Bugün Hartwick Evi'ne gittiğimde babam salonda değildi. Onu odasında, pencerenin önünde otururken buldum. Elinde parlak renkli bir nakış ipliği vardı ve feci dolanmıştı. Birinin girişimci terapi fikrinin nasıl bir başkasının cehennemine dönüşebildiğini bana düşündürten ilk örnek değildi bu. Ben odaya girince babam başını kaldırıp bana baktı ve çılgına dönmeden sakince durdu. Bu da iyiye işaretti çünkü fazla huzursuz olmadığını gösteriyordu. Bunu lehime kullanmaya ve annem konusunu açmaya karar verdim.

Önünde çömelip ipliği çekiştirerek daha da fena dolanmasına sebep olan parmaklarını tuttum. "Baba," dedim, turuncu renkli ipi diğerlerinin arasından kurtarıp dizinin üstüne bırakarak. "Onu bulsak ne olurdu sence?"

Bana cevap vermedi.

Kırmızı ipliği de yumaktan çözüp aldım. "Demek istediğim, ya bu halimizin tek nedeni oysa?"

İplik yumağına kenetlenmiş ellerini tuttum. "Neden onun gitmesine izin verdin?" diye fısıldadım gözlerimi gözlerinden ayırmadan. "Neden polise kayıp olduğunu bildirmedin?"

Babam ruhsal bir çöküntü yaşamıştı, doğru, ama son on yıl içinde zaman zaman sağduyulu hallerini de görmüştük. Annemin kaybolduğunu söyleseydi belki de kimse onu ciddiye almayacaktı. Ama kim bilir; belki de alırlardı. O zaman belki de annem için bir kayıp dosyası açılırdı. Böylece ben de en baştan başlamak zorunda kalmazdım. On sene önce bir kayıp vakası olduğunu bilmedikleri bir kayıp vakasını araştırmaları için polisi harekete geçirmeye çalışmazdım.

Birden babamın ifadesi değişti. Yüzündeki hüsran kumsala çarpan dalgaların köpüğü gibi dağılıp yok oldu ve gözleri aydınlandı. Gözleri benimkilerle aynı renkti, insanları rahatsız edecek derecede parlak yeşildi. "Alice?" dedi. "Bunun nasıl yapılacağını biliyor musun?" Avucundaki ip yumağını gösterdi.

"Ben Alice değilim," dedim ona.

Başını iki yana salladı, aklı karışmıştı.

Dudağımı ısırdım, ipleri çözdüm ve tüm amatör kampçıların iyi bildiği birkaç basit örgü tekniğiyle iplerden bir bileklik ördüm. Ben çalışırken babamın elleri benimkilerin üzerinde tıpkı bir sinekkuşu gibi pır pır geziniyordu. İşim bittiğinde babamın pantolonuna tutturmuş olduğum çengelli iğneden bilekliğin ucunu kurtardım ve babamın bileğine bağladım.

Bileklik babamın hoşuna gitmişti. "Sen bu işlerde hep çok başarılıydın zaten," dedi bana gülerek.

Babamın annemin kayıp olduğunu polise neden bildirmediğini o an anladım. Belki de onun gözünde annem kayıp değildi. Babam hep onu bulabilmişti. Benim yüzümde, benim sesimde, benim varlığımda.

Keşke benim için de bu kadar kolay olsaydı.

Eve vardığımda büyükannem televizyonda *Çarkıfelek* izliyor, cevapları yarışmacılardan önce söylüyor ve sunucuya moda tavsiyelerinde bulunuyordu. "O kemerle maymuna dönmüşsün," dedi sunucuya ve sonra kapıda dikildiğimi fark etti. "Nasıl gitti bakalım?"

Bir an aptallaşıp neden bahsettiğini anlayamadım. Sabah çıkarken bebek bakıcılığı yapacağım diye ona söylediğim yalanı hatırladım. "Fena değildi," diye kıvırdım.

"İstersen dolapta dolma var, çıkarıp ısıtabilirsin," dedi ve bakışları yeniden televizyona döndü. "*F* desene geri zekâlı," diye bağırdı.

Dikkatinin dağılmasından yararlanarak Gertie ile birlikte koşturarak üst kata çıktım. Yatağımın üstündeki yastıklardan kendine bir yuva yaptı ve rahat etmek için dönüp dönüp durdu.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Elimde bilgi vardı ve bununla nereye gideceğim hakkında bir fikrim yoktu.

Elimi cebime atıp yanımdaki para tomarının içinden bir banknot çektim. Öylesine parayı katlamaya başladım, bir fil yapmaya çalışıyordum ancak her seferinde çuvallıyordum ve sonunda parayı buruşturup yere attım. Babamın nakış ipliklerine öfkeyle düğüm atan elleri gözlerimin önünden gitmiyordu.

Fil barınağındaki olayı araştıran dedektiflerden biri Alzheimer olmuş, diğeri de ölmüştü. Ama belki de yolun sonu burası değildi. Şu an teşkilatta görevli dedektiflere ulaşmanın bir yolunu bulmalı ve teşkilatın on sene önce bir hata yaptığını, annemi kayıp bir insan olarak değerlendirmeleri gerektiğini göstermeliydim.

Bu *kesin* çok kolay olurdu.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve cihaz vınlayıp titreyerek canlandı. Şifremi girdim ve sonra bir arama motoru açtım. "Virgil Stanhope," yazdım. "Ölüm."

İlk karşıma çıkan haber, dedektifliğe terfi töreninin nerede yapılacağını bildiriyordu. Bir de fotoğrafı vardı. Sarı saçları yana

taranmıştı, otuz iki dişini birden göstererek gülüyordu. Boynundaki âdemelması ise neredeyse kapı tokmağı büyüklüğündeydi. Şapşal ve genç görünüyordu ama on sene önce böyle olması normaldi herhalde.

Yeni bir sayfa açıp kamu kayıtları veritabanına girdim (bunun için yılda 49,95 dolar ödüyordum) ve Virgil Stanhope'un ölüm ilanını buldum. Trajik bir şekilde, dedektiflik töreninin olduğu gündü. Rozetini teslim aldıktan sonra eve dönerken yolda bir trafik kazası mı geçirdi acaba diye düşündüm veya daha kötüsü, törene giderken. Yarım kalmış bir ömürdü.

Evet, bunu iyi anlayabilirdim.

Bağlantıya tıkladım fakat açılmadı. Bunun yerine sunucu hatası olduğunu gösteren bir sayfa ile karşılaştım.

Ben de ilk aramama döndüm ve arama sonuçlarına göz atmaya koyuldum. Derken, içlerinden bir tanesi vücudumdaki tüm tüylerin diken diken olmasına sebep oldu.

"Stanhope Dedektiflik," diye okudum. *Geleceği geçmişte bulun.*

Salakça bir slogandı. Ancak yine de bağlantıya tıklayıp yeni bir pencerede açtım.

Lisanslı. Evlilik ilişkileri soruşturmaları. İzleme hizmetleri. Kefaleti geri alma iş takibi. Şahıs araştırmaları. Çocuk velayeti soruşturmaları. Kazayla ölüm soruşturmaları. Kayıp kişileri arama.

Üst tarafta bir düğme daha vardı: Hakkımızda.

Vic Stanhope lisanslı bir özel dedektif ve eski bir polis memuru ve dedektifidir. New Haven Üniversitesi'nden ceza hukuku ve adli tıp diplomasına sahiptir. Ayrıca Uluslararası Kundakçılık Müfettişleri Birliği, Ulusal Kefalet Memurları Birliği ve Ulusal Lisanslı Dedektifler Birliği üyesidir.

Bu bir tesadüf olabilirdi... Eğer Bay Stanhope'un küçük boyuttaki fotoğrafı sayfada yer almasaydı.

Evet, yaşlanmış görünüyordu. Ayrıca erkeklerin saçları dökülmeye başladığında Bruce Willis gibi sert adam havası yakalamak

için başvurdukları saçları sıfıra vurma modasına o da ayak uydurmuştu. Fakat çenesinin altındaki âdemelması fotoğrafın ortasında kabak gibi göze çarpıyordu, karıştırmama imkân yoktu.

Belki Vic ile Virgil ikiz olabilirlerdi. Ama yine de... Cep telefonumu aldım ve ekranda gördüğüm numarayı çevirdim.

Üç kez çaldıktan sonra karşı tarafın ahizeyi kaldırdığını duydum. Ahize yere düşürülmüş gibi birtakım sesler ve cızırtılar geldi önce, sonra düzeldi. "Efendim?"

"Bay Stanhope'la mı görüşüyorum?" diye sordum fısıltıyla.

"Evet," dedi karşıdan gelen hırıltılı ses.

"*Virgil* Stanhope mu?"

Bir an sessizlik oldu. "Artık değil," diye bir şey geveledi ağzında ve sonra telefonu kapattı.

Kalbim deli gibi atıyordu. Ya Virgil Stanhope öbür dünyadan geri dönmüştü ya da *hiç* ölmemişti.

Belki de insanların böyle düşünmesini istemişti. Böylece ortalıktan kaybolabilirdi.

Eğer durum buysa, annemi bulabilecek en uygun kişi oydu.

Alice

Fillerin ölmüş bir filin kemikleriyle karşılaşmalarına tanıklık eden herkes, üzüntünün gün gibi aşikâr olduğunu görür: yoğun sessizlik, hortumların ve kulakların aşağı düşmesi, kendilerinden birinin kalıntılarıyla karşılaştıklarında sürüyü bir kefen misali saran hüzün. Ancak fillerin tanıdıkları bir fille tanımadıkları bir filin kemiklerini ayırt edip edemedikleri konusunda hâlâ sorular vardır.

Kenya'daki Amboseli'de bulunan meslektaşlarımın tek tek tanınan iki bin iki yüzden fazla fil arasında yaptıkları bazı araştırmalar ilgi çekicidir. Her seferinde tek bir sürüyü gözlemleyen araştırmacılar, birkaç temel unsuru ortaya koymuşlardır: küçük bir parça fildişi, bir fil kafatası ve bir tahta parçası. Bu deneyi laboratuvar ortamında yapar gibi icra etmişler, nesnelerin sunulması itinayla gerçekleştirmiş ve her bir nesnenin başına ne kadar zaman geçirdiklerinin görülebilmesi için fillerin tepkileri kaydedilmiş. Şüphesiz, ufak fildişi fillerin en çok ilgisini çeken nesne olmuş ve bunun ardından fil kafatası ile tahta parçası gelmiş. Fildişini okşamışlar, yerden kaldırmışlar, başka bir yere taşımışlar, arka ayaklarıyla yuvarlamışlar.

Sonrasında araştırmacılar ailelere bir fil kafatası, bir gergedan kafatası ve bir manda kafatası sunmuşlar. Bu nesneler arasında da sürüyü en çok ilgilendiren fil kafatası olmuş.

Son olarak araştırmacılar son yıllarda liderleri ölmüş üç sürüye odaklanmışlar. Ailelere bu üç anne filin kafatasları sunulmuş.

Bu durumda fillerin kendi sürülerinin başı olan filin kafatasıyla ilgilendiklerini düşünebilirsiniz. Sonuçta, kontrollü deneyin önceki bölümleri fillerin önlerine konan nesneleri sırf meraktan rastgele incelemek yerine tercih etme eğilimleri olduğunu göstermiştir.

Botswana'da kendilerinden birinin ölümü karşısında derinden etkilenmiş görünen ve bu ölümü yıllar sonra bile hatırlayabilen fillere bizzat tanık olduğum örnekler düşünüldüğünde, fillerin kendi liderlerine saygı gösterdiklerini düşünebilirsiniz.

Fakat böyle olmadı. Bunun yerine, Amboseli filleri üç kafatasından da eşit şekilde etkilendiler. Bu üçünden birini tanıyor ve onunla birlikte yaşamış, onun ardından büyük yas tutmuş olabilirler ancak davranışları bu sonuçlarda kendisini göstermemiştir.

Araştırma fillerin diğer fillerin kemiklerinden çok etkilendiğini ispatlasa da, kimileri aynı zamanda fillerin ölen bir filin ardından üzüntü duymalarının uydurma bir şey olduğunu ispatladığını da ileri sürebilir. Kimileri de filler üç kafatası arasında bir ayrım yapmadığına göre, bunlardan birinin kendi annelerine ait olduğu gerçeğinin hiçbir önemi olmadığını söyleyebilir.

Ama belki de *tüm* annelerin onlar için önemli olduğu anlamına geliyordu.

Virgil

Her polisin belalı bir vakası vardır.

Bazıları için bu efsaneler arasında yerini alır, her Noel partisinde ve arkadaş ortamında içki biraz fazla kaçırılınca anlatılan bir hikâyeye dönüşür. Gözlerinin önünde duran ipucunu görememişlerdir, bir türlü kaldırıp atamadıkları bir vakadır, asla kapanmayan dosyadır. Hâlâ ara sıra gördükleri, ter içinde ve şaşkınlıkla uyandıkları bir kâbustur.

Geri kalanlarımız içinse, hâlâ yaşadığımız bir kâbustur bu.

Aynada omzumuzun üzerinden gördüğümüz yüzdür. Telefonda o gizemli sessizliği duyduğumuzda, hattın diğer ucundaki kişidir. Yalnız olduğumuzda dahi her daim yanımızda birinin olmasıdır.

Her gün her saniye başarısız olduğumuzu bilmektir.

Donny Boylan, o zamanlar birlikte çalıştığım dedektif, bir defasında bana *kendi* vakasının bir aile içi şiddet olayı olduğunu söylemişti. İhbarla gittiği evde kocayı tutuklamamış çünkü adam herkesin tanıdığı ve sevdiği saygın bir işadamıymış. Bir uyarıda bulunmanın yeterli olacağını düşünmüş. Donny evden ayrıldıktan üç saat sonra adam karısını öldürmüş. Kafaya tek kurşun. Kadının adı Amanda'ymış ve altı aylık hamileymiş.

Donny o kadının kendisinin hayaleti olduğunu söylerdi, yıllarca yakasını bırakmamış bir vaka. Benim hayaletimin ismiyse Alice Metcalf. Bildiğim kadarıyla Alice, Amanda'nın aksine, ölmedi.

Sadece ortadan kayboldu ve on sene önce meydana gelenleri de beraberinde götürdü.

Bazen, bir gece âleminin sabahında gözümü açtığımda, hemen gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum çünkü masamın diğer tarafında, benden karıları kendilerini aldatırken onun fotoğraflarını çekmemi ya da sorumsuz bir babanın izini bulmamı isteyen müşterilerin oturdukları yerde Alice'i görüyorum. Ben yalnız çalışırım, tabii Jack Daniel's'ı bir iş arkadaşı saymazsanız. Ofisim gardıroptan hallice ve Çin yemeği ile halı temizleme deterjanı kokuyor. Buradaki kanepede evimde uyuduğumdan daha sık uyuyorum ama müşterilerime sorarsanız, ben Vic Stanhope'um, profesyonel özel dedektif.

Ta ki başım zonklayarak ve dilim ağzımın içinde şişmiş, yanı başımda boş bir içki şişesi, karşımda bana bakan Alice ile uyanana dek. *Berbat görünüyorsun,* diyor bana.

Bundan on sene önce, Donny Boylan ağzına bir tane daha mide ilacı atarken bana, "Bu iki hafta sonra olsa ne olurdu sanki?" demişti.

Donny emekliliğe gün sayıyordu. Ben yanında otururken, bundan sonra hayatında olmayacak şeylerin bir listesini sıralıyordu: şefin kahrolası evrak angaryası, kırmızı ışıklar, eğitmesi gereken benim gibi bir çaylak, egzamasını azdıran sıcaklar. Sabahın yedisinde New England Fil Barınağı'ndan gelen, bakıcılardan birinin öldürüldüğünü bildiren telefonlardan da kurtulacaktı.

Maktul kırk dört yaşındaydı ve uzun süredir burada çalışıyordu. "Bunun ne gibi bir tantanaya sebep olacağının farkında mısın?" diye sordu Donny. "Üç sene önce burası açıldığında neler olduğunu hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum. Teşkilata daha yeni katılmıştım. İnsanlar "kötü" fillerin buraya gelmesini protesto ediyorlardı. Yaşadıkları hayvanat bahçelerinden ya da sirklerden vahşi davranışları nedeniyle uzaklaştırılmış fillerdi bunlar. Gazeteler her gün Thomas Metcalf'ın barınağını açmasına izin veren planlama komitesini yerden yere vuruyorlardı; hem de iç içe iki kat çitle vatandaşları fillerden koruyacak olmasına rağmen.

Veya tam tersi, filleri koruyacak olmasına rağmen.

Barınak açıldıktan sonraki üç ay boyunca her gün içimizden birileri protestoların yoğunlaştığı barınak girişinde huzuru sağlamakla görevlendiriliyorduk. Sonra bunun o kadar da abartılacak bir mevzu olmadığı anlaşıldı. Hayvanlar sessizce buraya uyum sağladılar ve insanlar da yakınlarda bir barınağın varlığına alıştılar, herhangi bir şikâyet kalmadı. Ta ki sabahın yedisinde gelen o telefona kadar.

Küçük bir ofiste bekliyorduk. Duvardaki yedi rafın her biri üzerinde fillerin isimlerinin yazılı olduğu klasörlerle doluydu: Maura, Wanda, Syrah, Lilly, Olive, Dionne, Hester. Masanın üstünde bir sürü kâğıt, bir defter yığını, üç fincan yarım bırakılmış kahve ve kalp şeklinde bir kâğıt ağırlığı vardı. Bunların dışında ilaç, balkabağı ve elma faturaları göze çarpıyordu. Bir saman faturasını ele aldım ve kallavi bir ıslık çaldım. "Yuh," dedim. "Bu paraya araba alınır yahu."

Donny hiç memnun değildi ama zaten Donny ne zaman memnundu ki? "Bu kadar uzun süren ne olabilir ki?" diye sordu. Çalışanlar yedi fili toplayıp ahıra kapatmaya uğraşıyordu ve biz de iki saattir bu işin tamamlanmasını bekliyorduk. O vakte kadar suç birimlerimizin etraftan delil toplaması mümkün olamayacaktı.

"Hiç fil tarafından ezilmiş birini gördün mü?" diye sordum.

"Hiç senin çeneni kapattığını gören oldu mu?" diye cevapladı Donny.

Tam duvardaki hiyeroglife benzer ilginç bir dizi işareti inceliyordum ki bir adam ofise daldı. Korkmuş, gergin bir hali vardı, gözlüklerinin ardındaki gözleri dehşetle bakıyordu. "Böyle bir şey olduğuna inanamıyorum," dedi. "Bu bir kâbus."

Donny ayağa kalktı. "Siz Thomas Metcalf olmalısınız."

"Evet," dedi adam. "Sizi bu kadar uzun süre burada beklettiğim için özür dilerim. Filleri güvenlik altına alamadık bir türlü, hepsi çıldırmış gibiler. Çok tedirginler. Altı tanesini ahıra kapatmayı başardık ama yedincisi onu yiyecekle kandırabileceğimiz

mesafeye bir türlü yanaşmıyor. Fakat etrafını geçici olarak elektrikli telle çevirdik. Böylece geri kalan kısımlarda inceleme yapabilirsiniz...” Bizi küçük binadan dışarı çıkardı ve güneş o kadar parlaktı ki dışarıda gereğinden fazla ışık varmış gibiydi.

“Maktulün fillerin yaşam alanına nasıl girmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?” diye sordu Donny.

Metcalf gözlerini kırpıştırarak ona baktı. “Nevvie mi? Kadıncağız burası açıldığından beri bizimle birlikte çalışır. Yirmi yıldan fazla süredir fillerle ilgileniyor. Bizim muhasebemize bakar, aynı zamanda gece bakıcısıdır.” Bir an duraksadı. “Bakıcısıydı yani. Gece *bakıcımızdı*.” Birden yürümeyi kesti ve yüzünü ellerinin arasında aldı. “Ah Tanrım. Hepsi benim suçum.”

Donny dönüp bana baktı. “Nasıl yani?” diye sordu.

“Filler gerginliği sezerler. Muhtemelen tedirgin olmuşlardı.”

“Onları bakıcının mı germiş olabileceğini söylemeye çalışıyorsunuz?”

Thomas bu soruya cevap veremeden aniden öyle yüksek sesli bir bağırış koptu ki yerimde sıçrayıverdim. Çitin diğer tarafından bir yerlerden gelmişti çığlık. Ağaçların yaprakları hışırdamıştı.

“Fil büyüklüğünde bir hayvanın birinin arkasından fark edilmeden yaklaşabileceğini düşünmek biraz zorlama olmuyor mu?” diye sordum.

Metcalf bana döndü. “Siz hiçbir filin panik halinde koşturmasına tanık oldunuz mu?” Ben başımı olumsuz bir şekilde sallayınca acı acı güldü. “Umarım hiçbir zaman da görmezsiniz.”

Arkamızdan gelen suç birimi araştırmacılarıyla birlikte yaklaşık beş dakika yürüyüp, ufak bir tepeye ulaştık. Buraya tırmanırken cesedin yanına oturmuş bir adam gördüm. Adam tam bir devdi, omuzları neredeyse masa genişliğindeydi ve kolaylıkla cinayet işleyebilecek kadar güçlü görünüyordu. Gözleri şişmiş ve kıpkırmızıydı. Siyah bir adamdı ve maktul de beyazdı. Boyu rahat bir doksan vardı ve kendisinden küçük birine rahatlıkla baskın çıkabilecek

kadar güçlü görünüyordu. Çaylak bir dedektif olarak o zaman fark ettiklerim bunlardı. Maktulün başını kucağına yatırmıştı.

Kadının kafatası ezilmişti. Üstündeki kıyafeti de yırtılmıştı ancak kendisine saygı olarak üzerine bir sweatshirt örtmüşlerdi. Sol bacağı hiç olmayacak bir açıyla bükülmüştü ve derisinin her yerinde morluklar vardı.

Adli tabip işini yapmak üzere cesedin yanına çömelirken ben de birkaç adım uzaklaştım. Kadının kesinlikle öldüğünü anlamak için bunu bir doktorun ağzından duymaya ihtiyacım yoktu.

"Bu Gideon Cartwright," dedi Metcalf. "Kayınvalidesini bu halde o bulmuş."

Adamın yaşını tahmin edemiyordum ancak maktulle aralarında en fazla on yaş varmış gibi görünüyordu. Bu da maktulün kızının -yani adamın karısının- adamdan bayağı genç olduğunu anlamına gelirdi.

"Ben Dedektif Boylan." Donny adamın yanına çömeldi. "Bu olay meydana geldiğinde burada mıydınız?"

"Hayır. Kendisi gece bakıcısıydı; dün gece burada yalnız başınaydı," dedi Gideon sesi titreyerek. "Oysa ben olmalıydım."

"Siz de mi burada çalışıyorsunuz?" diye sordu Donny.

Adli tıpçılar ortalığı bir arı sürüsü gibi sarmıştı. Cesedin fotoğraflarını çekiyor ve araştırma sahalarını daraltmaya çalışıyorlardı. Sorun şuydu ki bu, somut sınırları olmayan bir açık hava suç mahalliydi. Kadının kendisini ezen fil tarafından ne kadar mesafe boyunca kovalandığını kim bilebilirdi? Ölüm anını işaret eden ipuçları olup olmadığını kim bilebilirdi? Yaklaşık yirmi metre ötede derin bir çukur vardı ve kenarında bazı insan ayak izleri görülüyordu. Ağaçların arasında kanıt niteliğinde bazı parça parça izler olabilirdi. Fakat çoğunlukla yapraklar, otlar, toprak, fil pisliği, sinekler ve doğanın geri kalanı vardı. Bunların ne kadarının suç mahalli açısından önem teşkil ettiğini ve ne kadarının olağan şeyler olduğunu ancak Tanrı bilirdi.

Adli tabip, yardımcılarından ikisine cesedi bir ceset torbasına koymalarını söyledi ve yanımıza geldi. "Dur tahmin edeyim," dedi Donny. "Ölüm sebebi: ezilme?"

"Yani, ezilme olduğu kesin. Fakat ölüm sebebinin bu olup olmadığını bilmiyorum. Kafatası ikiye ayrılmış. Ezilmeden önce de olmuş olabilir, bunun sonucunda da."

Gideon'un konuştuğumuz her şeyi dinlediğini çok geç fark etmiştim.

"Hayır, hayır, hayır," diye aniden bağırmaya başladı Metcalf. "Onu buraya koyamazsınız. Fillere zarar verir." Geniş bir alanı olay yerine girilmemesini belirten plastik şeritle çevreleyen görevlileri işaret ediyordu.

Donny gözlerini kıstı. "Fillerin buraya tekrar ayak basmaları biraz zaman alacak."

"Anlamadım? Bu mülkün kontrolünü devralabileceğinizi de nereden çıkardınız? Burası koruma altındaki doğal bir yaşam alanı—"

"Ve burada bir kadın öldürüldü."

"Bu bir kazaydı," dedi Metcalf. "Buradaki fillerin günlük yaşamlarını etkilemenize izin vermeyeceğim—"

"Maalesef Dr. Metcalf, böyle bir seçim yapma şansınız yok."

Metcalf'ın çenesinde bir kas seğirdi. "Ne kadar sürer bu?"

Donny'nin sabrının taşmaya başladığını görebiliyordum. "Bilemiyorum. Fakat bu arada Teğmen Stanhope ve benim fillerle ilgilenen herkesle konuşmamız gerek."

"Burada dört kişiyiz. Gideon, Nevvie, ben ve Alice. Yani karım." Bu son sözler doğrudan Gideon'a yöneltilmişti.

"Alice nerede?" diye sordu Donny.

Metcalf, Gideon'a bakıyordu. "Seninle beraber olduğunu sanıyordum."

Gideon'un yüzü acıyla çarpıklaşmıştı. "Dün geceden beri görmedim."

"Ben de görmedim." Metcalf'ın yüzündeki kan çekildi adeta. "Alice burada değilse, kızıma kim bakıyor?"

♠

Şimdiki ev sahibim Abigail Chivers'ın iki yüz yaşında olduğundan emindim. En fazla birkaç ay küçük ya da büyüktür. Ciddiyim, kadını görseniz siz de aynı şeyi düşünürdünüz. Onu siyah bir elbise ve boynunda bir broş dışında hiçbir kılıkta görmedim. Beyaz saçlarını topuz yapar ve ne zaman ofisime dalıp, dolap kapaklarını sertçe açıp kapatarak içlerini aramaya başlasa, gergin dudakları daha da kasılırdı. Bastonunu masamın üstüne, başımın on santim ötesine indirdi. "Victor," dedi. "Burnuma şeytan icatlarının kokuları geliyor."

"Gerçekten mi?" Başımı masadan kaldırdım ve dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. "Benim duyabildiğim tek koku, ucuz içki kokusu."

"Yasadışı bir şeye göz yumamam—"

"Bir asırdır yasadışı olmayan bir şey bu Abby," diyerek iç geçirdim. Bu kavgayı onlarca kez yapmıştık. Ağzına içki sürmemesinin yanı sıra, Abigail'in bariz bir şekilde bunamanın eşiğinde olduğunu ve bana Başkan Lincoln deme ihtimalinin Victor deme ihtimali kadar yüksek olduğunu da söylemiş miydim? Tabii bu benim lehime oluyor aslında. Mesela bana kirayı geciktirdiğimi söylediğinde, yalan atıp çoktan ödediğimi söylüyorum.

Yaşlı bir kadın için inanılmaz derecede hareketli. Bastonunu kanepenin minderlerine indiriyor ve hatta mikrodalganın içine bile bakıyor. "Nerede bu?"

"Ne nerede?" diye sordum, aptala yatarak.

"Şeytan'ın gözyaşları. Arpa suyu. Mazot. Buralarda bir yerlerde sakladığını biliyorum."

Karşısında en masum gülümsememi takındım. "Sence ben öyle bir şey yapar mıyım?"

"Victor," dedi, "bana yalan söyleme."

"Sana yemin ederim bu odada içki yok." Ayağa kalktım ve sendeleyerek ofisin tuvaletine gittim. Burası bir klozet, bir lavabo ve bir elektrik süpürgesini içine alacak kadar büyüktü. Kapıyı ardımdan kapattım, çişimi yaptım ve sonra sifonun kapağını açtım. Dün gece içmeye başladığı şişeyi içinden çıkarıp kocaman, sağlıklı bir fırt viski içtim ve o anda başımın zonklaması azalmaya başladı.

Şişeyi zulama geri koydum ve tuvaletten çıktım. Abby hâlâ ortalıkta dolanıyordu. Ona yalan söylememiştim, sadece gerçeğin etrafından dolaşmıştım. Bir ömür önce dedektif olmak için eğitim alırken öğretmişlerdi bunu bana. "Evet, nerede kalmıştık?" diye sordum ve tam o anda telefon çaldı.

"İçkide," diyerek suçlamasını sürdürdü.

"Abby, sana inanmıyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Senin içtiğini bilmiyordum." Telefon bir yandan çalmaya devam ederken onu kapıya doğru yönlendirdim. "Bunu sonra konuşalım mı, ne dersin? Birer kadeh bir şey içerken mesela?" Abby protestolarını sürdürürken onu kapıdan dışarı itekledim ve sonra telefonu açmaya davranırken ahizeyi elimden düşürdüm. "Efendim?" dedim.

"Bay Stanhope'la mı görüşüyorum?"

Ayaküstü yuvarladığım viskiye rağmen şakaklarım yine mengeneye sıkıştırılmış gibi gelmeye başlamıştı. "Evet."

"*Virgil* Stanhope mu?"

Aradan bir sene geçmişti, sonra iki ve sonra beş. Donny'nin bana söylediği şeyin doğru olduğunu fark etmeye başlamıştım: Bir polisin bir hayaleti olduğu zaman, bir daha peşini bırakmıyordu. Alice Metcalf'tan kurtulamamıştım. Bunun yerine, ben de Virgil Stanhope'tan kurtuldum. Aptalca bir düşünceye kapılarak en baştan başlayacak olursam, taze bir başlangıç yaparım sandım; suçluluk hissinden ve sorulardan arınmış olarak. Babam bir savaş gazisiydi, ufak bir kasabanın belediye başkanıydı, her bakımdan düzgün bir adamdı. Bazı özellikleri belki bana bulaşır diye düşünerek onun ismini ödünç aldım. Belki tam anlamıyla çuvallamış birine değil de, insanların güvendikleri bir adama dönüşürüm diye

düşündüm. Şu ana dek kimse beni sorgulamamıştı. "Artık değil," diye geveledim ve ahizeyi var gücümle indirdim.

Ofisimin ortasında dikilmiş, ağrıyan başımı ellerimin arasına almıştım ancak o sesi hâlâ duyabiliyordum. Tuvalete gidip sifonun içindeki viski şişesini çıkardığımda, hatta son damlasına kadar içtiğimde bile onu duyabiliyordum. Aslında Alice Metcalf'ın sesini hiç duymamıştım. Onu bulduğumda baygındı, hastaneye onu görmeye gittiğimde de baygındı ve sonra da gitti. Fakat hayalimde karşıma oturmuş beni yargılarken, sesi tam olarak az önce hattın diğer ucundan duyduğum sese benziyordu.

İlk ihbar alındığında şüpheli gibi görünmeyen bir ölüm olayı nedeniyle fil barınağına gönderilmiştik. Aslına bakılırsa, on yıl önce o sabah Alice Metcalf'ın ya da çocuğunun kayıp olduğunu düşündürtecek hiçbir emare yoktu. Markete gitmiş alışveriş yapıyor ve barınakta meydana gelen olaydan tamamen bihaber olabilirlerdi. Ya da belki parka gitmişlerdi. Alice'in cep telefonu arandı ancak Thomas'ın söylediğine göre, yanına almayı hep unuturmuş. Yaptığı iş de, yani fillerin sezgilerini araştırmak, doğal olarak gözlem yapabilmek için kocasının hiç hoşuna gitmemesine rağmen çoğunlukla üç yaşındaki çocuğunu da yanına alarak sık sık arazinin derinliklerinde saatlerce vakit geçirmesini beraberinde getiriyormuş. Elinde bir bardak kahveyle ve bebeği de bir kurabiye kemirirken sabah sabah yapılmış bir kahveci ziyaretinden döneceklerini umut ediyordum. Onların bulunmasını istediğim son yer, o yedinci filin hâlâ başıboş dolaştığı barınaktı. Başlarına çoktan gelmiş olabilecek şeyleri düşünmek dahi istemiyordum. Soruşturmanın dördüncü saatinde uzmanlar on kutu kanıt toplamışlardı: balkabağı posaları ve demet demet kuru otlar, kurumuş pislik veya kurumuş kan olması muhtemel siyah lekelerle kaplı yapraklar.

Onlar olay mahallini araştırırken, Gideon'la birlikte Nevvie'nin cesedinin barınağın giriş kapısına taşınmasına refakat ettik. Yavaş hareket ediyordu; konuştuğunda sesi tıpkı arkası boş bir duvara vurulunca çıkan sesi andırıyordu. Bir polis olarak ya kayınvalidesinin ölümünden gerçekten etkilenmiş ya da Oscar almayı

hak eden bir rol becerisine sahip olduğunu anlayacak kadar çok trajediye tanıklık etmiştim. "Başınız sağ olsun," dedi Donny. "Bu sizin için çok zor olmalı."

Gideon başını öne doğru salladı ve gözlerini sildi. Çok kötü bir haldeydi.

"Ne kadar zamandır burada çalışıyorsunuz?" diye sordu Donny.

"Barınak açıldığından beri. Onun öncesinde de güneyde bir sirkteydim. Karımla orada tanışmıştık. İlk işimi bana bulan kişi Nevvie'ydi." Ölen kadının ismini söylerken sesi titremeye başladı.

"Daha önce bir filin saldırgan davranışlar gösterdiğine şahit oldunuz mu hiç?"

"Şahit olmak mı?" diye sordu Gideon. "Sirkteyken evet. Burada ise pek değil. Bir bakıcı onları olumsuz bir şekilde şaşırtacak olursa onu dümdüz edebilirler. Bir defasında kızlarımızdan birisi, sirklerde çalınan bir müzik parçasının kullanıldığı bir cep telefonu melodisini duyunca çıldırmıştı. Fillerin hiçbir şeyi unutmadıklarını duymuşsunuzdur mutlaka? Bu doğrudur. Ama her zaman güzel şeyleri hatırlamazlar."

"Yani bir şey... kızlarınızdan birini... kızdırmış olabilir ve o da kayınvalidenizi ezmiş olabilir mi?"

Gideon başını önüne eğdi. "Mümkündür."

"Pek emin değil gibisiniz," dedim.

"Nevvie bir filin yanındayken nasıl davranması gerektiğini bilirdi," dedi Gideon. "İş bilmez bir çaylak değildi. Bu bence en fazla... kötü zamanlama olarak açıklanabilir."

"Peki ya Alice?" diye sordum.

"Ne olmuş Alice'e?"

"O da bir file nasıl davranması gerektiğini bilir miydi?"

"Alice filleri tanıdığım herkesten daha iyi bilir."

"Dün gece onu gördünüz mü?"

Gideon bir bana, bir Donny'ye baktı. "Aramızda kalacak ama?" dedi, "Benden yardım istedi."

"Barınakta yaşanan sorunlar nedeniyle mi?"

"Hayır, Thomas nedeniyle. Barınak mali sorunlar yaşamaya başlayınca Thomas değişti. Ruh hali çok dengesiz, filler de bu yüzden yabanileşiyor. Çalışma odasına kapanıp bütün zamanını orada geçiriyor ve dün gece de Alice'i bayağı korkutmuş."

Korkutmuş. İşte bu kelime alarm zillerini çaldırmaya yetmişti.

Gideon'un bir şeyler sakladığını hissetmiştim. Anlattıklarını duyunca şaşırmadım; işini kaybetmek istemiyorsa, durup dururken patronunun yaşadığı ailevi sorunlardan bahsetmezdi elbette. "Alice başka bir şey söyledi mi?" diye sordu Donny.

"Güvende olması için Jenna'yı bir yerlere götüreceğinden bahsetti."

"Size güveniyor anlaşılan," dedi Donny. "Karınız ne diyor bu işe?"

"Karım bizi terk etti," diye cevap verdi Gideon. "Ailem diyebileceğim tek kişi Nevvie'dir, yani *oydu*."

Devasa ahıra yaklaşırken durup şöyle bir baktım. Beş fil etraflarını çeviren çitlerin içinde rastgele dolaşıyor, fırtına bulutları gibi kaynaşıyorlardı ve çıkardıkları alçak sesli gümbürtüler ayaklarımızı bastığımız yeri titretiyordu. İçimde, konuştuğumuz her kelimeyi anlıyorlarmış gibi garip bir his vardı.

Bu durum bana Thomas Metcalf'ı düşündürmüştü.

Donny, Gideon'a döndü. "Nevvie'ye zarar vermek isteyeceğini düşündüğünüz biri olabilir mi? Bir insan yani?"

"Filler vahşi hayvanlardır. Bizim evcil hayvanlarımız değiller ki. Her şey olmuş olabilir." Fillerden biri çitin demir parmaklıkları arasına hortumunu sıkıştırınca, Gideon elini uzattı. Fil onun parmaklarını kokladı, sonra yerden bir taş alıp kafama fırlattı.

Donny kahkahayı bastı. "Şuna bak Virg. Senden hoşlanmadı."

"Beslenmeleri gerekiyor." Gideon içeri girdi ve filler onu görünce kendilerini neyin beklediğini anlayıp, heyecanla bağırmaya başladılar.

Donny omuz silkti ve yürümesini sürdürdü. Gideon'un onun sorusuna cevap vermediğini bir tek ben mi fark ettim acaba diye düşündüm.

♠

"Git başımdan Abby," diye bağırdım; en azından ben bağırdığımı sanıyordum ama dilim ağzıma göre on beden büyük gibi geliyordu. "Sana içki içmiyorum dedim ya."

Bu, teknik olarak doğruydu. İçki *içmiyordum*. Sarhoştum.

Fakat ev sahibim hâlâ kapıyı vurmaya devam ediyordu veya belki de bu duyduğum şey bir kaya matkabının sesiydi. Her hâlükârda, sesin kesileceği yoktu ve bunun üzerine kendimi yattığım zeminden kaldırdım (galiba burada sızmıştım) ve ofisimin kapısını hışımla açtım.

Odaklanmakta zorlanıyordum ama karşımdaki kişi kesinlikle Abby değildi. En fazla bir elli boyunda bir kızdı ve sırtındaki çantayla ve boynundaki mavi fularla bana Isadora Duncan'ı hatırlatmıştı. "Bay Stanhope," dedi. "*Virgil* Stanhope?"

Thomas Metcalf'ın masasının üzerinde bir tür koda benzer minik semboller ve rakamlarla dolu kâğıt yığınları vardı. En üstteki kâğıtta bir de diyagram göze çarpıyordu. Kolları ve bacakları yapışık sekizgen bir örümceği andırıyordu. Lisedeyken neredeyse bu dersten kalacaktım ama anlayabildiğim kadarıyla bu kimyayla ilgili bir şeydi. İçeri girer girmez Metcalf kâğıdı yuvarlayıp toplamaya çalıştı. Dışarıda hava o kadar da sıcak olmamasına rağmen terliyordu. "Kaybolmuşlar," dedi büyük bir telaşla.

"Onları bulmak için elimizdeki her şeyi seferber edeceğiz—"

"Hayır, hayır. *Notlarım* kayıp."

Kariyerimin o noktasında çok fazla suç mahallinde bulunmamış olabilirdim ama karısı ve çocuğu kayıp olan bir adamın onları üç beş sayfa kâğıt kadar önemsememesi tuhafıma gitmişti.

Donny masanın üstündeki kâğıt tomarına baktı. "Burada değiller mi işte?"

"Belli ki değiller," diye çıkıştı Metcalf. "Belli ki burada *olmayan* sayfalardan bahsediyorum."

Kâğıtlarda garip bir dizilişle sıralanmış rakamlar ve harfler vardı. Bu bir bilgisayar programı olabilirdi; şeytani bir şifre de olabilirdi. Az evvel duvarda gördüğümle aynı türden yazılardı. Donny bana baktı ve tek kaşını havaya kaldırdı. "Bu durumda çoğu kişi kayıp durumdaki ailesi için endişelenirdi, hele ki dün gece bir filin burada bir insanı öldürdüğü göz önünde bulundurulduğunda."

Metcalf kâğıtları ve kitapları karıştırmaya devam ediyor, soldan sağa doğru tek tek aktarırken zihninde hepsini sınıflandırıyordu.

"Tam da bu yüzden ona Jenna'yı buraya getirmemesini bin kere söyledim—"

"Jenna?" diye tekrarladı Donny.

"Kızım."

Donny tereddüt içinde bir an duraksadı. "Eşiniz ve siz son zamanlarda çok kavga ediyormuşsunuz, doğru mu?"

"Kimden duydunuz bunu?" diye alaycı bir tonla sordu.

"Gideon. Dün gece Alice'i biraz üzmüşsünüz."

"*Ben mi* üzmüşüm *Alice'i*?" diye cevapladı Thomas.

O sırada Donny ile daha önce kararlaştırdığımız üzere öne çıktım. "Tuvaletinizi kullanabilir miyim acaba?"

Metcalf eliyle koridorun sonundaki kapıyı işaret etti. İçeride karşıma barınakla ilgili çerçeveletilmiş bir gazete kupürü çıktı. Camı kırıldığı için kâğıt sararmış ve kıvrılmıştı. Haberde arkalarında bir fille birlikte objektife gülümseyen Thomas ve hamile bir kadın vardı.

Ecza dolabını açtım ve karşıma yara bandı, kesik merhemi, ağrı kesici, tentürdiyot filan çıktı. Ancak bunların arasında, hepsi de dolu olan üç tane reçeteli ilaç şişesi vardı ve hepsinin üzerinde Thomas yazıyordu: Prozac, Abilify, Zoloft. Antidepresanlar.

Gideon'un dengesiz ruh hallerine dair söylediği gerçekse, Thomas'ın ilaç kullanıyor olması akla yatkındı.

Kendimi açık etmemek için sifonu çektim ve ofise döndüğümde, Metcalf'ı odanın içinde kafese tıkılmış bir kaplan gibi dolanırken buldum. "Benim size işinizi öğretecek halim yok dedektif," dedi, "ama burada ben suçlu değil, mağdur taraftım. Alice, kızımı ve hayatımı verdiğim çalışmaları alıp kaçtı. Beni sıkıştıracağınıza onu arıyor olmanız gerekmez mi?"

Bir adım öne çıktım. "Sizin araştırmanızı neden çalsın ki?"

Metcalf sandalyesine külçe gibi yığıldı. "Çünkü bunu daha önce de yaptı. Hem de birkaç kez. Notlarımı almak için gizlice çalışma odama girdi." Masanın üstündeki koca kâğıt tomarını açıp gösterdi. "Bu söylediklerim bu odadan çıkmayacak beyler... hafıza konusunda müthiş bir bombayı patlatmanın eşiğindeyim. Anıların amigdalaya kodlanmadan önce esnek durumda oldukları uzun zaman önce ispatlanmış bir gerçektir ancak benim araştırmam, bir anının her hatırlandığında yeniden o kararsız hale döndüğünü kanıtlıyor. Bunun anlamı da amigdaladaki protein sentezini bozan farmakolojik bir engelin varlığı durumunda hafıza kaybının aslında anıların hatırlanmasını müteakip gerçekleşebildiğidir... Yaşanan bir olaydan yıllar sonra kimyasal maddelerin yardımıyla travmatik anılarınızı silebildiğinizi düşünsenize. Travma sonrası stresi tedavi etme biçimimizi tamamen değiştirir bu. Alice'in fillerin üzüntü duymasıyla ilgili davranışsal çalışmasını da bilimsel olmaktan çıkarır, tahminlere dayalı bir iddiaya dönüştürür."

Donny dönüp omzunun üstünden bana baktı. *Sıyırmış,* dedi ağzını oynatarak. "Peki ya kızınız Dr. Metcalf? Karınızı odanızda yakaladığınızda o neredeydi?"

"Uyuyordu," dedi, sesi çatallaşarak. Bize arkasını dönerek boğazını temizledi. "Karımın şu anda bulunmadığı gün gibi aşikâr

olan tek yer *bu* ofis... ki bu da aklıma şu soruyu getiriyor: Neden hâlâ buradasınız?"

"Memur Stanhope," dedi Donny kibarca, "ben Dr. Metcalf'a birkaç soru daha sorarken, neden siz gidip arkadaşlara toparlanmalarını söylemiyorsunuz?"

Başımı öne eğerek ona katıldım ve bir yandan da Donny Boylan'ın emniyet teşkilatındaki en bahtsız bedevi olduğunu düşündüm. Bir filin bir insanı ezerek öldürmesi gibi görünen bir vakayı incelemeye gelmiştik güya ama karşımıza kaçığın teki ile karısı arasındaki aile içi sorunlar çıkmıştı ve bu durum iki kişinin kaybolmasına ve hatta bir cinayete neden olmuş olabilirdi de, olmayabilirdi de. Olay yeri inceleme ekiplerinin halen bir sürü anlamsız çerçöpü sınıflandırmaya çalıştıkları yere doğru yürümeye başlamıştım ki birden bedenimdeki tüm tüyler diken diken oldu.

Arkamı döndüğümde gayet uyduruk seyyar bir elektrikli telin öte yanından yedinci filin bana baktığını gördüm.

Dev gibiydi ve dibime kadar girmişti. Kulakları kafasına yapışıktı ve hortumu yere değiyordu. Alnının kemikli çıkıntısında tek tük kıllar göze çarpıyordu. Kahverengi gözleri içli içli bakıyordu. Birden bağırdı ve aramızda elektrikli tel olmasına rağmen bunun etkisiyle yere düştüm.

Bir kez daha, bu sefer daha da yüksek sesle bağırdı ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Birkaç adım sonra durdu ve dönüp bana baktı. Aynı şeyi iki defa tekrarladı.

Onu takip etmemi istiyordu adeta.

Ben yerimden kımıldamayınca fil geri döndü ve hortumunu elektrikli tellerin arasından dikkatle uzattı. Hortumunun ucunda sıcak nefesini duyabiliyordum; burnuma saman ve toz kokusu geliyordu. Nefesimi tuttum ve fil adeta bir fısıltı kadar hafif bir temasla yanağıma dokundu.

Bu defa fil yürümeye başladığında onu takip ettim. Aramızda dikenli tel boyunca ilerliyordum ancak fil keskin bir dönüş yaptı

ve benden uzaklaşmaya başladı. Bir vadiye doğru inmeye başladı ve görüş alanımdan çıkmadan evvel bir kez daha dönüp bana baktı.

Lisedeyken kestirme olsun diye meralardan geçerdik. Hepsi de elektrikli tellerle çevriliydi. Havaya sıçrar, teli tutar ve kendimizi daha da yukarı çekip diğer tarafa atlardık. Ayaklarımız yere değmeden teli bıraktığımız sürece çarpılmazdık.

Koşmaya başladım ve çitin üstünden atladım. Yere düşerken son anda ayakkabım toprağa sürtündü ve elimin elektrik şokundan uyuştuğunu hissettim. Yere düşüp tozlu zeminde yuvarlandım ancak hemen ayağa kalkıp filin ardından koşmaya başladım.

Yaklaşık dört yüz metre sonra fili yerde yatan bir kadının başında buldum.

"İnanmıyorum," dedim kendi kendime fısıldayarak ve fil bir anda bağırdı. Öne doğru bir adım atmamla beraber hortumunu havaya kaldırdı ve beni omzumdan itip yere düşürdü. Bunun bir uyarı olduğuna hiç şüphe yoktu; istese beni geldiğim mesafenin yarısına kadar yollayabilirdi.

"Tamam kızım," dedim yumuşak bir sesle ve gözlerine bakarak. "Onu korumak istiyorsun, anlıyorum. Ben de onu korumak istiyorum. Ama biraz daha yaklaşmama izin vermelisin. Sana söz veriyorum, iyileşecek."

Ben konuşurken filin genel halinde bir rahatlama gördüm. Kafasına sıkıca yapışık kulakları öne doğru açıldı; hortumu kadının göğsü üzerinde kıvrılıp toparlandı. Böylesine büyük bir hayvanda olabileceğini aklımın ucundan dahi geçirmeyeceğim bir zariflikle dev ayaklarını kaldırdı ve geriye çekildi.

İşte o anda bana malum oldu; Metcalf'ların neden bu barınağı kurduklarını ve Gideon'un kayınvalidesinin ölümünün neden bu hayvanlardan birinin elinden olmasının mümkün olmadığını düşündüğünü anladım. Thomas'ın neden bu hayvanların beyinlerini anlamaya çalıştığını anladım. Tam olarak adlandıramadığım bir şey vardı bu salt karmaşık olmaktan kaynaklanan bir şey değildi, ikimiz sanki *eşittik*, aynı tarafta olduğumuzu biliyorduk.

File bakıp başımı öne doğru salladım ve size yemin ederim, fil de bana başını salladı.

Belki de saflık ediyordum; belki salaklıktan başka bir şey değildi bu yaptığım, ama o filin yanı başına, istese beni bir hamlede ezebileceği kadar yakınına diz çöktüm ve kadının nabzına baktım. Kafa derisinde ve yüzünde kurumuş kan vardı; yüzü morarmış ve şişmişti. Tamamen baygındı... ama yaşıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim file çünkü açıkça görüyordum ki bu hayvan bu kadını korumakla meşgul olmuştu. Başımı kaldırıp ona baktım ama fil küçük vadinin ardındaki ağaçların arasında sessizce gözden kayboldu.

Kadını kucakladım ve adli tıp uzmanlarının yanına doğru koşturmaya başladım. Thomas Metcalf'ın söylediğinin aksine, Alice kızıyla ya da kocasının kıymetli araştırmasıyla birlikte kaçmamıştı. Buradaydı.

Bir defasında yine kafayı bulmuştum ve hayalimde Noel Baba ve devamlı hile yapan tek boynuzlu bir atla poker oynadığımı görmüştüm. Birden Rus mafyası odayı bastı ve Noel Baba'yı dövmeye başladı. Beni de ellerine geçirmeden kaçtım ve yangın merdiveninden yukarı tırmandım. Tek boynuzlu at da yanımdaydı ve binanın çatısına vardığımızda bana çatıdan atlayıp uçmamızı söyledi. Tam o sırada cep telefonumun çalmasıyla kendime geldim ve bir de baktım ki tek bacağımı çatının kenarından boşluğa sallandırmışım bile. Tanrı'ya bin şükür dedim içimden. O sabah evdeki tüm içkileri lavaboya döktüm.

Üç gün boyunca tek damla içmedim.

O sırada yeni bir müşteri geldi ve benden kendisini başka bir kadınla aldattığını düşündüğü kocasının fotoğraflarını çekmemi istedi. Adam hafta sonları yapı markete gidiyorum diyerek evden çıkıyor ve saatler sonra tek bir çivi bile satın almamış halde eve geri dönüyormuş. Cep telefonundaki mesajları silmeye başlamış. Kadın, kocasının evlendiği adama artık hiç benzemediğini söylüyordu.

Bir cumartesi günü adamı takip ettim ve gidilebilecek onca yer varken, adam hayvanat bahçesine gitti. Bir kadınla olduğu doğruydu, ancak bu kadın taş çatlasa dört yaşında filandı. Küçük kız fillerin kafesine doğru koşturdu. Anında barınaktaki filler geldi aklıma. Bu küçücük beton kümese tıkılmak yerine, geniş arazide ne güzel özgürce dolaşıyorlardı. İçerideki fil hiçbirimizin duyamadığı bir müziğe uyarak dans ediyormuş gibi ileri geri sallanıyordu. "Baba," dedi küçük kız. "Bak, dans ediyor!"

"Bir defasında bir filin portakal soyduğuna tanık olmuştum," dedim sohbet olsun diye. Bakıcının ölümünden sonra barınağa yaptığım bir ziyareti hatırlamıştım. Olive'in yaptığı bir şeydi bu. Meyveyi dev ayağının altında kabuğu yarılana dek yuvarlıyor, sonra hortumunun yardımıyla itinayla soyuyordu. Adama başımla selam verdim. Çocukları yok diye biliyordum. "Pek sevimli bir çocuk," dedim.

"Öyledir," diye cevap verdi adam ve sesinde baba olacağını öğrenen bir adamın coşkusu vardı, çocuğu dört yaşında olan bir adamın değil. Tabii o dört yaşındaki çocuğun babası olduğunuzu yeni öğrenmişseniz, iş değişirdi.

Geri dönüp müşterime kocasının kendisini başka bir kadınla beraber idare etmediğini ama hiç bilmediği bambaşka bir ikinci yaşamı olduğunu söylemeliydim.

O gece rüyamda Alice Metcalf'ı baygın bulmamı görmeme şaşırmamalı. O file verdiğim sözü hiç tutmamıştım: *Sana söz veriyorum, iyileşecek.*

İçkiye verdiğim ara da böylece sona ermişti.

Alice Metcalf'ı bulmamın ardından geçen aşağı yukarı sekiz saati pek hatırlayamıyordum çünkü çok kısa süre içinde çok fazla şey olmuştu. Ambulansla baygın halde en yakın hastaneye kaldırılmıştı. Ona eşlik eden sağlık görevlilerine kendine geldiği an bize haber vermelerini söylemiştim. Komşu şehirlerde görevli polislerden yardım isteyerek tüm barınağı araştırdık çünkü Alice Metcalf'ın kızının hâlâ barınakta bir yerlerde olup olmadığından emin

değildik. Akşam 9 civarı hastaneye uğradığımızda Alice Metcalf henüz kendine gelmemişti.

Thomas'ı şüpheli sıfatıyla tutuklamamız gerektiğini düşünüyordum. Donny bunun mümkün olmadığını, herhangi bir suç işlendiğinden emin olmadığımızı söyledi. Alice'in kendine gelmesini, yaşadığı yaralanmayla ya da çocuğunun ortadan kaybolmasıyla ya da Nevvie'nin ölümüyle Thomas'ın bir ilgisinin olup olmadığını anlatmasını beklememiz gerektiğini söyledi.

Gideon panik halinde bize telefon ettiğinde hâlâ hastanede, Alice'in kendine gelmesini bekliyorduk. Yirmi dakika sonra Gideon'un arkasında barınağın kocaman ahırına giriyorduk ve el fenerlerimizi karanlığa tuttuğumuzda Thomas Metcalf'ı yalınayak, üzerinde bir bornozla karşımızda bulduk. Bir filin ön ayaklarını zincire vurmaya çalışıyordu. Fil sürekli kendini kurtarmayı başarıyordu; bir köpek havlayarak Thomas'a saldırıyor ve onu durdurmaya çalışıyordu. Metcalf hayvanın kaburgalarına tekmeyi yapıştırdı ve köpek inleyerek yere yığıldı. "U0126'nın etkisini göstermesi sadece birkaç dakika sürer—"

"Ne yapmaya çalıştığını bilemiyorum," dedi Gideon, "ama biz burada filleri zincire *vurmayız*."

Filler bağrışıyor, huysuzlanıyordu. Yerleri sarsan ve bacaklarımda hissettiğim meşum bir deprem yaratıyorlardı.

"Onu buradan çıkarmanız gerek," diye mırıldandı Gideon, "yoksa fil zarar görecek."

Ya da tam tersi, diye geçirdim içimden.

Thomas'ı dışarı çıkmaya ikna etmek bir saatimizi aldı. Bir yarım saat de Gideon'un korkmuş hayvana yaklaşıp prangaları çıkarması sürdü. Metcalf'ı kelepçeledik ki bu gayet uygun bir hareket gibi görünüyordu, ardından da Boone'un yüz kilometre güneyindeki bir akıl hastanesine götürdük. Yoldayken bir süreliğine cep telefonlarımızın çekmediği bir bölgede ilerledik ve bu yüzden Alice Metcalf'ın kendine geldiği haberi bize bir saat geç ulaştı.

O noktada bu vakadaki on altıncı saatimizdeydik.

"Yarın," dedi Donny, "sabah ilk işimiz kadınla görüşmek olacak. İkimizde de hal kalmadı."

Hayatımın en büyük hatası işte böyle başladı.

Gece yarısı ile sabah altı arasında bir saatte Alice hastaneden çıkıp gitti ve yeryüzünden silindi.

♠

"Bay Stanhope," dedi. "*Virgil* Stanhope?"

Kapıyı açtığımda karşımdaki çocuğun ağzından bu kelime bir suçlama gibi dökülmüştü, sanki Virgil adını taşımak, zührevi bir hastalık taşımaktan farksızdı. Anında tüm savunma kalkanlarım devreye girdi. Ben Virgil değildim ve uzun zamandır da olmamıştım. "Yanlış kişiyle konuşuyorsun."

"Alice Metcalf'a ne olduğunu hiç merak etmedin mi?"

Karşımdakinin yüzüne yakından baktım. O kadar çok içmiştimki hâlâ bulanık görüyordum. Sonra gözlerimi kıstım. Bu da bir halüsinasyon olmalıydı. "Git buradan," diye çıkıştım.

"On sene önce annemi baygın halde hastaneye götüren kişi olduğunu kabul edene dek şuradan şuraya gitmem."

O saniyede zınk diye ayıldım ve karşımda kim olduğunu anladım. Alice değildi, halüsinasyon da değildi. "Jenna. Sen onun kızısın."

Kızın yüzündeki aydınlanma, sadece baktığınızda dahi yüreğinizi dağlayan katedrallerdeki o tablolarda görülen türden bir ışıktı. "Sana benden bahsetti mi?"

Alice Metcalf bana hiçbir şey anlatmamıştı tabii ki. Ertesi sabah ifadesini almak üzere hastaneye gittiğimde orada değildi. Hemşireden tek öğrenebildiğim, taburcu edilmek için gerekli evrakları bizzat imzaladığı ve Jenna diye birinden bahsettiğiydi.

Donny bunu Gideon'un anlattığı hikâyenin doğruluğuna kanıt olarak kabul etti. Yani Alice Metcalf söylendiği gibi kızıyla kaçmıştı. Kocasının da delinin teki olduğu düşünüldüğünde, bu insana mutlu son gibi geliyordu. O sıralarda Donny'nin emekliliğine iki

hafta kalmıştı ve masasındaki tüm dosyaları temizlemek istediğini biliyordum, New England Fil Barınağı'ndaki bakıcının ölümü de buna dâhildi. Olayı daha derinlemesine araştırmamız için onu zorladığımda *Bu bir kazaydı Virgil,* demişti kendinden emin bir şekilde. *Alice Metcalf şüpheli değil. Kayıp bile sayılmaz. Ancak birinin kayıp ihbarında bulunmasıyla söz konusu olabilir bu.*

Ama kimse böyle bir ihbarda bulunmadı. Ben kendim girişimde bulunduğumda ise Donny karşıma bir duvar gibi dikilmiş ve kendim için iyi olanın ne olduğunu biliyorsam, bunun peşini bırakmam gerektiğini söyledi. Yanlış düşündüğünü söylediğimde ise Donny sesini alçaltarak "Bu benim düşüncem değil," dedi gizemli bir şekilde.

On sene boyunca bu vakada içime sinmeyen bir şeyler oldu.

Şimdi ise, tam on sene sonra, Donny Boylan'ın en başından beri haklı olduğunun kanıtı önümdeydi.

"Yok artık," dedim, şakaklarımı ovarak. "Buna inanamıyorum." Jenna içeri girebilsin diye kapıdan elimi çektim. Kızcağız yerdeki buruşturulmuş hamburger ambalajları ve her tarafa sinmiş sigara dumanı kokusu karşısında burnunu kırıştırdı. Ellerim yaprak gibi titrerken gömlek cebimdeki paketten bir sigara çektim ve yaktım.

"Bu seni öldürür."

"Yeterince hızlı öldürmez," diye mırıldandım ve nikotini ciğerlerime çektim. Yemin ederim bazen beni bir gün daha hayatta tutan yegâne şey bu oluyor.

Jenna masaya yirmi dolarlık bir banknotu şak diye yapıştırdı. "Bir süre daha kendini dağıtmamaya çalış," dedi. "En azından ben seni dedektif olarak tutana dek."

Kahkahayı bastım. "Tatlım kumbarandaki bozuklukları kendine sakla. Köpeğin kaybolduysa, etrafa kayıp ilanları as. Çocuğun teki seni daha seksi bir kız için terk ettiyse, sutyenine bir şeyler tık ve onu kıskandır. Bu arada bu tavsiyelerin hepsi şirkettendir."

Kız gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu. "Seni yarım bıraktığın işi tamamlaman için tutuyorum."

"Ne?"

"Annemi bulmak zorundasın," dedi.

Bu vakada kimselere anlatmadığım bir şey vardı.

New England barınağındaki ölüm olayından sonraki günler, tahmin edebileceğiniz gibi, korkunç bir halkla ilişkiler kâbusuydu. Thomas Metcalf akıl hastanesine yatırılıp ilaca boğulmuş ve karısı da ortadan kaybolmuşken, tesiste kalan tek bakıcı Gideon'du. Barınak iflas etmişti ve temelindeki tüm çatırdamalar şu an alenen halkın gözleri önüne serilmişti. Fillere yiyecek gelmez olmuştu, yemeye saman bulamıyorlardı. Banka mülke el koyacaktı ancak bunun gerçekleştirilebilmesi için tonlarca ağırlıktaki sakinlerinin tek tek başka bir yere nakledilmesi gerekiyordu.

Yedi fil için bir yuva bulmak kolay değildi ancak Gideon Tennessee'de büyümüştü ve Hohenwald denilen bir yerde Fil Barınağı adında bir yer biliyordu. Buranın yetkilileri durumun aciliyetini görmüşler ve New Hampshire'daki hayvanlara yardıma hazırlardı. Bu filler için yeni bir ahır inşa edilene dek onları karantina ahırlarında barındırmaya razı oldular.

O hafta bana yeni bir vaka verilmişti. On yedi yaşındaki bir bebek bakıcısı, altı aylık bir bebeğin beynine hasar vermekle suçlanıyordu. Kendimi muhteşem bir gülümsemesi olan bu sarışın ponpon kıza bebeği şiddetle sarstığını itiraf ettirmeye kaptırmıştım. Bu yüzdendir ki Donny'nin emeklilik partisinde hâlâ masamdan kalkmış değildim ve adli tabibin gönderdiği Nevvie Ruehl'in otopsi raporu o sırada elime ulaştı.

Raporda ne yazdığını biliyordum zaten. Bakıcının ölümü kazayla olmuş ve bir filin onu ezmesi neticesinde gerçekleşmişti. Ancak kendimi rapora kaptırdım ve sayfaları ardı ardına çevirerek maktulün kalbinin, beyninin, karaciğerinin ağırlıklarını okumaya koyuldum. Son sayfada cesette bulunan nesnelerin bir listesi vardı.

Bunların arasında tek bir kızıl saç teli de vardı.

Raporu kaptığım gibi alt kata koştum. Donny başında bir parti şapkasıyla on sekizinci delik şeklinde yapılmış golf temalı

pastasındaki mumları üflüyordu. "Donny," dedim alçak bir sesle, "konuşmamız gerek."

"Şimdi mi?"

Onu kolundan çekip koridora çıkardım, "Şuna bak."

Adli tabibin raporunu eline tutuşturdum ve sonuçlara hızlıca göz atmasını bekledim. "Emeklilik partimden beni zaten bildiğim bir şeyi göstermek için mi çekip aldın? Sana çoktan söyledim ya Virg. Bırak bu olayı kurcalamayı."

"Şu saç," dedim. "Kızıl olan. Bu, maktule ait değil. Kadın sarışındı. Yani birisiyle boğuşma yaşamış olabilir."

"Ya da birileri kullanılmış bir ceset torbasını tekrar kullanmıştır."

"Alice Metcalf'ın kızıl saçlı olduğunu biliyorum."

"Amerika'daki altı milyon kişi de öyle. Hem saç gerçekten Alice Metcalf'a aitse bile, ne olmuş? İki kadın birbirini tanıyordu; kanıtlar etkileşimleri nedeniyle yer değiştirmiştir. Bunu kanıtlayacağı tek şey, ikisinin bir noktada yakın temas halinde olduklarıdır. Meslekte ilk derste öğretirler bunu."

Gözlerini kısıp bana baktı. "Sana benden küçük bir tavsiye. Hiçbir dedektif diken üstünde bir şehirde görev yapmak istemez. İki gün öncesine kadar Boone'daki çoğu insanın kendilerini uykularında öldürebilecek azgın filler nedeniyle ödü kopuyordu. Şimdi nihayet herkes tekrar yatışıyor çünkü filler gidiyorlar. Alice Metcalf muhtemelen Miami'ye varmış, çocuğunu sahte bir isimle bir kreşe yazdırıyordur. Sen bu vakanın kaza değil de cinayet olduğunu söylemeye başlarsan, yepyeni bir panik dalgası başlatırsın. Kulağına toynak sesleri geldiğinde Virgil, büyük olasılıkla bir at yaklaşıyordur, bir zebra değil. İnsanlar onları dertlerden koruyacak polisler isterler; olmayan dertleri yaratma meraklısı polisler değil. Dedektif mi olmak istiyorsun? Süpermen olmaya çalışmaktan vazgeç."

Sırtımı hafifçe sıvazladı ve kendini eğlenceye kaptırmış insanlarla dolu salona yöneldi.

"Ne demek istedin?" diye bağırdım arkasından. "Bu benim düşüncem değil derken yani?"

Donny yarı yolda durdu, kutlama yapan iş arkadaşlarına bir baktı ve beni kolumdan tutup tam aksi yöne, kimsenin bizi duyamayacağı bir yere çekti. "Basının neden bu olayı hiç dillendirmediğini merak ettin mi? Burası kahrolası New Hampshire çünkü. Burada hiçbir şey olmaz. Cinayet şüphesi olan herhangi bir durum gazetecileri için en az ot kadar çekicidir aslında. Meğerki," dedi sessizce, "senden benden çok daha nüfuzlu ve güçlü insanlar onlara bunu daha fazla eşelememeleri talimatını vermezse."

O zamanlar hâlâ adalete, sisteme inanıyordum. "Sen şimdi bana şefin bu konuda rahat olduğunu mu söylüyorsun?"

"Seçim senesindeyiz Virg. Halk Boone çevresinde bir katilin elini kolunu sallayarak gezdiğini düşünürse, hükümet sıfır suç oranı iddiasıyla ikinci kez seçim kazanamaz." İç geçirdi. "Sen işe girebilesin diye kamu güvenliği bütçesini arttıran vali, aynı vali. Bir anlamda, geçinebilmen için maaşına yapılan zamla, kurşungeçirmez yelek arasında bir seçim yapmak zorunda kalmadan toplumu koruyabilesin diye bunu yapan vali." Doğruca gözlerimin içine baktı. "Doğru hareketin ne olduğu konusunda kafandaki fikirler kesin hatlarını bir anda yitirdiler, değil mi?"

Donny'nin arkasından onu seyrettim ama gidip partiye katılmadım. Bunun yerine masama döndüm ve adli tabibin raporunun son sayfasını söküp aldım. Sayfayı dörde katlayıp ceketimin cebine indirdim.

Raporun geri kalanını Nevvie Ruehl'in kapatılmış dava dosyasına koydum ve sonra darp edilen bebekle ilgili vakaya eğildim. İki gün sonra Donny resmen emekli oldu ve ben de ponpon kıza suçunu itiraf ettirdim.

Fillerin Tennessee'deki yeni yerlerine uyum sağladıklarını duymuştum. Barınak satıldı. Yarısı doğal çevrenin korunması için devlete, yarısı da bir müteahhide. Tüm borçlar ödendikten sonra geriye kalan para bir avukatın yönetiminde Thomas Metcalf'ın tedavi

masraflarını karşılamak üzere kullanılmaya başlandı. Karısı hiçbir zaman geri dönüp tek bir meteliğini dahi istemedi.

Altı ay sonra dedektifliğe terfi etmiştim. Törenin olduğu sabah, sahip olduğum tek şık takımı giydim komodinin üzerinde duran adli tıp raporunu alıp gömleğimin göğüs cebine koydum.

Bir kahraman olmadığımı kendime hatırlatmam gerekiyordu.

"Yine mi kayboldu?" diye sordum.

"Ne demek *yine mi*?" diye karşılık verdi Jenna. Masamın karşısındaki sandalyeye oturdu ve bacağının tekini altında topladı.

En azından bu söylediği kafamı saran dumanları delip geçmeyi başarmıştı. Sigaramı dünden kalmış kahvenin içine atıp söndürdüm. "Seni de alıp kaçmamış mıydı?"

"Buna cevabım hayır olacak," dedi Jenna, "zira kendisini on yıldır görmedim."

"Bir saniye." Başımı iki yana salladım. "Nasıl yani?"

"Annemi canlı olarak gören son kişilerden birisin," diye açıkladı Jenna. "Onu hastaneye getirmişsin ve ortadan kaybolduğu zaman da yarım akıllı bir polis kadar bile olamayıp peşinden gitmemişsin."

"Peşinden gitmemi gerektiren bir sebep yoktu ki. Hastaneden kendi isteğiyle çıkmış. Yetişkin insanlar bunu her gün yapıyo—"

"Kadın *kafasından* darbe almış—"

"Taburcu olmasında bir sakınca olduğunu düşünseydiler, doktorlar çıkışına izin vermezlerdi; aksi halde suç işlemiş olurlardı. Hastaneden çıkmasında bir sakınca olmadığına göre ve bize de aksi bir şey söylenmediğinden, onun iyi olduğunu ve seni de alıp kaçtığını düşündük."

"Öyleyse neden onu adam kaçırma suçundan yakalamadınız?"

Omuzlarımı silktim. "Baban, annen için kayıp bildiriminde bulunmadı."

"Tedavi adı altında elektrik şoku yemekle çok meşguldü, ondandır herhalde."

"Annenle birlikte değilsen, bunca zamandır sana kim bakıyordu?"

"Büyükannem."

Demek Alice bebeğini annesinin evine saklamıştı. "Büyükannen neden annenin kayıp olduğunu bildirmemiş?"

Kızın yanakları al al olmuştu. "Hatırlamıyorum, çok küçüktüm ama annemin kaybolduğu hafta karakola gittiğini söylüyor. Sanırım bir sonuç çıkmamış."

Bu doğru muydu? Alice Metcalf hakkında kimsenin resmi bir kayıp başvurusunda bulunduğunu hatırlamıyordum. Fakat belki de kadın benimle görüşmemişti. Benim yerime Donny ile konuşmuştu. Alice Metcalf'ın annesi yardım istediğinde birilerinin onu başından savdığını ya da Donny'nin bunun üstüne atlayacağını bildiği için resmi başvuruyu sümen altı ettiğini öğrenmek şu an beni hiç şaşırtmazdı.

"Önemli olan nokta şu ki," dedi Jenna, "onu bulmaya çalışman gerekirdi. Ama yapmadın. O yüzden şimdi bana borçlusun."

"Annenin bulunabileceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"O ölmedi." Jenna gözlerimin içine baktı. "Ölseydi bilirdim. Bunu *hissederdim*."

Bir kayıp vakasında iyi haber almayı umut eden fakat sadece cesetlerle karşılaşan birilerinden bunu her duyduğumda kenara bir dolar atsaydım, içtiğim viskinin markası JD değil, Macallan olurdu. Fakat benim cevabım, "Geri dönmemesinin sebebi, bunu istememesi olabilir mi? Birçok kişi hayatını yeniden kuruyor," şeklinde oldu.

"Senin gibi mi?" diye sordu, dik dik bana bakarak. "*Victor?*"

"Evet tamam," diye itiraf ettim. "İnsanın hayatı tamamen berbat gittiğinde, bazen baştan başlamak daha kolay olabiliyor."

"Annem öylece başka birisi olmaya karar vermedi," diye ısrar etti. "O, olduğu kişiyi seviyordu. Hem de beni terk edip gitmezdi."

Alice Metcalf'ı tanımıyordum. Fakat şu kadarını biliyordum ki yaşamanın iki yolu vardır: Jenna'nın yaptığı gibi elindekine tutkuyla sarılıp bunu kaybetmemeye çalışmak; ya da benim yaptığım

gibi, onlar seni terk etmeden evvel senin için önemli olan her şeyden ve herkesten uzaklaşmak. Her iki durumda da hayal kırıklığına uğramak kaçınılmazdır.

Alice'in evliliğinin çok kötü gittiğinin ve çocuğunu da mahvetmesinin yalnızca an meselesi olduğunun farkında olması muhtemeldi. Belki de tıpkı benim gibi hayatı daha da kötüleşmeden önce fişi çekmişti.

Elimle başımı sıvazladım. "Bak, hiç kimse annesinin çekip gitmesinin sebebinin belki de kendisi olduğunu duymak istemez. Fakat sana tavsiyem, bunu ardında bırakman. Bunu da adil olmadığını düşündüğün diğer her şeyi tıktığın çekmeceye kaldır; ne bileyim, Kardashian'ların meşhur olması veya güzel insanların restoranlarda daha hızlı hizmet almaları veya daha paten kaymayı bile bilmeyen bir çocuğun babası takımın koçu olduğu için hokey takımında kendine yer bulması gibi bir şey bu da."

Jenna başını öne doğru salladı ancak sonrasında, "Ya sana elimde annemin kendi rızasıyla çekip gitmediğine dair kanıtım olduğunu söylesem?" diye bir soru sordu.

Dedektif rozetini iade edebilirsiniz ama içgüdülerinizden her zaman kurtulamazsınız. Kollarımdaki tüm tüyler diken diken olmuştu. "Ne demek istiyorsun?"

Çocuk sırt çantasına elini attı ve bir cüzdan çıkardı. Bana çamurlu, rengi solmuş ve derisi çatlamış bir cüzdan uzattı. "Bir medyuma başvurdum ve birlikte bunu bulduk."

"Şaka yapıyorsun," dedim. Kafamın dumanlı hali bir anda geri dönmüştü. "Medyum mu?"

"Sen kadını şarlatan olmakla suçlamadan önce şu kadarını söyleyeyim, koca olay yeri araştırma ekibinizin bulamadığı kanıtı o buldu." Cüzdanı açmamı ve kredi kartları ile sürücü belgesini incelememi izliyordu. "Barınak arazisinde, bir ağacın tepesindeydi," dedi Jenna. "Annemin baygın halde bulunduğu yerin yakınında—"

"Annenin nerede baygın bulunduğunu nasıl biliyorsun?" diye sordum.

"Serenity söyledi. Medyum yani."

"Ha, iyi öyleyse. Ben de o kadar güvenilir olmayan bir kaynağa dayanıyorsun diye korkmuştum."

"Her neyse," diyerek beni umursamadı ve devam etti. "Bir sürü şeyin altında gömülü kalmış. Üstüne kuşlar yuva yapmış filan." Cüzdanı elimden aldı plastiği çatlamış fotoğraf bölmesindeki halen uzaktan dahi seçilebilen tek fotoğrafı çıkardı. Solmuş ve kırışmıştı ancak yine de gülümseyen bir bebeğin dişsiz ağzını görebiliyordum.

"Bu benim," dedi Jenna. "Bir çocuktan sonsuza dek kaçacaksan... en azından yanına bir fotoğrafını almaz mısın?"

"İnsanların neyi neden yaptığını düşünmeyi bırakalı uzun zaman oldu. Cüzdana gelecek olursak; hiçbir şeyi kanıtlamaz. Kaçarken düşürmüş olabilir."

"Sonra da mucizevi bir şekilde ağacın tepesine mi uçmuştur?" Jenna başını iki yana salladı. "Kim koydu onu araya? Ve neden koydu?"

Birden aklımdan şu geçti: *Gideon Cartwright.*

Adamdan şüphelenmek için hiçbir sebebim yoktu. Aklıma neden bu ismin düştüğünü hiç bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla o fillerle birlikte Tennessee'ye gitmiş ve sonsuza dek mutlu yaşamıştı.

Fakat diğer yandan da Alice'in kötü giden evliliğine dair sırları açtığı iddia edilen kişi Gideon'du. Kayınvalidesi öldürülen de Gideon'du.

Bu da beni bir sonraki düşünceye sevk etmişti.

Ya Nevvie Ruehl'in ölümü Donny Boylan'ın beni inandırmaya çalıştığı gibi bir kaza değilse? Ya Nevvie'yi Alice öldürmüşse, bu dümenin asıl mağduru kendisiymiş gibi göstermek için kendi cüzdanını ağaca sakladıysa ve sonra da şüpheli durumuna düşmeden kaçıp gittiyse?

Masanın diğer yanında oturan Jenna'ya baktım. *Ne dilediğini iyi düşün tatlım.*

Hâlâ bir vicdanım olsaydı, bir çocuğa annesini bulma konusunda yardımcı olmaya kabul etmek yüreğimi sızlatabilirdi; özellikle de bunun kadını bir cinayetten suçlamayı da içermesi ihtimali göz önüne alındığında. Fakat diğer yandan, kartlarımı açık etmeyebilir ve kızı bunun muhtemel bir katili değil de, sadece kayıp bir insanı bulma arayışı olduğuna inandırabilirdim. Üstelik belki de ona iyilik yapıyordum. İnsanın aklında kalan soruların ruhuna nasıl eziyet ettiğini bilirdim. Gerçeği ne kadar çabuk öğrenirse, geleceğinin temellerini o kadar çabuk atardı.

Elimi uzattım. “Bayan Metcalf,” dedim. “Kendinize özel bir dedektif tutmuş bulunuyorsunuz.”

Alice

Hafızayı etraflıca araştırdım ve çalışma mantığını açıklamak için bulabildiğim en iyi benzetme şu oldu: Beyni vücudunuzun merkez ofisi gibi düşünün. Herhangi bir gün içinde yaşadığınız her deneyimi ise ileride lazım olduğunda meydana çıkarmak üzere masa üzerine bırakılan bir dosya gibi. Geceleyin siz uyurken işe gelen ve masasındaki bu dağınıklığı toparlayan çalışan da beynin hipokampüs denen kısmıdır.

Hipokampüs tüm bu dosyaları alır ve hepsini belirli bir anlam ifade eden yerlere kaldırır. Mesela, yaşadığınız deneyim kocanızla ettiğiniz kavga mı? Harika; haydi şimdi bunu geçen sene yaşadığınız benzer kavgaların yanına kaldıralım. Bir başka deneyim, izlediğiniz bir havai fişek gösterisi mi? Bunu da bir süre önce katıldığınız 4 Temmuz kutlamalarıyla ilişkilendirelim. Hipokampüs, her hatırayı mümkün olduğunca benzer olayların bulunduğu bir yere yerleştirmeye çalışır çünkü bu şekilde ihtiyaç duyuldukları zaman onları bulmak kolaylaşır.

Yine de bazen bir deneyimi ne kadar uğraşsanız da hatırlayamazsınız. Diyelim ki bir beyzbol maçına gitmiştiniz ve birisi size iki sıra arkanızda oturan sarı elbiseli bir kadının ağladığını söylemişti, ama onu hiçbir şekilde hatırlamıyorsunuz. Sadece iki senaryo söz konusuysa böyle bir şey mümkün olabilir. Ya bu olay o zaman dosyalanmak üzere masanın üzerine hiç bırakılmamıştı: Siz o sırada topa vuran oyuncuya odaklanmıştınız ve ağlayan kadına dikkat etmediniz veya hipokampüs çuvalladı ve bu hatırayı hiç olmaması gereken bir yere kodladı: O üzgün kadın, sarı elbise

giyen anaokulu öğretmeninizle ilişkilendirildi ve bu hatıra onu hiç bulamayacağınız bir yere kaldırıldı.

Hani bazen kim olduğunu bile hatırlamakta zorlandığınız, geçmişten birisini rüyanızda görürsünüz ve ne yaparsanız yapın o kişinin adı aklınıza gelmez ya? Bu, o yola tesadüfen girdiğiniz ve gizli bir hazine bulduğunuz anlamına gelir.

Rutin olarak yaptıklarınız, yani hipokampüs tarafından tekrar tekrar pekiştirilmiş şeyler, çok büyük ve sağlam bağlantılar oluşturur. Londra'daki taksi şoförlerinin çok büyük hipokampüsleri olduğu kanıtlanmıştır çünkü beyinleri çok fazla yer yön bilgisini işler. Ne var ki bu kişilerin hipokampüslerinin doğuştan mı büyük olduğunu, yoksa çalıştırılan bir kas misali bu organın da mı gelişebildiğini kesin olarak bilmiyoruz.

Bir de unutamayan insanlar vardır. Travma sonrası stres bozukluğu olan insanların hipokampüsleri normal insanlarınkinden daha küçük olabilir. Bazı bilim adamları kortikoidlerin -stres hormonları- hipokampüsü köreltebileceğine ve hafıza sorunlarına neden olabileceğine inanıyorlar.

Diğer yandan fillerin büyük hipokampüsleri vardır. Sürekli fillerin hiçbir şeyi unutmadıklarını duyarsınız ve ben bunun doğru olduğuna inanıyorum. Kenya'daki Amboseli Milli Parkı'nda araştırmacılar, yürüttükleri bir deneyde fillerin birbirleriyle temas kurmak için yaptıkları uzun mesafeli çağrıları kaydedip, sonra tekrar çalarak yetişkin dişi fillerin yüzden fazla bireyi tanıyabildiğini tespit etmişler. Bu çağrı sesleri fillerin ait oldukları sürüden geliyorsa, test edilen filler kendi çağrı seslerini göndererek karşılık veriyorlar; seslerin kaynağı tanımadıkları bir sürüyse, bir araya toplanıp geri çekiliyorlarmış.

Bu deneyde bir sıra dışı tepkiyle karşılaşılmış. Deney devam ederken ses kaydını aldıkları yaşlı dişi fillerden biri ölmüş. Araştırmacılar bu olaydan üç ay sonra ve yirmi üç ay sonra ölmüş filin sesini cihazdan yayınlamışlar. Her iki seferinde de ailesi duydukları bu sese kendi çağrı sesleriyle yanıt vermiş ve sesin yayıldığı hoparlöre doğru yaklaşmışlar. Bu, sadece verilerin işlenmesine veya

hafızaya değil, soyut düşünmeye dalalettir. Ailesi kaybettikleri filin sesini hatırlamakla kalmamış, aynı zamanda hoparlöre doğru yaklaşırken bahse girerim bir an için onu bulduklarını umut etmişti.

Bir dişi fil yaşlandıkça hafızası gelişir. Sonuçta ailesinin bilgi kaynağı odur. Sürü adına karar veren ayaklı arşiv odur: Burası tehlikeli mi? Nerede yiyecek bulabiliriz? Nereden su içebiliriz? Suyu nasıl bulacağız? Sürü lideri olan bir dişi fil, kendisi de dâhil olmak üzere tüm sürünün bir ömür boyu hiç geçmediği ancak bir şekilde kendisine aktarılmış ve hafızasına kazınmış göç yollarını bilebilir.

Ancak fillerin hafızasına dair en sevdiğim hikâye, doktora çalışmamın bir kısmını yürüttüğüm Pilanesberg'de geçer. Doksanlarda Güney Afrika'daki fil nüfusunu kontrol altına almak için geniş çaplı bir harekât başlamış ve park korucuları sürülerdeki yetişkinleri vurup, yavruları da fil sayısının az olduğu yerlere nakletmişlerdi. Maalesef gençler bunun sonucunda travma yaşadı ve kendilerinden beklenen şekilde davranmaz oldular. Pilanesberg'de, buraya başka yerden nakledilmiş bir grup genç fil, nasıl düzgün bir sürü gibi davranmaları gerektiğini bilmiyordu. Onlara yol gösterecek dişi sürü liderlerine ihtiyaçları vardı. Bunun üzerine Randall Moore adındaki Amerikalı bir eğitmen, yıllar önce Kruger Milli Parkı'ndaki benzer bir operasyon sonucu yerlerinden edilip Birleşik Devletler'e gönderilmiş iki yetişkin dişi fili Pilanesberg'e getirdi.

Genç filler Notch ve Felicia diye adlandırdığımız bu cici annelere hemen alıştılar. İkisinin liderliğinde iki ayrı sürü oluştu ve aradan on iki yıl geçti. Sonra trajik bir kaza yaşandı ve Felicia'yı bir suaygırı ısırdı. Veterinerin iyileşme sürecinde yarayı birkaç kez temizlemesi ve yeniden sarması gerekiyordu ancak her seferinde Felicia'yı uyuşturması mümkün değildi. Bir fili bir ay içinde en fazla üç kere bayıltıcı iğneyle uyutabilirdiniz; aksi halde hayvanın vücudu bu kadar çok M99 ilacını kaldıramıyordu. Felicia'nın sağlığı tehlikedeydi ve ölecek olursa, sürüsü bir kez daha başıboş kalıp, yok olma tehdidiyle karşı karşıya kalırdı.

İşte o noktada aklımıza fillerin hafızasına başvurmak geldi.

On yıldan uzun bir zaman önce bu iki dişiyle çalışmış olan eğitmen, filler doğaya salındığından beri onları görmemişti. Randall, seve seve Pilanesberg'e gelip bana yardım etti. İki sürünün bulunduğu yere gittik. Daha yaşlı olan dişinin sakatlığı nedeniyle iki sürü birleşmişti.

Jipimiz sürünün olduğu yerde durduğunda Randall coşkuyla, "İşte benim kızlarım," dedi. "Owala" diye seslendi, "Durga!"

Biz fillere Felicia ve Notch isimlerini koymuştuk. Ancak Randall'ın kendilerine seslendiğini duyan heybetli hanımların ikisi de ona döndü ve Randall bu kırılgan, ürkek Pilanesberg sürüsüne *kimsenin* yapmaya cesaret edemediği bir hareket yaptı: Jipten indi ve onlara doğru yürümeye başladı.

On iki senedir yabani ortamlarda fillerle çalıştım. Yaya olarak yaklaşabileceğiniz kimi sürüler vardır gerçekten; zira araştırmacılara ve onların araçlarına alışkındırlar ve bize güvenirler. Buna rağmen şahsen uzun uzadıya, etraflıca düşünmeden böyle bir şey yapmazdım. Fakat bu insanlara alışkın bir sürü değildi; istikrarlı bir sürü bile değildi. Aslına bakılırsa, genç filler Randall'ı görür görmez geri adım atmış, onu annelerini öldüren iki ayaklı hayvanlardan biri olarak yorumlamışlardı. Fakat sürü lideri iki dişi fil ona doğru hareket ettiler. Durga -yani Notch- Randall'a yaklaştı. Hortumunu uzattı ve nazikçe Randall'ın kolunu sardı. Sonra arkasında kümelenmiş, tepenin eteklerinde homurdanarak ve öfkeli soluklar alıp vererek bekleşen evlatlıklarına baktı. Tekrar Randall'a döndü, bir kez bağırdı ve yavrularının yanına koşturdu.

Randall onun gidişini izledi ve sonra diğer dişi file dönüp, yumuşak bir sesle, "Owala... otur." dedi.

Felicia adını verdiğimiz fil öne doğru bir adım atıp yere çömeldi ve Randall'ın sırtına binmesine izin verdi. On iki yıldır insanlarla doğrudan bir teması olmamasına rağmen, sadece bu adamın eğitmeni olduğunu hatırlamakla kalmamış, aynı zamanda ona öğrettiği komutları da hatırlamıştı. Herhangi bir uyuşturucu ilaç almadan Randall'ın komutlarıyla oturup, bacağını kaldırıp, döndü

ve bu sayede veteriner enfeksiyon kapmış yaradaki cerahati sıyırdı, yarayı temizledi ve ona antibiyotik iğnesi yaptı.

Yarası iyileştikten ve Randall sirk hayvanlarını eğitmeye döndükten uzun süre sonra, Felicia Pilanesberg'deki toplama ailesinin başına geri dönmüştü. Hangi araştırmacıya, hangi insana sorarsanız sorun, o yabani bir fildi.

Ama bir yerlerde, bir biçimde, eskiden kim olduğunu da hatırlıyordu.

Jenna

Anneme dair, onun günlüğünde yazılı bir muhabbetle alakalı hatırladığım bir şey daha var. Elle yazılmış tek bir sayfa, her nedense hiçbir zaman unutmak istemediği bir diyaloğu buraya karalamış. Belki de bu yüzden bu kadar net hatırlıyorum, annemin yazdıklarını izlemekte olduğum bir film gibi gözümde canlandırabiliyorum.

Annem yere uzanmış, başı babamın kucağında. Ben papatya toplarken, onlar da konuşuyorlar. Konuşulanlara dikkat etmiyorum ama beynimin bir bölümü ediyor ve her şeyi kayda geçiriyor olsa gerek zira bugün bile etrafta uçuşan sivrisineklerin vızıltısını ve annemle babamın birbirlerine söylediklerini duyabiliyorum. Sesleri bir uçurtmanın kuyruğu gibi yükseliyor, alçalıyor ve kıvrılıyor.

Babam: Kabul etmen gerek Alice, bazı hayvanlar kendileri için mükemmel bir eşin var olduğunu bilirler.

Annem: Saçmalık. Saçmalığın daniskası hem de. Doğal ortamda herhangi bir dış etken olmaksızın tekeşliliğin yaşandığını kanıtlasana hadi.

Babam: Kuğular.

Annem: Alakası yok! Siyah kuğuların dörtte biri eşlerini aldatır.

Babam: Kurtlar.

Annem: Eşleri sürüden dışlanırsa veya kısırsa, başka bir kurtla çiftleştiklerini herkes bilir. Buna koşullar denir, gerçek aşk değil.

Babam: Bir bilim insanına abayı yakmamak gerektiğini bilmem lazımdı. Sen kâğıda kalp çizsen, aortuyla beraber çizersin yahu.

Annem: Biyolojiden destek almak suç mu?

Annem doğruldu ve babamı yere yapıştırdı. Artık babam altında yatıyordu ve annemin saçları onun yüzüne düşmüştü. Kavga ediyormuş gibiydiler ama her ikisi de gülümsüyordu.

Annem: Eşini aldatırken yakalanan bir akbabanın, diğer akbabaların saldırısına uğradığını biliyor muydun?

Babam: Bunun beni korkutması mı gerekiyor?

Annem: Söylüyorum işte.

Babam: Şebekler.

Annem: Hadi oradan. Şebeklerin sadık olmadığını *herkes* bilir.

Babam yattığı yerde yuvarlandı ve artık o annemin üstündeydi ve ona tepeden bakıyordu.

Babam: Tarla fareleri.

Annem: Yalnızca beyinlerinde salgılanan oksitosin ve vazopresin nedeniyle. Bu da aşk değil. Kimyasal bağlılık.

Annem yavaşça gülümsedi.

Annem: Şimdi durup düşündüm de... hayvanlar âleminde tamamen tekeşli olan *bir* tür var. Rüyalarının kadınının onda biri boyutunda olan erkek fener balığı, dişinin kokusunu takip eder, onu ısırır ve derisi dişinin derisiyle kaynaşana, dişi onu tamamen absorbe edene dek bekler. Böylece ömürlerinin sonuna kadar eş olurlar. Fakat bu ömür çok kısadır, özellikle de erkek tarafıysan.

Babam: Ben seninle kaynaşırdım.

Babam onu öptü.

Babam: Tam dudaklarından.

İkisi birlikte kahkahayı bastılar.

Annem: Olur. Bu konuda sonsuza dek çeneni kapayacaksa, bana uyar.

Bir süre sessiz kaldılar. Avucumu yere bastırdım. Maura'nın arka ayağını yerden birkaç santim yukarı kaldırdığını, görünmez

bir taşın üzerinde ayağını yuvarlıyormuş gibi yavaşça ileri geri hareket ettirdiğini görüyordum. Annem bunu yaptığı zaman diğer filleri duyabildiğini söyledi; biz onları duymadığımızda bile konuşurlarmış. Annemle babam da aynı şeyi yapıyor olabilirler mi diye düşünüyordum: ses çıkarmadan konuşmak yani.

Babamın sesi yeniden duyulduğunda, bir gitarın aşırı gerilmiş telini andırıyordu; duyduğunuz şey müzik mi, yoksa bir nevi inleme mi ayırt edemiyordunuz.

Babam: Bir penguenin eşini nasıl seçtiğini bilir misin? En güzel çakıl taşını bulur ve bunu göz koyduğu dişiye verir.

Annemin eline ufak bir taş bırakıverdi. Annemin eli kapanıp taşı kavradı.

Annemin Botswana'da geçirdiği zamanlardan kalan günlüklerinin çoğu baştan sona verilerle dolu: Tuli Bölgesi'nde dolaşan fil ailelerinin isimleri ve hareketleri; erkeklerin ne zaman kızıştıkları ve dişilerin ne zaman yavruladıkları; izlenmelerini umursamayan veya bunun farkında olmayan hayvanların saat saat davranışları. Her satırı okumuştum ancak filleri görmek yerine, bunları yazan eli hayal ediyordum. Parmakları yazmaktan ağrımış mıydı? Kalemin derisine sertçe baskı yaptığı yerde hafif bir nasırlaşma mı olmuştu? Anneme dair ipuçlarını, tıpkı onun filler hakkında gözlemlerini birbiriyle karıştırıp harmanladığı gibi bir araya getiriyor, en ufak detaylardan daha büyük bir tablo yaratmaya çalışıyordum. Ufak tefek bilgi kırıntılarına ulaşıp, hiçbir zaman tüm gizemi çözememenin onun için de aynı derecede can sıkıcı olup olmadığını merak ediyordum. Bir bilim insanının işi boşlukları doldurmak olsa gerek. Oysa ben önümdeki yapboza bakıp, eksik olan tek parçadan başka bir şey göremiyordum.

Virgil'in de aynı şekilde hissettiğini düşünmeye başlıyordum ve bu durumdan ikimizle ilgili olarak nasıl bir anlam çıkarılabileceğinden emin değildim.

İşi kabul edeceğini söylediğinde ona pek güvenemedim. Montunu giymeye çalışırken felç geçiriyormuş gibi görünen böylesine sarhoş bir adama inanmak zordu. Yapabileceğim en mantıklı

şeyin onun bu konuşmayı hatırlamasını sağlamak olduğuna karar verdim ve bunun için de onu bu ofisten çıkarıp ayıltmam gerekiyordu. "Neden gidip birer kahve içerek şu meseleyi konuşmuyoruz?" diye bir öneride bulundum. "Gelirken buraya yakın bir mekânın önünden geçtim."

Arabasının anahtarlarına davrandı ama buna izin veremezdim. "Sen sarhoşsun," dedim, "Ben sürerim."

Omuz silkti ve binadan çıkıp bisikletimin kilidini açtığımı görene dek sesini çıkarmadı.

"Bu da ne be?"

"Haberin yoksa söyleyeyim, sen sandığımdan da sarhoşsun," dedim ve seleye oturdum.

"Ben sürerim deyince, araban var sanmıştım," diye homurdandı.

"*On üç* yaşındayım ben," diye vurguladım ve ona gidonu işaret ettim.

"Dalga mı geçiyorsun? Çocuk muyuz yahu?"

"İstersen yanımsıra koşabilirsin, ama başının kazan gibi olduğunu tahmin ediyorum. O yüzden yerinde olsam ikiletmezdim," dedim.

Böylece kahve içmeye gittik. Virgil Stanhope dağ bisikletimin selesinde oturuyordu ve ben de iki yana açtığı bacaklarının arasında ayakta pedal çeviriyordum.

Bir masaya oturduk. "Neden hiç kayıp ilanı yoktu ki?" dedim.

"Nasıl?"

"Kayıp ilanı. Annemin fotoğrafının basılı olduğu ilanlar. Nasıl olur da bir komuta merkezi kurup, telefon başına bir adam oturtmak bu kadar zor olabilir?"

"Sana söyledim ya," dedi Virgil. "Onun için kimse kayıp ihbarında bulunmadı."

Ona öylece baktım.

"Peki tamam, düzeltiyorum: Büyükannen bir kayıp başvuru formu doldurmuşsa bile, evrakların arasında kayboldu gitti büyük ihtimalle."

"Sen şimdi bana bir insan hatası yüzünden mi annesiz büyüdüğümü söylüyorsun?"

"Ben kendi işimi yaptım diyorum. Bir başkası ise *kendininkini* yapmamış." Fincanının üzerinden bana baktı. "Ben fil barınağına çağrıldım çünkü orada bir ceset vardı. Olayın kaza olduğu sonucuna varıldı. Dosya kapandı. Bir polis ortalığı bulandırmaya çalışmaz. Sadece etrafa saçılanları temizlemeye çalışır."

"Yani işin özünde, davanın tanıklarından birinin ortadan kaybolduğunu umursamayacak kadar tembel olduğunu kabul ediyorsun, öyle mi?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, ben sadece annenin kendi isteğiyle çekip gittiğini düşünmüştüm. Aksi olsaydı, duyardım. *Seninle* birlikte olduğunu sanmıştım." Virgil gözlerini kıstı, "Polis anneni bulduğunda sen neredeymişsin?"

"Bilmiyorum. Bazen gündüzleri beni Nevvie'ye bırakırdı ama geceleri değil. Sadece büyükannemle beraber, onun evinde olduğumu hatırlıyorum."

"Öyleyse işe *onunla* konuşarak başlayalım."

Bunu duyduğum an başımı iki yana salladım. "Olmaz. Bunu yaptığımı duyacak olursa, beni öldürür."

"Kızına ne olduğunu bilmek istemiyor mu yani?"

"Bu biraz karmaşık bir durum," dedim. "Sanırım bu meseleyi lastik gibi uzatmak onun canını çok yakıyor. O, kötü olaylar karşısında dudağını ısırıp, hiçbir şey olmamış gibi önüne bakarak hayatına devam eden bir kuşağın mensubu. Ne zaman annemin ardından ağlasam, büyükannem beni yiyeceklerle, oyuncaklarla ya da köpeğim Gertie ile oyalamaya çalışmıştır. Sonra günün birinde ona açık açık annemi sorduğumda, *'Gitti'* dedi ama bunu öyle bir söyledi ki sanki kalbime bir bıçak saplandı. Bu olaydan sonra da bir daha ona annemin lafını etmemeyi çabucak öğrendim."

"Bunun peşine düşmen neden bu kadar çok vaktini aldı? On yılda olay bırak küllenmeyi, taş kesilmiştir desem yeridir."

Yanımızdan geçen bir kadın garsona el edip dikkatini çekmeye çalıştım zira bana bir faydası olacaksa, Virgil'in daha çok kahveye ihtiyacı vardı. Kadın beni fark etmedi bile.

"Çocuk olmak böyle bir şey işte," dedim. "Kimse seni ciddiye almıyor. İnsanlar seni görmüyorlar. Sekiz ya da on yaşındayken nereye gideceğimi düşünebilseydim... polis merkezine gidecek cesareti toplayabilseydim... işinden ayrılmamış olsaydın ve danışmadaki memur sana bir çocuğun kapanmış bir dosyayı yeniden açtırmak istediğini söyleseydi... ne yapardın? Ben masanın karşısında dikilip derdimi anlatırken bana gülümseyip başını sallarken söylediklerim bir kulağından girer, diğerinden çıkar mıydı? Yoksa polis arkadaşlarına birden çıkıp gelen ve dedektifçilik oynamak isteyen kızı mı anlatırdın?"

Mutfaktan başka bir garson çıktı ve tencere tava çınlamaları, kızartma cızırtıları sallanan kapıdan dışarı taştı. En azından bu kez doğrudan bizim masaya gelip, "Ne alırsınız?" diye sordu.

"Kahve," dedim. "Sürahiyle alalım mümkünse." Garson Virgil'e baktı, homurdandı ve gitti. "Eski bir laf vardır ya hani," dedim Virgil'e, "Eğer kimse seni dinlemiyorsa, konuşuyorum diyebilir misin?"

Garson bize iki kupa dolusu kahve getirdi. Virgil, istememiş olmama rağmen bana şekeri uzattı. Bakışlarımı ona diktim ve bir an için alkolün pusu arasından onu gördüm. Karşımdakinin rahatlatıcı mı, yoksa korkutucu mu olduğundan emin değildim. "Ben dinliyorum seni," dedi.

♠

Annem hakkında hatırladığım şeylerin listesi utanç verecek derecede kısaydı.

Bana pamuk şeker yedirdiği o an vardı.

Ömür boyu eş olmakla ilgili o sohbet vardı.

Maura çitin üzerinden hortumunu uzatıp annemin atkuyruğu yaptığı saçlarını çözünce onun gülümsediğini gördüm. Annemin saçı kızıldı. Kızıla çalan sarı veya turuncu değil, içten içe yanan bir insanın rengiydi.

(Peki tamam, belki de bu anı hatırlamamın sebebi, tam o esnada çekilmiş bir fotoğraf görmemdir. Fakat annemin saçlarının kokusu -tarçınlı şeker gibi- bu fotoğrafla hiçbir alakası olmayan gerçek bir anı. Bazen onu gerçekten özlediğimde, tarçınlı kurabiye alıp yiyorum, sırf gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekebileyim diye.)

Annem üzgün olduğu zaman sesi bir yaz günü asfaltın üzerindeki ısı buharları gibi titreşirdi. Ağlayan kişi o olmasına rağmen bana sarılır ve her şeyin yoluna gireceğini söylerdi.

Bazen gecenin bir yarısı uyanır ve onu başımda beni izlerken bulurdum.

Hiç yüzük takmazdı. Fakat asla çıkarmadığı bir kolyesi vardı.

Duşta şarkı söylemeyi severdi.

Her ne kadar babam benim barınağın içinde olmamı çok tehlikeli bulsa da, annem beni ATV'ye bindirip filleri izlemeye götürürdü. Ben onun kucağına otururdum ve annem de öne eğilip kulağıma, "*Bu bizim sırrımız olsun.*" derdi.

İkimiz de aynı pembe spor ayakkabılardan giyerdik.

Annem bir dolarlık banknotu katlayıp fil yapmayı bilirdi.

Geceleri bana masal okumak yerine hikâye anlatırdı: bir filin çamura saplanmış yavru bir gergedanı kurtarışını görmesini; en iyi arkadaşı öksüz bir fil olan küçük bir kızın üniversiteye gitmek için evinden ayrılması ve yıllar sonra döndüğünde bir yetişkin olan filin hortumuyla onu sarıp kendine çekmesi.

Annemin fillerin devasa kulaklarını çizmesini ve sonra kenarlarını çentiklerle veya kesiklerle işaretleyip o çizimi temsil ettiği file özel hale getirmesini hatırlıyordum. Fillerin davranışlarını sırayla yazardı: *Syrah, Lilly'nin dişine uzanıp, oraya takılmış bir poşeti aldı; fillerin dişlerinde her zaman otlar ve benzeri maddeler*

takıldığı düşünüldüğünde, bu onun yabancı maddeyi seçebildiğini ve sonrasında işbirliği göstererek onu oradan aldığını işaret ediyor... Empati kadar yumuşak bir davranış bile olabilecek en akademik yaklaşımla ele alınıyordu. Bu, annemin alanında ciddiye alınmasının bir sonucuydu: fillere insani özellikler yakıştırmak yerine, davranışlarını klinik olarak inceliyor ve gerçekleri tahmin etmeye çalışıyordu.

Bense, annem hakkında hatırladığım gerçeklere bakıp onun davranışlarını tahmin etmeye çalışıyordum. Bir bilim insanının yapması gerekenin tam tersini yapıyordum.

Şunu düşünmeden edemiyordum: Şu an annemin karşısına çıksam, bana bakıp hayal kırıklığına uğrar mıydı?

Virgil annemin cüzdanını elinde evirip çevirdi. O kadar yıpranmıştı ki cüzdanın derisi parmaklarının altında ezilip büzülmeye başladı. Bunu görünce göğsüme bir şey saplanır gibi oldu, sanki annemi yeniden kaybediyordum. "Bu, annenin cinayete kurban gittiği anlamına gelmez," dedi Virgil. "Baygın bulunduğu gece cüzdanını kaybetmiş olabilir."

Ellerimi masanın üzerine koydum. "Bak, ne düşündüğünü biliyorum, ortadan kaybolabilmesi için ağacın tepesine cüzdanı koyanın bizzat annem olduğunu düşünüyorsun. Ama baygın haldeyken ağaca tırmanıp cüzdanını saklamak bayağı zor bir iş."

"Niyeti buysa, neden bulunabileceği bir yere bırakmadı ki?"

"Sonra ne yaptı sence? Kendi kafasını taşa mı vurdu? Ortadan kaybolmak istediyse, ne diye başını alıp gitmedi?"

Virgil tereddüt etti, "Hafifletici sebepler olabilirdi çünkü."

"Ne gibi?"

"O gece yaralanan tek kişi annen değildi, biliyorsun."

Birden ne demek istediğini anladım: Annem kendisini bir mağdur gibi göstermeye çalışmış olabilirdi ancak gerçekte faildi. Birden ağzım kupkuru oldu. Son on senede anneme yakıştırdığım tüm potansiyel kişilikler arasında *katil* yoktu. "*Gerçekten* annemin

katil olduğunu düşündüysen, ortadan kaybolduğunda neden onun peşinden gitmedin?"

Virgil'in ağzı açıldı ve kapandı. *Aha,* diye düşündüm. "Ölümün kaza eseri olduğuna karar verildi de ondan," dedi. "Ama olay yerinde kızıl saç teli bulduk."

"Deniz kıyısında yosun bulduk demek gibi bir şey bu. Annem koca Boone'daki tek kızıl saçlı değildi ya."

"Saçı merhumun ceset torbasının *içinde* bulduk."

"Yani? (a) bu çok iğrenç, (b) aferin size. *Law & Order*'ın her bölümünü izliyorum ben. Bu sadece birbirleriyle temas ettikleri anlamına gelir. Yani muhtemelen günde on defa tekrarlanan bir durum."

"Ya da saç telinin fiziksel bir mücadele esnasında aktarıldığı anlamına da gelebilir."

"Nevvie Ruehl nasıl ölmüş?" diye sordum, "Adli tabip ölüm sebebini cinayet olduğunu mu söyledi?"

Virgil başını iki yana salladı. "Ezilmeye bağlı travma nedeniyle meydana gelen kazayla ölüm dedi."

"Annemi pek iyi hatırlamıyor olabilirim ama iki ton ağırlığında olmadığından eminim," dedim. "Ben sana farklı bir senaryo yazayım o vakit. Ya *Nevvie* onu kovalamışsa? Fillerden biri de bunu görüp Nevvie'ye misillemede bulunduysa?"

"Filler böyle bir şey yapar mı?"

Emin değildim. Fakat annemin günlüklerinde kin tutan filler hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyordum. Kendilerine veya sevdikleri birine zarar veren birisiyle ödeşmek için yıllarca bekleyebiliyorlardı.

"Ayrıca," dedi Virgil, "az evvel bana annenin seni Nevvie Ruehl'e emanet ettiğini söyledin. Kadının tehlikeli olduğunu düşünseydi, sana bakıcılık etmesine izin vermezdi sanırım."

"Onu öldürmek isteseydi de beni Nevvie'ye emanet etmezdi, değil mi?" diye dikkatini çektim. "Onu annem öldürmedi. Akla mantığa sığmıyor çünkü. O gece ortalıkta ondan fazla polis vardı; sırf

olasılık hesabıyla bile *onlardan* en az birinin kızıl olduğunu söyleyebilirim sana. O saçın anneme ait olup olmadığını bilmiyorsunuz."

Virgil başını öne doğru salladı. "Ama nasıl öğreneceğimi biliyorum."

Hatırladığım bir şey daha vardı: İçeride annemle babam tartışıyordu. "*Bunu nasıl yapabilirsin?*" diye bağırıyordu babam, "*Bu sadece seninle ilgili bir şey değil.*"

Ben yerde oturmuş ağlıyordum ama kimse beni duymuyor gibiydi. Kımıldamıyordum çünkü bütün bu bağırış çağırışın sebebi kımıldamamdı. Battaniyemin üzerinde oturup, annemin fil barınağına getirdiği oyuncaklarımla oynamak yerine, havada uçuşan sarı bir kelebeği takip etmiştim. Annemin sırtı bana dönüktü; gözlemlerini kayda geçiriyordu. Tam o sırada babam aracıyla yanımızdan geçerken benim tepeden aşağı kelebeğin peşine... ve fillerin bulunduğu yere doğru koşturduğumu gördü.

"*Burası barınak, vahşi doğa değil ki,*" dedi annem. "*Tutup da bir anneyle yavrusunun arasına filan girmedi. Hem buradaki filler insanlara alışık.*"

Babam bağırarak karşılık verdi: "*Bebeklere alışık değiller ama!*"

Birden sıcacık bir çift kol beni sardı. Pudra ve limon kokuyordu ve kucağı, hayatta gördüğüm en yumuşak yerdi. "Çok kızmışlar," diye fısıldadım.

"Sadece korkmuşlar," diye düzeltti. "İkisi birbirine çok benziyor."

Sonra şarkı söylemeye başladı, iyice kulağıma eğildi ki onun sesinden başka bir ses duymayayım.

Virgil'in bir planı vardı ancak gitmek istediği yer benim pedal çevirerek gidemeyeceğim kadar uzaktı ve onun kullandığı bir otomobile binmeyi hâlâ düşünmüyordum. Oturduğumuz yerden kalktığımızda, ertesi sabah onunla ofisinde buluşmayı kararlaştırdık. Güneş, bir bulutu kendine hamak yapmış, yavaş yavaş alçalıyordu.

"Yarın da kafanın bir dünya olup olmadığını nasıl anlayacağım?" diye sordum.

"Trafik polislerinin kullandığı alkol tespit cihazlarından getir yanında," diye bir öneride bulundu Virgil ruhsuz bir tonla, "Sabah on bir de görüşürüz."

"On bir sabah vakti değil ki."

"Benim için öyle," diye cevapladı ve ofisine doğru yürümeye koyuldu.

Eve döndüğümde büyükannem yıkadığı havuçları kurusunlar diye süzgece koyuyordu. Buzdolabının önünde kıvrılıp yatmış bulunan Gertie, kuyruğunu iki defa yere vurdu ve bundan başka bir sevgi gösterisi alamadım. Küçükken tuvaletten çıktığımda dahi köpeğim sevinçten üstüme atlayıp beni neredeyse yere yatırırdı; beni yeniden gördüğüne *bu derece* sevinirdi. Acaba yaşlandıkça insanları tutkuyla özlemez mi oluyordu insan? Belki de büyümek sahip olmadıklarına değil, olduklarına odaklanmaktı.

Üst kattan ayak seslerine benzer bir ses geliyordu. Küçükken büyükannemin evinin perili olduğuna emindim; sürekli kulağıma buna benzer sesler gelirdi. Büyükannem bunun sebebinin yalnızca paslı borular veya evin yerine oturması olduğuna beni temin ederdi. Tuğla ve betondan yapılmış bir şeyin nasıl olup da yerine oturabildiğine hayret ederdim; ben bile bunu yapamazken.

"Ee," dedi büyükannem, "nasılmış bizimki?"

Bir an donup kaldım, büyükannem beni takip mi etti diye düşündüm. Böyle bir şey olsa ne saçma olurdu, ben özel bir dedektifle annemin izini sürerken büyükannem de benim izimi sürüyor? "Şey... eee" diye geveledim.

"Rahatsız filan mı yoksa?"

"Nesi varsa, umarım sana bulaşmaz."

Ayyaşlık bulaşıcı değilse, buna pek ihtimal yok, diye düşündüm.

"Sana dünya Chad Allen'ın etrafında dönüyormuş gibi geldiğini biliyorum ama iyi bir öğretmen olmasına rağmen, bence çok

sorumsuz bir baba. Kim bebeğini iki gün boyunca yalnız bırakır?" diye homurdandı büyükannem.

Kim bebeğini on sene boyunca yalnız bırakır?

Kafam annemin düşüncesiyle o kadar doluydu ki büyükannemin benim Bay Allen'ın uzaylıya benzeyen yaratık kılıklı oğlu Carter'a bakıcılık yapmaktan geldiğimi ve bebeğin soğuk algınlığı geçirdiğini sandığını ilk başta anlayamamıştım. Yarın yeniden Virgil'i görmeye gittiğimde de bahanem Carter olacaktı. "Yani, yalnız değildi ki. Yanında *ben* vardım."

Büyükannemin peşinden yemek odasına geçtim ve arada iki temiz bardakla buzdolabından portakal suyunu kaptım. Önümdeki balıktan zorla birkaç ısırık aldım, bir makine edasıyla çiğnedim ve kalanını da patates püresinin altına gömdüm. Aç değildim.

"Neyin var?" diye sordu büyükannem.

"Yok bir şeyim."

"Sana o yemeği yapacağım diye bir saatimi harcadım; en azından yemeyi deneyebilirsin," dedi.

"Nasıl oldu da kimse onu hiç aramadı?" deyiverdim birden ve sonra telaşla peçetemi dudaklarıma yapıştırdım. Ağzımdan çıkanları geri tıkabilecekmişim gibi.

İkimiz de büyükannem kimden bahsettiğimi anlamamış numarası yapmak istemiyorduk. Büyükannem karşımda adeta taş kesilmişti. "Sen hatırlamıyorsun diye, zannettiğin gibi olduğu anlamına gelmiyor Jenna."

"*Hiçbir* şey olmadı," dedim. "On sene boyunca. Hiç mi umurunda değil? Senin *kızın* o!"

Büyükannem ayağa fırladı ve büyük bir kısmı dolu olan tabağını mutfaktaki çöpe boşalttı.

Kendimi birden küçükken o kelebeği tepeden aşağı kovalayarak fillerin yanına doğru koşturduğum günkü gibi hissettim ve çok büyük bir taktik hataya düştüğümü anladım.

Bunca yıl boyunca büyükannemin anneme ne olduğundan bahsetmemesinin sebebini bunun *onun* için çok zor olması zannetmiştim. Oysa şimdi, acaba *benim* için çok zor olacağından dolayı mı yaşananlardan hiç bahsetmedi diye düşünüyordum.

O daha ağzını açmadan ne diyeceğini biliyordum. Ve söyleyeceklerini duymak istemiyordum. Ayaklarımın altında koşturan Gertie ile birlikte koşarak üst kata çıktım, odamın kapısını çarptım ve yüzümü köpeğimin tüylü boynuna gömdüm.

İki dakika sonra kapı açıldı. Başımı kaldırıp bakmadım ama büyükannemin varlığını hissediyordum. "Söyle gitsin ne olacak," dedim fısıltıyla, "Annem öldü, değil mi?"

Büyükannem yatağın üstüne oturdu. "O kadar basit değil."

"Hayır, öyle." Birden hiç istemediğim halde ağlamaya başladım. "Ya ölmüştür ya da ölmemiştir."

Fakat büyükanneme karşı çıktığım o anda dahi bu kadar basit *olmadığını* anlayabiliyordum. Mantık diyordu ki; eğer haklıysam -annem asla kendi rızasıyla beni terk etmezse- o zaman beni almak için geri dönerdi. Böyle bir şey yapmadığı da ayan beyan ortadaydı.

Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Ama yine de. Ölseydi, bunu öğrenmez miydim? Yani, bu haberleri hep duymuyor muyduk? Bir parçamın yok olup gittiğini hissetmez miydim?

İçimden bir ses, *"Hisseder miydin?"* diye soruyordu.

"Annen küçükken, ne desem tersini yapardı," dedi büyükannem. "Ona lise mezuniyetinde elbise giymesini söylemiştim ama kendisi kot pantolondan kesilmiş bir şortla gitmeyi tercih etti. Derginin birinde gördüğü saç modellerinden hangisini beğendiğimi sorardı, sonra da gidip diğerini yaptırırdı. Harvard'da primatları araştırmasını önermiştim ama o gidip Afrika'da filleri araştırmayı seçti." Büyükannem başını eğmiş bana bakıyordu. "Ayrıca hayatta gördüğüm en akıllı insandı. İsterse, peşine düşen tüm polisleri alt edebilecek kadar zekiydi. Yani hayattaysa ve kaçmışsa, onu bulup da eve dönmeye zorlayamayacağımı biliyordum. Fotoğrafını

telefon direklerine yapıştırıp, görenlerin haber vermesi için bir telefon hattı açtırsaydım, sadece daha uzağa ve daha hızlı kaçardı."

Bunun doğru olup olmadığını merak ediyordum. Annem sadece oyun mu oynuyordu, yoksa asıl kendini kandıran büyükannem miydi?

"Kayıp başvurusunda bulunduğunu söyledin. Ne oldu sonunda?"

Çalışma sandalyemin arkasında duran annemin eşarbını aldı ve elinin üstünde dolaştırdı. "Kayıp başvurusunda bulunmaya *gittiğimi* söyledim," dedi büyükannem. "Üç defa gittim hatta. Ama kapıdan içeri adımımı atmadım hiç."

Hayretler içinde ona bakakalmıştım. "Nasıl yani? Bunu bana hiç anlatmadın!"

"Artık büyüdün. Neler olduğunu öğrenmeyi hak ediyorsun." İç geçirdi. "Cevapları istiyordum. En azından öyle sanıyordum. Büyüdüğün zaman *senin de* isteyeceğini biliyordum. Ama cesaret edip de içeri giremedim. Polisin bulabileceği şeyleri öğrenmekten korktum." Gözlerini benimkilere dikti. "Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum. Alice'in ölmüş ve eve dönemeyecek olduğunu mu, yoksa hayatta ve eve dönmek *istemediğini* mi? Bana söyleyecekleri hiçbir şey iyi haber olmayacaktı. Bundan böyle sonsuza dek mutlu yaşamışlar diye bir durum olmayacaktı. Sadece sen ve ben olacaktık; bunu ne kadar çabuk geride bırakırsak, o kadar çabuk yeniden başlayabiliriz diye düşündüm."

Virgil'in bugün ima ettiği şeyi düşündüm, yani büyükannemin aklından geçirmediği üçüncü seçeneği: belki de annem bizden değil, bir cinayet suçlamasından kaçmıştı. İnsanın kızıyla ilgili böyle bir şeyi de duymak isteyeceğini sanmıyordum.

Ben büyükannemi yaşlı bir kadın olarak görmem ama yatağımdan kalktığında, tam olarak olduğu yaşta gösteriyordu. Her yanı ağrıyormuş gibi ağır ağır hareket ediyordu ve kapının eşiğinde bir siluet gibi dikilip durdu. "Bilgisayarında neler araştırdığını biliyorum. Neler olduğunu sorgulamaktan hiç vazgeçmediğini biliyorum."

Sesi, bedenini saran ışık zerrecikleri kadar inceydi adeta. "Belki de sen benden daha cesursundur."

Annemin günlüklerinde bir yerde hayatında keskin bir dönüş yaşanmış gibi düşündürten bir yer vardı. Sanki o noktada yönünü değiştirmeseymiş, bambaşka biri olabilirmiş.

Hatta belki şu an *burada* olan biri bile olabilirmiş.

Otuz bir yaşında Botswana'da doktora sonrası çalışmalarını yürütürken bir ara yazdığı pek de açık seçik anlaşılmayan bir notunda evden aldığı bir kötü haberden ve sonrasında izin isteyip eve gitmek zorunda kalmasından bahsediyordu. Döndüğünde kendini işe vermiş ve travmatik anıların filler üzerindeki etkilerini belgelemeye odaklanmış. Sonra bir gün hortumuna tel dolanmış genç bir erkek fille karşılaşmış.

Anladığım kadarıyla bu nadir rastlanan bir durum değildi. Günlüklerinden okuduğuma göre vahşi hayvanlar bazı köylülerin temel besin kaynağıydı ve ara sıra da bu ihtiyaç bir iş koluna dönüştürülüyordu. Fakat asıl hedefi antiloplar olan tuzaklara zaman zaman diğer hayvanlar da dolanıyordu: zebra, sırtlan ve bir gün de on üç yaşındaki erkek fil Kenosi.

Kenosi o yaşta artık annesinin sürüsünden ayrılmıştı. Annesi Lorato hâlâ sürünün lideri olsa da Kenosi diğer genç erkeklerle birlikte kendi yoluna gitmişti. Kendi özgürce dolaşan bekâr çetelerini kurmuşlardı. Ergenlik çağına geldiğinde tıpkı dikkat çekmek için okulumdaki erkeklerin kızların önünde birbirlerini iteklemeleri gibi, o da arkadaşlarıyla itişip kakışıyordu. Fakat tıpkı insanların gençliklerinde olduğu gibi bu davranışlar hormon fazlalığından kaynaklanıyordu ve diğer erkekler ortaya çıkıp daha ağırbaşlı takılarak onları saf dışı bırakabiliyorlardı. Fil topluluğunda da tam olarak yaşanan buydu. Daha yaşlı filler gençleri sahneden indirmişlerdi ki bu biyolojik olarak son derece normaldi zira gençler otuz yaşına gelene dek zaten üreyemeyeceklerdi.

Tek sorun, Kenosi'nin hiçbir zaman şanslı bir dişiyle bir şeyler yaşayamayacak olmasıydı çünkü kıl kadar ince ve keskin olan

teller hortumunu neredeyse tamamen kesip koparmıştı ve hortumsuz bir fil hayatta kalamazdı.

Annem sahadayken Kenosi'nin yarasını gördüğü an hayvanı çok yavaş ve acı dolu bir ölümün beklediğini anlamış. Bu yüzden de o günkü işlerini yarım bırakıp, fili bu acıdan kurtarmaya yetkili devlet dairesi olan Vahşi Yaşam Müdürlüğü'nü aramak üzere kampa dönmüş. Ancak o bölgenin sorumlu olan memur Roger Wilkins, işinde yeniymiş. "Yapmam gereken bir sürü iş var," demiş anneme, "Bırakın doğal süreç neyse o olsun."

Bir araştırmacının işi de tam olarak budur zaten: doğaya saygı göstermek; onu yönetmek değil. Fakat bunlar her ne kadar vahşi hayvanlar da olsa, *annemin* filleriydiler. Öylece kenarda durup bir filin acı çekmesine asla izin vermezdi.

Günlüğün burasında anlatı kesiliyordu. Kurşunkalemden siyah tükenmez kaleme geçmişti ve boş satırlarla dolu koca bir sayfa vardı. O boşlukta yaşananları hayalimde şöyle doldurmuştum:

Kampın merkezi olan ofise girdim ve masanın üstünden yüzüne basık havayı üfleyen bir vantilatörün karşısında oturan patronumun karşısına dikildim. "Alice," dedi, "Hoş geldin. Eğer biraz daha zamana ihtiyacın varsa—"

Sözünü kestim. Buraya bunun için gelmemiştim. Ona Kenosi'den ve Wilkins denen şerefsizden bahsettim.

"Kusursuz işleyen bir sistemimiz olmadığının farkındayım," diyerek durumu kabullendi patron ve beni pek de iyi tanımadığından bu kadarcık bir lafla başından savabileceğini sandı.

"Hemen o telefonu eline almazsan, ben alırım," diyerek onu tehdit ettim. "Ama ben The New York Times'ı, BBC'yi ve National Geographic'i ararım. Dünya Doğayı Koruma Vakfı'nı, Joyce Poole'u, Cynthia Moss'u ve Dame Daphne Sheldrick'i ararım. Botswana'ya bir kamyon duyarlı hayvanseveri yığarım. Sana gelince: Bu kampın tepesinden aşağı o kadar çok pislik boşaltırım ki akşam olmadan elindeki fil araştırma fonu son meteliğine dek buhar olup uçar. Bence sen en iyisi al o telefonu eline," dedim. "Yoksa ben alırım."

Her neyse, annemin böylesi bir durumda bunları söyleyeceğini hayal ediyordum. Fakat annem yeniden yazmaya başladığında, Wilkins'in sırtında çantası ve büyük bir öfkeyle gelişini detaylı bir şekilde anlatıyordu. Annem onları Kenosi ile arkadaşlarının yanına götürürken jipte onun yanında nasıl tüfeğini sıkı sıkı tutmuş, somurtarak oturduğunu yazmıştı. Annemin günlüklerinden öğrendiğim kadarıyla Land Rover'larla erkek fil sürülerine yüz metreden fazla yaklaşmazlarmış — fillerin ne yapacakları hiç belli olmuyormuş çünkü. Fakat annem daha bunu açıklayamadan Wilkins tüfeğini kaldırıp horozunu çekmiş.

Dur! diye bağıran annem, tüfeğin namlusuna yapışıp göğe doğru kaldırmış. Land Rover'ı vitese takarak ilk önce diğer filleri oradan uzaklaştırmış. Sonra kenara çekip Wilkins'e dönmüş ve *Şimdi ateş edebilirsin,* demiş.

O da ateş etmiş. Hayvanın çenesine.

Bir filin kafatası, kafanın içindeki bir boşlukta bulunan beyni korumaya yarayan, petekli bir yapıya sahip kemiklerden oluşur.

Bir fili çenesinden veya alnından vurarak öldüremezsiniz çünkü mermi ona zarar verse de beyne ulaşamaz. Bir fili acı çektirmeden öldürmek istiyorsanız, kulağının arkasından temiz bir şekilde vurmanız gerekir.

Annem Kenosi'nin öncekinden de büyük bir acıyla, feryat figan bağırdığını yazıyordu. Hayatında ağzına almadığı çeşitli dillerden küfürleri sıralamıştı. Wilkins'in elindeki tüfeği alıp ona doğrultmayı düşünmüştü. Sonra ise inanılmaz bir şey olmuş.

Sürü lideri Lorato, yani Kenosi'nin annesi, tepenin ardından çıkıp oğlunun kanlar içinde sendeleyerek dolandığı noktaya doğru koşmaya başlamış. Önündeki tek engel ise annemin bulunduğu araçmış.

Annem, bir fille yavrusu arasına girilmemesi gerektiğini gayet iyi bilirdi; o yavru on üç yaşında olsa bile. Land Rover'ı geri vitese takmış ve Kenosi ile Lorato'nun arasından çekilmiş.

Ne var ki anne yavrusuna ulaşamadan evvel Wilkins ikinci bir atış daha yapmış ve bu defa hedefi vurmuş.

Lorato zınk diye durmuş. Annem bu anı günlüğünde şöyle yazmıştı:

Uzanıp Kenosi'nin bedenini kuyruğundan hortumuna kadar okşamaya başladı. Telin sebep olduğu yaraya ise ayrı bir özen gösteriyordu. Kenosi'nin devasa gövdesine doğru eğildi, bir anne yavrusunu nasıl korursa öyle duruyordu yanında. Başının iki yanındaki salgı bezlerinden yaşlar salgılıyordu. Erkek fil sürüsü oradan uzaklaşırken ve Lorato'nun kendi sürüsü Kenosi'ye dokunmak üzere yanlarına yaklaştığında dahi Lorato olduğu yerden kımıldamadı. Güneş battı, ay yükseldi ve ne onu bırakabilen ne de bırakmaya razı olan Lorato, yavrusunun başından ayrılmadı.

Nasıl veda edilebilirdi ki?

O gece meteor yağmurları vardı. Bana gökyüzü bile ağlıyor gibi gelmişti.

İki sayfa sonra annem olanları bir bilim insanının nesnelliğiyle yazabilecek ölçüde kendine gelmişti:

Bugün, asla görebileceğimi sanmadığım iki şeye tanık oldum.

Birincisi, iyi olan konuydu: Wilkins'in davranışından ötürü bölgedeki araştırmacılara artık gerekli hallerde kendi başlarına bir filin acısına son verme yetkisi tanındı.

İkincisi ise korkunç olan şeydi: Yavrusu artık tamamen yavruluktan çıkmış bile olsa, bir anne fil yavrusu ona ihtiyaç duyduğu anda öfkeyle onun yardımına koşabiliyordu.

Anne, her zaman annedir.

Annem sayfanın altına işte bunları yazmıştı.

Yazmadığı şey ise travmalar ve filler üzerindeki araştırmasını o gün daraltmaya karar vererek hüznün filler üzerindeki etkileri konusuna yöneldiğiydi.

Annemin aksine, Kenosi'nin başına gelenlerin trajik olduğunu düşünmüyordum. Hatta yazdıklarını okuduğumda, annemin bahsettiği meteor yağmuruna benzer ışıl ışıl bir şeyler hissetmiştim içimde.

Sonuçta gözlerini sonsuza dek yummadan evvel Kenosi'nin son gördüğü şey, annesinin onun yanına dönmesiydi.

Ertesi sabah büyükanneme Virgil'den bahsetmemin vakti gelmiş olabilir mi acaba diye düşünüyordum.

"Sen ne dersin?" diye sordum Gertie'ye. Şehrin ta öbür ucuna kadar pedal çevirmektense, Virgil'in bürosuna büyükannemin beni arabayla bırakmasını tercih ederdim kesinlikle. Şimdiye dek araştırmam neticesinde tek elde ettiğim, bir balerininkilerle rekabet edebilecek baldır kaslarıydı.

Köpeğim kuyruğunu ahşap döşemeye vuruyordu. "Evet diyorsan bir kere, hayır için iki kere vur," dedim ve Gertie başını öne eğdi. Büyükannemin bana seslendiğini duydum -ikinci kez- ve merdivenden indiğimde onu tezgâhın başında, kahvaltıda yemem için bir kâseye kahvaltılık gevrek boşaltırken buldum.

"Uyuyakalmışım. Bu sabah sıcak bir şeyler hazırlayacak zaman bulamadım o yüzden. Gerçi on üç yaşında neden hâlâ kendi karnını doyuramadığını da bilmiyorum ya," diyerek ofladı. "Senden daha iyi hayatta kalma içgüdülerine sahip süs balıkları gördüm ben." Bana bir kutu süt uzattı ve cep telefonunu şarjdan çekti. "Bebek bakıcılığına gitmeden evvel çöpü dışarı çıkarmayı unutma. Bir de lütfen çıkmadan önce şu saçlarına bir fırça vur. Tepende kuşlar yuvalanmış gibi duruyor."

Bu, dün gece tüm savunma kalkanlarını indirmiş halde odama gelen kadın değildi. Bu, kendisinin de hâlâ annemi düşünmekten perişan olduğunu bana itiraf eden kadın değildi.

Çantasını karıştırmaya başladı. "Arabanın anahtarları nerede? Yemin ediyorum bunama belirtileri başladı bende..."

"Büyükanne... dün gece söylediklerin..." Boğazımı temizledim. "Annemi arayacak cesareti göstermem hakkında?"

Başını iki yana salladı ama bunu o kadar fark edilmez bir yavaşlıkla yaptı ki o an tüm dikkatimle onu izliyor olmasaydım, bunu göremeyebilirdim. "Akşam yemeği saat altıda," dedi ve ses tonu ben daha söze başlayamadan bu konuşmanın sona erdiğini bana ilan etmişti.

♠

Virgil'in polis merkezinde mangal partisine katılmış bir vejetaryen kadar huzursuz olduğunu gördüğümde hayretler içinde kalmıştım. Ön kapıyı kullanmak istememişti; içeri girmek için kapıyı açtıran bir memurun ardından arka kapıdan gizlice girdik. Danışmadaki memurla ya da harekât memurlarıyla sohbet etmek de istemiyordu. Bana etrafı filan da gezdirmedi: *Eskiden bu benim dolabımdı; donut'ları buradan alırdık.* Virgil'in bu işten kendi isteğiyle ayrıldığını düşünüyordum ama şimdi belki de kovulmak için bir şey yapmış olabilir mi diye merak etmeye başlamıştım. Şu kadarından emindim: Bana anlatmadığı bir şey vardı.

"Şu adamı görüyor musun?" diye soran Virgil, kanıt odasının masasında oturan adamı görebilmem için beni koridorun köşesine doğru çekiştirdi. "Bu, Ralph."

"Ralph bana yüz yaşındaymış gibi göründü."

"Ben zamanında burada çalışırken de yüz yaşında gibi görünürdü," dedi Virgil. "Tıpkı sorumlusu olduğu nesneler gibi fosilleşmiş olduğunu söylerdik."

Derin bir nefes alıp koridoru adımlamaya koyuldu. Kanıt odasının iki parçalı bir kapısı vardı ve üst yarısı açıktı. "Merhaba Ralph! Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Ralph sualtındaymış gibi hareket ediyordu. Önce belini döndürdü, sonra omuzlarını ve en sonunda da kafasını. Yakından bakınca en az annemin günlüklerine fotoğraflarını yapıştırdığı filler kadar kırışıkları olduğu görülüyordu. Gözleri elmalı jöle kadar solgun ve aşağı yukarı aynı titreklikteydi. "Eee," dedi Ralph, ağzından çıkan bu ilk sesi adeta lastik gibi uzatarak. "Duyduğum

kadarıyla günün birinde faili meçhul dosyaların arasına dalmış ve bir daha çıkmamışsın."

"Mark Twain'in bir sözü vardı hani. Nasıldı? 'Ölüm haberlerim aşırı boyutta abartılmıştır.' "

"Bana öyle geliyor ki sana nerelerdeydin diye sorsam, söylemezsin," diye cevapladı onu Ralph.

"Yok, söylemem. Ayrıca buraya geldiğimden kimseye bahsetmezsen çok makbule geçer. İnsanlar çok fazla soru sorunca kıllanıyorum." Virgil cebinden hafifçe ezilmiş bir Twinkie keki çıkardı ve bizimle Ralph'in arasındaki tezgâhın üzerine bıraktı.

"Kaç senelik bu?" diye mırıldanarak sordum.

"Bunların içinde o kadar çok koruyucu madde var ki 2050'ye kadar hiçbir şey olmaz," diye fısıldayarak cevap verdi Virgil. "Hem zaten Ralph o küçücük yazılmış son kullanma tarihini okuyamaz."

Ralph'in yüzü bir anda bariz bir şekilde aydınlandı. Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve o haliyle bana bir zamanlar YouTube'da izlediğim, dinamitle yıkılan bir binanın videosunu hatırlattı. "Neye zaafım olduğunu iyi hatırlıyorsun Virgil," dedi ve bana baktı. "Yanındaki kim?"

"Tenis arkadaşım." Virgil kapının açık kanadından kafasını içeri doğru uzattı. "Şey... Ralphie. Eski dosyalarımdan birine bakmam gerekiyor."

"Artık burada çalışmıyorsun ama..."

"Burada çalışırken de çalışıyor gibi değildim ki. Hadi dostum. Faal bir soruşturmaya burnumu sokmak filan istemiyorum. Sadece senin için biraz yer açacağım, hepsi bu."

Ralph omuzlarını silkti. "Kimseye bir zararı olmaz sanırım. Dosya da kapanmış diyorsun madem..."

Virgil sürgüyü kaldırıp kapıyı açtı. "Kalkmana gerek yok. Yolu biliyorum."

Uzun, dar bir koridor boyunca peşinden ilerledim. Metal raflar tavana kadar yükseliyordu ve her boşluğa itinayla mukavva kutular

dizilmişti. Dosya numarası ve tarihe göre düzenlenmiş kutuların etiketlerini okurken Virgil'in dudakları kıpırdıyordu. "Sonraki sıra," diye mırıldandı. "Burası sadece 2006'ya kadar."

Birkaç dakika daha arandıktan sonra durdu ve birden maymun gibi raflara tırmanmaya başladı. Kutulardan birini çekip çıkardı ve kollarıma bıraktı. Beklediğimden daha hafifti. Kutuyu yere bırakmamın ardından Virgil üç kutu daha indirdi.

"Hepsi bu mu?" dedim. "Barınaktan tonlarca delil toplandığını söylemiştin diye hatırlıyorum."

"Öyleydi. Ama dosya kapatıldı. Sadece insanlarla alakalı olanları sakladık, toprak ve ezilmiş bitkiler gibi şeylerin bir önemi olmadığı sonucuna varıldığı için hepsi atıldı."

"Madem birileri bunları enine boyuna incelemiş; o zaman neden tekrar bakıyoruz?"

"Çünkü bir dağınıklığa on sefer bakarsın ve bir şey göremezsin. Ama sonra on birinci kez bakarsın ve aradığın şey tam karşında, gün gibi ortada duruyordur." En üstteki kutunun kapağını açtı. İçinde bantla kapatılmış kâğıttan saklama torbaları vardı. Bantın üzerinde ve torbalarda NO yazıyordu.

"Ne demek bu?" diye sordum. "Ne var o torbalarda?"

Virgil başını iki yana salladı. "Nigel O'Neill anlamına geliyor. O gece delil toplamaktan sorumlu polis oydu. Protokoller, kanıtları mahkeme nezdinde destekleyebilmek adına sorumlu memurun adının baş harflerini ve delilin toplanma tarihini torbaya ve banda yazmasını mecburi kılar." Parmağıyla torbadaki diğer verileri işaret etti: eşyaların sayısı ve isimleri: ayakkabı bağı, makbuz. Bir başkası: maktulün giysileri (tişört, şort).

"Şunu açsana," dedim.

"Niye?"

"Bazen belirli bir nesne bir hatırayı tetikleyebiliyormuş ya? Bunun doğru olup olmadığını görmek istiyorum."

"Bu olayda maktul senin annen değildi," diye hatırlattı Virgil.

Bana soracak olursanız, bundan o kadar da emin olunmaması gerektiğini söylerdim. Fakat Virgil yine de kâğıt torbayı açtı, rafta duran bir kutudan bir çift eldiven alıp taktı ve haki bir şort ile göğsünün sol yanında New England Fil Barınağı logosu bulunan polo yaka tişörtü kutudan çıkardı.

"Ee?" diyerek bana baktı.

"*Kan* mı bu?" diye sordum.

"Yok, kurumuş ketçap. Dedektif olmak istiyorsan, dedektif gibi hareket et," dedi.

Yine de gördüğüm şeyden pek hoşlanmamıştım. "*Herkesin* giydiği üniformadan bir farkı varmış gibi durmuyor."

Virgil kutuyu karıştırmaya devam ediyordu. "Hadi bakalım," dedi ve içinde hiçbir şey olduğunu sanmadığım ölçüde ince bir torba çıkarttı. Delil torbasının üzerinde "#859, saç örnekleri" yazıyordu. Virgil torbayı alıp cebine atıverdi. Sonra kutulardan ikisini aldı ve girişe doğru yöneldi. Omzunun üzerinden dönüp bana baktı. "Bir işe yaramanın zamanı geldi."

Diğer kutuları da ben kolumun altına kıstırarak peşinden gittim. Özellikle daha hafif olan kutuları aldığından emindim. Benimkilerin içi taş doluymuş gibiydi. Girişe geldiğimizde Ralph uykusundan uyanarak başını kaldırdı. "Seni yeniden gördüğüme sevindim Virgil."

Virgil parmağını kaldırarak onu uyardı. "Beni görmedin."

"Neyi görmedim?" dedi Ralph.

Yine polis merkezinin arka kapısından çıkarak kutuları Virgil'in kamyonetine taşıdık. Virgil bunları hâlihazırda yiyecek ambalajları, eski CD'lerin kutuları, kâğıt havlular, giysiler ve boş şişelerle dolu arka koltuğa tıkıştırmayı başardı. Geçip yolcu koltuğuna oturdum. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Şimdi mitokondriyal DNA testi yapan bir laboratuvara gidip, tatlı dille onları ikna etmemiz gerekiyor."

Söylediği şeyin ne olduğunu bilmemekle beraber, kapsamlı bir araştırmanın parçası olacak gibi gelmişti. Etkilenmiştim. Dönüp Virgil'e baktım. Kendine bayağı çeki düzen vermiş, tamamen ayılmıştı. Duş alıp tıraş olmuştu ve artık içki değil, mis kokuyordu. "Neden ayrıldın?"

Dönüp bana baktı. "Çünkü aradığımızı elde ettik."

"Onu demiyorum. Teşkilattan neden ayrıldın? Dedektif olmak *istemiyor* muydun?"

"Senin kadar istemiyormuşum belli ki," diye mırıldandı Virgil.

"Paramın karşılığında ne aldığımı bilmeyi hak ediyorum sanırım."

Virgil homurdandı, "Kelepir bir hizmet."

Aracı çok hızlı bir şekilde geri çıkardığı için kutulardan biri devrilip koltuktan düştü. İçindeki torbalar döküldü ve emniyet kemerimi çözüp arkaya dönerek durumu anlamaya çalıştım. "Neyin delil, neyin çöp olduğu anlaşılmıyor," dedim. Kahverengi torbalardan birinin bandı çıkmış ve içindekiler bir öbek McDonald's balık filetosu ambalajının ortasına saçılmıştı. "İğrenç bir şey bu. On beş tane balık filetosu yenir mi be?" dedim, "Hepsini bir anda yemedim," dedi Virgil.

Ama ben onu dinlemiyordum bile çünkü elim ortaya çıkmış delillerden birine uzanmıştı çoktan. Önüme döndüğümde elimde hâlâ minik pembe Converse ayakkabıyı tutuyordum.

Sonra başımı eğip ayaklarıma baktım.

Kendimi bildim bileli pembe Converse giyerdim. Tek düşkünlüğümdü bu, büyükannemden özellikle talep ettiğim tek şey.

Bebekken çekilmiş her fotoğrafımda bu ayakkabıları giyiyordum: kocaman bir güneş gözlüğünü burnumun üzerinde dengelemiş, bir battaniyenin üzerinde oyuncak ayılarımın ortasında otururken; üzerimde ayakkabılar dışında bir giysi olmadan lavabo başında dişlerimi fırçalarken. Annemde de bir çift pembe Converse vardı. Üniversite yıllardan beri atmadığı, eskimiş bir çiftti.

Aynı giysileri giymek ya da saçımızı aynı şekilde kestirmek gibi bir huyumuz yoktu; makyaj yapma denemelerine girmezdik. Ama bu küçücük hususta uyuşuyorduk.

Ayakkabılarımı hâlâ giyiyordum, neredeyse her gün. Bir nevi uğurumdular. Ben kendi ayakkabılarımı çıkarmamıştım ve belki... kim bilir? Anlatabiliyorum sanırım.

Ağzımın içi kurumuş, kavrulmuştu adeta, "Bu benimdi."

Virgil dönüp bana baktı. "Emin misin?"

Başımla onayladım.

"Annenle birlikte sığınaktayken etrafta yalınayak koşar mıydınız?"

Başımı iki yana salladım. Bu konuda çok kesin bir kural vardı; kimse sığınakta ayakkabısız dolaşamazdı. "Orayı golf sahası gibi düşünme," dedim. "Etrafta bir sürü çimen topakları, çalılar, dikenler vardı. Fillerin kazdığı çukurlara takılıp düşebilirdin." Minik ayakkabımı elimde çevirdim. "O gece oradaydım. Neler yaşandığını ise *hâlâ* bilmiyorum."

Yatağımdan kalkıp barınağa mı gitmiştim? Annem beni aramaya mı çıkmıştı?

Çekip gitmesine ben mi sebep olmuştum?

Annemin araştırma bulguları bir anda kafamın içinde yankılanmaya başladı. *Olumsuz anlar hatırlanır. Travmatik anılar unutulur.*

Virgil'in yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. "Baban bize senin uyuduğunu söylemişti," dedi.

"Ayakkabılarımla yatağa yatmamışımdır herhalde. Biri bana onları giydirmiş ve bağlarını bağlamış olmalı."

"Biri," diye tekrarladı Virgil.

Dün gece rüyamda babamı gördüm. Barınak sınırları içindeki göletin etrafını çevreleyen uzun otların arasında gezinirken bana sesleniyordu, *"Jenna! Çık artık. Her neredeysen çık!"*

Burada güvendeydik çünkü iki Afrika fili ahırda ayak muayenesine gitmişlerdi. Bu oyunda sobe yapabilmek için ahırın upuzun duvarına ulaşmak gerektiğinin farkındaydım. Babamın her zaman kazandığını biliyordum çünkü benden hızlı koşabiliyordu. Ama bu defa kazanmasına izin vermeyecektim.

"*Boncuk,*" dedi. Bana böyle seslenmeyi severdi. "*Seni görüyorum.*"

Yalan söylediğini biliyordum çünkü saklandığım yerden *uzaklaşmaya* başlamıştı.

Annemle birlikte izlediğimiz oyun oynayan fillerden öğrendiğim gibi göletin kıyısına bir çukur kazıp içine yuvalandım.

Babamın Nevvie ile Gideon'un hayvanlara ufak bir aileyi ya da tek bir fili doyurmaya yetecek kadar saman, balkabağı ezmesi ve bütün kavunlardan oluşan akşam yemeklerini verdikleri büyük ağacın yanından geçmesini bekledim. Babam ağacın gölgesine adımını atar atmaz içinde bulunduğum çukurdan fırladım ve koşmaya başladım.

Hiç kolay bir iş değildi. Giysilerim çamur içindeydi; saçlarım ensemden aşağı inen bir iple bağlanmıştı. Pembe ayakkabılarım göletin balçığına batmıştı. Ama kazanacağımı biliyordum ve dudaklarımın arasından bir kikirdeme kaçıverdi, tıpkı bir balonun ağzından kaçıveren helyum gibi.

Babama bu kadarı yeterliydi. Sesimi duyunca hemen döndü ve ben çamurlu ellerimi ahırın kıvrımlı metal duvarına yapıştırmadan evvel önümü kesebilmek umuduyla bana doğru koşmaya başladı.

Belki beni yakalardı da; meğerki Maura ağacın ardından fırlayıp benim olduğum yerde taş kesilmeme neden olacak kadar yüksek bir çığlık koparmasaydı. Hortumunu savurduğu gibi babamın suratının ortasına indirdi. Babam yere düştü. Eliyle bastırdığı sağ gözü saniyeler içinde balon gibi şişti. Maura ikimizin arasında gerginlikle tepinip duruyordu ve babam ya önünden çekilecek ya da ezilme tehlikesini göze alacaktı.

"Maura," dedi nefes nefese. "Bir şey yok. Sakin ol kızım—"

Fil tekrar bağırdı, kulaklarımı çınlatan bir borazandan farkı yoktu.

"Jenna," dedi babam alçak bir sesle, "sakın kımıldama." Sonra da kendi kendine "Kim bu fili ahırdan dışarı saldı?" diye söylendi.

Ağlamaya başladım. Kendim için mi, yoksa babam için mi korktuğumu bilmiyordum. Fakat annemle birlikte Maura'yı izlediğimiz zamanların hiçbirinde onu vahşice davranışlar sergilerken görmemiştim.

Birden ahırın kapısı yana doğru kayarak açıldı ve devasa kapı eşiğinde annem belirdi. Babama, Maura'ya ve bana baktı. "Ne yaptın ona?" diye sordu babama.

"Dalga mı geçiyorsun? Saklambaç oynuyorduk sadece."

"Fille mi oynuyordun?" Annem konuşurken bir yandan da güvenli bir şekilde ayağa kalkabilsin diye yavaşça babamla Maura arasına giriyordu.

"Saçmalama. Jenna'yla oynuyorduk. Ta ki Maura birden ortaya çıkıp bana bir tane çakana kadar."

"Jenna'ya zarar vermeye çalıştığını sanmış olmalı." Annem kaşlarını çattı. "Neden Maura'nın barınağında saklambaç oynuyordunuz?"

"Çünkü ahırda ayak bakımını yaptırıyor olması gerekiyordu."

"Hayır, sadece Hester var içeride."

"Gideon'un tahtaya yazdığına bakılırsa, öyle değil ama--"

"Maura'nın canı gelmek istemedi."

"Ben bunu nasıl bilebilirdim?"

Annem devamlı onu okşayarak Maura'yı bizden uzaklaştırdı ama Maura hâlâ ihtiyatlı gözlerle babamı izliyordu.

"Bu fil senden başka herkesten nefret ediyor," diye mırıldandı babam.

"Yok öyle bir şey. Belli ki Jenna'yı seviyor." Maura ona cevaben homurdanarak otlamak için ağaçlara doğru ilerledi ve annem

de beni kollarına aldı. Kavun kokuyordu. Ahırda Hester'ın ayaklarının bakımını ve tedavisini yaparken ona kavun yedirmiş olmalıydı. "Jenna'yı barınak alanına götürüyorum diye bana bağıran biri olarak oyun oynamak için ilginç bir yer seçmişsin."

"Burada fil olmaması gerekiyordu, neyse boş ver. Bu tartışmayı kazanmam diye bir şey söz konusu olamaz nasıl olsa." Babam eliyle başına dokundu ve acıyla yüzünü buruşturdu.

"Bir bakayım şuna," dedi annem.

"Yarım saat sonra bir yatırımcıyla toplantım var. Şehrin ortasında bir barınağın olmasının emniyet açısından hiçbir sakıncasının olmadığına ikna edeceğim adamı güya. Ama şu durumda bu konuşmayı bir filin morarttığı gözümle yapacağım."

Annem beni diğer koluna aldı ve babamın yüzüne nazikçe dokundu. Hiçbir dilimi yenmemiş bir pasta gibi bütün olduğumuz bu anlar benim için en iyi zamanlardı. Neredeyse diğer tüm anları silebiliyorlardı.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi annem, babamın üzerine doğru eğilerek.

Babamın yumuşadığını görebiliyordum, *hissedebiliyordum.* Annemin sahadayken her daim dikkatimi çekmeye çalıştığı türden bir gözlemdi bu: Vücudun hareketleri, omuzların oynaması, artık görünmez bir korku duvarının söz konusu olmadığını sana anlatmaya yeter. "Ya, sahiden mi?" diye mırıldandı babam. "Nasıl yani?"

Annem ona bakıp gülümsedi. "Seni yere seren ben olabilirdim," dedi.

♠

Son on dakikadır bir muayene masasının üzerinde oturmuş, Müzmin Alkolik, Tükenmiş Erkek ile Azgın ve Geçkin Dişi arasındaki çiftleşme davranışlarını gözlemliyordum.

İşte bilimsel saha notlarım:

Erkek huzursuz, kafese kapatılmış gibi. Oturmuş, ayağını devamlı yere vuruyor, sonra da kalkıp volta atıyor. Dişiyi görme

beklentisiyle bugün kendine az da olsa çekidüzen verdi. Derken dişi odaya girdi.

Üstünde beyaz bir laboratuvar önlüğü var, çok fazla makyaj yapmış. Dergi sayfalarının arasında verilen ve insanda "Erkeklerin Yataktaki On Beklentisi" veya "Jennifer Lawrence Nelerden Hoşlanmaz?" başlıklı konuları okuyamama pahasına dergiyi kaldırıp odanın diğer tarafına fırlatma isteği uyandıracak kadar baskın bir kokusu olan parfüm reklamları gibi kokuyor. Sarı saçlı ama dip boyası gelmiş, saç kökleri alttan siyah siyah görünüyor ve birinin ona kalem eteklerin kıçını hiç de güzel göstermediğini söylemesi lazım.

Erkek ilk hamlesini yapıyor. Gamzelerini bir silah olarak kullanıyor. "*Vay be Lulu, uzun zaman oldu,*" diyor.

Dişi, bu saldırıyı püskürtüyor. "*Bunun sorumlusu kim acaba Victor?*"

"*Biliyorum, biliyorum. Beni dövebilirsin istersen.*"

Atmosfer basıncında çok küçük fakat ölçülebilir bir değişim oluyor. "*Bu bir söz mü?*"

Dişler. Hem de bir sürü.

"*Dikkatli ol bence. Tamamlayamayacağın bir şeye başlama,*" diyor Erkek.

"*Bunun bizim için bir sorun olduğunu hiç hatırlamıyorum. Ya sen?*"

Oturduğum yerden gözlemlerimi yaparken gözlerimi deviriyorum. Tek seferde sekiz çocuk birden doğuran şu meşhur kadından bu yana gelmiş geçmiş en iyi doğum kontrolü propagandası bu olsa gerek... veya kadınlarla erkekler arasında bu saçmalık gerçekten işliyor ve bu yüzdendir ki menopoza girene dek kimseyle birlikte olmayacağım.

Dişinin hisleri erkeğinkilerden daha kuvvetli; odanın öbür ucundan benim ters bakışlarımı yakalıyor. Erkeğin omzuna dokunuyor ve gözlerini bana dikiyor. "*Çocuğun olduğunu bilmiyordum.*"

"Çocuk mu?" Virgil bana ayakkabısının altında ezdiği bir böcekmişim gibi bakıyor. *"Yok, o benim çocuğum değil. Aslına bakarsan, şu an burada bulunma sebebim kendisi zaten."*

Ben bile bunun söylenmemesi gereken bir şey olduğunu biliyorum. Dişinin boyalı dudakları geriliyor. *"Ben senin işini geciktirmene neden olmayayım madem."*

Virgil sırıtıyor, son derece yavaş ve ağır bir edayla. Dişinin kelimenin tam manasıyla ağzının suyunun aktığını görebiliyorum. *"Bana kalsa Tallulah,"* diyor, *"sen varken işleri sonuna dek sallardım. Ama önce buradaki müşterimi düşünmek zorundayım."*

Dişinin cep telefonu çalmaya başlıyor ve kadın ekranda beliren numaraya bakıyor. "Tam da zamanıydı," diyor ve iç geçiriyor. "Bana beş dakika müsaade."

Muayene odasının kapısını çekip çıktı ve Virgil yandaki metal masaya atlayıp bir eliyle yüzünü sıvazladı. "Bana ne çok şey borçlu olduğunu bir bilsen."

Bunu duyduğuma şaşırmıştım. "Yani ondan hoşlanmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Tallulah mı? Evlerden ırak. Eskiden diş temizliğimi ona yaptırırdım. Sonra işinden ayrılıp DNA muhabbetlerine girdi. Onu her gördüğümde diş plaklarımı temizletmem geliyor aklıma. Bir denizhıyarıyla çıkarım daha iyi."

"Yemek yerken midelerini dışarı çıkarır o hayvanlar," dedim.

Bunu bir an için düşündü. "Tallulah'yı yemeğe çıkarmıştım. Dediğim gibi, denizhıyarını tercih ederim."

"Öyleyse neden onu tokmaklayacakmışsın gibi davranıyorsun?"

Virgil'in gözleri kocaman açıldı. "Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu."

"Düdüklemek," diyerek sırıttım. "Ayar çekmek..."

"Zamane çocuklarının ne sorunu var böyle?" diye homurdandı Virgil.

"Yetiştirilme tarzımdan kaynaklanıyor olsa gerek. Ebeveyn kılavuzluğundan ciddi biçimde nasibimi almadan büyüdüm."

"Bir de ara sıra iki tek atıyorum diye *beni* iğrenç buluyorsun, öyle mi?"

"(A) Bence sen ara sıra değil, sürekli içiyorsun ve (b) kesin bir cevap istiyorsan, seni iğrenç yapan şey, ondan telefon numarasını isteyeceğini zanneden Tallulah ile oyun oynuyor olman."

"Ben kendimi takım için feda ediyorum," dedi Virgil. "Nevvie Ruehl'in cesedinin üzerinde o saç telini bırakan kişinin annen olup olmadığını öğrenmek istiyor musun? Bunu yapabilmek için iki seçeneğimiz var. Emniyetten birini eyalet laboratuvarında bir test yaptırması için tatlı dille ikna ederiz ki yapmazlar çünkü dosya kapandı ve test yaptırabilmek için sıraya girebilsek dahi en az bir yıl bekleriz. Ya da testi özel bir laboratuvarda yaptırabiliriz." Başını kaldırıp bana baktı. "Hem de bedava."

"Vay be. Hakikaten takım için kendini feda ediyormuşsun," dedim, tamamen yapmacık bir masumiyetle gözlerimi kocaman açarak. "Prezervatifleri bana fatura edebilirsin. Seni kandırıp hamile kalmayı başarması kaygısı olmadan da yeterince sıkıntım var çünkü benim."

Virgil kaşlarını çattı. "Tallulah ile yatmayacağım. Ona çıkma bile teklif etmeyeceğim. Sadece bunu yapacağımı *zannetmesine* izin vereceğim. Bu sayede de bana iyilik olsun diye senin testini yapacak ve sonuçları da mümkün olduğunca çabuk verecek."

Planından etkilenmiş bir halde ona bakakaldım. Bu kadar uyanıksa, belki ileride *gerçekten* iyi bir dedektif olurdu. "Gelince ona şöyle söyle," diye talimat verdim: " 'Belki benim adım Fred Çakmaktaş değil ama sen Wilma'dan bile daha taşsın.' "

Virgil zorla gülümsedi. "Sağ ol. Yardıma ihtiyacım olursa, isterim."

Kapı açıldığında Virgil oturduğu masadan aşağı atladı ve ben de yüzümü ellerime gömüp ağlamaya başladım. Ağlama numarasına desem daha doğru.

"Tanrım," dedi Dişi. "Ne oldu?"

Virgil de en az onun kadar şaşkın bakıyordu. "Ne oldu yahu?" diye sessizce sordu.

Ben sesimi biraz daha yükselterek hıçkırmaya devam ettim. "B-ben sadece... annemi bulmak istiyorum." Nemli gözlerle Tallulah'ya baktım. "Nereye gideceğimi bilmiyorum."

Virgil hemen role girdi ve kolunu omzuma attı. "Annesi yıllar önce kayıplara karışmış. Çözülememiş bir vaka. Elimizde çok fazla kanıt yok."

Tallulah'nın yüz ifadesi yumuşadı. İtiraf etmem gerekir ki bu haliyle Boba Fett'e daha az benziyordu. "Aa, zavallı yavrucak," dedi ve hayran gözlerle Virgil'e döndü. "Sen de ona yardım mı ediyorsun? Senin gibisi az bulunur Vic."

"Bir yanak içi testine ihtiyacımız var. Anneye ait olma ihtimali bulunan bir saç örneği var elimde ve ikisinin mitokondriyal DNA'larını karşılaştırmak istiyorum. En azından bizim için bir başlangıç noktası olur." Başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Lütfen Lulu. Şu aciz... dostuna yardım eder misin?"

"Yok canım, senin neren acizmiş," diye kedi gibi mırladı Tallulah. "Hem bana Lulu demesine izin verdiğim tek kişi sensin. Saç örneği yanınızda mı?"

Virgil ona kanıt odasında bulduğu torbayı uzattı.

"Güzel. Çocuğun DNA dizilişini çıkarmaya hemen başlayabiliriz." Arkasını döndü ve bir dolabı karıştırmaya başlayıp, kâğıt ambalajlı bir nesne çıkardı. Bunun bir iğne olduğundan emindim ve iğnelerden nefret ettiğimden dolayı çok korktum, yaprak gibi titremeye başladım. Virgil gözümün içine baktı. "*Rolünü abartıyorsun*," diye fısıldadı.

Fakat gerçekten korktuğumu anlamakta gecikmedi çünkü dişlerim birbirine vurmaya başlamıştı. Tallulah steril ambalajı yırtıp açarken gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Virgil uzanıp elimi sıkıca tuttu.

En son ne zaman birinin elini tuttuğumu hatırlamıyordum. Muhtemelen bin sene önce karşıdan karşıya geçmek için büyükannemin elini tutmuşumdur. Fakat bu mecburiyetten yapılmış bir hareketti, şefkatten değil. Oysa şimdiki farklıydı.

Titrememdurdu.

"Çekinecek bir şey yok," dedi Tallulah. "Bu sadece büyük bir kulak çubuğu." Bir çift muayene eldiveni ve bir maske takıp, ağzımı açmamı söyledi. "Şimdi tek yapacağım, bu çubuğun ucunu yanağının iç tarafına dokundurmak olacak. Canın yanmayacak."

Yaklaşık on saniye sonra kulak çubuğunu ağzımdan çıkarıp küçük bir şişenin içine yerleştirdi ve etiketledi. Sonra aynı işlemi bir kez daha yaptı.

"Ne kadar sürer?" diye sordu Virgil.

"Elimden geldiği kadar sıkıştırırsam, birkaç günde hallolur."

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"*Ben* biliyorum." Parmaklarını Virgil'in kolundan yukarı doğru tırmandırmaya başladı. "Öğle yemeği için müsaitim."

"Virgil değil ama," deyiverdim. "Doktor randevun olduğunu söylemiştin bana, unuttun mu yoksa?"

Tallulah fısıltıyla bir şeyler söylemek üzere eğildi ama maalesef her kelimesini duyabiliyordum. "Doktorculuk oynamak istersen, dişçi önlüklerim hâlâ duruyor."

"*Victor*, eğer geç kalırsan" diye araya girdim, "Viagra reçeteni tekrar yazdıramazsın." Masadan aşağı atladım, Virgil'in koluna yapıştım ve odadan dışarı çektim.

Koridorun köşesini döndüğümüzde öyle bir gülüyorduk ki dışarı çıkmadan yere yığılıp kalacağımızı sandım. Güneşin altında, Genzymatron Laboratuvarları'nın tuğla duvarına sırtımızı verip, nefesimizi toplamaya çalıştık. "Seni öldürsem mi, yoksa sana teşekkür mü etsem bilemiyorum," dedi Virgil.

Ona yan gözle baktım ve olabilecek en buğulu Tallulah taklidimi yaptım. "Şey... öğle yemeği için müsaitim."

Bu bizi daha da güldürdü.

Sonra ikimizin de gülmesi sona erince, aynı anda neden burada olduğumuzu ve ikimizin de gülecek bir şeyimizin olmadığını hatırladık. "Şimdi n'apıyoruz?"

"Bekleyeceğiz."

"Bir hafta boyunca mı? Yapabileceğin başka şeyler olmalı mutlaka."

Virgil dönüp bana baktı. "Annenin günlükler tuttuğunu söylemiştin."

"Evet. N'olmuş?"

"Belki içlerinden faydalı bir şeyler çıkabilir."

"Hepsini milyon kere okudum," dedim. "Fillerle ilgili araştırmalar hepsi."

"Belki de beraber çalıştığı kişilerden bahsetmiştir? Ya da onlarla yaşadığı sorunlardan?"

Sırtımı arkamdaki tuğla duvardan ayırmadan aşağı doğru kaydım ve beton kaldırımın üstüne oturdum. "Hâlâ annemin katil olduğunu düşünüyorsun."

Virgil karşımda çömeldi. "Şüphelenmek benim işim."

"Aslına bakarsan," dedim, "bu, *eskiden* senin işindi. Şu anki işin kayıp bir insanı bulmak."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Virgil.

Ona boş gözlerle baktım. "Bunu yapacak mısın? Benim için onu bulup, sonra da tekrar benden alacak mısın?"

"Bak," dedi Virgil ve iç geçirdi. "Henüz çok geç değil. İstersen beni kovabilirsin ve sana yemin ederim anneni ve işlemiş olabileceği ya da olmayabileceği suçları unuturum."

"Sen artık polis değilsin," diye ona hatırlattım. Bunun üzerine karakolda ne kadar da tuhaf davrandığını, ön kapıdan girip arkadaşlarına merhaba demek yerine arka kapıdan gizlice içeri sızmak zorunda kaldığımızı hatırlattı. "Neden artık polis değilsin?"

Başını salladı ve birden gözlerini sıkıca yumdu. “Seni ilgilendirmez.”

Böylece her şey değişiverdi. İki dakika önce katıla katıla gülen biz değildik sanki. Yarım metre uzağımda duran adam sanki ta Mars’taydı.

Bunu beklemem gerekirdi aslında. Virgil beni gerçekten umursamıyor ki; tek derdi bu vakayı çözmek. Birden rahatsız olarak sessizce kamyonetine doğru yürümeye başladım. Annemin sırlarını ortaya çıkarsın diye Virgil’i tutmuş olmam bana onun tüm sırlarını bilme özgürlüğü vermezdi.

“Bak Jenna—”

“Anladım,” diye sözünü kestim. “Bizimkisi sadece iş.”

Virgil tereddüt etti. “Kuru üzüm sever misin?”

“Pek değil.”

“Peki ya bir randevuya ne dersin?”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Ben senin için biraz küçüğüm sapık herif.”

“Sana asılmıyorum. Sadece Tallulah’ya dişlerimi temizlerken söylediğim cümleyi tekrarladım.” Virgil duraksadı. “O esnada kafam güzeldi.”

“Savunman bu mu?”

“Bahane olarak kullanabileceğim daha iyi bir şey var mı?”

Virgil sırıttı ve tek harekette geri dönmüş oldu. Ona söylediğim üzücü şey artık unutulmuştu. “Demek istediğini anladım,” diye cevap verdim.

“Bunu senden duymak gerçekten önemli.”

Başımı kaldırıp Virgil’e baktım ve gülümsedim. “Teşekkür ederim,” diye yanıtladım.

İtiraf edeyim hafızam zaman zaman bulanıktır. Kâbuslarımda gördüğümü sandığım şeyler gerçekten yaşanmış olabilir. Kesin olarak emin olduğum şeyler zamanla değişebilir.

Mesela dün gece rüyamda babamla saklambaç oynadığımızı görmem. Eminim bu bir rüya değil, gerçeğin ta kendisiydi.

Ya da annemle babamın ömürlerinin sonuna dek eş olan hayvanlarla ilgili konuşmalarını hatırlamam. Her kelimeyi tek tek hatırlayabiliyor olsam da, seslerin kendisi daha az belirgindi.

Annem olduğu kesindi. Konuştuğu da babam olmalıydı.

Ama bazen yüzünü gördüğümde, o değildi.

Alice

Botswana'da büyükanneler torunlarına bir yere çabuk varmak istiyorlarsa tek başlarına gitmelerini öğütler. Ama uzaklara gitmek istiyorsan, hep birlikte gitmelisin derler. Tanıştığım köylüleri düşününce bunun kesin olarak doğru olduğu aşikârdı. Ama aynı şeyin filler için de geçerli olduğunu duymak sizi şaşırtabilir.

Filler çoğunlukla sürüdeki diğer fillere sürtünerek, hortumlarıyla onu yoklayarak, arkadaşları stresli bir olay yaşadığında aynı hortumu onun ağzına sokarak onu sakinleştirdikleri bilinir. Fakat Amboseli'de araştırmacılar Bates, Lee, Njiraini, Poole ve arkadaşları, fillerin empati kurabildiğini bilimsel olarak kanıtlamaya karar vermişlerdi. Fillerin başka bir filin çektiği üzüntüyü ya da karşı karşıya olduğu tehdidi algıladıkları ve bunu değiştirmek üzere hareket geçtikleri anları sınıflandırdılar: diğer fillerle işbirliği içinde çalışarak veya kendi kendine yetemeyen küçük bir yavruyu koruyarak; başka bir yavruya bakıcılık ederek ya da onu emzirme suretiyle sakinleştirerek; sıkışıp kalmış ya da düşmüş veya mızrak ucu ya da dikenli tel gibi bir cismin çıkarılmasına gerek duyan bir file yardım ederek.

Amboseli'deki kadar geniş çaplı bir araştırma yürütme şansım olmadı fakat fillerin empati duygusuyla ilgili kendi anekdotlarım var. Araştırma sahamızda Stumpy adını verdiğimiz bir erkek fil vardı. Hortumu bir kaza sonucunda koptuğu için dalları kırmayı ya da çimenleri spagetti gibi dolamayı beceremiyordu. Hayatının büyük kısmı boyunca, hatta ergenliğe eriştiğinde bile sürüsündeki diğer filler onu besledi. Fillerin bir yavruyu dik bir nehir yatağından

yukarı çıkarmak için bariz şekilde plan yapmalarına tanık olmuştum, bir dizi koordine davranış içeren bu planlar esnasında sürünün bazı fertleri nehir yatağını ayaklarıyla ezip düzleştirirken, diğerleri yavrunun sudan çıkması için yol gösteriyor ve kimileri de onu sudan yukarı çekiyordu.

Ne var ki empatik davranışın evrimsel bir avantajı söz konusu olmadığında olay daha da ilginç bir hal alıyordu. Ben Pilanesberg'deyken, çamura batıp kalmış bir gergedan yavrusuyla karşılaşan bir fil görmüştüm. Gergedanlar rahatsız olmuşlardı ve bu da fili huzursuz etmişti. Bir şekilde gergedanları bu konuda deneyimi olduğuna ve yolundan çekilip bu işi ona bırakmaya ikna etti. Ekolojik denge açısından bakılınca bir gergedan yavrusunu kurtarmak, bir fil için yararlı değildi. Yine de çamurun içine daldı ve her denemesinde anne gergedan kendisine saldırsa da yavruyu hortumuyla kaldırdı. Farklı bir türün yavrusu için kendi hayatını tehlikeye attı. Tıpkı Botswana'daki gibi yavruları fillerin geçiş yolunun ortasında oynarken yolun kenarına uzanmış yatan bir dişi aslanla karşılaşan bir anne fil görmüştüm. Normalde bir fil aslan gördüğü zaman saldırır, bu hayvanı bir tehdit olarak görür. Fakat bu fil, dişi aslanın yavrularını toparlayıp yoldan çekilmesini büyük bir sabırla beklemişti. Evet, yavrular fil için tehdit oluşturmuyorlardı ama ileride bir gün olacaklardı. Fakat o sırada sadece birilerinin yavrularıydılar.

Yine de empatinin limitleri vardır. Yavru fillere sürüdeki tüm dişiler annelik etse de, yavrunun biyolojik annesi ölürse, yavrusu da genelde ölür. Hâlâ meme emen öksüz bir yavru annesinin yanından ayrılmaz. Sonunda sürünün bir karar vermesi gerekir: yas tutan yavrunun yanında kalıp kendi yavrularını besleyememe ya da su kaynağına ulaştıramama riskine girmek... ya da yavruyu terk edip kesin ölümüyle baş başa bırakmak. Bunu izlemek çok rahatsız edici bir şey. Tanık olduğum şey bir nevi vedalaşma töreniydi. Sürüdeki filler yavruya tek tek sürtünüyor ve üzüntülerini haykırarak dışa vuruyorlardı. Oradan ayrılmalarını takiben yavru açlıktan ölüyordu.

Yine de bir defasında yaban hayatta farklı bir duruma tanık olmuştum. Bir su birikintisinin yanında tek başına bir yavru vardı. Koşullar hakkında bilgim yoktu, yavrunun annesi ölmüş müydü, yoksa yavru yolunu kaybedip sürüden mi uzaklaşmıştı? Her neyse, sonuçta tam farklı bir yönden bir sırtlan görünmüştü ki başka bir sürü çıkageldi. Yavru sırtlan için kolay bir avdı. Ancak yeni gelen sürünün lideri olan dişi filin de bir yavrusu vardı, belki de ondan biraz küçük bir yavruydu bu. Sırtlanın terk edilmiş yavruyu kolladığını gördü ve üstüne doğru koşarak sırtlanı kovaladı. Yavru ona doğru koştu ve süt emmek istedi ancak anne fil onu iterek kendinden uzaklaştırdı ve yoluna devam etti.

Bu arada şunu söylemekte yarar var; bu normal bir davranıştır. Darwinci bir açıdan bakacak olursak; neden bir anne başkasının yavrusunu emzirerek kendi kanından gelen bir yavrunun besin kaynaklarını sınırlasın ki? Sürülerde evlat edinme gibi durumlara zaman zaman rastlansa da, sürüdeki tüm fillere annelik eden dişi filler evlat edinilmiş bir yavruyu emzirmezler; kendi biyolojik yavrularından kısmadan onlara süt yetiştirmeleri imkânsızdır. Üstelik bu filin yavruyla bağı da yoktu; annenin öksüz yavruyla hiçbir biyolojik bağı bulunmuyordu.

Ne var ki bu yavru hayatta duyduğum en çaresiz, zavallıca çığlığı attı.

O sırada sürü lideri anne fil ondan en az otuz metre uzaklaşmıştı. Yavrunun çığlığını duyunca durdu, ona döndü ve üzerine koşmaya başladı. Dehşet verici bir manzaraydı ama yine de yavru yerinden kımıldamadı.

Anne fil onu hortumuyla kavradı ve sert bir hareketle dev bacaklarının arasına, karnının altına sokarak onunla birlikte yürüyüşüne devam etti. Sonraki beş yıl boyunca ne zaman o yavruyu görsem, yeni ailesiyle birlikteydi.

Fillerin kendi türlerinden olsa da olmasa da, annelere ve yavrularına karşı özel bir empati duyduklarını düşünüyorum. Bu ilişki çok kıymetli bir anlam ve buruk bir bilgiyi de içinde barındırıyor:

Bir fil, yavrunuzu kaybedecek olursanız acı çektiğinizi anlıyor gibime geliyor.

Fillerin anneler ve yavruları konusunda özel bir empati duygusuna sahip olduklarını iddia ediyorum, ister kendi türlerinden olsun, isterse başka türden. Bu ilişki çok önemli bir anlamı ve buruk bir bilgiyi içinde barındırıyordu: Bir fil, yavrunuzu kaybettiğinizde acı çektiğinizi anlıyor görünüyordu.

Serenity

Yeteneğimi sergilemememi isteyen annem, dünyanın beni başarılı bir medyum olarak alkışlamasını görecek kadar uzun yaşadı. Onu Los Angeles'a, televizyon programımın setine getirmiştim ve burada en sevdiği pembe dizi oyuncusuyla tanışma fırsatı buldu. Malibu'daki evimin yakınında, sebze ekebileceği kadar geniş bir bahçeye ve portakal ağaçlarına sahip ufak bir ev aldım ona. Onu film galalarına, ödül törenlerine ve Rodeo Drive'da alışverişe götürdüm. Mücevherler, otomobiller, tatiller -ona istediği her şeyi verebilirdim- ancak sonunda onu tüketecek kanseri öngöremedim.

Annemin en sonunda öldüğü güne dek mum gibi erimesini izledim. Öldüğü sırada kırk kilonun altına inmişti ve bir rüzgâr esse uçup gidecek gibiydi. Babamı yıllar önce kaybetmiştim ama bu farklıydı. Ben dünyadaki en iyi aktristim; halkı mutlu, zengin ve başarılı olduğuma inandırırken, aslında çok önemli bir parçamın kaybolduğunu biliyordum.

Annemin ölümü beni daha iyi bir medyum yapmıştı. İnsanların onlara verdiğim bilgileri sevdikleri birinin ölümünün ardında kalan boşlukları kapatmak için nasıl kullandıklarını asıl şimdi anlıyordum. Stüdyomdaki soyunma odamda aynaya bakıp annemin bana gelmesi için dua ederdim. Desmond ve Lucinda ile bana bir şey göstermeleri için pazarlık ediyordum. Ben bir medyumdum. Bir işaret görmeyi hak ediyordum, öbür dünyada her nerdeyse iyi olduğunu bilebilmeliydim.

Üç yıl boyunca dünyadaki sevdikleriyle temas kurmaya çalışan yüzlerce ruhtan mesajlar aldım... ama kendi annemden tek bir ses bile duymadım.

Sonra bir gün eve gitmek için Mercedes'ime bindim ve çantamı yolcu koltuğuna atmamla birlikte annemin kucağına düşmesi bir oldu.

İlk aklıma gelen şu oldu: *İnme geçiriyorum.*

Dilimi çıkardım. Bir zamanlar pek yaygın bir e-postada inme tanısı koymak için dilinizi çıkarmanız ya da sağa sola çevirmeniz gerektiği gibi bir şey okumuştum. Hangisi olduğunu hatırlamıyordum.

Elimi ağzıma götürüp kontrol ettim.

"Basit bir şey söyleyebilir miyim?" dedim yüksek sesle. *Evet geri zekâlı,* diye düşündüm. *Az evvel söyledin ya işte.*

Tüm kutsal şeyler üzerine yemin ederim, ünlü ve başarılı bir medyum olmama rağmen annemi yanımda otururken görünce ölmek üzere olduğumdan emin olmuştum.

Annem bana bakıyor, gülümsüyor ama tek kelime etmiyordu.

Güneş çarpması, diye düşündüm, gözlerimi ondan ayırmaksızın, ama hava o kadar sıcak değildi.

Sonra gözlerimi kırptım. Ve gitti.

Sonrasında birçok şey düşündüm. Mesela o esnada 101 numaralı karayolunda olsaydım, muhtemelen büyük bir zincirleme kazaya sebep olurdum. Onun konuşmasını bir kez daha duyabilmek için her şeyimi verirdim.

Öldüğü zamanki gibi aciz, kırılgan, tıpkı bir kuş gibi görünmediğini düşündüm. Çocukluğumda hatırladığım halindeydi, hasta olduğumda beni taşıyacak ve yaramazlık yaptığımda azarlayacak kadar güçlüydü.

Annemi bir daha görmedim, denemediğimden değildi. Fakat o gün bir şey öğrendim. Çok kereler dünyaya geldiğimize ve çok defa reenkarne olduğumuza ve ruhun da tüm bu yaşadığı ömürlerin

toplamı olduğuna inanıyorum. Fakat bir ruh bir medyuma göründüğünde, belirli bir kişilikle, tek bir biçimde görünür. Yaşayan kişi onları tanıyabilsin diye belirli biçimlerde göründüklerini düşünürdüm eskiden. Yine de annem bana göründüğünde, nasıl hatırlanmak istiyorlarsa o şekilde göründüklerini fark ettim.

Bunu duyduğunuzda aklınıza bazı şüpheler gelebilir. Böyle hissetmekte haklı olabilirsiniz. Şüpheci insanlar her zaman tetiktedir; ben de onlardan biri olmadan evvel böyle düşünürdüm. Paranormal olanla kişisel bir deneyiminiz olmadıysa, size söyleneni sorgulamalısınız.

Annemi yan koltukta gördüğüm gün yanıma gelip sorsaydılar, o şüphecilere şöyle derdim: annem şeffaf ya da süt beyaz filan görünmüyordu. Dakikalar sonra garajdan çıktığımda otopark biletimi alan adam kadar somut duruyordu karşımda. Sanki annemin bir anısını Photoshop'la şu ana monte etmiştim; hani merhum Nat King Cole'un kızıyla şarkı söylediği şu kliplerdeki gibi. Buna hiç şüphe yoktu, annem en az titreyen ellerimin altındaki direksiyon kadar gerçekti.

Fakat şüphe bir anda insanın içinde canlanıveriyordu. Bir kez türedi mi, kökünü kazımak imkânsızdı. Bir ruh yardımıma koşmayalı yıllar olmuştu. Şüphecinin biri bana o an *"Sen kimi kandırdığını sanıyorsun?"* dese, herhalde *"Seni değil. Kendimi de değil."* derdim.

Genius Bar'da bana yardım etmesi gereken çocuğun insan ilişkileri Marie Antoinette'e taş çıkarırdı. Tarihi eser MacBook'umu homurdanarak açtı ve parmakları klavyenin tuşlarını tıkırdattı. Gözlerime bakmadan konuştu. "Sorun nedir?" diye sordu.

Nereden başlasam? Ruhlar dünyasıyla sıfır bağlantısı olan profesyonel bir medyumum; son iki kiramı ödeyemedim; dün gece sabahın üçüne kadar oturup *Dance Moms* maratonunu izledim; bu pantolona sığmamım tek yolu ise ancak Spanx giymem.

Ha, bir de bilgisayarım bozuldu.

"Bir çıktı almaya kalktığımda," dedim, "hiçbir şey olmuyor."

"Hiçbir şey olmuyor derken?"

Ona boş boş baktım. "İnsanlar bunu derken genelde ne kast ederler?"

"Ekranınız mı kararıyor? Yazıcıdan bir şey çıkıyor mu? Hata mesajı mı alıyorsunuz?"

Y kuşağına mensup bu narsist, yirmili yaşlarındaki tiplerle ilgili bir teorim var. Sıralarını beklemek istemiyorlar. Merdivenin basamaklarını tırmanmak istemiyor. İstediklerinin hemen olmasını istiyorlar, hatta bunu hak ettiklerinden eminler. Sanırım bu gibi gençler Vietnam'da ölüp sonradan reenkarne olan askerler aslında. Hesabını yapacak olursanız, zamanlama tutuyor. Bu çocuklar halen inanmadıkları bir savaşta öldürülmüş olmalarına öfkeliler. Kaba davranmak, şöyle demenin başka bir yolu sadece: *Sen benim yirmi beş yaşındaki kıçımı öp.*

"Hey, hey, LBJ," dedim alçak sesle. "Bugün kaç çocuk öldürdün?"

Başını kaldırıp bana bakmadı.

"Savaşma, seviş," diye ekledim.

Teknisyen bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. "Sizde Tourette's var mı?"

"Ben bir medyumum. Önceki hayatında kim olduğunu biliyorum."

"Yüce İsa."

"Hayır hayır, o değilmişsin," diye düzelttim.

Eğer bu kız önceki hayatında Vietnam'da öldürülmüşse, bir erkekti. Ruhun cinsiyeti yoktur. (Hatta tanıdığım en iyi medyumların bazıları eşcinseldir ve bence bu içlerinde kadınla erkeği dengeli olarak barındırmalarından kaynaklanıyor.) Bir zamanlar çok ünlü bir müşterim vardı, kadın bir R&B şarkıcısı. Önceki hayatında bir toplama kampında ölmüştü. Eski sevgilisi, önceki hayatında onu vurup öldüren bir SS askeriydi ve kadının bu hayatındaki görevi, o adamın elinden sağ kurtulmaktı. Maalesef, şimdiki

hayatında adam ne zaman sarhoş olsa onu dövüyordu -sizinle her şeyine bahse varım bu kadın öldükten sonra yine o adamınkiyle kesişen bir hayata doğacaktı. Bir insanın hayatı buydu işte- işleri düzeltmek için yeniden geri getirilmek.

Teknisyen birkaç tuşa basarak yeni bir menü açtı. "Bilgisayarınızda birikmiş bazı çıktı talimatları var," dedi ve o an beni *Entertainment Weekly* dergisindeki New Jerseyli Gerçek Ev Hanımları konulu haberin çıktısını aldığım için yargılar mı diye merak ettim. "Sorun bu olabilir." Birkaç tuşa bastı ve birden ekran kardı. "Hah," diye homurdandı ve kaşları çatıldı.

Ben bile bilgisayar teknisyeninin kaşlarının çatılmasının iyiye işaret olmadığını biliyordum.

Birden yan masada bulunan dükkâna ait yazıcı çalışmaya başladı. Birden tüm sayfaları hızla çıkarmaya başladı. Hepsi tepeden tırnağa X harfiyle doluydu. Kâğıtlar üst üste yığılıyor ve yere düşüyorlardı. Eğilip ne yazıyor diye baktım ama hiçbir şey anlaşılmıyordu, zırvalıktı. On sayfa, yirmi sayfa, elli sayfa saydım.

Teknisyen bilgisayarımın çıktı vermesini önlemek için can havliyle uğraşırken, kızın amiri yanına geldi. "Sorun nedir?"

Kâğıt tepsisinden bir sayfa havalanıp ellerime kondu. Bu sayfa da diğerleri gibi anlaşılmaz yazılarla doluydu ancak tek farkı, ortasında ufak bir dikdörtgen vardı ve burada X harfleri yerine kalplere bırakmıştı.

Teknisyene dokunsan ağlayacaktı. "Nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Kalp dizisinin ortasında tek bir tanıdık kelime yazıyordu: Jenna.

Yok artık.

"*Ben biliyorum*," dedim.

Size görünen bir işaret olması ama hangi yönü gösterdiğini bilememenizden daha hayal kırıcı bir şey yoktur. Eve dönüp kendimi evrene açtığımda ve elime dumanı tüten bir kâse dolusu hiçlikten başka bir şey geçmediğinde kendimi işte böyle hissediyordum.

Eskiden Desmond ya da Lucinda ya da her iki ruh kılavuzum birden o çocuğun isminin nasıl olup da bilgisayarımdan fırladığı konusunda beni aydınlatırlardı. Paranormal deneyimler yalnızca başka şekillerde görünen enerjidir: siz düğmeye basmadan kendi kendine yanan bir el feneri; bir elektrik fırtınası esnasında karşınızda beliren bir görüntü; cep telefonunuzun çalması ama karşıdan kimsenin sesi gelmemesi. Bana bir mesaj vermek için ağlar üzerinden gelip geçen bir enerji, sadece bunu kimin gönderdiğini bilemiyorum.

Jenna ile temas kurma konusunda pek hevesli değildim zira onu polis merkezinin merdivenlerinde terk edip gittiğim için beni affedip affetmediğinden pek emin değildim. Fakat bu çocukta beni yedi yıldır hissetmediğim kadar hakiki bir medyum gibi hissettiren bir şeyler olduğunu inkâr edemezdim. Ya Desmond ile Lucinda beni sınıyorlarsa? Yeniden bana bağlı ruhlar olmadan evvel nasıl tepki vereceğimi ölçüyorlarsa?

Her ne olursa olsun, bana bu işareti gönderen kişi her kimse onu kızdırmayı göze alamazdım zira tüm gelecek hayatım buna bağlı olabilirdi.

Şansıma, fal baktırmaya gelen yeni müşterilere yazdırdığım defterde Jenna'nın iletişim bilgileri vardı. Onlara bunun sebebini bir ruhtan acil bir mesaj almam şeklinde açıklıyordum ama gerçekte hepsini Facebook sayfamı beğenmeye davet etmek içindi.

Jenna bir cep telefonu numarası yazmıştı. Numarayı çevirdim.

"Eğer bu medyumluk hizmetinin değerlendirilmesi amaçlı bir müşteri hizmetleri anketi filansa ve bir puan rezillik, beş puan da Ritz-Carlton seviyesindeyse, sana iki veririm çünkü annemin cüzdanını buldun. Bunu saymazsak, eksi dört. Nasıl bir insan on üç yaşında bir kızı polis merkezinin önünde terk edip gider?"

"Aslında, düşünecek olursan," dedim, "on üç yaşında biri bundan daha iyi nereye bırakılabilir ki? Ama sen ortalama bir on üç yaşında kız değilsin, öyle değil mi?"

"Yalakalıkla bir yere varamazsın," dedi Jenna. "Ne istiyorsun sen onu söyle?"

"Diğer taraftaki birileri seninle işimin bitmediğini düşünüyor gibi."

Bir an sessiz kalıp, duyduğunu anlamlandırmaya çalıştı. "Kim?"

"Şey," dedim. "O kısım biraz muğlak."

"Bana yalan söyledin," diye suçlamalara başladı Jenna. "Annem öldü mü?"

"Sana yalan söylemedim. Bu kişinin annen olup olmadığını bilmiyorum. Kadın olduğunu bile bilmiyorum. Sadece seninle temas kurmam gerektiğini hissediyorum."

"Nasıl?"

Ona yazıcı olayından bahsedebilirdim ama korkmasını istemiyordum. "Bir ruhun seninle konuşmak istemesi hıçkırık gibidir. Ne kadar çabalasan da hıçkıramazsın. Hıçkırıktan kurtulabilirsin ama ilk etapta onları engellemez bu. Anladın mı?" Ona söylemediğim şey ise eskiden bu mesajları aşırı sık aldığımdı. Bıkmıştım artık. İnsanların neden bunu bu kadar abarttıklarını bilmiyordum; bu benim parçamdı sadece, tıpkı saçlarımın pembeye boyalı olduğu gibi. Şimdi ise o medyum hıçkırıklarım olması için neler vermezdim.

"Peki," dedi Jenna. "Ne yapacağız şimdi?"

"Bilmiyorum. Belki cüzdanı bulduğumuz yere yeniden gidebiliriz diye düşünmüştüm."

"Başka kanıtlar da olabileceğini mi düşünüyorsun?"

O sırada telefondan başka bir ses daha duydum. Bir erkek sesiydi. "Kanıt mı?" diye soruyordu. "Kimle konuşuyorsun?"

"Serenity," dedi Jenna, "tanışman gerektiğini düşündüğüm birisi var."

Medyumluk yeteneğimi kaybetmiş olabilirdim ama bu daha ilk bakışta Virgil Stanhope'un Jenna'ya faydasının bir denizaltıda sinekliğin faydası ne ise o olacağını görmeme engel değildi. Dağınık ve dikkatsizdi, son yirmi yılını orasını burasını okşayarak geçirmiş eski bir liseli futbol yıldızını andırıyordu. "Serenity," dedi Jenna. "Bu Virgil. Annem kaybolduğunda görevli dedektif kendisiymiş."

Ona uzattığım elime baktı ve öylesine sıkıverdi. "Jenna," dedi, "haydi. Bu sadece zaman kay—"

"Her taşın altına bakmalıyız," diye ısrar etti Jenna.

Virgil'in önünde kararlılıkla dikildim. "Bay Stanhope, kariyerim boyunca onlarca olay yerine davet edildim. Yerlere saçılmış beyin parçaları nedeniyle lastik çizmeler giymek zorunda kaldığım durumlar oldu. Çocukların kaçırıldığı evlere gittim ve kolluk kuvvetlerini onları bulabilecekleri ormanlık alanlara yönlendirdim."

Virgil tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Mahkemede şahitlik bile yaptın mı?"

Yanaklarım pembeleşti. "Hayır."

"Ne büyük sürpriz."

Jenna bir adım atıp onun önüne geçti. "İkiniz birlikte oynayamıyorsanız, mola istiyorum," dedi ve bana döndü. "Evet planın nedir?"

Plan mı? Planım filan yoktu. Bu arazide yeterince uzun süre gezinirsem, bir yerlerden vahiy gelebilir diye umuyordum. Yedi yıldır ilk kez.

Birden yanımızdan elinde cep telefonuyla bir adam geçti. "Adamı gördünüz mü?" diye fısıldadım.

Jenna ve Virgil birbirlerine bakıp bana döndüler. "Evet."

"Ya." Adamın Honda'sına binip gidişini seyrettim. Hâlâ cep telefonuyla konuşuyordu. Adamın ölü olmaması karşısında hayal kırıklığına uğramıştım. Eskiden kalabalık bir otel lobisinde elli kişi filan görürdüm ve bunların yarısı ruh olurdu. Ayaklarına bağlı zincirleri şıngırdatarak ya da kesik kafalarını kollarının altına almış halde dolaşmazlardı. Cep telefonuyla konuşur, taksi çağırır ya da restoranın girişindeki kavanozdan bir şeker alırlardı. Normal davranırlardı yani.

Virgil gözlerini devirdi ve Jenna böğrüne bir dirsek indirdi.

"Şu an burada ruhlar var mı?" diye sordu Jenna.

Etrafıma bakındım, sanki onları hâlâ görebiliyormuşum gibi. "Muhtemelen. İnsanlara, nesnelere ve mekânlara kendilerini bağlayabilirler. Ayrıca etrafta da gezinebilirler. Serbest dolaşırlar."

"Tavuklar gibi," dedi Virgil. "Polis olarak tanık olduğum onca cinayetin birinde bile bir cesedin etrafında takılan bir hayalet görmemiş olmam sence çok garip değil mi?"

"Hiç de bile," dedim. "Neden kendilerini sana belli etmek istesinler ki, sen onları görmemek için bu kadar çabalarken? Eşcinsel olmadığın halde gay bara gidip karı düşürmeyi umut etmekten hiç farkı yok bunun."

"Ne? Ben eşcinsel değilim."

"Ben de öylesin demedim zaten. Aman boş ver."

Bu adamın bir Neandertal olduğu gerçeğine rağmen, Jenna çok etkilenmiş görünüyordu. "Diyelim bana bağlanmış bir hayalet var. Ben duştayken beni izler mi?"

"Sanmam. Onlar da bir zamanlar canlıydı; mahremiyeti anlarlar."

"Öyleyse hayalet olmanın eğlencesi nerede?" dedi Virgil kendi kendine. Kapıdaki zincirin üstünden atlayıp sessiz bir mutabakatla barınağa girdik.

"Eğlenceli olduğunu söylemedim ki. Tanıdığım hayaletlerin çoğu mutsuzdu. Yarım bıraktıkları bir iş olduğunu hissediyorlardı."

"Sen şimdi benzinliğin tuvaletinde yakaladığım röntgencinin öbür tarafta otomatik olarak vicdan sahibi olduğunu mu söylüyorsun? Bana biraz saçma geldi."

Omzumun üstünden dönüp baktım. "Bazen bedenle ruh arasında bir çatışma olur. Bu sürtünme hür iradedir. Bahsettiğin kişi muhtemelen dünyaya benzinlik tuvaletlerinde onu bunu gözetlemek için gelmemiştir ama bir şekilde ego ya da narsisizm ya da başka bir pislik yüzünden öyle olmuştur. Yani ruhu ona o delikten bakmaması gerektiğini söylerken, bedeni tam tersini söylüyor olabilir." Uzun otların arasında ilerlerken üzerimdeki kıyafetin eteğine

dolanan bir ot parçasından kurtulmaya çalışıyordum. "Uyuşturucu bağımlıları için de aynı şey geçerlidir. Veya alkolikler."

Virgil birden döndü. "Ben şu tarafa gideceğim."

"Bence," dedim tam tersi yönü işaret ederek, "bana şu tarafa gitmemiz gerekiyormuş gibi geliyor." Hiç de öyle geldiği filan yoktu aslında. Sadece Virgil o kadar gıcık bir tipti ki onun kara dediğine ben ak demeye kararlıydım. Beni çoktan yargılamış ve asmıştı ki bu da kim olduğunu bildiğini ve Senator McCoy'un oğlu olayını hatırladığını düşünmeme sebep olmuştu. Aslında şu anda Jenna ile olmamın bir sebebi olduğuna bu kadar ikna olmuş olmasaydım, hemen arabama döner ve buradan uzaklaşırdım.

"Serenity?" diye sordu Jenna ancak peşimden gelecek kadar da sağduyuluydu. "Az önce ruh ve beden hakkında söylediklerin vardı ya? Kötü şeyler yapan herkes için bu geçerli midir?"

Jenna'ya baktım. "İçimden bir ses bunun felsefi bir soru olmadığını söylüyor."

"Virgil annemin ortadan yok olmasının sebebinin barınaktaki bakıcıyı öldüren kişinin annem olması olduğunu düşünüyor."

"Ben kaza olduğunu sanıyordum."

"Olay olduğunda polis öyle söylemiş. Ama Virgil'in hiçbir zaman cevabını bulamadığı sorular olduğunu tahmin ediyorum, annemse o bunları soramadan kendine gelip gitmiş." Jenna başını iki yana salladı. "Adli tıp raporu ölüm nedenini ezilme kaynaklı travma olarak açıklıyordu ama ya bu ezilme kaynaklı travma bir insan tarafından yapılmışsa? Sonra da fil ölü bedeni çiğnemişse? Aradaki farkı anlayabilir misin?"

Bilmiyordum; bu soru Virgil'e sorulmuştu, tabii ormanda birbirimizi bir daha bulabilirsek. Ama filleri Jenna'nın annesi kadar çok seven birinin hayvanlarından birine suçunu örtbas ettirmiş olmasına hiç şaşırmamıştım. Hayvan severlerin dilinden düşmeyen şu Gökkuşağı Köprüsü vardı ya hani? Oradaydı işte. Zaman zaman bu köprüden geçenler bana karşı tarafta kendilerini bir insanın

değil de bir köpeğin, bir atın, hatta bir defasında evcil bir tarantulanın olduğunu söylemişlerdi.

Diyelim bu barınaktaki bakıcının ölümü kaza değildi -Alice hâlâ hayatta ve kaçaktı- kadının kızıyla temas kurmaya çalışan bir ruh olduğu hissini neden duymadığımı açıklardı bu. Diğer yandan, tek sebep bu değildi.

"Anneni cinayet işlediğini öğrenme pahasına bulmak istiyor musun?"

"Evet. Çünkü o zaman en azından hâlâ hayatta olduğunu öğrenirim." Jenna çimenlere oturdu; otların boyu neredeyse başının tepesine eriyordu. "Ölse bilirim demiştin. Hâlâ da öldü demedin."

"Şu ana dek onun ruhundan haber almadığım kesin," diyerek ona katıldım. Bunun nedeninin annesinin hayatta olması değil de, benim beş para etmez bir medyum olmam olduğunu söylemedim tabii.

Jenna çimleri yolmaya ve çıplak dizlerinin üzerine atmaya başladı. "Sana da oluyor mu?" diye sordu. "Virgil gibi insanların senin deli olduğunu düşünmeleri?"

"Daha kötü şeyler söyledikleri de oldu. Hem ikimiz de ölene dek kimin haklı olduğunu hiçbirimiz bilemeyeceğiz."

Bunu düşündü. "Okulda bir matematik öğretmenimiz var. Mr. Allen. Bir nokta olduğunuz zaman sadece bir nokta görürsünüz diyor. Bir doğru olduğunuzda ise sadece doğruyu ve noktayı görürsünüz. Üç boyutlu olduğunda ise üç boyutu ve doğruları ve noktaları görürmüşsün. Dördüncü boyutu göremiyoruz diye, dördüncü boyut yok demek değildir. Sadece henüz ona ulaşmamışız demektir."

"Sen var ya," dedim, "göründüğünden daha olgun bir kızsın."

Jenna başını öne eğdi. "Daha önce tanıştığın şu hayaletler. Ne kadar süre yanında kalıyorlar?"

"Değişiyor. İstedikleri amaca ulaştıktan sonra genellikle giderler."

Ne sorduğunu ve neden sorduğunu biliyordum. Ölümden sonraki yaşamla ilgili efsaneler arasında çürütmekten nefret ettiğim

buydu. İnsanlar hep öldükleri zaman sonsuza dek sevdiklerine kavuşacaklarını zannederlerdi. Size şu kadarını söyleyeyim: İşler böyle yürümüyor. Ölümden sonraki yaşam bunun devamı değil. Sevgili kocanızla kaldığınız yerden devam etmiyorsunuz, mutfak masasında bulmaca çözmek veya sütü kimin bitirdiği konusunda kavga etmek. Belki bazı durumlarda bu mümkündür. Ama bazen de kocanız yoluna devam etmiş ya da farklı bir ruh seviyesine geçiş yapmıştır veya belki de ruhani olarak evrilmiş olan sizsinizdir ve o hâlâ bu dünyayı nasıl geride bırakacağını düşünürken yanından geçip gidersiniz.

Müşterilerim bana geldikleri zaman ölmüş olan sevdiklerinden tek duymak istedikleri "*Buraya geldiğinde seni bekliyor olacağım.*" sözüydü.

On seferinden dokuzunda ise "*Beni bir daha göremeyeceksin.*" sözünü duyuyorlardı.

Kız çökmüş, küçülmüş görünüyordu. "Jenna, annen ölmüş olsaydı, bilirdim." diye yalan söyledim.

Hâlâ bir meziyetim olduğunu zanneden müşterilerimi kandırarak geçimimi sağladığım için cehenneme gideceğimi düşünürdüm. Ama bugün ben bile kendime inanamazken bu çocuğu inandırarak şeytanın yanındaki özel koltuğu garantilemiştim.

"Hey, ikinizin pikniği bitti mi yoksa ben burada samanlıkta iğne aramaya devam edeyim mi? Yok düzeltiyorum," dedi Virgil. "İğne değil. İğne yararlı bir nesnedir."

Ellerini beline koyup tepemize zebella gibi dikildi.

Belki de burada sadece Jenna için bulunmuyordum. Belki de Virgil Stanhope için de buradaydım.

Ayağa kalktım ve adamdan yayılan negatiflik tsunamisini uzaklaştırmaya çalıştım. "Belki kendini olasılıklara açacak olursan, beklenmedik bir şeyler bulursun."

"Sağ ol Gandhi, ama ben meşru gerçeklerle uğraşmayı tercih ediyorum, kocakarı büyüleriyle değil."

"O kocakarı büyüleri bana üç Emmy kazandırdı," diye dikkatini çektim. "Hem hepimiz biraz medyum değil miyiz? Hiç ne zamandır görmediğin bir arkadaşını düşünüp de hemen ardından arkadaşından telefon aldığın olmadı mı? Durup dururken?"

"Hayır," dedi Virgil dümdüz bir tonla.

"Çok normal. Senin arkadaşın yoktur ki. Mesela arabanla yolda giderken kendi kendine az sonra sola dönmem gerekecek sanırım diye düşündüğünde ve GPS cihazı da hemen akabinde sana sola dön dediğinde?"

Bir kahkaha patlattı. "Demek medyum olmak olasılık meselesi. Yüzde elli haklı çıkma şansın var."

"Hiç içinden gelen bir ses de mi olmadı? Bir sezgi?"

Virgil sırıttı. "Şu an içimdeki sesin bana ne dediğini tahmin etmek ister misin?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ben pes ediyorum," dedim Jenna'ya. "Neden benim doğru kişi olacağımı düşündün bilemiyorum ama—"

"Bunu hatırladım." Virgil otların arasından ilerlemeye başladı ve Jenna ile ben de onu takip ettik. "Eskiden burada kocaman bir ağaç vardı ama şimdi yıldırımdan nasıl parçalanmış görüyor musunuz? Şurada da bir gölet var," dedi başıyla işaret ederek. Birkaç defa dönerek yönünü tayin etmeye çalıştı ve sonra kuzeye doğru yaklaşık yüz metre yürüdü. Orada giderek genişleyen daireler çizerek dönmeye başladı ve sonunda durdu. Virgil muzaffer bir edayla öne eğildi ve düşmüş dallarla süngerimsi yosunları temizleyerek derin bir delik çıkardı ortaya. "Cesedi burada bulmuştuk."

"Ezilmiş olan cesedi demek istiyorsun yani," diye dikkatini çekti Jenna.

Bir adım geri çekildim, bu dramın ortasına dalmak istemiyordum ama o anda Virgil'in kenara çektiği yosun öbeğinin içinde bana göz kırpan bir şey gördüm. Eğilip gördüğüm zinciri aldım, ucunda minik bir nesne sallanıyordu: pasparlak cilalanmış bir çakıltaşı.

Başka bir işaret daha. *Seni duyuyorum*, diye düşündüm, o sessizlik duvarının ardındaki her kimse ve avucumdaki kolyeye. "Şuna bakın. Belki de kurbana aitti?"

Jenna'nın beti benzi attı. "O annemindi. Asla çıkarmazdı boynundan."

Bir inanmayanla karşılaştığım zaman -şu kadarını söyleyeyim şekerim, bu çok sık başıma geliyor- aklıma Thomas Edison gelir. Bu gezegende Edison'un bilim adamının tanımı olduğunu kabul etmeyecek bir kişi yoktur; matematiksel zekâsı onun fonografı, ampulü, film kamerasını ve projektörü bulmasını sağlamış. Üstün bir varlığın olmadığını iddia eden serbest düşünceli bir adam olduğunu biliyoruz. 1,093 patent sahibi olduğunu biliyoruz. Ölmeden önce ölülerle konuşmak için bir makine icat etme sürecinde olduğunu da biliyoruz.

Sanayi Devrimi'nin zirvesi aynı zamanda spiritüel hareketin de zirvesiydi. Edison'un fiziksel dünyadaki mekanik atılımların destekçisi olduğu gerçeği, metafizikten de aynı şekilde hoşlanmadığı anlamına gelmez. Madem medyumlar bunu seansla yapabiliyor, özenle kalibre edilmiş bir makine de diğer taraftakilerle iletişim kurabilir diye düşünmüş.

Bu icadı hakkında pek konuşmazmış. Belki de fikrinin çalınacağından korkuyordu; belki de belirli bir dizayn bulamamıştı. *Scientific American* Dergisi'ne makinenin "bir vana mantığında" olacağını söylemişti, yani diğer taraftan ufacık bir çaba gösterilmesi açılması için yeterli olacaktı.

Size Edison'un ölümden sonra yaşama inandığını söyleyebilir miyim? Hayatın yıkılabilir olduğunu söylediği hiç duyulmamış olsa da, asla gelip bunu bana kişisel olarak söylemedi.

Size onun spritüelizimi yıkmaya çalışmadığını söyleyebilir miyim? Tamamen değil.

Fakat niceliğin zor olduğu bir alana bir bilim adamının beynini uygulamaya çalışmış olması eşit derecede muhtemel. Yaşamak

için yaptığım şeyi somut kanıtlar vererek haklı göstermeye çalışmış olması eşit derecede muhtemel.

Ayrıca Edison'un uyanıklıkla uyku arasındaki anın bir örtü olduğuna ve daha yüksek benliklerimizle temas halinde olduğumuz anın bu olduğuna inandığını da biliyorum. Her iki elinde kocaman birer top tutarak uyurmuş, ta ki metal metale çarpana dek. Gördüğü, düşündüğü, hayal ettiği her şeyi yazarmış. Bu ara hali idare etmede çok yetkin hale gelmiş.

Belki de yaratıcılığını kanalize etmeye çalışıyordu. Ve belki de ruhları kanalize etmeye çalışıyordu.

Edison'un ölümünün ardından ölülerle konuşma makinesi üzerinde çalışmaya başladığını gösteren hiçbir prototip ya da belge bulunamadı. Sanırım bu evinden sorumlu tiplerin onun spiritüel eğilimlerinden utandığı anlamına geliyordu ya da büyük bir bilim adamının ardında bıraktığı hatıranın bu olmasını istemedikleri.

Bana öyle geliyor ki son gülen Thomas Edison olmuş. Çünkü Fort Myers, Florida'daki evinin bahçesinde gerçek hayattaki ölçülerinde bir heykeli bulunuyor. Elinde ise meşhur topu.

Bir erkek varlığını duyumsuyorum.

Gerçi dürüst olmam gerekirse, sinüslerimin sebep olduğu bir başağrısı da olabilir bu.

"Tabii ki bir adamı duyumsuyorsun," dedi Virgil, sandviçini saran alüminyum folyoyu buruşturup top yaparak. Bir insanın bu adam gibi yemek yediğini hiç görmemiştim. "Başka kim bir pilice kolye hediye eder?"

"Sen her zaman bu kadar kaba mısın?"

Patateslerimden birini aldı. "Senin için özel bir istisna yapıyorum."

"Hâlâ mı açsın?" diye sordum. "Sana bir tabak *ben sana demedim mi* ikram etsem ne dersin?"

Virgil kaşlarını çattı. "Niye ki? Bir parça mücevhere ayağın takıldı diye mi?"

"Sen ne buldun madem?" Sosisli sandviçlerimizi servis eden çocuk bu münakaşayı ilgiyle izliyordu. "Ne var?" diye ona çemkirdim. "İnsanların tartıştığını hiç mi görmedin?"

"Muhtemelen pembe saçlı birini hiç görmemiştir," diye homurdandı Virgil.

"En azından benim hâlâ saçım var," dedim.

Hiç değilse bu lafım canını yakmıştı. Eliyle kafasını sıvazladı. "Böyle sert adam görünüşlü oluyorum," dedi.

"Sen onu kendine söyleyedur." Gözümün ucuyla yine bize bakan sosisli sandviç tezgâhındaki çocuğu kesiyorum. Bir yanım öğle yemeğimden kalanları silip süpüren şu elektrik süpürgesi kılıklı herife şaşırıyor olabilir derken, diğer yanım eskiden meşhur olan beni tanımış olabilir diye düşünüyor. "Senin dolduracak ketçap şişelerin yok mu?" diye çıkıştım ve o da pencereden içeri kaçtı.

Virgil'in üzerinde beş kuruş bile olmadığını fark etmesinin ardından benim ısmarladığım sosislilerimizi yiyerek bir parkta oturuyoruz.

"Babam," dedi Jenna, ağzı dopdolu konuşmaya çalışırken. Kolye artık onun boynundaydı. Tişörtünün üzerinde sallanıyordu. "Anneme o vermişti bu kolyeyi. Ben de oradaydım. Hatırlıyorum."

"Harika. Annenin bir zincirin ucuna asılı bir taşı almasını hatırlıyorsun ama ortadan kaybolduğu gece neler olduğunu hatırlamıyorsun," dedi Virgil.

"Kolyeyi elinde tutmayı dene Jenna," diye tavsiyede bulundum. "Kaçırılan çocuklar için beni çağırdıklarında, kayıp çocuğa ait bir eşyaya dokunmak bana en çok yol gösteren şeydi."

"Haspama bak sen," dedi Virgil.

"Ne dedin sen?"

Virgil tamamen masum bir ifadeyle başını kaldırdı. "Dişi köpek, değil mi? Tazılar da böyle iz sürmüyorlar mıydı?"

Onu sallamayarak Jenna'nın kolyeyi yumruğunda sıkıp gözlerini sımsıkı kapatmasını izledim. "Hiçbir şey," dedi bir dakika sonra.

"Gelecektir," dedim. "Hiç beklemediğin bir anda. Sende doğal yetenek var, bunu görebiliyorum. Bu gece dişlerini fırçalarken önemli bir şey hatırlayacağına bahse girerim."

Bu tabii ki kesin değildi. Ben yıllardır bekliyordum ve Salt Lake City'deki bir bar kadar kuruydum.

"Hatıralarını canlandırmak için bunu kullanabilecek tek kişi o değil," dedi Virgil, yüksek sesle düşünerek. "Belki bunu Alice'e veren adam da bize bir şeyler anlatabilir."

Jenna'nın başı zınk diye kalktı. "Babam mı? Benim adımı hatırlamıyor adam."

Kolunu sıvazladım. "Babaların günahlarından utanmanın hiç gereği yok. Benim babam şıkır şıkır giyinip dans etmeyi severdi."

"Bunun ne sakıncası var ki?" diye sordu Jenna.

"Hiç. Sadece çok kötü dans ederdi."

"Benim babam akıl hastanesinde," dedi Jenna.

Jenna'nın başının üzerinden Virgil'e baktım. "Ah."

"Bildiğim kadarıyla," dedi Virgil, "annen kaybolduktan sonra kimse gidip babanla konuşmadı. Belki denemeye değer."

Bir insanın şeffaf olmadığı zamanı anlayabilecek kadar çok soğuk okuma yapmıştım. Şu an ise Virgil Stanhope bir halı gibi yatıyordu. Amacının ne olduğunu ya da Thomas Metcalf'tan ne bulmayı umduğunu bilmiyordum ama Jenna'nın onunla yalnız gitmesine izin vermeyecektim.

Bir akıl hastanesine bir daha adım atmayacağıma yemin etmiş olmama rağmen.

Senatörün olayından sonra kötü günler geçirmiştim. İşin içinde bir sürü votka vardı ve bir takım reçeteli ilaçlar. O dönemki menajerim bana tatile çıkmamı önermişti. Tatil dediğinden kastı bir psikiyatri koğuşunda azıcık dinlenmekti. Çok gizli saklı, meşhurların tazelenmek için gittikleri bir yerdi; tazelenmek derken Hollywood dilinde temizlenip arınmaktan bahsediyorum. Otuz gün

boyunca orada kaldım, bir daha asla kendimi bu kadar alçaltmayacağımı bilmeme yetecek kadar uzun bir süre.

Oda arkadaşım ünlü bir hip-hop sanatçısının kızı olan küçük sevimli bir şeydi. Gita, saçlarını tamamen tıraş etmişti ve omurgasına doğru inen bir piercing sırası vardı. Hepsi birbirine minik platin bir zincirle bağlıydı ve bu şekilde nasıl uyuyabildiğini hep merak ederdim. Kendisinin gözünde kesinlikle gerçek olan bir görünmez varlıkla konuşurdu. Bu hayali insanlardan biri elinde bıçakla onu kovalayınca sokağa fırlamış ve bir taksinin altında kalmıştı. Kendisine paranoid şizofreni tanısı konmuştu. Onunla yaşadığım süre zarfında cep telefonları aracılığıyla uzaylılar tarafından kontrol edildiğine inanıyordu. Ne zaman birisi kısa mesaj göndermeye çalışacak olsa Gita çıldırıyordu.

Bir gece Gita yatağında öne arkaya sallanmaya başlayarak "Bana yıldırım çarpmayacak. Bana yıldırım çarpmayacak." demeye başladı.

Hava açık bir yaz havasıydı bu arada ama yine de bu onu durdurmaya yetmiyordu. Bir saat boyunca bunu sürdürdü ve sonunda bir fırtına çıkınca da iyice çıldırdı. İçeri giren bir hemşire onu avutmaya çalıştı. "Tatlım," dedi, "gök gürültüsü ve yıldırımlar dışarıda. Sen içeride emniyettesin."

Gita ona döndü ve o anda gözünde tamamen emin olma duygusundan başka bir şey görmedim. "Senin dünyadan haberin yok," diye fısıldadı.

Sonra birden bir gök gürültüsü koptu ve camlar parçalandı. Odadan içeri giren bir yıldırım patlaması halıyı yakarak Gita'nın hemen yanı başında, döşeğin üstünde yumruk büyüklüğünde bir delik açtı. Bunun üzerine Gita daha da şiddetli sallanmaya başladı. "Size bana yıldırım çarpacağını söylemiştim," dedi. "Size bana yıldırım çarpacağını söylemiştim."

Bu hikâyeyi size şunu açıklamak için anlattım: Deli diye tabir ettiğimiz insanlar senden benden çok daha aklı başında olabilirler.

"Babamın faydası olmaz," diye ısrar etti Jenna. "Hiç zahmet etmeyelim bence."

Soğuk okuma becerilerim yine parlıyordu: Gözlerini bu şekilde sola devirmesi, tırnağını yemesi, Jenna da yalan söylüyordu. Niye?

"Jenna," dedim, "bi koşu arabaya gidip güneş gözlüklerimi orada mı bırakmışım diye bakar mısın?"

Bu sohbetten kurtulduğu için fazlasıyla mutlu olarak ayağa fırladı.

"Pekâlâ." Virgil'in bana bakmasını bekledim. "Amacının ne olduğunu bilmiyorum ama sana güvenmiyorum."

"Harika. Demek birbirimiz için aynı şeyleri hissediyoruz."

"Ona söylemediğin şey nedir?"

Virgil tereddüt etti, bana güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalıştığından eminim. "Bakıcının ölü bulunduğu gece Thomas Metcalf gergindi.

Anksiyetesi vardı. Bunun sebebi karısının ve kızının aynı anda kaybolması olabilirdi. Belki de çoktan sinirsel çöküş belirtileri göstermeye başlamıştı. Ama suçlu bir vicdan da bu sonuca yol açabilirdi.

Kollarımı kavuşturarak arkama yaslandım. "Sence Thomas bir şüpheli. Sence Alice bir şüpheli. Bana öyle geliyor ki kendinden başka herkesin suçlanabileceğini düşünüyorsun, ölümün kaza olduğunu söyledikleri için."

Virgil bana baktı. "Bence Thomas Metcalf karısını istismar ediyor olabilir."

"Kaçmak için pek yerinde bir sebep," dedim, yüksek sesle düşünerek. "Demek onunla bir araya gelmek ve ondan bir reaksiyon almak istiyorsun."

Virgil omuzlarını silktiğinde haklı olduğumu biliyordum.

"Bunun Jenna'yı nasıl etkileyebileceğini hiç düşündün mü? Zaten annesinin kendisini terk ettiğini düşünüyor. Pembe gözlüklerini ondan alıp babasının da şerefsizin teki olduğunu mu göstereceksin?"

Bana döndü, "Beni tutmadan önce düşünecekti bunu."

"Sen harbiden götsün."

"Bunun için para alıyorum."

"Öyleyse yanlış vergi diliminde olduğun kesin." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bu davanın seni zengin etmeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Öyleyse ne çıkarın var?"

"Gerçek."

"Jenna için mi?" diye sordum, "Yoksa kendin için mi, çünkü on sene önce bunu bulmayacak kadar tembeldin?"

Çenesinde bir kas gerildi. Bir an için çizgiyi aştığımı, ayağa kalkıp çekip gideceğini düşündüm. Ama o bunu yapamadan Jenna geri döndü. "Gözlük filan yok," dedi. Hâlâ kolyesinin ucunu elinde tutuyordu.

Bazı nörologların otistik çocukların beyin snapslarının çok yakın olduğunu ve çok hızlı bir şekilde harekete geçtiklerinden hiper bilinçlilik durumuna sebep olduğunu düşündüklerini biliyorum. Bence falcılık da bundan çok farklı değil. Her ikisi de kesinlikle zihinsel bir hastalık değil. Bir defasında Gita'ya hayali arkadaşlarını sormuştum. *"Hayali?"* diye tekrarladı, sanki onları göremediğim için deli olan benmişim gibi. İşin ilginç yanı neden bahsettiğini anlıyordum çünkü ben de oralardan geçmiştim. Sizin göremediğiniz biriyle konuşan birini görürseniz, o kişi paranoid şizofren olabilir. Ama medyum da olabilir. Konuşmanın diğer yanını göremiyor olmamız, gerçekten yaşanmadığı anlamına gelmez.

Thomas Metcalf'ı akıl hastanesinde ziyaret etmek istememenin diğer bir nedeni de bu; bir kez daha sahip olmak için her şeyimi verebileceğim doğal bir yeteneği kontrol edemeyen insanlarla yüz yüze gelecek olmam.

"Akıl hastanesinin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Virgil.

"Gerçekten," dedi Jenna, "babamı ziyaret etmek gerçekten o kadar iyi bir fikir değil. Tanımadığı insanlara her zaman iyi tepkiler vermiyor."

"Bazen seni bile tanımadığını söylediğini sanmıştım. Belki de biz unuttuğu eski dostlarıyızdır?"

Jenna'nın Virgil'in mantığını anlamaya çalıştığını, babasını koruması mı gerektiğini yoksa onun zayıf savunmasından yararlanması gerektiğini mi düşündüğünü görebiliyordum.

"Haklı," dedim.

Virgil ile Jenna ikisi de şok olmuş halde bana baktılar. "Ona katılıyor musun?" diye sordu Jenna.

Başımı salladım. "Babanın annenin o gece neden gittiği sorusunun cevabına katkı yapacak bir şeyler söyleme olasılığı varsa belki bizi doğru yöne sevk edebilir."

"Sana kalmış," dedi Virgil.

Uzunca düşündükten sonra Jenna "İşin aslı şu ki babam sadece annemden bahsediyor," dedi. "Nasıl tanıştıklarından. Neye benzediğinden. Ona ne zaman evlenme teklif ettiğinden." Alt dudağını ısırdı. "Akıl hastanesine gitmenizi istememem sebebi, bunu sizinle paylaşmak istememem di. Kimseyle. Bu benim babamla aramda kalan tek bağ. Onu benim kadar özleyen tek kişi babam."

Evren seni çağırdığında bunu erteleyemezsin. Dönüp dolaşıp bu kıza gelmemin bir sebebi var. Ya onun çekim gücünden kaynaklanıyor ya da benim önünde sonunda içine çekileceğim bir tahliye deliği olmasından.

En nazik şekilde gülümsedim. "Tatlım," dedim, "güzel aşk hikâyelerine bayılırım."

Alice

Anne fil öldü.

Dün Mmaabo sürünün geri taraflarına doğru gitti, hareketleri tuhaf ve sarsaktı, ön ayaklarının üstüne çöktü ve sonra yana devrildi. Otuz altı saattir kesintisiz gözlüyordum. Mmaabo'nun sürüsünün -en yakını olan kızı Onalenna'nın- onu ayağa kaldırmaya çalıştığını ve bunu başarmalarının ardından Mmaabo'nun yeniden düştüğünü not ettim. Hortumunun kesilmiş bir kurdele gibi yere inmeden evvel son kez Onalenna'ya uzandığını. Onalenna ve sürüdeki diğerlerinin acı dolu sesler çıkardıklarını, hortumları ve gövdeleriyle liderlerini ayağa kaldırmaya çalışarak Mmaabo'nun cesedini itip çektiklerini.

Altı saat sonra sürü cesedin yanından ayrıldı. Fakat hemen arkalarından başka bir fil yanına geldi. Bunun Mmaabo'nun sürüsünden bir fil olduğunu sandım ama daha küçük başka bir sürünün lideri olan Sethunya'nın sol kulağındaki üçgen lekeyi ve benekli ayaklarını tanıdım. Sethunya ile Mmaabo akraba değillerdi ama Sethunya Mmaabo'ya yaklaşırken hareketleri yavaşladı, sessizleşti. Başını öne eğdi, kulakları yana düştü. Hortumuyla Mmaabo'nun bedenine dokundu. Sol arka ayağını kaldırdı ve Mmaabo'nun bedeninin üstünde tuttu. Sonra Mmaabo'nun üzerine doğru geldi. Yerdeki fil ön ve arka ayaklarının ortasında kalmıştı. Öne arkaya sallanmaya başladı. Altı dakika süreyle bunu yaptı. Tıpkı bir dans gibiydi ama müziksiz.

Ne anlama geliyordu bu? Mmaabo ile bir bağı olmayan bir fil neden onun ölümünden bu kadar derin etkilenmişti?

Kenosi'nin ölümünün üstünden iki ay geçmişti, doktora sonrası çalışmamı resmi olarak daraltmamdan bu yana iki ay. Orada çalışan diğer meslektaşlarım Tuli Bloğu fillerinin göç alışkanlıklarını ve bunun ekosistemi nasıl etkilediğini; ya da kuraklığını fillerin üreme oranları üzerindeki etkilerini, benim araştırmam ise bilişseldi. Bir coğrafi takip aracıyla ölçülemezdi; DNA'da yoktu. Fillerin başka bir filin kafatasına dokunduklarını ya da eski bir sürü üyesinin öldüğü yere dönmelerini kaç defa kayda geçirmiş olsam da, bunu üzüntü olarak yorumladığım an hayvan araştırmacılarının geçmemesi gereken bir çizgiyi geçiyordum. İnsan olmayan bir varlığa duygu yüklüyordum.

Biri bana çalışmalarımı savunmamı istese, şunu derdim: Bir davranış ne kadar karmaşıksa, ardında yatan bilim de o kadar karmaşıktır. Matematik, kimya, bunlar kolay şeyler, net cevapların olduğu kapalı modeller. Davranışı anlamak -insan veya fil- sistemler çok daha karmaşık, bu yüzden onların ardında yatan bilimi de en az o kadar karmaşık olmalı.

Ama kimse sormadı. Patronum Grant'in bunun gelip geçici bir dönem olduğunu ve er ya da geç bilime döneceğimi düşündüğünden eminim.

Daha önce de fillerin ölümünü görmüştüm ama ilk defa araştırma odağımı değiştiriyordum. Her detayı not etmek istiyordum. Hiçbir şeyi atlamadığımdan emin olmalıydım; daha sonra öğrenebileceğim herhangi bir hareket fillerin yas tutması için kritikti. Bu amaçla uykudan fedakârlık ederek orada kaldım. Hangi fillerin ziyarete geldiğini yazdım, onları dişlerinden, kuyruk tüylerinden, vücutlarındaki izlerden ve hatta bazen kulaklarındaki damarlardan, ki bunların bizim parmak izlerimiz kadar benzersiz desenleri vardır. Mmaabo'ya dokunarak ne kadar zaman geçirdiklerini, nerelerine dokunduklarını kaydettim. Cesedin başından ne zaman ayrıldıklarını ve geri dönüp dönmediklerini yazdım. Diğer hayvanları kayda geçirdim -impala ve bir zürafa- bir anne filin öldüğünü

bilmeden oralardan gelip geçen. Fakat büyük ölçüde orada beklememin sebebi Onalenna'nın geri dönüp dönmeyeceğini görmekti.

Geri dönmesi on saati buldu. Döndüğünde vakit alacakaranlıktı ve sürüsü uzaklardaydı. Gece inerken sessizce annesinin cesedinin başında dikildi. Ara sıra ses çıkarıyordu ve kuzeydoğudan gelen homurtular ona cevap veriyordu, sanki kardeşleriyle haberleşmeli ve onlara hâlâ burada olduğunu haber vermeliydi.

Onalenna son bir saattir kımıldamıyordu ve farlarının ışığı karanlığı delen bir Land Rover ortaya çıkınca çok şaşırmıştım. Araç Onalenna'yı da şaşırttı ve kulaklarını tehditkâr biçimde sallayarak annesinin ölü bedeninden uzaklaştı. "İşte buradasın," dedi Anya, aracını daha da yaklaştırırken. O da başka bir araştırmacıydı, göç yollarının değişimini inceliyordu. "Telsizine cevap vermedin de."

"Sesini kısmıştım. Onu rahatsız etmek istememiştim," dedim, gergin fili başımla işaret ederek.

"Şey, Grant senden bir şey yapmanı istiyor."

"Şimdi mi?" Patronum ona araştırma odağımı fillerin üzüntü duygusuna kaydırdığımı söylediğimden beri beni hiç teşvik etmiyordu. Artık benle hiç konuşmuyordu neredeyse.

Anya, Mmaabo'nun cesedine baktı. "Ne zaman oldu bu?"

"Neredeyse yirmi dört saat önce."

"Koruculara hâlâ haber vermedin mi?"

Başımı iki yana salladım. Verecektim elbette. Fildişi avcılarını uzak tutmak için gelip Mmaabo'nun dişlerini keseceklerdi. Ama sürüsünün en azından birkaç saat daha yas tutmayı hak ettiğini düşünüyordum.

"Grant'e ne zaman geleceksin diyeyim?" diye sordu Anya.

"Yakında," dedim.

Anya'nın aracı yüksek otların arasında ilerleyerek bir ateşböceği gibi zifiri karanlığın içinde kayboldu. Onalenna ardından güçlü bir sesle bağırdı. Sonra da hortumunu annesinin ağzına soktu.

Ben daha bu davranışı kayda geçiremeden bir sırtlan Mmaabo'ya yanaştı. Fenerimin ışığında sivri dişleri bembeyaz ortaya çıktı. Onalenna gürledi. Hortumunu kaldırıp uzattı. Sırtlana zarar veremeyecek kadar uzak görünüyordu. Fakat Afrika fillerinin hortumları tıpkı bir akordeon gibi neredeyse yarım metre uzar ve en beklemediğiniz anda size darbeyi indirebilir. Sırtlana öyle sağlam bir darbe indirdi ki hayvan sızlanarak Mmaabo'nun cesedinden uzaklara yuvarlandı.

Onalenna ağır başını bana çevirdi. Şakaklarından koyu gri renkli sızıntılar iniyordu.

"Onu bırakmak zorundasın," diye yüksek sesle bağırdım ama hangimizi ikna etmeye çalıştığımdan emin değildim.

Günün ilk ışıklarını yüzümde hissettiğimde şaşkınlıkla irkildim. İlk aklımdan geçen, Grant'in beni öldüreceğiydi. İkinci düşüncem ise Onalenna'nın gittiğiydi. Onun yerini iki dişi aslan almış, Mmaabo'nun sırtını parçalıyorlardı. Gökyüzünde bir akbaba sekiz çizerek uçuyor, sırasını bekliyordu.

Kampa dönmek istemiyordum; Mmaabo'nun cesedinin başında oturup başka fillerin yanına gelip gelmeyeceğini gözlemek istiyordum.

Onalenna'yı bulmak ve şu an ne yaptığını görmek istiyordum, sürü nasıl davranıyordu, yeni sürü lideri kimdi.

Hüznünü bir çeşmeyi kapatır gibi sona mı erdirdiğini, yoksa hâlâ annesini mi özlediğini bilmek istiyordum. Bu hissin geçmesi ne kadar sürüyordu.

Grant beni cezalandırıyordu, çok açıktı bu.

Buraya bir haftalığına ziyarete gelmiş bir şehirli bebeye bakıcılık yapmak için patronum o kadar kişinin içinden beni seçmişti. "Grant," dedim. "Her gün bir anne fil ölmüyor. Bunun benim araştırmam için ne kadar önemli olduğunu anlaman gerek."

Masasından başını kaldırıp bana baktı. "Fil bundan bir hafta sonra da ölü olacak."

Araştırmam Grant'in fikrini değiştirmezse, belki iş programım değiştirirdi. "Ama ben zaten bugün Owen'ı sahaya götürmek zorundayım," dedim. Owen bizim veterinerimizdi; KwaZulu-Natal Üniversitesi'nden bir araştırma ekibi tarafından yürütülen yeni bir araştırma için bir anne file tasma takacaktık. Yani diğer bir ifadeyle: *Meşgulüm.*

Grant başını kaldırıp bana baktı. "Fantastik!" dedi. "Eminim bu arkadaş tasmayı nasıl taktığınızı görmek isteyecektir." Böylece kendimi binanın girişinde Boone, New Hampshire'dan gelecek Thomas Metcalf'ı beklerken buldum.

Ziyaretçilerin gelmesi her zaman sıkıntı demekti. Bazen GPS izlemesi için gereken tasmaları finanse eden kalantorlar olurdu bunlar ve *Büyük Beyaz Avcı* oyununun politik olarak doğru versiyonunu oynamak için yanlarında eşlerini ve iş arkadaşlarını da getirirlerdi, filleri öldürmek yerine bir veterinerin tasma takabilmek için onu uyuşturucu iğneyle vurmasını izlerlerdi. Bazen de bir hayvanat bahçesinden ya da sirkten gelen bir eğitimci olurdu ve bu adamlar genellikle her durumda salak olurlardı. En son iki gün boyunca Land Rover'ım ile etrafta gezdirmek zorunda kaldığım adam Philadelphia Hayvanat Bahçesi'nde bir bakıcıydı ve altı yaşında bir erkek filin şakaklarından sıvı salgıladığını gördüğünde, yavrunun ergenliğe girdiğini ve kızıştığını söylemişti. Onunla ne kadar tartışsam da, haklı olduğuna beni temin etmişti.

İtiraf edeyim, Thomas Metcalf kendini Afrika taksisinden dışarı attığında (daha önce bu araca binmediyseniz bu da bambaşka bir deneyimdir), karşımda hiç de beklediğim gibi biri yoktu. Benim yaşlarımdaydı, nemli bir ortama girdiğinde buharlanan küçük, yuvarlak gözlükleri vardı, valizinin sapını beceriksizce kavramıştı. Beni atkuyruğumdan pembe Converse ayakkabılarıma dek tepeden tırnağa süzdü. "Sen George musun?" dedi.

"George'a benzer halim var mı benim?" George iş arkadaşlarımdan biriydi, hiçbirimizin doktorasını bitirebileceğini düşünmediği bir öğrenciydi. Diğer bir ifadeyle tüm alaycı şakaların hedefiydi, ta ki ben araştırma konumu değiştirene dek.

"Hayır. Yani, öyle demek istemedim. Başka birini bekliyordum da."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," dedim. "Benim adım Alice. Kuzey Tuli Bloğuna hoş geldin."

Onu Land Rover'a götürdüm ve rezervasyonun içinde kıvrılarak ilerleyen tozlu yollara düştük. İlerlerken yolda ziyaretçilere anlattıklarımızı tekrarlıyordum. "Buralarda kaydedilen ilk filler kabaca M.S. 700 yılına denk gelir. On sekizinci yüzyılın sonlarında yerel şeflere tüfek dağıtıldığında fil nüfusu bundan çok ciddi biçimde etkilenmiş. Büyük Beyaz Avcılar geldiğinde filler neredeyse tükenmişti. Bu koruma sahası yapılana dek sayıları artmadı. Araştırma ekibimiz haftanın yedi günü sahadadır," dedim. "Hepimiz farklı araştırma projeleriyle ilgileniyor olsak da, bir yandan da izleme çalışmaları yürütüyoruz -sürüleri gözlemliyoruz, her bir sürüdeki bireyleri tespit ediyoruz, yaptıklarını ve doğal yaşam alanlarını takip ediyoruz, ayda bir nüfus sayımı yapıyoruz, ölümleri ve doğumları kayda geçiriyoruz; erkek filler hakkında veri topluyoruz, yağmur yağdığında kayda geçiriyoruz.-"

"Burada kaç fil var?"

"Yaklaşık bin dört yüz tane," dedim. "Leoparlar, aslanlar, çitalar filan—"

"İnanılır gibi değil. Benim altı filim var ve sabah akşam onlarla birlikte olmadığın sürece kimin kim olduğunu ayırt etmek mümkün değil."

Ben New England'da büyümüştüm ve orada vahşi fillerin var olması ihtimalinin durup dururken insanın üçüncü bir kolu çıkması ihtimali kadar olduğunu biliyordum. Bu da karşımdaki adamın ya bir sirkinin ya da bir hayvanat bahçesinin olduğu anlamına geliyordu ki ikisi de hoşuma gitmezdi. Eğitmenler size fillere öğrettikleri davranışların vahşi hayatta yapacakları şeyler olduğunu söylediklerinde, yalan söylerler. Vahşi hayatta filler arka ayaklarının üstünde dikilmezler ya da birbirinin kuyruğunu tutup halka halinde yürümezler. Vahşi hayatta filler birbirlerinden sadece birkaç

metre uzaklaşır. Devamlı birbirlerine sürtünürler, okşarlar. İnsanlarla tutsak filler arasındaki tüm ilişki sömürüye dayalıdır.

Thomas Metcalf'tan bana ceza olarak gönderildiği için hoşlanmadığım yetmezmiş gibi, bir de şimdi prensip olarak hoşlanmıyordum.

"Ee," dedi, "sen ne yapıyorsun burada?"

Tanrı beni turistlerden korusun. "Ben yerel Mary Kay kozmetik satıcısıyım."

"Yani, ne araştırıyorsun demek istedim?"

Ona göz ucuyla baktım. Bir dakika önce tanıştığım bir adama karşı defansif olmama gerek yoktu, filler hakkındaki bilgisi benimkinden çok çok az olan bir adama. Ama yine de yeni araştırma konumdan bahsettiğimde kalkan kaşlara o kadar alışmıştım ki bundan bahsetmemeye alışkanlık kazanmıştım.

Yolumuzu kesen bir boynuzlar ve toynaklar dalgası sayesinde cevap vermekten kurtuldum. Direksiyona yapıştım ve son anda frene bastım. "Sıkı tutunsan iyi olur," diye tavsiyede bulundum.

"Muhteşemler!" dedi Thomas ve ben de gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Burada yaşadığınız zaman, paslanıyordunuz. Turistler içinse her şey yeni ve yavaşlamaya değer, bir macera. Evet, bu bir zürafa. Evet, sıra dışı. Ama yedi yüzüncü kez gördükten sonra değil. "Bunlar antilop mu?"

"İmpala. Ama biz McDonald's diyoruz."

Thomas şu an otlayan hayvanlardan birinin sağrısını işaret etti. "Şu işaretlerden dolayı mı?"

İmpalaların her iki arka bacağı boyunca uzanan iki siyah çizgileri vardı ve bir tane de kuyrukları boyunca. Bu çizgiler gerçekten de McDonald's'ın simgesini andırıyordu. Fakat onlara taktığımız isim buralarda yırtıcılar için birincil besin kaynağı olmalarından ileri geliyordu. "Bir milyar tanesinin servis edilmesinden dolayı," dedim.

Africa'nın romantizmiyle gerçekliği arasında bir fark vardır. Turistler safariye geldiklerinde bir av görmek için heyecanlanırlar ancak bir dişi aslanın avını yakalamasına tanık olma şansına erişenler bir anda sessizleşirler. Thomas'ın yüzünün bembeyaz kesilmesini izledim. "Evet Toto," Dedim. "Galiba artık New Hampshire'da değilsin."

Veteriner Owen'ın gelmesini ana kampta beklerken, Thomas'a safari kurallarını anlattım. "Araçtan inme. Araçta ayağa kalkma. Hayvanlar bizi büyük ve tek bir varlık gibi algılar ve sen kendini bu profilden ayırırsan başın büyük dertte demektir."

"Beklettiğim için özür dilerim. Bir gergedanın yerini değiştirdik ama beklediğim kadar sorunsuz gitmedi." Owen Dunkirk elinde çantası ve tüfeğiyle telaş içinde geldi. Owen ayı gibi bir adamdı ve helikopter yerine bir araçtan atlamayı tercih ederdi. Eskiden aramız iyiydi ta ki ben araştırma konumu değiştirene dek. Owen eski kafalıydı; kanıtlara ve istatistiklere inanırdı. Araştırma fonumu vudu büyüsünü ya da tekboynuzların varlığını kanıtlamaya ayırdığımı da söylesem olurdu. "Thomas, bu Owen, veterinerimiz. Owen, bu Thomas Metcalf. Birkaç günlüğüne bizimle kalacak."

"Bunu yapabileceğinden emin misin Alice?" dedi Owen. "Fil güzellemeleri yaza yaza tasma takmayı unutmuşsundur belki."

Beni iğnelemesini ve Thomas Metcalf'ın bana garip bakışlarını görmezden geldim. "Gözüm kapalı yapabileceğime eminim," dedim Owen. "Senin için aynı şeyi söyleyemem ama. Son atışında ıskalayan sen değil miydin? Kocaman bir hedef... bir fil?"

Anya Land Rover'da bize katıldı. Bir file tasma takmaya gittiğimizde, iki araştırmacı ve üç araca ihtiyaç duyardık, ki biz işimizi yaparken sürüyü gütsünler. Diğer iki Land Rover korucular tarafından sürülüyordu, bir tanesi zaten bugün Tebogo'nun sürüsünü izlemişti.

Tasma takmak bir sanattır, bilim değil. Kuraklık zamanlarında ya da yazın hava çok sıcak olduğunda tasma takmaktan hoşlanmam. Filler o kadar hızlı kızışır ki yere yattıkları zaman devamlı ateşlerini kontrol etmek gerekir. Önemli olan nokta, veterineri hayvanın

yirmi metre yakınına yaklaştırabilmektir ki uyuşturucu iğneyi güvenli biçimde atabilsin. Anne fil yere indiğinde sürüde panik başlar ve bu nedenle o anda etrafta sürüyü nasıl güdeceğini bilen deneyimli korucuların olmasını istersin ve aptalca bir şey yapacak Thomas Metcalf gibi acemileri istemezsin.

Bashi'nin aracına ulaştığımızda memnun bir halde etrafıma baktım. Etraf uyuşturucu iğneyle vurmak için mükemmeldi, düz ve geniş bir alandı, böylece fil kaçacak olursa kendini incitmezdi. "Owen, hazır mısın?" dedim.

Başıyla onayladı ve M99'u iğne tüfeğine yükledi.

"Anya? Sen arkayı al, ben de önü alıyorum. Bashi? Elvis? Sürüyü güneye sürüyoruz," dedim. "Üç dediğimde."

"Bir saniye." Thomas elini koluma koydu. "Ben ne yapıyorum?"

"Rover'da kal ve kendini öldürtmemeye çalış."

Bunun ardından Thomas Metcalf'ı unuttum. Owen oku yolladı ve Tebogo'nun arka tarafına saplandı. Şaşıran fil bir ciyaklama kopardı ve başını geriye doğru sallamaya başladı küçük oku çekip çıkarmadı ve başka bir fil de bunu yapmadı. Bazen bunun meydana geldiğine tanık olmuşumdur.

Filin huzursuzluğu bulaşıcıydı. Sürü hareketlendi, bazıları onu korumak için geriye doğru atıldı, bazıları ona dokunmaya çalışıyordu. Yerleri titreten bir gümbürtü koptu ve tüm filler sıvı salgılamaya başladı. Tebogo birkaç adım attı, başını öne doğru eğdi ve sonra M99 etkisini gösterdi. Hortumu uyuştu, başı öne düştü, bedeni sallandı ve yere inmeye başladı.

Tam o anda harekete geçmeliydik, hızlıca. Sürü yere düşen anne filin etrafından uzaklaştırılmazsa, ona zarar verebilirlerdi ya da panzehirle onu canlandırabilmemiz için Tebogo'ya yeterince yaklaşmamıza imkân vermeyebilirlerdi. İşin püf noktası korktuğunuzu belli etmemekti. Sürü şu an bizi kovalayacak olur da biz de geri çekilirsek, her şeyi kaybederiz, bu dişi fil dâhil.

"Şimdi," diye bağırdım ve Bashi ile Elvis motorlarına gaz verdiler. El çırparak, uluyarak, araçlarla kovalayarak sürüyü dağıttılar

ve biz de dişi file yaklaşabildik. Diğer fillerle aramızda yeterli boşluk oluştuğu anda Owen, Anya ve ben araçtan atlayıp geri kalan fillerin idaresini koruculara bıraktık.

Sadece on dakikamız vardı. Derhal Tebogo'nun tamamen yan yatıp yatmadığını ve altındaki zeminin temizliğini kontrol ettim. Tozdan ve doğrudan güneş ışığından korunması için kulağıyla gözünü kapattım. Bana bakıyordu ve gözlerinde dehşet dolu bir ifade olduğunu görebiliyordum.

"Hişşş," diye onu yatıştırdım. Onu okşamak istiyordum ama yapamayacağımı biliyordum. Tebogo uyumuyordu, her sesin, dokunuşun ve kokunun farkındaydı. Bu yüzden ona olabildiğince temas etmemeye çalışıyordum.

Hortumunun arasına ufak bir dal parçası sıkıştırdım ki nefes alabilsin; filler ağızlarından nefes almaz ve hortumlarının girişi kapalıysa boğulurlar. Kulaklarına ve bedenine su döküp onu serinletmeye çalışırken Tebogo hafifçe horluyordu. Sonra kalın boynuna tasmayı takıp alıcıyı boynunun üstüne ayarlayıp çenesinin altından tasmayı bağladım. Anya da deli gibi hızla çalışıyor, Tebogo'nun kulağından kan ve minik bir deri örneği alıyor, DNA analizi için kuyruk tüylerini koparıyor, ayaklarını, ateşini, dişlerini ve boyunu ölçüyordu. Owen da genel muayene yapıyor, filin herhangi bir rahatsızlığı olup olmadığını kayda geçiriyordu. Sonunda GPS sisteminin çalıştığından emin olmak için tasmayı kontrol ettik.

Her şey dokuz dakika otuz dört saniye sürmüştü.

"İyiyiz," dedim ve Anya ile filin yanına taşıdığımız malzemeleri toplayıp araca geri taşıdık.

Bashi ile Elvis uzaklaşırken Owen bir kez daha Tebogo'nun yanında çömeldi. "Al bakalım cici kız," dedi ve panzehiri kulağına, tam damarına vurdu.

Filin kendine geldiğinden emin olana dek yanından ayrılmazdık. Üç dakika sonra Tebogo yuvarlanıp ayağa kalktı, kocaman

kafasını sallayarak sürüsüne doğru haykırdı. Fil, sürüdeki diğerlerinin yanına yaklaşırken tasması boynuna tam olmuş görünüyordu.

Kan ter içinde kalmıştım, berbat haldeydim. Yüzümde toprak ve gömleğimde fil salyası vardı. Sesini duyana kadar Thomas Metcalf'ın orada olduğunu unutmuştum.

"Owen," dedi. "İğnenin içinde ne var? M99?"

"Doğru," diye cevapladı veteriner.

"İğne ucu kadarı bir insanı öldürmeye yeter diye duymuştum."

"Doğru."

"Az önce vurduğunuz fil uyumamıştı. Sadece felç mi oldu?"

Veteriner başıyla onayladı. "Kısa süreliğinde. Ama gördüğün gibi zarar görmedi."

"Barınakta," dedi Thomas, "Wanda adında bir Asya filimiz var. 1981'de Gainesville'de hayvanat bahçesindeymiş. O sırada Texas'ta sel felaketi yaşanmış. Hayvanların çoğu kaybolmuş ama yirmi dört saat sonra biri sel basmış bölgede onun hortumunun sudan çıktığını görmüş. İki gün boyunca suyun altında kalmış ve ancak sular çekilince kurtarılabilmiş. Sonrasında hep fırtınalardan korkar olmuştu. Bakıcıların onu yıkamasına izin vermezdi. Su birikintisinin içinde durmazdı. Bu yıllar boyu devam etti."

"On dakikalık bir uyuşturucu iğneyi kırk sekiz saatlik bir travmayla bir tutmam," dedi Owen.

Thomas omuzlarını silkti. "Öyle ama," dedi, "sen fil değilsin."

Anya Land Rover'ı kampa doğru sürerken ara ara Thomas Metcalf'a bakıyordum. Sanki fillerin düşünme, hissetme, kin tutma ve affetme kapasitelerinin olduğunu ima ediyordu. Tüm bunlar benim inandıklarıma çok yakındı, burada dalga geçilen inançlarıma.

Ana kampa yaptığımız yirmi dakikalık yolculuk boyunca onun Owen'a New England Fil Barınağı'nı anlatmasını dinledim. Zannettiğimin aksine Metcalf bir sirk eğitmeni ya da hayvanat bahçesi sahibi değilmiş. Fillerini anlatırken aileden birinden bahseder gibiydi. Onları tıpkı benim anlattığım gibi anlatıyordu. Bir zamanlar

esaret altında olan filleri hayatlarının geri kalanında serbest bıraktığı bir tesis işletiyordu. Buraya gelmesinin sebebi, bu deneyimi vahşi hayattaki yaşamlarına yaklaştırmanın bir yolu olup olmadığını öğrenmekti. Onları Afrika'ya ve Asya'ya getiremiyordu zira.

Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım.

Kampa vardığımızda, Owen ile Anya Tebogo'nun verilerini kaydetmek için ana binaya gittiler. Thomas elleri cebinde ayağa kalktı. "Bak ne diyeceğim. Artık serbestsin," dedi.

"Nasıl?"

"Anlıyorum. Beni sırtında taşımak istemiyorsun. Ziyaretçi gezdirmekle uğraşmak istemiyorsun. Bunu gayet açık bir şekilde belli ettin."

Kabalığım başıma bela olmuştu ve şu an yanaklarım alev alev yanıyordu. "Özür dilerim," dedim, "Sen sandığım gibi biri değilmişsin."

Thomas uzunca bir süre bana baktı, rüzgârın yönünü ömrümün geri kalanı boyunca değiştirmeye yetecek kadar uzun. Sonra yavaşça gülümsedi. "Sen George'u mu bekliyordun?"

"Ona ne oldu?" diye sordum Thomas'a, bir Land Rover'la rezervasyonun içlerine doğru giderken. "Wanda?"

"İki yıl uğraştım ve giysilerimi sırılsıklam ederek bir sürü zamanımı harcadım ama şimdi barınağın havuzunda devamlı yüzüyor."

Bunu dediğinde onu nereye götüreceğimi biliyordum. Vitesi düşürdüm, kurumuş bir nehir yatağının derin kumları arasında ilerlerken aradığımı buldum. Venn diyagramlarına benzeyen fil izleri, arka ayaklarla ön ayakların izleri üst üste binmişti. Bunlar taze izlerdi; yaslı, belirgin yuvarlaklar, tozla kaplanacak kadar zaman geçmemişti. Gerçekten istesem bu izin hangi file ait olduğunu tespit ederdim, çatlak izlerine bakarak. Arka ayağın çevresini 5,5 ile çarparsam da hayvanın boyunu bulurdum. Bunun bir dişiye ait olduğunu biliyordum çünkü yavrulayan bir sürü söz konusuydu, bir erkek filin tekil izleri yerine birkaç file ait izler vardı.

Mmaabo'nun cesedinden o kadar da uzak değildi. Acaba bu sürü ona rastlamış mıydı, onu görünce ne yapmışlardı?

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırıp, kamyoneti vitese taktım ve izi takip ettim. "Bir fil barınağı olan birisiyle hiç tanışmamıştım."

"Ben de bir file tasma takan biriyle hiç tanışmamıştım. Sanırım ödeştik."

"Barınak kurma fikrine nereden kapıldın?"

"1903 yılında Coney Island'da Topsy isminde bir fil yaşarmış. Oradaki lunaparkın yapımına yardım etmiş ve üstüne binen insanları gezdiriyor, gösterilerde yer alıyormuş. Günün birinde bakıcısı yanan sigarasını onun ağzına atmış. Fil onu öldürmüş, aman ne büyük sürpriz ve sonra da tehlikeli bir hayvan olarak yaftalanmış. Topsy'nin sahipleri onu öldürmek istemişler ve alternatif akımın tehlikelerini göstermeye çalışan Thomas Edison'a başvurmuşlar. Edison hayvana elektriği bağlamış ve fil birkaç saniyede ölmüş." Bana baktı. "Bin beş yüz kişi bunu seyretmiş, büyük büyükbabam dâhil."

"Yani barınak bir tür vasiyet?"

"Hayır, ben üniversiteye gidene dek bu hikâyeyi hatırlamamıştım bile. Bir yaz mevsiminde hayvanat bahçesinde çalışıyordum. Lucille adında yeni bir fil getirmişlerdi. Bu büyük haberdi çünkü filler hep ilgi çekerdi. Bu filin hayvanat bahçesini kötü gidişattan kurtaracağını umuyorlardı. Beni de baş bakıcının yardımcısı olarak işe almışlardı. Adamın sirk filleriyle büyük deneyimi vardı." Ovaya doğru baktı. "İstediğini yaptırmak için bir file demir kancayla dokunmana bile gerek olmadığını biliyor muydun? Sadece kulaklarına yaklaştırırsın ve acı tehdidiyle harekete geçerler çünkü ne beklemeleri gerektiğini bilirler. Tabii fillerin onlara ne kadar kötü muamele ettiğimizin bilincinde olduklarını söylediğim anda kovulduğumu anlatmama hiç gerek yok."

"Ben de yakın zamanda araştırma konumu fillerin nasıl yas tuttukları konusuna çevirdim."

Dönüp bana baktı. "Bu konuda insanlardan daha iyiler."

Ayağımı frene dokundurdum ve durduk. "Meslektaşlarım sana itiraz edeceklerdir. Hayır, daha doğrusu sana gülerler. Tıpkı bana güldükleri gibi."

"Neden?"

"Çünkü onlar araştırmaları için tasmalar, ölçümler ve deneysel veriler kullanabiliyorlar. Bir bilim adamına göre geçerli olan bir durum, bir başkası için bambaşka bir anlama sahip olabiliyor." Dönüp ona baktım. "Fakat diyelim bunu kanıtlayabilirim. Bunun vahşi yaşam yönetimi konusunda nasıl etkileri olabileceğini düşünebiliyor musun? Senin Owen'a söylediğin gibi, yaptığımız şeyin tamamen bilincindeyse, bir fili M99 ile uyuşturmak etik midir? Bunu yapmamamız gerekiyorsa, fil nüfusunu nasıl idare ederiz?"

Şaşkınlıkla bana baktı. "File taktığınız şu tasma hormonları ölçüyor mu? Stres seviyelerini? Filin hasta olup olmadığını? Hangi filin ölüp ölmeyeceğini ve buna göre hangisine tasma takılması gerektiğini nasıl tahmin ediyorsunuz?"

"Ölüm tahmini yapamıyoruz. O tasma başka birinin projesi için takıldı. Bir filin dönüş yarıçapını bulmaya çalışıyorlar."

"Filin ne kadarına ihtiyacı varsa odur," dedi Thomas gülerek. "Espri bu cümlede saklı değil mi?"

"Şaka yapmıyorum."

"Gerçekten mi? Bu araştırmanın senin araştırmandan daha önemli olduğunu nasıl düşünürler?" Başını iki yana salladı. "Wanda? Az kalsın boğulan şu fil mi? Hortumu kısmen felç olmuştu ve barınağa geldiğinde kendini güvende hissetmek için devamlı bir nesneye ihtiyacı vardı. Nereye gitse yanında bir otomobil lastiği sürükleme alışkanlığı geliştirmişti. Sonunda Lilly ile yakınlık kurdu ve artık sürekli lastiğe ihtiyaç duymaz oldu çünkü bir arkadaşı vardı. Ama Lilly ölünce Wanda yıkıldı. Lilly gömüldükten sonra Wanda otomobil lastiğini getirip mezarın üstüne koydu. Sanki ona saygı duruşunda bulunuyordu veya belki de Lilly'nin artık biraz rahatlığa ihtiyacı olduğunu düşünüyordu." Hayatımda bu kadar etkileyici bir hikâye duymamıştım. Ona barınaktaki fillerin de aileden

saydıkları fillerin cesetlerinin başında bekleyip beklemediklerini sormak istiyordum. Wanda'nın davranışının anormal mi, yoksa norm mu olduğunu sormak istiyordum. "Sana bir şey gösterebilir miyim?" O an bir karar verip yolumuzu değiştirdim ve koca bir daire çizip Mmaabo'nun cesedine ulaşana dek sürdüm. Bir ziyaretçiyi bir filin cesedini görmeye götürdüğümü bilse Grant'in kriz geçireceğini biliyordum; koruculara ölen filleri bildirmemizin sebeplerinden biri de turistleri çürümekte olan bir cesedin yakınına götürmelerini engellemekti. Şimdiye leş yiyiciler fili parlamışlardı; sinekler leşin etrafında bir bulut gibi uçuyorlardı. Ama yine de Onalenna ve üç fil daha yakınlarda sessizce oturuyorlardı. "Bu Mmaabo'ydu," dedim, "Yaklaşık yirmi fillik bir sürünün lideriydi. Dün öldü."

"Şu filler kim?"

"Kızı ve sürüden hayvanlar. Yas tutuyorlar," dedim, savunmaya geçerek. "Bunu asla kanıtlayamasam da."

"Ölçebilirsin," dedi Thomas. "Botswana'da stresi ölçmek için babunlarla çalışan araştırmacılar vardı. Gruptaki babunlardan biri yırtıcılar tarafından öldürüldüğünde dışkı örneklerinin gluko-kortikoid stres işaretlerinde artış gösterdiğinden adım gibi eminim, ölen hayvana sosyal olarak yakın olan babunlarda bu işaretler çok daha belirgindi. Yani fillerden dışkı örneği alabilirsek -ki etrafta bolca var- ve istatistiksel olarak kortizol artışı olduğunu gösterebilirsek— "

"O zaman belki insanlardaki gibi oksitosin tetiklemesine neden olabilir," diye tamamladım sözünü. "Bu da fillerin sürüden biri öldüğünde kendilerini rahatlatacak bir şey arayışında olduklarını gösterir. Üzüntünün bilimsel bir açıklaması." Hayranlıkla ona bakıyordum. "Fillere benim kadar düşkün başka biriyle tanıştığımı hiç hatırlamıyorum."

"Her şeyin bir ilki vardır," diye mırıldandı Thomas.

"Sen sadece barınak işletiyor olamazsın."

Başını öne eğdi. "Lisans diplomam nörobiyoloji üstüne."

"Benim de," dedim.

İkimiz de birbirimize baktık, beklentilerimizi ayarlayarak. Thomas'ın yeşil gözleri olduğunu fark ettim ve irislerinin her birinin etrafında turuncu bir halka vardı. Güldüğü zaman sanki M99 dolu bir okla vurulmuşum gibi hissettim, sanki kendi bedenimin hapishanesinde tutsaktım.

Fillerin sesi araya girdi. "Ah," dedim, başımı çevirmek için kendimi zorlayarak. "Saat gibiler."

"Nedir?"

"Görürsün." Jipi düşük vitese taktım ve dik bir yokuştan inmeye başladım. "Vahşi fillere yaklaştığın zaman," diye açıkladım sessizce, "en kötü düşmanının sana yaklaşmasını isteyeceğin şekilde yaparsın. Arkandan yaklaşıp seni şaşırtsa hoşuna gider mi? ya da çocuğunla arana girse?" Aracı platonun geniş bir düzlüğüne çektim ve sonra aşağıdaki fillere döndüm. Üç yavru bir çamur havuzunun ortasında üst üste çıkmış, en alttaki kuzenlerinin altından yuvarlanarak çıktı ve havaya su püskürttü. Anneleri bile oyuna katılmış, eğleniyordu.

"Şu sürü lideri," dedim, Boipelo'yu göstererek. "Şu da Akanyang, kulağı katlı olan. Dineo'nun annesi. Dineo da kardeşini devirmekle meşgul." Her fili ismiyle Thomas'a tanıttım ve Kagiso ile son verdim. "Bir ay içinde doğuracak," dedim. "İlk yavrusu."

"Bizim kızlar da sürekli suda oynuyorlar," dedi Thomas coşkuyla.

"Bu davranışı büyüdükleri hayvanat bahçelerinde dikkat dağıtmak için edindiklerini sanıyordum. Vahşi doğada hep ölüm kalım mücadelesi olduğunu sanıyordum."

"Evet öyle," diye ona katıldım. "Ama oyun da hayatın parçası. Bir anne filin sırf eğlence olsun diye kıç üstü bir tepeden aşağı kaydığını gördüm." Arkama yaslanıp ayaklarımı uzattım. Bir yavru yan yan çamura atlayıp kardeşini yerinden edince, kardeşi ciyaklayarak rahatsızlığını belirtti. Bunun üzerine anneleri onları azarladı: "*İkiniz, kesin artık.*"

"Buraya tam olarak bunu görmeye gelmiştim," dedi Thomas yumuşak bir sesle.

Ona baktım. "Bir yıkanma havuzu mu?"

Başını iki yana salladı. "Bir fili barınağa getirdiklerinde, zaten dağılmış oluyor. Onu yeniden toparlamak için elimizden geleni yapıyoruz. Ama normal zamanında nasıl olduğunu bilmediği sürece, en fazla tahmin yürütebiliyoruz." Thomas bana döndü. "Bunu her gün görebildiğin için şanslısın."

Ona annelerini yitiren yavruları ve korkunç kuraklıklarda fillerin derilerinin kalça kemiklerinin üzerinde tuvalin üzerindeki kanvas gibi gerilmesini, sınırlı kaynaklar için birbirlerine rakip olmasınlar diye dağılan sürüleri anlatmadım. Ona Kenosi'nin korkunç ölümünü anlatmadım.

"Sana hayat hikâyemi anlattım," dedi Thomas, "ama sen bana seni Botswana'ya getirenin ne olduğunu anlatmadın."

"Hayvanlarla çalışan insanların bunu yapma sebebinin insanlarla anlaşamamaları olduğunu söylerler."

"Seninle tanışmış biri olarak," dedi, "bu konuda yorum yapmaktan geri duruyorum."

Fillerin neredeyse tümü artık sudan çıkmıştı ve sırtlarını toza bulamak, sonra da liderleri olan dişi fil onları nereye götürürse oraya gitmek üzere dik tepeyi tırmanıyorlardı. Sona kalan dişi yavrusunu yukarı doğru iterek destek veriyordu. Sessiz bir uyum içinde uzaklaştılar; bana hep fillerin yürürken kafalarının içinde kimsenin duymadığı bir müzik çalarmış gibi gelmiştir. Kalçalarının hareketinden ve salınmalarından yola çıkarak bir tahmin yaparsak, bence Barry White'ın şarkıları çalıyordur.

"Fillerle çalışıyorum çünkü bunun bir kafede insanları seyretmekten hiçbir farkı yok," dedim Thomas'a. "Çok eğlenceliler. Yenilikçiler. Zekiler. Daha sayarım sana. Onların içinde bizden o kadar çok şey var ki. Bir sürüyü gözlerken yavruların sınırları zorladığını, annelerin onlarla ilgilendiğini, kabuklarını kıran genç

erkekleri ve dişileri görürsün. Bütün gün aslanları izleyemem ama bunu ömrüm boyunca izleyebilirim."

"Sanırım ben de," dedi Thomas ama ona döndüğümde fillere bakmıyordu. Bana bakıyordu.

Kampta ziyaretçileri hiçbir zaman yalnız gezdirmezdik. Akşam yemeği saatinde korucular veya araştırmacılar konuklarını kulübelerinden alıp fener ışığında yemeğe götürürlerdi. Bu konukseverlikten kaynaklanmıyordu; sadece pratik olmak içindi. Aniden yollarına çıkan bir yabandomuzu nedeniyle panik içinde kaçmaya başlayan az turist görmemiştim.

Thomas'ı yemeğe götürmeye gittiğimde kapısı aralıktı. Kapıyı vurdum ve sonra elimle iterek açtım. Havadaki sabun kokusundan duş almış olduğunu anlamıştım. Vantilatör yatağın üzerinde dönüyordu ama yine de hayvan gibi sıcaktı. Thomas beyaz atleti ve haki rengi şortuyla masasında oturuyordu, saçları ıslaktı ve tıraş olmuştu. Elleri önündeki minik kâğıt parçasının üstünde çabuk çabuk hareket ederek bir şeyler yapıyordu.

"Bir saniye," dedi başını kaldırmadan.

Başparmaklarımı kemerimin arasına sıkıştırarak beklemeye koyuldum. Topuklarımın üstünde öne arkaya sallanıyordum.

"İşte," dedi Thomas bana dönerek. "Bunu senin için yaptım." Elimi tuttu ve avucuma bir Amerikan doları banknotundan yapılmış minik bir origami fil bıraktı.

Sonraki günlerde etrafımı artık Thomas'ın gözlerinden görmeye başlamıştım: toprağın içine avuç avuç saçılmış elmaslar gibi parlayan kuvartz taşları. Ağaçların tepelerine üşüşmüş kuşların senfonileri ve başlarındaki maymun şefleri. Tüyleri kabarmış devekuşlarının topuklular içindeki yaşlı teyzeler gibi koşturmaları.

Tuli Havzası'ndaki fildişi avcılarından fillerin hatıralarına ve bunların yansımalarına kadar her şeyden konuşuyorduk. Fillerin birbirlerine kur yapma seslerini ona dinletiyordum ve acaba bizim duymadığımız frekanslarda fillerin birbirlerine geçmiş bilgileri aktarmak için söyledikleri başka şarkılar var mı diye merak

ediyorduk: hangi bölgeler tehlikelidir, hangileri güvenlidir; nerede su bulunur; bir yuvalanma bölgesinden diğerine giden en kestirme yol hangisidir. Thomas bana tehlikeli olarak değerlendirilen bir filin bulunduğu sirkten ya da hayvanat bahçesinden barınağa nakledilme sürecini, esir tutulan fillerin nasıl giderek daha fazla tüberküloz hastası olduklarını anlattı. Televizyonlarda ve lunaparklarda gösteriler yapan Olive'in nasıl bir gün zincirlerini kopardığını ve onu yakalamaya çalışan bir zoologun öldüğünü anlattı. Sirkte bacağı kırılan ve bir daha iyileşemeyen Lilly'yi anlattı. Hester adında bir Afrika filleri de varmış ve Zimbabve'den getirildikten sonra yirmi yıl boyunca bir sirkte gösteriler yapmış. En sonunda bakıcısı onu emekli etmeye karar vermiş. Thomas şu sıralar Hester'a arkadaş olacak diğer bir Afrika fili Maura için görüşmelerini sürdürüyormuş.

Buna karşılık ben de ona vahşi fillerin ön ayaklarını kullanarak saldırganları öldürdüklerini, kurbanlarını diz çökerek ezdiklerini, daha hassas olan arka ayaklarıyla yere yığılan filleri okşadıklarını, ayak tabanlarıyla bizim yalnızca tahmin edebildiğimiz bir şeyi hissedercesine yerdeki filin derisi üzerinde daireler çizdiklerini anlattım. Bir defasında bir erkek filin çene kemiğini kampa getirdiğimi ve o gece Kefentse adlı filin kampı basarak kemiği sundurmamdan alıp arkadaşının öldüğü yere geri götürmesini anlattım. Buraya geldiğimin ilk yılında kamptan uzaklaşan bir Japon turistin bir fil tarafından öldürülmesini ve onu bulduğumuzda filin cesedin üzerinde onu korur şekilde dikildiğini anlattım.

Thomas'ın eve döneceği günün öncesi son akşam onu daha önce kimseyi götürmediğim bir yere götürdüm. Tepenin üstünde dev bir baobab ağacı vardı. Yerliler Yaratıcı'nın ağaç dikmek üzere tüm hayvanlara yaptığı çağrıya sırtlanın geç kaldığına inanıyorlardı. Ona baobab ağacı düşmüştü ve sinirlenen sırtlan ağacı ters dikmişti ve bu nedenle dallar gökyüzüne doğru uzanan köklere benziyordu. Filler bu ağacın kabuğunu yemeyi severdi ve gölgesinde dinlenirlerdi. Mothusi adında bir filin kemikleri bu civarlara dağılmıştı.

Thomas'ın gördüğü şeyi anlamasıyla sessizliğe bürünmesini izliyordum. Kemikler güneşin altında ışıldıyordu. "Bunlar..."

"Evet." Jipi park ettim ve inip onu da aşağı davet ettim. Bu bölge günün bu saatinde güvenliydi. Thomas, Mothusi'nin kalıntıları arasında dikkatlice hareket ediyordu. Uzun ve kıvrımlı bir kaburgayı eline aldı, ikiye bölünmüş bir leğen kemiğini parmaklarının ucuyla okşadı. "Mothusi 1998'de öldü," dedim ona. "Ama sürüsü hâlâ burayı ziyaret ediyor. Sessiz ve düşünceli bir hale bürünüyorlar. Tıpkı bizlerin de bir mezar başında olduğumuz gibi." Eğilip iki omuru aldım ve birleştirdim.

Kemiklerden bazıları leş yiyiciler tarafından alınıp götürülmüştü ve Mothusi'nin kafatasını da biz kampa götürmüştük. Geriye kalan kemikler o kadar beyazdı ki dünyanın dokusunda açılmış birer kesik gibiydiler. Ne yaptığımızı pek de düşünmeden kemikleri toplamaya başladık. Uzun bir femuru alıp zorlanarak çektim. Sessizce çalışıyor, hayatın kendisinden daha büyük bir bulmacayı ortaya çıkarıyorduk.

İşimiz bittiğinde Thomas eline bir çubuk aldı ve filin iskeletinin etrafını çizdi. "İşte," dedi, bir adım geri çekilerek. "Doğanın kırk milyon yılda yaptığı işi bir saatte yaptık."

Etrafımızı saran bir sessizlik vardı. Güneş batıyor, bir bulutun arasından hafifçe parlıyordu. "Benle geri dönebilirsin, biliyorsun," dedi Thomas. "Barınakta dilediğin kadar üzüntü ve acı gözlemleyebilirsin. Hem ailen de seni özlemiştir."

Göğsüm bir anda kasıldı. "Yapamam."

"Neden?"

"Bir yavrunun annesinin gözleri önünde vurulmasını görmüştüm. Öyle ufak bir yavru da değildi, neredeyse yetişkindi. Günlerce onun başından ayrılmadı. Bunu gördüğüm zaman içimde bir şey... değişti." Thomas'a baktım. "Acının biyolojik avantajı olmaz. O anneye bakıp da koşullanmış bir davranışı izlediğimi söyleyemezdim. Bu saf ve en katıksız haliyle hüzündü."

"Hâlâ o yavrunun acısını yaşıyorsun," dedi Thomas.

"Galiba evet."

"Peki ya annesi?"

Cevap vermedim. Kenosi'nin ölümünden sonraki aylarda Lorato'yu görmüştüm. Daha genç yavrularıyla meşguldü; sürü liderliğine geri dönmüştü. Benim atlatamadığım o ânı geride bırakmıştı.

"Babam geçen sene öldü," dedi Thomas. "Hâlâ kalabalıkların arasında gözlerim onu arıyor."

"Üzüldüm."

Omuzlarını silkti. "Bence hüzün cidden kötü bir öksürük gibi. Asla geçmiyor. Etrafını başka şeylerle çevirebilirsin; üstünü bir şeyle örtebilirsin; odanın bir köşesine itebilirsin, ama sonunda onunla yaşamayı öğrenmek zorundasın."

Nedense fillerin bunu bir adım ileri taşıdıklarını düşünüyordum. Odaya her girdiklerinde o kanepeye bakınca yüzlerini buruşturmuyorlardı. *Burada ne güzel anılarımız olmuştu hatırlıyor musun* diyorlardı. Başka bir yere gitmeden evvelde kısa süre orada oturuyorlardı.

Belki de ağlamaya başlamıştım; hatırlayamıyorum. Ama Thomas şu an bana o kadar yakındı ki tenindeki sabun kokusunu duyabiliyordum. Gözlerindeki turuncu parlak noktaları görebiliyordum. "Alice. Sen kimi kaybettin?"

Donup kalmıştım. Bu benimle ilgili değildi. İşi bu noktaya getirmesine izin vermeyecektim.

"İnsanları bu yüzden mi kendinden uzaklaştırıyorsun?" diye fısıldadı. "Senden uzaklaştıkları zaman seni incitecek kadar yakınına sokulamasınlar diye mi?"

Bu yabancı beni Afrika'daki herkesten daha iyi tanıyordu. Beni kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyordu. Benim asıl araştırdığım, fillerin sevdiklerini kaybetmenin acısıyla nasıl başa çıktıkları değil, insanların nasıl başa çıkamadıklarıydı.

Kendimi salamadığım için, bunun nasıl yapılacağını bilmediğim için, kollarımı Thomas Metcalf'ın boynuna doladım. Kökleri gökyüzüne doğru uzanan, gövdesini saran kabuğu yüzlerce defa parçalansa da kendini iyileştirebilen baobab ağacının gölgesinde onu öptüm.

Jenna

Babamın yaşadığı akıl hastanesinin duvarları mor renkli. Bu bana dev tuhaf dinozor Barney'yi hatırlatıyor ama belli ki çok tanınmış psikoloğun teki hangi rengin iyileşme üzerinde etkili olduğuna dair koca bir doktora tezi yazmış ve mor da listenin başındaymış.

Nöbetçi hemşire biz içeri girdiğimiz an Serenity'ye bakıyor ki bu çok mantıklı zira aileye benziyoruz. "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Babamı görmeye geldim," dedim.

"Thomas Metcalf," diye ekledi Serenity.

Buradaki hemşirelerden bazılarını tanıyorum; bunu tanımıyorum, o da beni tanımıyor. İmzalamam için bankonun üzerine bir evrak koyuyor ama ben daha imzamı atamadan koridorun ilerisinden babamın birilerine bağırdığını duyuyorum. "Baba?" diye sesleniyorum.

Hemşire sıkılmış görünüyor. "İsim?" dedi.

"Şu işi sen yap ve benimle 124 numaralı odada buluş," diyorum Serenity'ye ve koşmaya başlıyorum. Virgil'in de peşimden geldiğini hissediyorum.

"Serenity Jones," dediğini duydum ve sonra babamın odasının kapısını açıyorum.

İki hastabakıcı onu tutmuş, babam direniyor. "Tanrı aşkına bırakın gideyim," diye bağırıyor ve sonra beni görüyor. "Alice! Onlara benim kim olduğumu söyle!"

Odanın diğer ucuna fırlatılmış gibi duran kırık bir radyo var, kabloları ve transistörleri bir robot otopsisi gibi yere dağılmış. Çöp sepeti devrilmiş ve buruşturulmuş kâğıt hap bardakları ve maskeleme bandı ve portakal kabukları etrafa saçılmış. Babamın elinde bir kahvaltılık gevrek kutusu var. Buna hayati bir organ gibi sarılmış.

Virgil babama bakıyor. Gördüğü şeyi ancak hayal edebilirim: dağınık beyaz saçları ve gayet kötü kişisel bakım alışkanlıkları olan, sıska, öfkeli ve tamamen zıvanadan çıkmış bir adam. "Seni Alice mi sanıyor?" diyor sessizce Virgil.

"Thomas," diyerek onu yatıştırdım, "Eminim sakinleşirsen beyler seni anlar."

"Araştırmamı çalmaya çalışıyorlar, nasıl sakin olabilirim?"

Artık Serenity de kapının eşiğine gelmiş ve içerideki bağırış çağırışı izliyordu, "Neler oluyor?"

Sarışın hastabakıcı başını kaldırıp bize baktı. "Boş gevrek kutusunu atmaya kalkınca biraz kızdı."

"Debelenmeyi bırakırsan eminim araştırmanı saklamana izin veririler Thomas," dedim.

İlginçtir, babamın sakinleşmesi için bu kadarcığı yetti. Birden hastabakıcılar onu bıraktı ve sandalyesine çökerek o aptal kutuya sıkıca sarıldı. "Artık iyiyim," diye mırıldandı.

"Bir kutu gevrek için delirmiş meğer," diye homurdandı Virgil.

Serenity ona ters ters baktı. "Çok teşekkür ederiz," dedi hastabakıcılara, adamlar yere saçılmış çöpleri toplarken.

"Önemli değil hanımefendi," dedi bir tanesi ve diğeri babamın omzunu sıvazladı.

"Fazla kafana takma dostum," dedi.

Babam onlar gidene dek bekledi ve sonra koluma yapıştı. "Alice, ne keşfettiğimi görünce inanamayacaksın!" Gözleri birden arkamdaki Virgil ve Serenity'ye ilişti. "Bunlar kim?"

"Arkadaşlarım," dedim.

Bu kadarı yeterli gelmiş gibiydi. Kutuyu işaret ederek, "Şuna bak" dedi, "Bunları biliyor muydunuz?"

...timsahlar dillerini çıkaramazlar?

...bal arılarının gözlerinde polen toplamalarını sağlayan kıllar vardır?

...Güney Carolina'da bir barınakta yaşayan Anjana adlı şempanzenin beyaz kaplan, leopar ve aslan yavrularına annelik ettiğini, bebeklere şişeyle süt içirdiğini ve onlarla oynadığını?

...bir fil olan Koshik'in altı Korece sözcüğü düzgün söyleyebildiğini?

"Elbette altı sözcük söylediği filan yok," dedi babam. "Sadece bakıcılarını taklit ediyor. Bu sabah o embesil Louise nihayet Candy Crush'ta yeni seviyeye yükselince bilgisayarın başından kalktı ve ben de Google'da ilgili bilimsel makaleyi arattım. İlginç olan şeyi filin sosyal nedenlerden dolayı iletişim kurmayı öğrenmiş olması. Diğer fillerden ayırmışlar ve onun da sosyal ilişki kurduğu tek canlılar bakıcılarıymış. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Serenity'ye baktım omzumu silktim. "Hayır, ne?"

"Bir filin insan konuşmalarını taklit edebildiğine dair belgelenmiş kanıtlar varsa, fillerin zihin teorisi hakkında düşündüklerimiz üzerinde bunun etkilerini hayal edebiliyor musun?"

"Teori dediniz de," dedi Virgil.

"Sizin araştırma alanınız nedir?" diye sordu ona babam.

"Virgil... geri getirme alanında çalışıyor," diye uydurdum. "Serenity iletişimle ilgileniyor."

Babamın gözleri parladı. "Hangi araçla?"

"Evet," dedi Serenity.

Babam bir an şaşkınlığa düştü ama sonra devam etti. "Zihin teorisi iki kritik fikir içerir: eşsiz bir varlık olduğunuzun farkındasınızdır, kendi düşünceleriniz, hisleriniz ve niyetleriniz vardır ve bu diğer varlıklar için de geçerlidir ve bunlar karşılıklı iletişim

olmadığı sürece onlar ne düşündüğünüzü bilemez veya tam tersi. Elbette başkalarının davranışlarını tahmin edebilmenin evrimsel faydası, muazzamdır. Örneğin yaralıymış numarası yapabilirsiniz ve diğerleri numara yaptığınızı anlamadıkları sürece size yiyecek getirirler ve size bakarlar ve sizin çalışmanıza gerek kalmaz. İnsanlar bu beceriyle doğmazlar, bunu geliştiririz. Zihin teorisinin var olması için insanların beyindeki ayna nöronları kullanmaları gerektiğini biliyoruz. Ayna nöronların da başkalarını taklit yoluyla anlama halinde harekete geçtiklerini biliyoruz, dil ediniminde mesela. Fil Koshik bunu yapabiliyorsa, ayna nöronların insanlarda temsil ettikleri şeylerin, mesela empati, fillerde de olduğunu göstermez mi bu?"

Onu dinlerken eskiden kim bilir ne kadar inanılmaz akıllı olduğunu düşündüm. Annemin ona âşık olmasını sağlayan şeyin ne olduğunu anladım.

Bu da bana buraya neden geldiğimizi hatırlattı.

Babam bana döndü. "Makalenin yazarlarıyla temas kurmalıyız," dedi. "Alice, bunun araştırmamı nasıl etkileyeceğini düşünebiliyor musun?" Bana doğru uzandı -Virgil'in gerildiğini hissettim- ve beni kucaklayıp havada çevirdi.

Beni annem sandığını biliyorum. Bunun çok tuhaf olduğunu da biliyorum. Ama bazen bambaşka nedenlerden ötürü de olsa babam tarafımdan kucaklanmak güzel bir şey.

Beni yere bıraktı ve itiraf etmem gerekir ki uzun zamandır onu böyle coşkulu görmemiştim.

"Dr. Metcalf," dedi Virgil, "bunun sizin için çok önemli olduğunu biliyorum ama karınızın ortadan kaybolduğu geceye dair birkaç soruyu cevaplamaya zaman ayırırsanız sevinirim."

Babamın çenesi kasıldı. "Neden bahsediyorsun sen? İşte burada."

"O Alice değil," diye cevapladı Virgil. "O kızın Jenna."

Başını iki yana salladı. "Benim kızım küçücük bir çocuk. Bak ne oyun oynadığını bilmiyorum ama—"

"Onu sinirlendirmeyi bırak," diye araya girdi Serenity. "Bu haliyle ondan hiçbir şey alamazsın."

"Benden bir şey almak mı?" diye yükseldi babamın sesi. "Sen de mi buraya araştırmamı çalmak için geldin?" Virgil'e doğru harekete geçti ancak Virgil elimden tutup beni aralarına çekti ki babam beni görebilsin.

"Onun yüzüne bak," diye ısrar etti. "*Ona bak.*"

Babam ancak beş saniye sonra cevap verdi. Size şu kadarını söyleyeyim beş saniye çok uzun bir zamanmış. Öylece dikilmiş aldığı her nefeste burun deliklerinin açılıp kapanmasını, âdemelmasının boğazında yukarı aşağı oynamasını izliyordum.

"Jenna?" diye fısıldadı babam.

Bir saniyeliğine, bana baktığında, annemi görmediğini anladım. Benim kendi düşünceleri ve duyguları ve niyetleri olan eşsiz bir varlık olduğumu. Var olduğumu.

Sonra beni yine bağrına bastı ama bu defa farklıydı, koruyucu ve hayran olmuş ve şefkatli, sanki beni dünyanın geri kalanından koruyan bir kalkan gibi ki ironik olan, bugüne dek hep benim bunu yapmış olmamdı. Elleri sırtımı kanat gibi sardı.

"Dr. Metcalf," dedi Virgil, "karınız—"

Babam beni kol mesafesinde tuttu ve Virgil'in sesinin geldiği yöne doğru baktı. Aramızdaki camdan bağı kırmak için bu kadarı yetmişti. Tekrar bana döndüğünde artık beni görmediği biliyordum. Hatta yüzüme bile bakmıyordu.

Bakışları boynumdan sarkan zincirin ucundaki minik çakıl taşındaydı.

Yavaşça taşı parmaklarıyla kaldırdı. Hafifçe çevirince mika ışıldadı. "Karım," diye tekrarladı.

Yumruğu zinciri sıkıca kavradı ve çekip kopardı. Kolye aramızdaki boşluğa düşerken babam bana öyle bir tokat patlattı ki odanın diğer tarafına uçtum.

"Seni orospu," dedi.

Alice

Bana ait olmayan ama veteriner Owen tarafından bana anlatılmış bir hikâyem var. Birkaç yıl önce araştırmacılar bir fili uyuşturucu iğneyle vurmaya kalkışmışlar. Belirli bir dişiyi hedef seçmiş ve bir araçtan M99 okunu fırlatmışlar. Beklendiği üzere yere düşmüş. Ama sürü dişi filin etrafında sıkı sıkıya toplanarak diğer korucuların onları uzaklaştırmasına imkân vermemiş. Tasma takmak için ona yaklaşamamışlar ve ne olacağını görmek için beklemişler.

Yerdeki dişinin etrafında filler iki sıra halka olmuş. Dış halkada bulunanlar file sırtlarını dönüp araçları izlemeye koyulmuşlar. İç halkadakilerin ne yaptığını ise araştırmacılar göremiyorlarmış, ön sıradakilerin kocaman gövdeleri buna izin vermiyormuş. Hışırtılar, hareketler, dalların kırılma seslerini duyabiliyorlarmış. Sonra birden sürü kalkıp uzaklaşmış. Okla vurulan fil kırık dallar ve büyük bir toprak yığınıyla kapatılmış halde yan yatıyormuş.

Doğumdan sonra kan kokusunu bastırmak için anne yavrusunu toza bular çünkü yırtıcılar için bu çok çekicidir. Ama bu dişi filin üzerinde kan yoktu. Fillerin bir cesedin üstünü örtmelerinin sebebinin ölü kokusunu bastırmak olduğunu duymuştum, ama buna inanmıyorum. Fillerin burunları o kadar hassastır ki artık yaşamayan bir fille okla vurulmuş bir fili karıştırmalarının imkânı yoktur.

Ölen arkadaşlarını ya da yavruları toza bulayan ve üstünü örten filler görmüştüm elbette. Bu çoğunlukla beklenmedik ya da bir şekilde agresif ölümler söz konusu olduğunda görülür. Ölenin illa bir fil olması da gerekmez. Tayland'dan gelen bir araştırmacı,

fil sırtında safari düzenleyen bir şirkete ait bir Asya filinin hikâyesini anlatmıştı. Onu eğiten ve on beş yıldır bakıcılığını yapan adamı öldürmüş. Bu erkek fil artık delirmiş haldeymiş. Azgınlık halindeyken beyin hormonların esiri olur. Ama saldırıdan sonra fil tamamen sakinleşmiş ve geri çekilmiş, sanki yanlış bir şey yaptığını biliyor gibiymiş. Daha da ilginç olan ise dişi fillerin bakıcıyı toprakla ve dallarla örtmesiymiş.

Botswana'dan temelli ayrılmamdan bir hafta önce uzun saatler boyunca çalışıyordum. Kagiso'yu ve ölen yavrusunu gözlemlemiştim; Mmaabo'nun ölümüyle ilgili notlarımı yazıya geçiriyordum. Sıcak bir günde bacaklarımı esnetmek için jipten indim ve son olarak Thomas'la birlikte geldiğimiz baobab ağacının altına uzandım.

Uykum hafif değildir. Fillerin yoğun olarak bulunduğu yerlerde Land Rover'dan inmem. Gözlerimi kapattığımı bile hatırlamıyordum. Ama uyandığımda not defterim ve kalemim her nasılsa yerdeydi ve ağzımla gözlerim toz toprak içindeydi. Saçlarımda yapraklar ve üstümde ağaç dalları vardı.

Uyandığımda üstümü örtmüş filler görünürde yoktu ki bu iyi bir şeydi. Kısmen canlı canlı gömülerek rahatça ölebilirdim. Derin, komadan farksız uykumun açıklaması yoktu.

Beni bulan fillerin öldüğümü düşünmelerini hep ironik bulmuşumdur zira hayat doluydum. Tam olarak konuşacak olursam, on haftalıktım.

Serenity

Bir zamanlar televizyon programıma histerik kuvvetten bahseden bir doktor konuk olmuştu, insanların ölüm kalım anlarında olağanüstü işler yapmaları, mesela sevdikleri birinin üzerine düşen bir otomobili kaldırmaları. Buradaki ortak payda, adrenalini tetikleyen yüksek stresli bir durumdur ve sonucunda kişinin kaslarının başarabileceğinin sınırları aşılır.

O gün yedi konuğum vardı. Angela Cavallo, oğlu Tony'nin üzerinden 1964 model Chevy Impala'yı kaldırmıştı; Lydia Angyiou, Quebec'te donmuş gölde hokey oynayan yedi yaşındaki oğlunu kovalayan bir kutup ayısıyla boğuşmuştu ve DeeDee ve Dominique Proulx, dik bir yokuştan aşağı devrilen bir traktörü büyükbabalarının üzerinden kaldırmış on iki yaşındaki ikizler. "Çılgınca bir şeydi," dedi DeeDee bana, "Daha sonra traktörü yerinden oynatmayı denedik ama bir santim bile kımıldatamadık."

Thomas Metcalf, Jenna'nın yüzüne tokadı indirdiğinde bunu düşündüm. Bir an için seyirci gibi olan biteni izlerken, bir sonraki an Thomas'ı iterek tüm uzamsal ve yerçekimsel kuralları yıkarak ileri atıldım ve Jenna kollarıma düştü. Dönüp bana baktığında en az onu kollarımda bulan ben kadar şaşkındı. "Tuttum seni," dedim ve her anlamda bunu kast ettiğimi fark ettim.

Ben bir anne değilim ama belki de şu an bu kız için olmam gereken şey bu.

Virgil de üstüne düşeni yapıp Thomas'a öyle bir tokat indirdi ki sandalyesine geri düştü. Sesleri duyan bir hemşire ve bir

hastabakıcı odaya daldılar. "Tut onu," dedi hemşire ve Virgil kenara çekilirken hastabakıcı Thomas'ı tuttu. Hemşire önce bize, sonra yere baktı. "İyi misiniz?"

"İyiyiz," dedim, Jenna ile birlikte ayağa kalkarken.

Aslında iyi filan değildim ve Jenna da değildi. Eliyle yüzünü tutuyordu ve ben de kendimi kusacak gibi hissediyordum. Havanın bazen çok ağırlaştığını ya da birdenbire bir ürperti geldiğini hissettiniz mi hiç? İşte bu tamamen sezgiyle ilgilidir. Eskiden çok iyi bir empattıın, ayağımı küvetin suyuna sokup test eder gibi bir odaya girer ve içerideki enerjinin iyi mi kötü mü olduğuna bakardım, odada bir cinayet işlenip işlenmediğini ya da duvarları bir boya katmanı gibi saran bir hüznün olup olmadığını anlardım. Ne olduğunu bilmiyordum ama Thomas Metcalf'ın etrafında çok uğursuz bir şeyler vardı.

Jenna kendini koyuvermemek için direniyordu ama gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. Odanın diğer tarafından Virgil bariz bir öfkeyle duvara yaslanmıştı. Çenesi öyle sıkı sıkıya kasılmıştı ki Thomas Metcalf'a ağzına geleni saydırmamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. Odadan fırtına gibi çıktı.

Jenna'ya baktım. Daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu babasına ve bir bakıma belki de doğruydu bu. "Ne yapmak istiyorsun?" diye mırıldandım.

Hemşire bize bakıyordu. "Sanırım ona sakinleştirici vereceğiz. Daha sonra gelirseniz daha iyi olur."

Ona sormamıştım ama önemli değildi. Belki de hâlâ kendisinden özür dilememiş olan babasından uzaklaşmayı Jenna için kolaylaştırabilirdi bu. Koluna girdim ve onu kendime sıkıca çekip odadan çıkardım. Eşikten geçtiğim an, nefes almam daha kolay oldu.

Koridorda Virgil'den hiç iz yoktu, ya da girişte. Jenna'yı diğer hastaların önünden çekeleyerek götürüyorum, biz geçerken ona bakıyorlar. En azından bakıcılar Jenna'nın ağlamamak için kendini zor tuttuğunu, kızarmış ve şişmiş yanağını görmezden gelme nezaketini gösteriyorlar.

Virgil arabamın önünde volta atıyor. Bizi görünce başını kaldırıp bakıyor. "Buraya hiç gelmemeliydik." Jenna'yı çenesinden tutuyor ve durumunu görebilmek için yüzünü döndürüyor. "Yüzün çok kötü moraracak."

"Harika," dedi. "Büyükanneme bunu açıklamak çok eğlenceli olacak."

"Ona gerçeği söyle," diye tavsiyede bulundum. "Babanın dengesi yerinde değil. Sana vurması seni sevmediği için değildi—"

"Ben bunu zaten gelmeden önce biliyordum," diye patladı Virgil. "Metcalf'ın vahşi olduğunu biliyordum."

Jenna ve ben ona döndük. "Ne?" diye sordu. "Babam vahşi filan değildir benim."

Virgil sadece tek kaşını kaldırdı. *"Öyleydi,"* diye tekrarladı. "Tanıdığım en psikopat adamlardan bazıları aile üyelerini istismar edenlerden çıkmıştır. Başkalarının yanında çok tatlıdırlar; ama yalnız kaldığınızda hayvandırlar. Soruşturma sırasında babanın anneni istismar ettiğine dair emareler vardı. Başka bir çalışan söyledi bunu bize. Babanın içeride seni Alice sandığı açıktı. Bu da demek oluyor ki—"

"Belki de annem kendini korumak için kaçmıştı," dedi Jenna. "Nevvie Ruehl'in ölümüyle hiçbir ilgisi olmayabilir."

Virgil'in cep telefonu çalmaya başladı. Telefonu cevapladı, duyabilmek için iyice öne eğildi. Başını öne doğru salladı ve birkaç adım uzaklaştı.

Jenna başını kaldırdı. "Ama bu hâlâ annemin nereye gittiğini veya neden benim için geri dönmeye çalışmadığını açıklamıyor."

Durup dururken aklıma bir şey geldi: *O, kısılıp kalmış.*

Alice Metcalf'ın ölü olup olmadığını hâlâ bilmiyordum ama dünyaya bağlı bir ruhun davranacağı şekilde davranıyordu, yaşarken sergilediği davranışlardan dolayı yargılanacağından korkan bir hayalet gibi.

Virgil'in yanımıza dönmesiyle Jenna'ya cevap vermekten yırttım. "Annemle babamın mutlu bir evlilikleri vardı," dedi Jenna ona.

"Hayatının aşkına orospu demez insan," dedi Virgil samimiyetle. "Arayan laboratvuardan Tallulah'ydı. Yanak içinden alınan mitokondriyal DNA örneği kanıt torbasındaki saçla uyuşmuş. Annen, Nevvie Ruehl ölmeden önce onun çok yakınında bulunan kızıl kadınmış."

Jenna'nın bu bilgiye üzülmekten ziyade sinirlendiğini görünce şaşırdım. "Bence bir karar versen iyi olur? Kaçık katil annem mi, yoksa babam mı? Çünkü senin teorilerin arasında aptala döndüm."

Virgil Jenna'nın incinmiş gözünü inceliyordu. "Belki de Thomas Alice'i kovalarken Alice ondan kaçmak için barınak sahasına girmiştir. Nevvie de o gece işini yapıyordur. Araya girmiştir ve Thomas tarafından öldürülmüştür. İşlediğin cinayetten ötürü duyduğun suçluluk duygusu, gerçeklikle bağının kopması ve bir akıl hastanesine düşmen için gayet uygun bir gerekçedir..."

"Ya," dedi Jenna alayla. "Sonra da ezilmiş gibi görünsün diye fili Nevvie'nin üstünde ileri geri gezinmeye ikna etmiştir. Malum bunun için eğitim alıyor bu hayvanlar."

"Karanlıktı. Fil cesedin üstüne yanlışlıkla da basmış olabilir—"

"Yirmi otuz kez mi? Otopsi raporunu da okudum. Ayrıca elinizde babamın barınak sahasında olduğuna dair kanıtınız yok."

"Şimdilik," dedi Virgil.

Thomas Metcalf'ın odası başımı döndürmüştü ama bu ikisinin arasında kalmak kafamın patlamasına neden olacaktı adeta. "Nevvie'nin ölmüş olması ne kötü," dedim neşeyle. "Çok iyi bir kaynak olabilirdi."

Jenna Virgil'e doğru bir adım attı. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Önemi var mı? Çünkü ikimiz de biliyoruz ki her hâlükârda bana söyleyeceksin..."

"Bence yaptığın uyduruk soruşturmadan dolayı seni suçlamayalım diye o gece orada olan herkesi suçlamakla fazla meşgulsün."

"Sen de Pandora'nın kutusunu açıp içinde ne olduğunu görmeye cesareti olmayan şımarık bir veletsin."

"Bak ne diyeceğim sana?" diye bağırdı Jenna, "Kovuldun."

"Bak ne diyeceğim sana?" diye bağırdı Virgil, "İstifa ediyorum."

"Güzel."

"İyi."

Jenna arkasını döndü ve koşmaya başladı.

"Ne yapayım yani?" diye sordu bana. "Annesini bulacağımı söyledim. Göreceği sonuçlardan hoşlanacağını söylemedim. Tanrım, bu çocuk beni deli ediyor."

"Biliyorum."

"Annesi büyük ihtimalle bundan kaçmıştır zaten." Yüzünü buruşturdu. "Aslında böyle demek istemedim. Jenna haklı. On sene önce içgüdülerime güvenseydim, asla bu noktada olmazdık."

"Asıl soru, Alice Metcalf burada olur muydu?"

İkimiz de bir an için bunu düşündük. Sonra bana baktı. "Birimizin onun peşinden gitmesi gerek. Birimiz derken, seni kastediyorum."

Çantamdan anahtarlarımı çıkardım ve arabanın kapısını açtım. "Eskiden ruhlardan aldığım bilgileri süzgeçten geçirirdim. Müşterime acı vereceğini ya da onu üzeceğini düşündüğüm zaman mesajı dikkate almazdım. Sanki hiç duymamışım gibi yapardım. Ama sonunda bana gelen bilgiyi yargılamanın benim işim olmadığını fark ettim. Benim işim onu aktarmaktı sadece."

Virgil gözlerini kıstı. "Bana katılıyor musun anlamadım."

Arabaya bindim, motoru çalıştırdım, camı indirdim. "Demek istediğim, vantrolog olmana gerek yok. Sen kuklasın."

"Sen sadece bunu benim yüzüme söyleyebilmek istiyorsun."

“Biraz,” diye itiraf ettim. “Ben sadece sana bu işe bir yön vermeye çalışmaktan vazgeçmeni söylüyorum. Sadece ne yöne gittiğini takip et.”

Virgil elini gözlerine siper ederek Jenna’nın gittiği yöne baktı. “Alice’in kendi hayatını kurtarmak için kaçan bir kurban mı olduğunu, yoksa başka birinin hayatını söndüren bir katil mi olduğunu bilmiyorum. Ama barınağa çağrıldığımız gece Thomas, Alice’in araştırmasını çaldığından şikâyet ediyordu. Az çok bugün gördüğümüz haldeydi.”

“Sence bu yüzden mi onu öldürmeye çalıştı?”

“Hayır,” dedi Virgil, “Bence kadının başka biriyle ilişkisi olduğu için.”

Alice

Fillerden daha iyi anne görmedim.

Sanırım insanların hamileliği de iki yıl sürseydi, bizim daha iyi anneler olabilmemiz için bu yeterdi. Bebek bir fil asla yanlış yapamaz. Yaramazlık edebilir, annesinin ağzından yiyecek çalabilir, çok yavaş yürüyebilir ya da çamura saplanabilir ve her şeye rağmen annesinin sabrı inanılmazdır. Yavruları bir filin hayatındaki en değerli şeydir.

Yavruların korunması tüm sürünün sorumluluğudur. Bebekleri ortalarına alarak yürürler. Araçlarımızdan birinin yanından geçecek olsalar, yavrular en uzağımızdadır, anneleri önlerine kalkan olur. Annenin altı ile on iki yaşında bir kızı varsa, çoğunlukla yavruyu aralarında sandviç yaparlar. Sıklıkla bu kardeş araca doğru yaklaşır, başını sallayarak bizi tehdit eder, sanki *"Sakın ha, o benim küçük kardeşim."* der gibidir. Gün ilerleyip de uyku zamanı gelince, yavrular annelerinin devasa gövdelerinin gölgesinde uyurlar çünkü güneş yanıklarına karşı daha savunmasızdırlar.

Fil sürülerinde yavruların büyütülmesi işine *herkese annelik etmek* denir, yani bütün dişi filler bir yavrunun annesidir. Diğer her şey gibi, kız kardeşlerinizin ve teyzelerinizin size ebeveynlik konusunda yardım etmelerine izin vermenin biyolojik bir sebebi vardır: Günde 150 kilo yemek yemeniz gerektiğinde ve keşfetmeyi seven bir yavrunuz varsa, onun peşinden koşup bir yandan da ona lazım olan sütü yapacak besini alamazsınız. Herkese annelik etme uygulaması aynı zamanda genç annelerin bir yavruya

nasıl bakılacağını, onun nasıl korunacağını, bebeğe ihtiyacı olan öğrenme zamanını ve alanını onu tehlikeye atmadan nasıl verileceğini öğrenmelerini sağlar.

Yani teorik olarak bir filin birçok annesi olduğunu söyleyebilirsiniz. Ama yine de yavruyla annesi arasında özel ve ihlal edilemez bir bağ vardır.

Vahşi doğada iki yaşından küçük bir yavru annesiz hayatta kalamaz.

Vahşi doğada bir annenin görevi, kızına anne olabilmek için bilmesi gerekenleri öğretmektir.

Vahşi doğada bir anneyle kızı, ikisinden biri ölene dek ayrılmazlar.

Jenna

Eyalet otoyolunun kenarında yürürken arkamdan gelen bir aracın çakıl taşlarını gıcırdatmasını duydum. Bu Serenity'ydi elbette. Yanımda durdu ve yolcu kapısını açtı. "En azından seni evine bırakayım," dedi.

Arabanın içine baktım. İyi haber içinde Virgil yoktu. Ama bu Virgil'in sadece işini yaptığına beni ikna etmeye çalışan Serenity'ye katılmadığım anlamına gelmiyordu. Daha da kötüsü, Virgil haklı olabilirdi.

"Ben yürümeyi severim," dedim.

Birden arkada ışıklar yandı ve bir polis arabası Serenity'nin arkasında durdu.

"Harika," dedi ve iç geçirdi. Sonra bana döndü: "Binsene şu lanet arabaya Jenna."

Polis sivilceleri hâlâ geçmemiş gencecik bir adamdı. "Hanımefendi," dedi. "Bir sorun mu var?"

"Evet," dedim, aynı anda Serenity, "Hayır" dedi.

"İyiyiz," diye ekledim.

Serenity dişlerini gıcırdattı, "Tatlım arabaya bin."

Polis kaşlarını çattı, "Anlamadım?"

Yüksek sesle iç geçirerek VW'e bindim. "Sağ olun," dedi Serenity ve sol sinyalini verip saatte 10 km ile yola düştü.

"Bu hızla yürüsem daha çabuk varırdım eve," diye homurdandım.

Arabasındaki çer çöpü elimle dürtüklüyordum; saç tokaları, sakız kâğıtları, Dunkin' Donuts fişleri. Jo-Ann kumaşlarına ait bir indirim ilanı ki el becerilerinin hiç de iyi olmadığını ben bile biliyordum. Yarısı yenmiş bir tahıllı çikolata. On altı sent ve bir dolar.

Dalgın dalgın bir doları elime aldım ve fil şeklinde katlamaya başladım.

Ben kâğıdı katlayıp bükerken Serenity bana bakıyordu. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Annem öğretti."

"O kadar küçük yaşta nasıl öğrendin bunu?"

"Yokluğunda öğretti." Ona baktım, "Seni tamamen hayal kırıklığına uğratmış bir insandan neler öğrenebileceğini bilsen çok şaşırırdın."

"Gözün nasıl oldu?" diye sordu Serenity ve neredeyse kahkahayı basacaktım. Harika bir geçiş olmuştu bu.

"Acıyor." Fili katlamayı bitirip radyo kontrol düğmelerinin bulunduğu çıkıntının üstüne bıraktım. Sonra koltuğuma gömüldüm ve ayaklarımı ön panele dayadım. Serenity'nin canavar gibi görünen tüylü bir direksiyon kılıfı vardı ve dikiz aynasından bir haç sarkıyordu. İnanç yelpazesinin iki ayrı ucundaymış gibi duruyorlardı ve bunun üzerine düşünmeye başladım: Bir insan ilk bakışta birbirini çürütecekmiş gibi görünen iki düşünceye birden tutkuyla bağlı olabilir miydi?

On sene önce olanlar için hem annem hem de babam suçlanabilir miydi?

Annem beni ardında bırakmış olsa da hâlâ beni seviyor olabilir miydi?

Serenity'ye baktım, pespembe saçlarına ve onu tıpkı bir sosis gibi gösteren aşırı sıkı leopar desenli montuna. Bir Nicki Minaj şarkısı söylüyordu ve tüm sözler yanlıştı ve radyo açık bile değildi. Böyle birisiyle dalga geçmek kolaydır ama kendi gibi olabildiği için onu seviyordum; benim önümde küfür ettiğinde, yürüyen

merdivendeki insanlar onun makyaj stiline tuhaf tuhaf baktıklarında (bana sorarsanız geyşa-palyaço karışımı bir şeydi), en önemlisi kariyerine mal olan çok büyük bir hata yaptığında bile. Çok mutlu olmayabilirdi ama en azından varlığından ötürü mutluydu. Kendi hakkımda söyleyebileceğimden daha fazlasıydı bu. "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedim.

"Elbette şekerim."

"Hayatın anlamı nedir?"

"Ne diyorsun sen kızım? Bu bir soru değil. Bu bir felsefe. Soru dediğin şöyle olur. *Hey, Serenity, McDonald's'a uğrayalım mı?*"

Yakasını bu kadar kolay sıyırmasına izin vermeyecektim. Yani devamlı ruhlarla konuşan birisi öyle havadan sudan sohbetler yapamazdı. "Hiç sormadın mı?"

İç geçirdi. "Desmond ile Lucinda, ruh rehberlerim, evrenin bizden iki şey istediğini söylemişlerdi: Kendine ya da başkasına kasten zarar verme ve mutlu ol. İnsanların bunu olması gerekenden daha karmaşık hale getirdiğini söylemişlerdi bana. Beni oyalayıp kandırdıklarından emindim. Yani bundan daha fazlası olması gerekiyordu. Ama varsa da, sanırım henüz bunu bilmemeliydim."

"Ya benim hayatımın anlamı, *onunkine* ne olduğunu bulmaksa?" diye sordum. "Ya beni mutlu edecek tek şey buysa?"

"Mutlu edeceğinden emin misin?"

Cevap vermek istemediğim için radyoyu açtım. Zaten şehrin dışına varmıştık ve Serenity beni bisikletimi bağladığım yerde bıraktı. "Yemeğe ne dersin Jenna? Çok güzel Çin yemeği sipariş ederim."

"Sağ ol ama teşekkürler," dedim, "Büyükannem bekler."

Eve gitmediğimi görmesin diye onun uzaklaşmasını bekledim.

Barınağa ulaşmam yarım saatimi aldı, mor mantarların olduğu yere varmaksa yirmi dakikamı daha. Uzun çimenlerin üzerine yatıp üstümdeki dalların arasında şarkı söyleyen rüzgârı dinlerken elmacık kemiğim hâlâ acıyordu. Gündüzle geceyi birbirine bağlayan saatti bu.

Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyorum çünkü bir süreliğine uyuyakaldım. Uyandığımda hava kararmıştı ve bisikletimin lambası yoktu ve akşam yemeğini kaçırdığım için ceza alacaktım. Ama buna değmişti çünkü rüyamda annemi görmüştüm.

Rüyamda çok küçüktüm, kreşe gidiyordum. Annem gitmem konusunda ısrar etmişti çünkü üç yaşındaki bir çocuğun yetişkin hayvan bakıcıları ve bir fil sürüsüyle sosyalleşmesi normal değildi. Sınıf arkadaşlarım Maura ile tanışmak için barınağa geziye gelmişlerdi; sonrasında diğer çocuklar tuhaf şekilli hayvanlar çizmişlerdi ve biyolojik olarak ne kadar yanlış olsalar da öğretmenler hepsine bayılmıştı: *"Ne kadar da gri! İki hortumu olması ne kadar da yaratıcı! Aferin!"* Benim fil çizimlerim ise sadece doğru olmakla kalmayıp, aynı zamanda ayrıntılıydı, Maura'nın kulağındaki kertiği tıpkı annemin fil çizimlerindeki gibi yapıyordum; sınıftaki diğer tüm çocuklar görmezden gelirken, ben kuyruğunun ucundaki tüyleri yapıyordum. Her ayağında tam kaç tane tırnağı olduğunu biliyordum (arkada üç, önde dört). Öğretmenlerim Miss Kate ve Miss Harriet, benim adeta minik bir Audubon olduğumu söylüyordu ama o sırada bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Bunların haricinde onlar için çok tuhaftım: televizyon izlemiyordum, bu yüzden de Wiggles'ın kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Disney prenseslerini birbirinden ayırt edemiyordum. Öğretmenlerim çoğunlukla yetiştiriliş tarzımdan kaynaklanan tuhaflıklarımı görmezden geliyorlardı, sonuçta anaokuluydu burası. Ama bir gün elimize parlak beyaz kâğıtlar vermişler ve ailemizin resmini çizmemizi istemişlerdi. Sonra buna makarnadan bir çerçeve yapacak, yaldızlı boyayla boyayacak ve hediye olarak hazırlayacaktık.

Diğer çocuklar hemen çizmeye başladı. Her türlü aile vardı: Logan annesiyle yalnız yaşıyordu. Yasmina'nın iki babası vardı. Sly'ın bir bebek kardeşi, iki de ağabeyi vardı ama onların annesi başka birisiydi. Çeşitli kardeş permutasyonları vardı ama ailede ekstra birileri varsa, bunların çocuklar olduğu çok açıktı.

Ben ise kendimi beş ebeveynle çizmiştim.

Babam vardı, gözlüklü. Annem ve kızıl atkuyruğu. Gideon ve Grace ve Nevvie, hepsi de barınağın üniforması olan haki şort ve kırmızı yakalı tişört giyiyordu.

Miss Kate yanıma oturdu. "Kim bu insanlar Jenna? Büyükannenle büyükbaban mı?"

"Hayır," dedim. "Bu annem ve bu da babam."

Bunun sonucunda annem beni almaya geldiğinde bir kenara çekilmişti. "Dr. Metcalf," dedi Miss Harriet, "Jenna yakın aile bireylerini ayırt etmekte zorlanıyor."

Anneme resmimi gösterdi. "Bence gayet doğru görünüyor," dedi annem, "Beş yetişkin de Jenna'ya bakıyor."

"Sorun bu değil," dedi Miss Harriet.

Sonra karman çorman el yazımı ve bu insanları etiketleme yönündeki felaket çabalarımı gösterdi. Annem elimi tutmuştu ve babam da diğer elimi. Ama babam çizdiğim gözlüklü adam değildi. O bir köşede, neredeyse sayfanın dışına atılmıştı.

Mutlu minik aile birimim üç yaşında bir çocuğun kimsenin beklemediği ölçüde derinlikli gözlemlerini yansıtıyordu.

Annemi bulacağım, Virgil'den önce. Belki onu tutuklanmaktan kurtarabilirdim; belki de uyarabilirdim. Belki bu defa ikimiz birlikte kaçardık. Evet, geçinmek için gizemleri çözen bir özel dedektife kafa tutuyordum. Ama onun bilmediği bir şey biliyordum.

Ağacın altında yatarken gördüğüm rüya, en başından beri bildiğimi tahmin ettiğim bir şeyi açığa çıkarmıştı. O kolyeyi anneme kimin verdiğini biliyordum. Annemle babamın o zaman neden kavga ettiklerini biliyordum. Bunca yıl boyunca kimin için keşke babam olsaydı dediğimi biliyordum.

Şimdi yalnızca Gideon'u yeniden bulmalıydım.

II. KISIM

Çocuklar, bir annenin yaşamının çapalarıdır.

—Sophocles, *Phaedra*, 612. bölüm

Alice

Vahşi dünyada bir filin hamile olduğunu doğumuna yakın bir zaman dek anlayamayız. Meme bezleri yirmi bir aylıkken şişmeye başlar ama bunun öncesinde kan testi yapmadan veya belirli bir dişi filin bir erkek fille iki sene öncesinde çiftleştiğine tanık olmadan olası bir doğumu tahmin etmek çok zordur.

Kagiso on beş yaşındaydı ve bir yavrusu olacağını ancak yakın zamanlarda fark etmiştik. Her gün iş arkadaşlarım onu bulmaya ve doğurup doğurmadığını görmeye çalışırdı. Onlar için bu güzel bir araştırma sahasıydı. Benim içinse yataktan kalkabilmek için iyi bir nedendi.

Hamile olduğumu henüz bilmiyordum. Tek bildiğim, her zamankinden daha yorgun olduğumdu. Önceden bana enerji veren araştırmalar şimdi sıkıcı geliyordu. Sahada ilginç bir şey görecek olduğumda, aklımdan geçen ilk düşünce *Thomas olsa bu konuda ne düşünürdü* oluyordu.

Kendi kendime ona olan ilgimin sebebinin araştırmamla dalga geçmeyen tek meslektaşım olmasından kaynaklandığını söylüyordum. Thomas gittiğinde ardında bir yaz aşkı duygusu kalmıştı, hayatımın geri kalanı boyunca çıkarıp bakabileceğim bir hatıra, tıpkı bir deniz tatili sonrasında saklanan bir deniz kabuğu ya da ilk Broadway müzikalimin bileti gibi. Bu tek gecelik ilişkinin narin çerçevesinin tam teşekküllü bir ilişkiyi kaldırıp kaldıramayacağını görmek istesem de, hiç pratik bir şey değildi. O başka bir kıtada yaşıyordu; ikimizin de kendi araştırmalarımız vardı.

Ama Thomas'ın da giderken belirttiği üzere, birimiz filleri araştırırken diğerimiz penguenleri araştırmıyorduk. Ayrıca esaret altında geçen hayatlarının yarattığı travmalara bağlı olarak fil barınaklarında vahşi hayata nazaran daha fazla ölüm ve üzüntü ritüeli vardı. Araştırmama devam etme fırsatı sadece Tuli Bloğu ile kısıtlı değildi.

Thomas New Hampshire'a döndükten sonra akademik makalelerin gizli diliyle iletişim kurduk. Ona Mmaabo'nun sürüsü hakkına detaylı bilgiler gönderdim. Ölümünün üstünden bir ay geçmiş olmasına rağmen hâlâ kemiklerini ziyarete geliyorlardı. O da bana fillerinden birinin ölümünü, arkadaşlarından üçünün onun yığılıp kaldığı yerde saatlerce beklemesini anlattı. Aslında ona *bu senin ilgini çekebilir* yazarken kastettiğim şey, *seni özledim*di. Onun bana *geçen gün aklıma sen geldin* derken kastettiği ise *her zaman aklımdasın*dı.

Sanki benim yapıldığım kumaşta bir yırtık vardı ve o da bunu yamamak için uygun olan tek renkti.

Bir sabah Kagiso'yu izlerken sürüden ayrılmış olduğunu fark ettim. Etrafı araştırmaya başladım ve onu yaklaşık bir kilometre uzakta buldum. Dürbünümle ayağındaki minik biçimi fark ettim ve daha iyi görebileceğim bir noktaya doğru koştum.

Vahşi hayatta doğum yapan çoğu filin aksine Kagiso tek başınaydı. Sürüsü orada değildi, bağırıp çağırarak ve ona dokunarak kutlama yapmıyorlardı. Tüm büyük teyzelerin yeni doğmuş bebeğin yanaklarını sıkmak için başına üşüşmesi gibi bir durumdu. Kagiso da kutlama yapmıyordu. Hareketsiz yavruyu ayağıyla itiyor, ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Hortumunu aşağı uzattı ve bebeğin hortumuna doladı ama sonra yavrunun hortumu cansızca düşüverdi.

Daha önce de yavrunun güçsüz ve titrek olduğu doğumlar görmüştüm, ayağa kalkmasının ve annesinin yanında sendeleyerek yürümesinin yarım saatten uzun sürdüğü. Gözlerimi kıstım, yavrunun göğsünde herhangi bir yükselip alçalma var mı diye görmeye çalıştım. Ama aslına benim tek incelemem gereken Kagiso'nun kafası,

ağzının kenarları ve düşmüş kulaklarıydı. Her bakımdan süngüsü düşmüş görünüyordu. Ben bilmesem de, o biliyordu.

Birden aklıma Lorato geldi, tepeden aşağı koşarak yetişkin oğlunu koruma çalışmıştı.

Eğer bir anneyseniz, bakacak birisi olmalı.

O kişi sizden alınacak olursa, ister yeni doğmuş bir yavru olsun ister kendi çocukları olabilecek kadar büyük bir yetişkin, kendinize hâlâ anne diyebilir misiniz?

Kagiso'ya bakarken sadece yavrusunu kaybetmediğini fark ettim. Kendini de kaybetmişti. Hayatımı kazanmak için fillerin üzüntülerini araştırıyor olmama ve vahşi hayatta daha önce çok sayıda ölüm görmüş olmama ve bir araştırmacının yapması gerektiği gibi hepsini duygularımı karıştırmadan kaydetmiş olmama rağmen, şimdi dayanamayıp ağlamaya başlamıştım.

Doğa çok acımasızdı. Biz araştırmacıların hiçbir şeye müdahale etmemesi gerekir çünkü hayvanlar âlemi bizim müdahalemiz olmadan işler. Ama yine de Kagiso'yu aylar öncesinden izleseydik farklı olur muydu diye merak ettim, bebeği olacağını önceden bilmemizin olasılık dışı olduğunu bilsem de.

Diğer yandan benim hiçbir mazeretim yoktu.

Kargo şortlarım üzerime olmaz olana ve belini çengelli iğneyle tutturana dek adet görmediğimi fark etmemiştim. Kagiso'nun yavrusunun ölümünden sonra, onun üzüntüsünü kayda geçirirken beş gün harcadıktan sonra, rezervasyondan çıkıp Polokwane'ye gittim ve bir gebelik testi aldım. Bir peri-peri tavuğu restoranının tuvaletinde oturup minik pembe çizgiye bakarak ağladım.

Kampa döndüğümde kendimi toparlamıştım. Grant'la konuştum ve üç hafta izin istedim. Sonra Thomas'a bir sesli mesaj bırakıp, New England Fil Barınağı'nı ziyaret etmem için yaptığı daveti kabul ettim. Thomas'ın bana dönmesi yirmi dakika sürmedi. Bin tane sorusu vardı: Barınakta yatmayı sorun eder miyim? Ne kadar kalacağım? Beni Logan Havaalanı'ndan alabilir mi? Ona

istediği tüm bilgiyi verdim ve çok önemli bir detayı kendime sakladım. Yani hamile olduğumu.

Bu bilgiyi ondan saklamakta haklı mıydım? Hayır. Bunu ister anaerkil toplulukların içinden çıkmamama, ister korkaklığa bağlayın: Sadece bu çocuğun kısmi sahipliğinde hak iddia etmesine izin vermeden önce Thomas'a dikkatle, yakından bakmak istemiştim. O aşamada bebeği doğurup doğurmayacağımı bile bilmiyordum. Doğurursam da onu Afrika'da kendim büyütecektim. Baobab ağacının altındaki o bir gecenin Thomas'ın bir oy hakkı kazanmasına yeteceğini düşünmüyordum.

Boston'da uçaktan indim, yorgun ve yıpranmıştım, pasaport kontrolünde sırada bekledim, bavulumu aldım. Kapılar açılıp da gelen yolcu salonuna geçer geçmez hemen Thomas'ı gördüm. Parmaklıkların ardında, iki siyah takım elbiseli şoförün arasında sandviç olmuştu. Köklerinden sökülmüş bitkilerden oluşan bir buket, elinde baş aşağı duruyordu.

Tekerlekli bavulumu sürükledim. "Havaalanında karşıladığın her kıza ölü çiçekler mi getirirsin?" diye sordum.

Bitkiyi sallayınca yere biraz toprak döküldü. "Baobab ağacına en yakın bulabildiğim şey buydu," dedi Thomas. "Çiçekçinin pek faydası olmayınca, ben de bir şeyler uydurdum."

Bunu onun da kaldığımız yerden devam edebilmeyi, yaşadığımızın basit bir flörtten fazlası olduğunu umut ettiğine dair bir işaret olarak algılamamak için kendimi çok kastım. İçimde filizlenen umuda rağmen, aptala yatmakta kararlıydım. "Neden bana baobab getirmek isteyesin ki?"

"Çünkü fili arabaya sığdıramazdım," dedi Thomas ve bana gülümsedi.

Doktorlar bunun tıbbi olarak imkânsız olduğunu söyleyeceklerdir, gebelikte henüz çok erken bir safha olduğunu. Ama o anda bebeğimizin çırpınışlarını hissettim, sanki hayata gelmek için tek ihtiyaç duyduğu şey aramızdaki elektrikmiş gibi.

♠

Uzun New Hampshire yolunda araştırmam hakkında konuştuk: Mmaabo'nun sürüsünün onun ölümünden sonra nasıl olduğunu; Kagiso'nun ölen yavrusunun ardından yas tutmasının ne kadar yürek paralayıcı olduğunu. Thomas bana büyük bir heyecanla barınağa gelecek yedinci hayvanın gelişi sırasında orada olacağımı anlatıyordu, Maura adında bir Afrika fili.

O baobab ağacında aramızda geçenlerden bahsetmedik.

Ayrıca olmadık zamanlarda kendimi Thomas'ı özlerken buluyordum. Mesela dışkıdan bir topu futbol yıldızları gibi kovalayan iki erkek fil görüp bunu takdir edecek biriyle paylaşmak istediğimde ya da bazen parmaklarının yara izi bırakmış gibi dokunuşlarını tenimde hissederek uyandığımda.

Aslına bakılırsa, getirdiği çiçekler dışında Thomas meslektaşlık ilişkimiz dışında hiçbir konuya değinmemişti. Öyle ki aramızdaki o geceyi hayal mi ettim diye düşünmeye başlamıştım; yoksa bu bebek benim hayal gücümün bir ürünü müydü?

Barınağa vardığımızda akşam olmuştu ve gözlerim kapanıyordu. Thomas elektronik bir kapıyı ve sonra bir ikincisini açarken arabada oturuyordum. "Filler ne kadar güçlü olduklarını bize göstermekte gerçekten çok iyiler. Diktiğimiz çitlerin yarısını bir fil gelip sırf ne kadar güçlü olduğunu bize göstermek için yıkıyor." Dönüp bana baktı. "Barınağı ilk açtığımızda telefonlar susmuyordu... Komşular sürekli arka bahçelerinde bir fil olduğunu haber vermek için bizi arıyorlardı."

"Dışarı kaçtıklarında ne oluyor?"

"Tutup geri getiriyoruz," dedi Thomas, "Burada yaşamalarının özünde zaten kaçtıkları için hayvanat bahçesindeki ya da sirkteki gibi dayak yememeleri ya da incinmemeleri prensibi yatıyor. Hepsi birer bebek gibiler. Bir bebek seni kızdırıyor diye onu sevmezlik etmezsin."

Bebek lafı geçince kollarımı karnımda kavuşturdum. "Hiç böyle bir şey düşünüyor musun?" diye sordum. "Aile kurmak yani?"

"Benim ailem var zaten," dedi Thomas, "Nevvie, Gideon ve Grace. Yarın hepsiyle tanışacaksın."

O an göğsümden bir mızrakla vurulmuşum gibi hissettim. Thomas'a evli olup olmadığını sormuş muydum? Nasıl bu kadar aptal olabilirdim?

"Onlar olmadan burayı idare edemezdim," diye devam etti Thomas, yolcu koltuğundan yaşanan içsel yıkımdan hiç haberi olmadan. "Nevvie yirmi yıl boyunca güneyde bir sirkte fil eğitmeni olarak çalışmış. Gideon da onun çırağıymış. Grace de onun karısı."

Yavaş yavaş ilişkileri çözmeye başlamıştım. Ve bu üç kişinin hiçbirinin onun eşi ya da çocuğu olmadığı gerçeğini.

"Çocukları var mı?"

"Hayır, Tanrı'ya şükür," dedi Thomas. "Sigorta bedelleri zaten yeterince yüksek; buralarda bir çocuğun dolaşması sorumluluğunu hayal bile edemiyorum."

Elbette bu doğru cevaptı. Bir çocuğu vahşi doğada yetiştirmek kadar bir fil barınağında yetiştirmek de çılgınca olurdu. Tanımı itibariyle Thomas'ın bakımını üstlendiği hayvanlar "problemli" fillerdi, bakıcılarını öldürmüş ya da hayvanat bahçesinin veya sirkin onlardan kurtulmak istemesine neden olacak şekilde tuhaf davranan hayvanlar. Ama verdiği cevap bende girdiğinden haberdar bile olmayan bir sınavdan kaldığı duygusu uyandırdı.

Etrafı göremeyeceğim kadar karanlıktı ama yüksek bir çitin yanından geçerken arabanın camını açtım ki o tanıdık tozlu, çimenli fil kokusunu duyabileyim. Uzaklardan gök gürültüsünü andıran alçak bir bağırma duydum. "Bu Syrah olmalı," dedi Thomas. "Karşılama komitesi."

Evin önünde durdu ve bavullarımı indirdi. Evi küçüktü; bir salon, bir mutfak, bir yatak odası, ufacık bir ofis. Misafir odası yoktu ama Thomas yıpranmış bavulumu yatak odasına da koymadı. Evinin ortasında ne yapacağını bilemez halde dikildi ve gözlüklerini yukarı kaldırdı. "Evim güzel evim," dedi.

Birden ne işim var benim burada diye düşündüm. Thomas Metcalf'ı hiç tanımıyordum. Bir psikopat da olabilirdi. Seri katil de olabilirdi.

Birçok şey olabilirdi ama bu çocuğun da babasıydı.

"Evet," dedim rahatsızlık içinde. "Uzun bir gündü. Bir duş alsam sakıncası var mı?"

Thomas'ın banyosu inanılmaz derecede düzenliydi. Diş fırçası çekmecede duruyordu, diş macununa paralel vaziyette. Ecza dolabındaki ilaç şişeleri alfabetik sıraya dizilmişti. Küçük oda buharla dolana dek duşu akıttım, aynada bir hayalete dönüşene dek, geleceği görmeye çalıştım. Kaynar suyun altında duş aldım, derim pespembe oldu. Bu ziyareti kısa kesmenin bir yolunu düşünmeye çalışıyordum çünkü buraya gelmem açık bir yanlıştı. Ne düşünüyordum bilmiyordum: Thomas'ın sekiz bin mil uzakta beni beklediğini mi? Bıraktığımız yerden devam edebilmemiz için dünyanın öbür ucundan gelmemi istediğini mi? Vücudumdaki hormonların beni hayallere sürüklediği açıktı.

Havluya sarınıp, saçlarım geriye taranmış ve ayaklarım yerde ıslak izler bırakarak dışarı çıktığımda, Thomas kanepeye çarşaf seriyordu. Afrika'da yaşananların bir başlangıç değil de koca bir hata olduğuna dair daha açık bir kanıta ihtiyacım varsa, gözlerimin önündeydi. "Ya," dedim, içimde bir şeyler kırılırken. "Teşekkürler."

"Ben burada yatarım," dedi, gözlerini kaçırarak. "Sen yatağı alabilirsin."

Yüzüme ateş bastığını hissettim, "İstediğin buysa."

Bunu anlamanız gerek; Afrika'nın bir romantizmi var. Bir gün batımını görüp Tanrı'nın eline şahit olduğunuza inanabilirsiniz. Bir dişi aslanın yavaş yavaş ilerlemesini izlersiniz ve nefes almayı unutursunuz. Su içmek için eğilmiş bir zürafanın yarattığı manzaraya hayranlıkla bakakalırsınız. Afrika'da kuşların kanatları mavinin başka hiçbir yerde göremeyeceğiniz tonları bezenmiştir. Afrika'da günün ortasında sıcaktan gökyüzüne yükselen ısı

dalgalarını görürsünüz. Afrika'dayken kendinizi dünyanın kucağında hissedersiniz. Böyle bir ortamı göz önünde bulundurduğunuzda, hatırladıklarınızın tozpembe olması çok şaşırtıcı değildir.

"Misafir olan sensin," dedi Thomas kibarca, "Sen ne istersen o olur."

Ben ne istiyordum?

Yatmayı tercih edip kanepede tek başıma uyuyabilirdim. Ya da Thomas'a bebekten bahsedebilirdim. Bunun yerine ona doğru yürüdüm ve üstümdeki havluyu yere bıraktım.

Bir an için Thomas öylece bakakaldı. Bir parmağını uzattı ve boynumdan omzuma doğru kıvrım boyunca indirdi.

Bir zamanlar üniversitedeyken Porto Riko'da gece vakti yakamozlu bir körfezde yüzmeye gitmiştim. Kollarımı ve bacaklarımı her oynatışımda suyun yüzeyine yıldız yağdırıyormuşum gibi parıltılar oluşuyordu. Thomas bana dokunduğunda kendimi işte böyle hissetmiştim, sanki ışık yutmuştum. Mobilyalara ve duvarlara dayandık; kanepeye kadar gidemedik bile. Sonrasında kaba ahşap zeminde onun kollarında yatıyordum. "Bana karşılama komitesinin *Syrah* olduğunu söylemiştin."

Bir kahkaha attı. "İstiyorsan gidip onu getireyim."

"Yok, böyle iyiyim."

"Kendini hafife alma. Sen muhteşemsin."

Kollarının arasında ona döndüm. "Bunu yapmak istediğini sanmıyordum."

"Ben de *senin* bunu yapmak istediğini sanmıyordum," dedi Thomas. "Daha önce yaşananların yeniden yaşanacağına dair varsayımda bulunmak istemiyordum." Elini saçlarıma doladı. "Sen ne düşünüyorsun peki?"

Aklımdan geçen şuydu: Goriller suçu başkasına atmak için sizi yanıltırlar. Şempanzeler adamı kandırır. Maymunlar böyle bir durum söz konusu olmasa da bir ağacın tepesine tüneyip, tehlike

varmış gibi davranırlar. Ama filler bunları yapmaz. Bir fil asla olduğundan farklı görünmeye çalışmaz.

Ben de şöyle dedim: "Sadece bunu hiç yatakta yapabilecek miyiz diye merak ediyordum."

Beyaz bir yalan. Bir tane fazla olsa ne çıkar?

Güney Afrika'da toprak kuraklıktan çatlamıştır, vadiler güneşin altında kavrulur. Oysa bu barınak cennetten bir bahçeydi; yumuşak tepeler ve sulak araziler, çiçek açan ağaçlar. Tabii bir de filler.

Beş Asya fili, bir Afrika fili vardı ve bir Afrika fili de yoldaydı. Vahşi doğanın aksine, burada sosyal ağlar genetik bağlara dayanmıyordu. Sürüler iki üç fille sınırlıydı, onlar da arazinin içinde kafalarına göre dolanıyorlardı. Thomas bana birbirleriyle geçinemeyen fillerin olduğunu söylemişti; bazıları kendi başlarına takılmayı tercih ediyorlarmış; kimileri de seçtikleri eşten iki metre uzağa gitmezmiş.

Barınağın felsefesinin bizim oralarınkine bu kadar benzemesi beni şaşırtmıştı. Biz de kötü yaralanmış bir file yardım etmeyi çok istesek de doğanın düzenini bozmamak adına bunu yapmayız. Bizim odağımız fillerdi ve onları doğal halleriyle gözleme şansını bulduğumuz için kendimizi şanslı kabul ediyorduk. Aynı şekilde, Thomas ve çalışanları da emekli fillerine mümkün olduğunca özgürlük bahşetmeye uğraş veriyorlardı. Bu halde vahşi doğaya bırakılamazlardı ama ona en yakın seçenek buydu. Buradaki filler hayatlarının çoğunu bağlı, esaret altında, belirli davranışları öğrenmeye zorlanarak geçirmişlerdi. Thomas serbest temasa inanıyordu -o ve çalışanları gerekli olduğunda fillerin alanına girip onları besliyor ve tıbbi bakımlarını yapıyorlardı- ama davranış değişikliği yalnızca ödüllendirme ve pozitif destekle yapılıyordu.

Thomas bir ATV ile bana araziyi gezdirdi. Onun arkasına yerleşip kollarımı beline dolayarak başımı sıcak sırtına yasladım. Kapılar araçların geçebileceği kadar geniş ama fillerin geçemeyeceği kadar dardı. Asya ve Afrika fillerinin sahaları ayrıydı ve her birinin kendi ahırı vardı, şimdilik Afrika filleri tarafında bir tek Hester kalıyordu. Ahırların kendileri dev birer hangardı ve o kadar

temizdi ki bal döküp yalardınız. Kışın ayaklarını sıcak tutmak için zemin alttan ısıtmalı yapılmıştı ve sıcağı tutabilmek için kapılara kalın kumaşlar asılmıştı ancak filler istedikleri gibi girip çıkabiliyorlardı. Her bir bölmeden otomatik sulama mekanizmaları vardı. "Burayı idare etmek için bir servet harcamak gerek," diye mırıldandım.

"Yüz yirmi üç bin dolar," diye cevapladı Thomas.

"Yıllık mı?"

"Her bir fil için," dedi ve güldü. "Tanrım, keşke yıllık olsaydı. İlanı gördüğüm zaman neyim var neyim yoksa bu araziye yatırdım. Tüm komşuları ve basını burada ne yaptığımız görmeye çağırarak Syrah'nın kendini pazarlamasını sağladık. Bağış topluyoruz ama bu sadece devede kulak."

Tuli'deki fillerim yıllarca kuraklık altında yaşarlar ve kaburgalarının sayılabildiği zamanlar olur; Güney Afrika, Kenya ve Tanzanya'dan farklıdır; buradaki filler bana hep nispeten şişman ve mutlu görünmüştür. Ama en azından benim fillerimin biraz yiyeceği vardı. Barınağın arazisi geniş ve güzeldi ama asla buradaki filleri doyurmaya yetecek kadar bitki örtüsü olamazdı; ayrıca daha fazlasını bulmak için fil rotalarında yüzlerce mil yürüme ve onları buraya getirecek bir sürü liderine sahip olma lüksleri de yoktu.

"O nedir?" diye sordum, bölmenin çelik parmaklıklarına asılı, zeytin fıçısına benzer bir nesneyi işaret ederek.

"Bir oyuncak," diye açıkladı Thomas. "Dibinde bir delik var içinde de hoşlarına gidecek yiyeceklerle dolu bir top. O yiyecekleri yemek istiyorsa Dionne'un hortumunu içeri sokup topu kımıldatarak dışarı çıkarması gerek."

Tam o anda bir fil sanki çağrılmışçasına ahıra girdi. Ufak, benekli bir fildi ve başının tepesinde bir tutam tüyü vardı. Kulakları benim alışık olduğum Afrika fillerininkine kıyasla ufaktı ve kenarları tırtıklıydı. Gözleri büyük ve kahverengiydi, kirpikleri o kadar kalındı ki bir modeli utandırabilirdi. Gözleri bana dönüktü, yabancıya. O an bana bir hikâye anlatabilmek için yoğun bir çaba

sarf ettiğini ama benim onun konuştuğu dili bilmediğimi hissettim. Birden başını iki yana salladı, tıpkı Afrika'da bir sürünün alanını istemeden işgal ettiğimizde gördüğümüz o uyaran davranıştı bu. Bunu görünce gülümsedim. "Asya filleri de mi yapar bunu?"

"Hayır. Ama Dionne Philadelphia Hayvanat Bahçesi'nde Afrika filleriyle birlikte büyümüş, bu yüzden onun tavırları diğer Asyalı kızlardan biraz daha farklıdır. Öyle değil mi güzelim?" dedi Thomas, fil hortumuyla koklayabilsin diye kolunu ona doğru uzatarak. Birden elinde bir muz belirdi ve fil meyveyi Thomas'ın elinden zarifçe alıp ağzına tıkıverdi.

"Afrika ve Asya fillerini bir arada tutmanın güvenli olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Değil zaten. Birbirlerini iteklerken Dionne zarar görmüş ve sonrasında hayvanat bahçesinin sorumluları onu ayrı tutmuşlar. Ama bunu sürdürecek yerleri olmadığından onu buraya göndermeye karar vermişler."

Thomas'ın cep telefonu çalmaya başladı. Thomas Dionne'a ve bana sırtını dönerek telefonu cevapladı. "Evet, ben Dr. Metcalf," dedi. Ahizeyi eliyle kapatarak bana döndü ve sessizce dudaklarını oynattı: "*Yeni fil.*"

Onu elimle gidip konuşması için işaret ettim ve Dionne'a yaklaştım. Sahadayken, beni görmeye alışkın sürülerin yanındayken bile bunların vahşi hayvanlar olduklarını asla aklımdan çıkarmazdım. Dikkatli bir şekilde, başıboş bir köpeğe yaklaşır gibi elimi uzattım.

Dionne'un bulunduğu yerden benim kokumu rahatça alabildiğini biliyordum. Muhtemelen ahırın dışındayken bile kokumu alabiliyordu. Hortumu S biçiminde kıvrılarak havaya kalktı ve ucu bir periskop gibi döndü. Büzülmüş uç demir parmaklıkların arasından yılan gibi çıktı. Hiç kımıldamadan omzumu, kolumu, yüzümü okşamasına izin verdim; dokunarak beni okuyordu. Verdiği her nefeste saman ve muz kokusu alıyordum. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedim yumuşak bir sesle ve kolumdan aşağı, avucuma doğru indi.

Avucuma bir ahududu tükürdü ve ben de kahkahayı bastım.

"Sizden hoşlandı," dedi bir ses.

Arkamı dönünce karşımda genç bir kadın duruyordu. Bembeyaz teniyle öyle narin görünüyordu ki ilk aklıma gelen, patlamaya mahkûm bir sabun köpüğü oldu. İkinci düşüncem ise bu kadının fillerin bakımı için gerekli işleri yapamayacak kadar ufak tefek olduğuydu. Genç ve narin görünüyordu.

"Siz Dr. Kingston olmalısınız," dedi.

"Bana Alice de lütfen. Sen de... Grace?"

Dionne bağırmaya başladı. "Aa, evet, seni ihmal ettim değil mi?" Grace, Dionne'nin alnını sıvazladı. "Kahvaltınız birazdan hazır olur majesteleri."

Thomas o sırada ahıra döndü. "Kusura bakma. Benim hemen ofise koşmam gerek. Maura'nın nakliyesiyle ilgili—"

"Benim için endişelenme. Ben büyük bir kızım ve etrafım fillerle çevrili. Bundan daha mutlu olamazdım." Grace'e baktım. "Hatta belki yardım bile edebilirim."

Grace omuzlarını silkti. "Bana uyar." Thomas'ın tepeden yukarı koşturarak çıkmadan evvel bana ufak bir öpücük verdiğini görmüşse bile, bir yorum yapmadı.

Ne var ki ben Grace'i zayıf zannetsem de, bir sonraki saat içinde bana bir gününü anlatırken aslında tam aksi olduğunu ispatladı: Filler günde iki kez besleniyordu, sabah 8'de ve öğleden sonra 4'te. Grace'in ürünleri toplaması ve özel yiyecekleri hazırlaması gerekiyordu. Gübreleri temizliyor, bölmeleri tazyikli suyla yıkıyor, ağaçları suluyordu. Annesi Nevvie, fillere verilen tahılların nizamıyla ilgileniyor, arazide bırakılan yiyecekleri topluyordu; ayrıca filler ve bakıcıları için ürün yetiştirilen bahçeden de sorumluydu ve barınağın ofis işlerini yürütüyordu. Gideon bakımdan ve peyzajdan sorumluydu; aletleri ve cihazları kullanıyor, çimleri biçiyor, samanları balyalıyor; mahsul sandıklarını istifliyor ve fillerin bakımını yürütüyordu. Üçü de sırayla eğitim işlerini ve gece bakıcılığı görevini üstleniyorlardı. Üstelik bu sadece sıradan bir

günleriydi; hiçbir şeyin ters gitmediği ve herhangi bir filin özel bakıma ihtiyaç duymadığı bir gün.

Grace'in filler için barınağın mutfağında kahvaltı hazırlamasına yardım ederken bir kez daha benim işimin aslında ne kadar kolay olduğunu düşündüm. Tek yapmam gereken orada bulunmak, notlar almak, verileri analiz etmekti ve ara sıra da bir park korucusuna ya da veterinere bir fili uyuşturmasında veya tedavi etmesinde yardım ediyordum. Vahşi doğayı ben yürütmüyordum. Ve bunun masraflarını ödemek zorunda da değildim.

Grace bana bu kadar kuzeyde yaşamayı hiç planlamadığını söyledi. Georgia'da büyümüş ve soğuk havaya dayanamazmış. Ama sonra Gideon annesi için çalışmaya başlamış ve Thomas barınağı kurarken onların yardımını isteyince, Grace de sessiz bir ortak olarak katılmış. "Demek sen sirkte çalışmıyordun?" diye sordum.

Grace kovalara tek tek patates atıyordu. "Ben ilkokul öğretmeni olacaktım," dedi.

"New Hampshire'da da okullar var."

Bana baktı. "Evet," dedi. "Vardır herhalde."

Bu işin arkasında başka bir hikâye olduğunu hissediyordum, anlamadığım bir hikâye, tıpkı Dionne'la olan sessiz sohbetimiz gibi. Grace buraya annesinin peşinden mi gelmişti? Yoksa kocasının mı? İşinde iyiydi ama işinde iyi olup yaptıkları şeyden hoşlanmayan birçok insan vardı.

Grace inanılmaz bir hızla ve verimlilikle çalışıyordu; benim onu sadece yavaşlattığımdan emindim. Yeşillikler, soğanlar, tatlı patatesler, kabak, brokoli, havuç ve tahıl vardı. Bazı fillerin yemeğine E vitamini eklenmesi gerekiyordu; kimilerinin de takviye ihtiyacı vardı; içlerine ilaç konmuş ve üstüne fıstık ezmesi sürülmüş elmalar. Kovaları araca yükledik ve kahvaltı edebilsinler diye filleri aramaya çıktık.

Dışkılarını ve kırılmış dalları, çamurdaki ayak izlerini takip ederek dün gece son görüldükleri yerden nereye gitmiş olabileceklerini

araştırıyorduk. Sabah saatlerinde hava daha soğuksa, muhtemelen daha yüksek rakımlı bir noktaya gitmişlerdi.

Yerini tespit ettiğimiz ilk filler biz yiyecek hazırlamaya giderken ahırdan ayrılan Dionne ile en yakın arkadaşı Olive'di. Olive daha iriydi ancak Dionne daha yüksekti. Olive'in kulakları kadife perdeler gibi yumuşakça katlanıyordu. Birbirlerine dokunma mesafesinde duruyorlardı ve hortumları el ele tutuşmuş kızlar gibi birbirine dolanmıştı.

Nefesimi tutmuştum ve hiç farkında değildim, ta ki Grace'in bana baktığını görene dek. "Sen de tıpkı Gideon ve annem gibisin," dedi, "Bu senin kanında var."

Filler araca alışkın olmalıydı ama yine de Grace ilk iki kovayı alıp içindeki fillerin önüne dökerken onlara bu kadar yakın olmak benim için inanılmazdı.

Diğer filleri de hazine avına çıkarak bulduk. Hepsinin ismini öğrendim ve hangisinin kulağında kesik var, hangisinin eskiden kalan yara izleri var, hangisi dost canlısı, hepsini not ettim. İkili üçlü gruplar halinde takılıyorlardı.

Afrika fillerinin alanına gelene dek Grace'in aracı yavaşlattığını fark etmemiştim. Kapının önüne gelince durdu. "Bu tarafa girmekten hoşlanmıyorum," diye itirafta bulundu. "Gideon genellikle bu işi benim için yapıyor. Hester çok ters bir hayvan."

Neden öyle hissettiğini anlayabiliyordum. Bir dakika kadar sonra Hester ağaçların arasından çıktı, başını iki yana sallıyordu ve dev kulakları sallanıyordu. O kadar yüksek sesle bağırdı ki tüylerim diken diken oldu. Birden gülümsediğimi hissettim. Bunu biliyordum. Buna alışkındım.

"Ben yaparım," dedim.

Grace'in yüzündeki ifadeyi gören çıplak ellerimle bir keçi kurban etmeyi vaat ettiğimi filan zannederdi. "Dr. Metcalf beni öldürür."

"Güven bana," diye yalan attım, "bir Afrika filini tanırsan, hepsini tanırsın."

O beni durdurmaya fırsat bulamadan araçtan atladım ve içinde Hester'ın yemeği olan kovayı kaptım. Fil hortumunu kaldırdı ve bağırdı. Sonra bir sopa aldı ve bana doğru savurdu.

"Iska," dedim, ellerim belimde ve araca dönüp saman balyasını aldım.

Bu neden yapmamam gerektiğinin listesini sıralamaya hiç girişmeyelim. Bu fili ya da yabancılara nasıl tepki verdiğini bilmiyordum. Thomas'ın iznini almamıştım. Ayrıca bu bebeği doğurmak istiyorsam ağır saman balyalarını kesinlikle kaldırmamam gerekiyordu.

Fakat aynı zamanda korktuğunu asla belli etmemen gerektiğini de biliyordum. Bu yüzden ben samanı taşırken Hester bana doğru yaklaştığında geri adım atmadım.

Birden korkunç bir bağırış kopardı ve ayaklarım yerden kesilince kendimi çitlerdeki boşluktan dışarı attım. "Tanrım," dedi bir erkek sesi, "Canına mı susadın?"

Hester bu sesi duyunca başını kaldırdı ve sonra bir saniye önce ödümü kopartmaya çalışan kendisi değilmiş gibi diz çöktü. Yanımdaki yabancının güçlü ellerinden kurtulmak için debelendim. Adam ATV'nin üzerindeki Grace'e şaşkınlıkla bakıyordu, "Sen kimsin?" diye sordu.

"Alice," dedim. "Tanıştığımıza çok mutlu oldum. Beni bırakır mısın şimdi?"

Dediğimi yaptı. "Aptal mısın sen? Bu bir Afrika fili."

"Tam aksine, aptalın zıddıyım. Doktora sonrası çalışması yapıyorum. İnceleme konum da Afrika filleri."

Adamın boyu iki metreye yakındı, kahverengi bir teni ve baktığım zaman dengemi kaybettiğimi hissettiren simsiyah gözleri vardı. "Hester'ı incelemedin ama," dedi sessizce.

Yirmili yaşlarını başında olduğunu tahmin ettiğim karısından en az on yaş büyüktü. Grace'in dikilmekte olduğu araca doğru gitti. "Neden bana haber vermedin?"

"Hester'ın kovasını almaya gelmeyince, yoğun olduğunu düşündüm." Ayakuçlarında doğruldu ve kollarını Gideon'un boynuna doladı.

Gideon onu kollarında tuttuğu süre boyunca Grace'in omzunun üstünden bana baktı, sanki benim aptal olup olmadığıma karar vermeye çalışıyor gibiydi. Onu kollarına aldığında Grace'in ayakları yerden kesilmişti.

Ana ofise döndüğümde Thomas ortadan kaybolmuştu. En yeni filini barınağa getirecek aracı ayarlamak için şehre gitmişti. Bense gittiğini fark etmemiştim neredeyse. Saha araştırması yapar gibi etrafta dolanıyor, vahşi hayatta öğrenemediklerimi burada öğreniyordum.

Daha önce Asya filleriyle fazla bir arada bulunmamıştım. Bu yüzden oturup bir süre onları izledim. Eski bir şaka vardır: Afrika ve Asya fillerinin farkı nedir? Üç bin mil. Ama gerçekte farklıydılar; alışık olduğum Afrika fillerinden daha sakin, gevşek, daha az gösteri meraklısıydılar. Bu iki kültüre mensup insanlar hakkında yaptığımız genellemeleri ve fillerin de nasıl bununla uyumlu olduklarını: Asya'da kibar olmak adına gözlerini kaçıran insanlar bulma olasılığınız daha yüksektir. Afrika'da ise baş dimdik yukarıda ve tam gözünüzün içine bakılır; bu öfkeyi göstermek için değil, bu kültürde böyle yerleşik olduğu içindir.

Syrah az önce gölete girdi; hortumuyla etrafa su saçıyor, arkadaşlarını ıslatıyordu. Hemen ardından fillerden biri yavaşça tepeden aşağı suya doğru kayarken bir ciyaklama ve neşeli sesler yükseldi.

"İnsana dedikodu ediyorlarmış gibi geliyor değil mi?" dedi arkamdan gelen bir ses. "Her zaman umarım benim hakkımda konuşmuyorlardır diye düşünmüşümdür."

Kadının yaşını yüzünden anlamak zordu; saçları sarıydı ve geriye doğru örülerek toplanmıştı, yine de teni beni kıskandıracak kadar pürüzsüzdü. Geniş omuzları ve güçlü kolları vardı. Annem bir aktristin yaşını tahmin etmek istiyorsan, ne kadar yüz gerdirme yaptırmış olursa olsun ellerine bak derdi. Bu kadının elleri kırışmış, yıpranmış ve çöple doluydu.

"Size yardım edeyim," dedim, elindekilerden bir kısmını alarak: meyve sebze artıklarıydı bunlar. Onun ardından gittim, elimdekileri bir kovaya boşalttım ve sonra ellerimi gömleğimin eteğine sildim. "Sen Nevvie olmalısın," dedim.

"Siz de Alice Kingston."

Arkamızdaki filler suyun içinde oynuyorlardı. Çıkardıkları sesler çok iyi tanıdığım Afrika fillerininkilere kıyasla müzikal bir tınıdaydı. "Bu üçü pek çenebazdır," dedi Nevvie. "Sürekli konuşurlar. Wanda bir tepenin ardında otlamaya gidecek olsa ve beş dakika sonra geri gelse, diğer ikisi onu yıllardır görüşmemişler gibi karşılar."

"*Jurassic Park* filminde *T. Rex* sesi için bir Afrika filinin sesinin kullanıldığını biliyor muydun?" dedim.

Nevvie başını iki yana salladı. "Ben de kendimi uzman zannederdim."

"Öylesin aslında, değil mi?" dedim. "Eskiden sirkte çalışıyormuşsun?"

Başıyla onayladı. "Thomas Metcalf ilk filini kurtardığında beni de kurtarmış oldu."

Thomas hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum. İyi kalpli biri olduğunu, zor durumdaki birilerini kurtardığını, ona güvenebileceğimi duymak istiyordum. Bir kadının çocuğuna baba olarak seçtiği bir erkekte aradığı tüm özellikleri onda olmasını istiyordum.

"Gördüğüm ilk fil Wimpy'ydi. Benim büyüdüğüm Georgia'daki küçük kasabaya her yaz gelen bir aile sirkinin malıydı. Ah, ne harikaydı. Cin gibi zekiydi, oyun oynamaya bayılırdı, insanları severdi. Aradan geçen yıllarda iki yavrusu oldu. Onlar da sirkin bir parçası oldular ve anneleri onlara en büyük gurur ve neşe kaynakları olarak bakardı."

Bunların hiçbiri beni şaşırtmamıştı; fillerin annelik konusunda insanları utandırabildiklerini öğreneli çok olmuştu.

"Wimpy benim hayvanlarla çalışmayı istememin sebebiydi. Gençliğimde bir hayvanat bahçesinde çırak olarak çalışmamın ve liseden sonra bakıcılığa başlamamın sebebi oydu. Bu defa Tennessee'deki bir aile sirkindeydim. Köpeklerden midillilere, oradan da filleri Ursula'ya geçtim. On beş yıl boyunca orada çalıştım." Nevvie kollarını kavuşturdu. "Ama sirk iflas etti ve ben de Bastion Kardeşler Kumpanyası'nda iş buldum. Sirkin tehlikeli olarak yaftalanmış iki fili vardı. Onlarla tanıştıktan sonra bu konuda kendim karar vereyim dedim. Hayvanlarla tanıştırıldığımda ve bir tanesinin çocukken âşık olduğum Wimpy olduğunu gördüğümde ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz. Bir ara Bastion kardeşlere satılmış olmalıydı."

Nevvie başını iki yana salladı. "Onu asla tanıyamazdım. Zincire vurulmuştu. İçine kapanmıştı. Bütün gün onu seyrediyor olsam da eskiden tanıdığım fil olduğunu anlayamazdım. İkinci fil Wimpy'nin yavrusuydu. Wimpy'nin bulunduğu treylerin karşısında, elektrikli tellerle çevrili bir barınakta duruyordu. Dişlerinin iki ucunda daha önce hiç görmediğim metal nesneler vardı. Anlaşıldığı üzere, bu yavru annesini istiyordu ve ona ulaşmak için elektrikli telleri indiriyordu. Bunun üzerine Bastion kardeşlerden bir tanesi bu çözümü bulmuştu: Filin dişlerinin ucuna bu metal parçaları koymak ve bunları ağzındaki metal bir plakaya bağlamak. Fil ne zaman annesine ulaşmak için dişleriyle telleri koparmaya kalksa, elektrik çarpıyordu. Doğal olarak acı içinde her bağırışında Wimpy bunu duyuyor ve görüyordu." Nevvie başını kaldırıp bana baktı. "Bir fil intihar edemez. Ama Wimpy'nin bu uğurda elinden geleni yaptığından emindim."

Vahşi doğada dişi bir fil erkek yavrusundan on ila on üç yaşlarına gelene dek ayrılmaz. Dış müdahalelerle ayrılmak, yavrunun acı çektiğini görmeye zorlanmak ve bu konuda bir şey yapamamak... Aklıma Lorato'nun Kenosi'nin bedeni üzerinde dikilmek üzere tepeden aşağı koşturması geldi. Fillerin hüzün duygusunu ve bir kaybın her zaman ölümle eşanlamlı olmadığını düşündüm. Hiç farkına varmadan ellerimi karnımda kavuşturmuştum bile.

"Bir mucize olsun diye dua ettim ve günün birinde Thomas Metcalf çıkageldi. Şerefsiz kardeşler Wimpy'den kurtulmak istiyorlardı çünkü ölmek üzere olduğunu anlamışlardı ve zaten ellerinde yavrusu olduğundan ona ihtiyaçları kalmamıştı. Thomas Wimpy'yi kuzeye götürecek kiralık bir treyler tutabilmek için arabasını sattı. Bu barınaktaki ilk fil oydu."

"Ben Syrah olduğunu sanıyordum."

"Yani," dedi Nevvie, "o da doğru. Wimpy buraya geldiğinin ikinci günü öldü. Onun için çok geçti. En azından öldüğü zaman güvende olduğunu bildiğini düşünmek iyi geliyor."

"Peki ya yavrusu?"

"Burada erkek bir fili barındırmak için yeterli kaynağımız yoktu."

"Ama onun başına ne geldiğini takip etmişsinizdir mutlaka?"

"Yavru artık yetişkin bir erkek, bir yerlerde yaşıyordur," dedi Nevvie. "Bu mükemmel bir sistem değil. Ama elimizden geleni yapıyoruz."

Bir ayağını nazikçe suya daldıran Wanda'ya ve suyun altında sabırla kabarcıklar çıkaran Syrah'ya baktım. Ben onları izlerken Wanda suya girdi ve hortumuyla suyun yüzeyine vurdu.

"Thomas bilir belki," dedi Nevvie bir süre sonra.

"Neyi?"

Yüzündeki ifade anlaşılmıyordu. "Yavruya ne olduğunu," diye cevapladı. Sonra kovalarını alıp tepeden yukarı doğru yürümeye başladı.

Yeni fil Maura'nın gelişi bir hafta öne alınmıştı ve bu durum tüm barınak çalışanlarının bir hazırlık telaşına kapılmasına neden olmuştu. Ben de katkı yapmaya çalışıyor, Afrika fillerinin kaldığı kısmın ikinci bir fil için hazırlanmasına yardım ediyordum. Bu telaşın içinde görmeyi beklediğim son şey Gideon'u Asya fillerinin ahırında Wanda'ya pedikür yaparken bulmaktı.

Bölmenin önüne bir tabure çekip oturmuştu ve filin sağ ön ayağı da çelik ızgaranın alt kısmındaki bir boşluktan dışarı uzanmıştı.

Gideon elindeki bıçakla filin ayak tabanını temizlerken bir ezgi mırıldanıyordu. Böyle iri yarı bir adam için inanılmaz derecede nazikti.

"Ojesinin rengini de kendi seçiyordur herhalde," dedim, talihsiz tanışmamızı unutturacak bir sohbet açarım umuduyla arkasından yaklaşarak.

"Ayakla ilgili hastalıklar kapalı tutulan fillerin yarısının ölüm sebebidir," dedi Gideon. "Eklem ağrısı, kemik erimesi. Önümüzdeki altmış yıl betonun üstünde dikilmeyi denesene."

Yanına çömeldim. "Sen de koruyucu bakım yapıyorsun demek."

"Çatlakları iyileştiriyoruz. Taşların araya girmesini engelliyor. Apseleri iyileştirmek için ayaklarını elma şırasına sokuyoruz." Çenesiyle filin bulunduğu bölmeyi işaret edince Wanda'nın sol ön ayağının büyük bir plastik leğenin içinde olduğunu gördüm. "Hatta kızlarımızdan biri için acısını azaltsın diye kauçuk tabanlı dev bir sandalet yaptırmıştık."

Bunun filler için bir sorun olabileceği aklıma bile gelmezdi ama düşününce benim bildiğim fillerin ayaklarının doğal bakımını yapabilmek için imkânları vardı. Eklemlerini çalıştırmak için sınırsız alana sahiptiler.

"Çok sakin duruyor," dedim. "Onu hipnotize etmişsin sanki."

Gideon bu iltifatımı umursamadı. "Her zaman böyle değildi. İlk geldiğinde çok değişikti. Hortumunu suyla doldurur ve yeterince yaklaştığınızda tüm suyu size püskürtürdü. Sopaları tutup fırlatırdı." Bana baktı. "Tıpkı Hester gibi. Ama nişancılığı daha kötüydü."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Evet, bunun için üzgünüm."

"Grace'in sana söylemesi gerekirdi. O hayvanı iyi tanır."

"Bu, karının hatası değildi."

Gideon'un yüzünde bir ifade belirdi, pişmanlık? Kızgınlık? Ne düşündüğünü anlayacak kadar tanımıyordum onu. O anda Wanda ayağını geri çekti. Hortumunu parmaklıkların arasından uzatıp Gideon'un yanındaki su dolu kabı devirdi ve onu ıslattı. Gideon iç

geçirdi, kabı düzeltti ve "Ayağını ver!" dedi. Wanda yeniden ayağını kaldırıp ona uzattı.

"Bizi sınamaktan hoşlanıyor," dedi Gideon. "Sanırım o hep böyle bir fil oldu. Ama geldiği yerde böyle davrandığı zaman dayak yerdi. Kımıldamayı reddedecek olursa, iş makinesiyle itiliyordu. İlk geldiğinde demir parmaklıklara vurup ortalığı ayağa kaldırıyor, onu cezalandırmamız için bize meydan okuyordu. Biz de hep birlikte ona tezahürat yapıp daha fazla gürültü yapmasını istiyorduk." Gideon Wanda'nın ayağını sıvazladı ve o da ayağını nazikçe içeri çekti. Diğer ayağını elma şırasından çıkardı, hortumuyla leğeni kaldırdı, içindekini gidere boşalttı ve sonra Gideon'a uzattı.

Şaşkınlık içinde güldüm. "Şimdi de örnek bir hanımefendi olmuş."

"Pek sayılmaz. Geçen sene bacağımı kırdı. Arka ayağıyla uğraşırken beni yabanarısı soktu. Elimi aniden kaldırdım ve arka tarafına dokunmamla birlikte hayvan irkildi. Hortumunu parmaklıkların arasından uzatıp beni defalarca demirlere çarptı. Benimle ilgilenebilmek için Dr. Metcalf ve kayınvalidem uzun süre Wanda'yı ikna etmeye uğraştılar," dedi. "Femurda üç kırık vardı."

"Onu bağışladın mı?"

"Onun hatası değildi ki," dedi Gideon dümdüz bir tonlamayla. "Ona yapılanları unutması mümkün değil. Aslına bakılırsa, bütün bunların ardından birilerinin yanına sokulmasına izin vermesi bile mucize." Wanda'yı döndürmesini ve diğer ön ayağını uzattırmasını izledim. "Neleri bağışlayabileceklerini düşündüğün zaman, bu inanılmaz bir şey," dedi Gideon.

Başımla onayladım ama aslında öğretmen olmak isteyip de sonunda ahırlardan fil pisliği temizleyen Grace'i düşünüyordum. Kafeslere alışmış bu fillerin onları oraya ilk koyan insanı hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordum.

Gideon'un Wanda'nın ayağına hafifçe vurmasını ve onun da ayağını geri çekip, sonrasında Gideon'un yaptığı işi kontrol etmek

üzere ayağını yere vurmasını izledim. O anda bağışlamakla affetmenin her zaman karşılıklı olmadığını düşündüm.

Maura geldiğinde treyleri Afrika fillerine ayrılmış kısmın içine çektiler. Hester yakınlarda değildi. Arazinin en kuzey ucunda otluyordu; treyler güney tarafındaydı. Dört saat boyunca Grace, Nevvie ve Gideon ona karpuz, elma ve saman gibi rüşvetler vererek Maura'yı dışarı çıkarmaya uğraştılar. Sesin ilgisini çekeceği umuduyla ona tef çaldılar. Seyyar hoparlörlerden klasik müzik çaldılar ve bu işe yaramayınca klasik rock'a döndüler.

"Daha önce böyle bir şey yaşanmış mıydı?" diye fısıldayarak sordum Thomas'a.

Bitap görünüyordu. Gözlerinin altı morarmıştı ve Maura'nın yolda olduğunu duyduğundan beri iki gündür ağzına doğru dürüst bir şey koyabildiğini sanmıyordum. "Benzer bir sıkıntı olmuştu, sirkteki çalıştırıcısı Olive'i buraya getirdiğinde treylerden inip adama iki kere vurdu ve sonra ağaçların arasına gitti. Ama sana şu kadarını söyleyeyim, adam hödüğün tekiydi. Olive sadece hepimizin aklından geçeni yapmıştı. Ama diğerleri ya meraktan ya da treylerde uyuşmuş olduklarından, hemen dışarı çıkmışlardı."

Gece hızla yaklaşıyordu, bulutlar kıpkızıldı. Yakında hava soğuyacak ve kararacaktı; oturup bekleyeceksek fenere, battaniyeye ve yiyeceğe ihtiyacımız olacaktı. Thomas'ın planının bu olduğundan hiç şüphem yoktu; ben de aynı şeyi yapardım, vahşi doğadaki filleri gözlerken yaptığım şey zaten buydu.

"Gideon," diyecek oldu Thomas ama tam o anda ağaçların arasından bir hışırtı duyuldu.

Bitki örtüsünün arasında sessizce ve hızla hareket eden filler beni yüzlerce defa şaşırtmıştı; Hester'ı görünce o kadar da şaşırmamalıydım. O büyüklükte bir hayvan için çok hızlı hareket ediyordu, ayağına çabuktu ve yaşam alanındaki bu yabancı metal nesneden ötürü heyecanlıydı. Thomas bana kazı ya da peyzaj işleri için bir dozer geldiği zaman fillerin hareketlendiğini anlatmıştı; kendilerinden büyük nesneler meraklarını uyandırıyordu.

Hester treylerin rampasının önünde ileri geri gitmeye başladı. Merhaba manasında bağırdı. Bu yaklaşık on saniye devam etti. Bir karşılık alamayınca kesik bir bağırış attı.

Treylerin içinden bir bağırış yükseldi.

Thomas'ın elimi tuttuğunu hissettim.

Maura rampadan aşağı yavaşça yürüyordu, yolun ortasında durdu. Hester ileri geri sallanmayı kesti. Bağırışları kükremeye dönüştü, sonra yeniden alçaldı ve yükseldi; sürülerinden ayrı kalan fillerin onlarla yeniden kavuştukları zaman duymaya alışık olduğum seslerin aynısıydı bunlar.

Hester başını kaldırdı ve kulaklarını hızla salladı. Maura çişini yaptı ve şakaklardan sıvı salgılamaya başladı. Hester'a doğru ilerledi ama hâlâ rampadan tamamen inmemişti. İki fil de karşılıklı homurdanırken Hester iki ön ayağını rampanın üzerine attı ve kesik kulağı Maura'ya dokunacak kadar ona sokuldu. Sonra Hester sol ön ayağını kaldırdı ve Maura'ya uzattı. Sanki ona hayat hikâyesini anlatıyordu. *Bak nasıl yaralandım. Bak nasıl hayatta kaldım.*

Bunu izlerken ağlamaya başladım. Thomas'ın kolunun beni sardığını hissettim. Nihayet Hester da hortumunu Maura'nınkine dolamıştı. Sonra onun hortumunu bıraktı, rampadan indi ve Maura da onu takip etti. "Gezici bir sirkin parçası olduğunu düşünsene," dedi Thomas, gergin bir sesle. "Hayatında son kez bir treylerden iniyor."

İki fil sallanarak ağaçlara doğru ilerlediler. O kadar yakındılar ki tek bir efsanevi yaratık gibi görünüyorlardı ve karanlık onları sardıkça fark edilmeleri zorlaşıyordu.

"Evet Maura," diye mırıldandı Nevvie. "Sonsuza kadar yuvan olacak yere hoş geldin."

O an verdiğim kararın bir sürü açıklaması vardı; bu barınaktaki fillerin bana vahşi doğadaki fillerden daha çok ihtiyacı olduğu, araştırma konumun coğrafi sınırlarla kısıtlı olmadığını düşünmeye başlıyordum. Elimi tutan adam, tıpkı benim gibi, yeni

filin gelişini gözyaşlarıyla karşılamıştı. Ama bunlardan hiçbiri asıl sebep değildi.

Botswana'ya ilk gittiğimde bilgi, ün, alanıma katkı yapmanın bir yolu peşindeydim. Ama şimdi koşullarım değişince, orada bulunma nedenlerim de değişmişti. Son zamanlarda araştırmama eskisi kadar dört elle sarılmıyordum. Bunun yerine ödümü koparan düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya odaklanmıştım. Artık geleceğime doğru koşmuyordum. Diğer her şeyden kaçıyordum.

Sonsuza dek yaşanacak bir yuva. Bunu istiyordum. Bebeğim için bunu istiyordum.

Artık hava o kadar kararmıştı ki önümü göremiyordum ve diğer hislerimle yolumu bulmak zorundaydım. Ben de Thomas'ın yüzünü ellerimin arasına aldım, kokusunu içime çektim, alnımı alnına dayadım. "Thomas," dedim fısıldayarak. "Sana anlatmam gereken bir şey var."

Virgil

Her şey o aptal çakıl taşı yüzünden olmuştu.

Thomas Metcalf onu gördüğü an çıldırdı. Evet kabul, adam pek de aklı başında sayılmazdı ama o kolyeye odaklandığı an, odaya ilk girdiğimizde olmayan bir ışık belirdi gözlerinde.

Öfke çoğunlukla insanın asıl yüzünü ortaya çıkarır.

Şimdi ofisimde oturmuş ağzıma belki onuncu asit giderici hapı atıyordum. Göğsümdeki tuhaf sıkışma bir türlü geçmiyordu. Sosis-çide yediğimiz leş yemekten olduğunu düşünmüştüm. Ama içim-den bir ses bunun mideyle alakalı olmadığını söylüyordu. Belki de katıksız bir sezgiydi beni rahatsız eden. Gerginlik veren içim-den yükselen bir sesti. Uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi.

Ofisim kanıtlarla doluydu. Polis merkezinden getirdiğim her kutunun önünde yana yatmış birkaç tane kâğıt torba vardı. Attı-ğım her adıma dikkat ediyordum, üzerinde kararmış bir kandamlası olan narin bir yaprağı ezmemeye ya da içinde iplik gibi küçük bir delil olan küçük kâğıt poşetleri gözden kaçırmamaya çalışıyordum.

O an kendi verimsizliğime minnettardım. Kanıt odamız asıl sahiplerine iade edilebilecek ya da edilmiş olması gereken eşya-larla doluydu ama hiçbiri geri verilmemişti. Nevvie Ruehl'in ölümü kaza olarak sonuçlandırıldıktan sonra ortağım emekli olmuştu ve ben de Ralph'a bu kutuları kaldırmasını söylemeyi ya unutmuş-tum ya da farkında olmadan söylememeyi yeğlemiştim. Belki de Gideon'un barınak aleyhine dava açabileceğini düşünmüştüm. Ya da Gideon'un o gece üstlendiği rolü düşünüyordum. Sebebi her ne

olursa olsun, bu kutulara bir kez daha bakmak zorunda kalacağımı biliyormuşum zamanında.

Teknik olarak bu vakadan kovulmuştum aslında. Tabii Jenna Metcalf'ın bu sabah hangi gevreği yesem derken en az altı kez fikir değiştirmiş olması muhtemel on üç yaşında bir kız olması dışında. Sözleri bana fırlattığı çamur topakları gibi bir şeydi ve kuruduklarına göre artık onları fırçalayıp üstümden atabilirdim.

Nevvie Ruehl'in ölümünün sebebinin Thomas mı, yoksa karısı Alice mi olduğunu bilmediğim doğrudur. Sanırım Gideon da bir kenara ayrılamaz. Alice'le bir ilişkisi varsa, kayınvalidesi bundan hiç de memnun olmamıştır. Ölüm sebebinin fil altında ezilme olduğuna inanmıyordum. Ama katilin kim olduğunu bulacaksam, öncelikle bunun bir cinayet olduğunu kanıtlamalıydım.

Tallulah ve laboratuvarı sayesinde Alice Metcalf'ın saçlarının maktulün üzerinde bulunduğunu biliyordum. Ama Nevvie'nin cesedini ezilme sonrasında bulup da kaçmadan evvel mi bırakmıştı o saç telini ardında? Yoksa ortada bir ceset olmasının asıl sebebi mi oydu? Ya da saç transferi Jenna'nın inanmak istediği üzere masumane olabilir miydi? O sabah içlerinden birinin gün sonunda ölmüş olacağını hiç bilmeyen iki kadının sabah ofiste yan yana saç taraması gibi?

Elbette burada kilit kişi Alice'ti. Onu bulabilirsem cevaplarımı da alırdım. Onun hakkında tek bildiğim şey, kaçtığıydı. Kaçan insanların ya ulaşmak istedikleri bir şey vardır ya da sakınmak istedikleri bir şey. Bu örnekte ise hangisi olduğundan emin değildim ama her hâlükârda, neden kızını yanında götürmemişti?

Serenity'nin haklı olabileceğini söylemekten nefret ediyorum ama Nevvie Ruehl o gece neler olduğunu bana anlatmak üzere yakınlarımda olsaydı pekiyi olurdu. "Ölüler konuşamaz," dedim yüksek sesle.

"Pardon?"

Ev sahibim Abigail ödümü kopardı. Birdenbire ofisin kapısında bitmiş, içeriye yayılmış kanıtlara bakıyordu.

"Siktir Abby, bir daha öyle sessiz sessiz gelme."

"O kelimeyi kullanmak zorunda mısın?"

"Siktir?" diye tekrarladım. "Ne derdin var bununla bilmiyorum. Çok işlevli bir kelime, her duruma uygun." Ona bakıp gevşek gevşek güldüm.

Yerleri kaplayan torbalara baktı. "Her kiracının kendi çöp koleksiyonundan sorumlu olduğunu sana hatırlatırım."

"Bu çöp değil. İş."

Abigail'in gözleri kısıldı. "Ortalık kristal mat laboratuvarına benziyor."

"Öncelikle ona mat değil *met* denir—"

"Biliyordum zaten..."

"Hayır!" dedim. "Bana güven sadece, tamam mı? Burası bir kristal met laboratuvarı filan değil. Bunların hepsi bir davayla ilgili kanıtlar."

Abigail ellerini beline koydu. "O bahaneyi çoktan kullandın zaten."

Ona bakıp göz kırptım. Sonra hatırladım; bir defasında, bir hafta boyunca ofisten dışarı çıkmayıp pisliğin içinde boğulmuştum. Abigail de neler oluyor diye bakmaya gelmişti. İçeri girdiğinde ben masamda sızmış vaziyetteydim ve ortalık bomba patlamışa benziyordu. Ona sabaha kadar çalıştığımı ve sonra uyuyakaldığımı söyledim. Yerleri kaplayan çöplerin de adli tıp birimleri tarafından toplanmış deliller olduğunu söyledim.

Gerçi bu saçma sapan bir bahaneydi. Polislerin boş patlamış mısır poşetlerini ve eski Playboyları topladığı nerede görülmüş?

"Sen yine içiyor musun Victor?"

"Hayır," dedim ve bir anda fark ettim ki iki gündür aklımın ucundan bile geçmemişti içmek. İçmek istemiyordum. Buna

ihtiyacım yoktu. Jenna Metcalf yalnızca içimde bir amaç kıvılcımı uyandırmamıştı. Üç rehabilitasyon merkezinin yapamadığını yapıp beni temize çıkarmıştı.

Abigail öne doğru bir adım attı, kanıt torbaları ve benim aramda durdu. Beni öpecekmiş gibi ayakuçlarının üzerinde eğildi ama öpmek yerine nefesimi kokladı. "Bak sen," dedi. "Mucizelere inanmazdım ama." Kapının eşiğine dek dikkatli adımlarla geri döndü. "Bu arada yanlışın var biliyorsun değil mi? Ölüler konuşabilir. Merhum kocamla benim aramızda gizli bir kod var, hani şu sihirbaz vardı ya, Yahudi olan—"

"Houdini?"

"Evet. Öbür taraftan buraya bir dönüş yolu bulacak olursa, sadece benim okuyabileceğim bir mesaj bırakacak bana."

"Bu saçmalığa inanıyor musun Abby? Hiç beklemezdim senden." Başımı kaldırıp ona baktım. "Kaç yıl oldu öleli?"

"Yirmi iki yıl."

"Dur tahmin edeyim. İkiniz devamlı tartışıyorsunuzdur kesin."

Abigail tereddüt etti. "O olmasa, ben seni yıllar önce atmıştım buradan."

"Beni kollamanı o mu söyledi sana?"

"Tam olarak öyle sayılmaz," dedi Abigail. "Ama onun da adı Victor'du." Kapıyı ardından çekip çıktı.

"İyi ki adımın Virgil olduğunu bilmiyor," diye mırıldandım ve çömelip yerdeki kâğıt kanıt torbasını açtım.

İçinde Nevvie Ruehl'in öldüğü sırada üzerinde bulunan kırmızı tişört ile şortu vardı. Gideon Cartwright'ın ve Thomas Metcalf'ın o gece giydikleri üniformanın aynısı.

Abby haklıydı: Ölü adamlar ve kadınlar konuşabiliyorlardı.

Masamın arkasındaki yığından eski bir gazete aldım ve yaydım. Sonra dikkatle kırmızı tişörtü ve şortu torbadan çıkarıp üzerine koydum. Kumaşın üzerinde lekeler vardı, kan ve çamur olsa

gerekti. Ezilme sonucunda tamamen parçalanmış yerler de vardı. Masamın çekmecesinden bir büyüteç aldım ve her bir yırtığı incelemeye başladım. Kenarlara bakıyor ve bu kesiğin gerilme ve yırtılma yerine kesici bir aletle yapılmış olma ihtimali var mı diye araştırıyordum. Bunu yaklaşık bir saat boyunca sürdürdüm ve artık nereye baktığımı nereye bakmadığımı ayırt edemez olmuştum.

Tişörtü ancak üçüncü incelememde daha önce fark etmediğim bir delik gördüm. Kumaş burada ikiye ayrılmamıştı. Omuzla sol kolun birleşiminde bir dikiş boyunca bir delik vardı. Sadece birkaç santim çapındaydı, kumaşın yırtılmasından ziyade bir yere takılmasıyla oluşabilecek bir şeydi.

Dikişlerin arasınaysa hilal biçiminde bir tırnak girmişti.

Bir an gözümde canlandırdım: bir boğuşma, birinin Nevvie'yi yakasından tutması.

Laboratuvarda bu tırnağın Alice'in DNA'sı ile uyumlu olup olmadığı araştırılabilirdi. Değilse, Thomas'tan bir örnek alabilirdik. İkisine de uymuyorsa, belki Gideon Cartwright'a aitti.

Tırnağı bir zarfa koydum. Giysiyi dikkatle katladım ve torbaya geri yerleştirdim. Ancak o esnada başka bir zarfın daha varlığını keşfettim. İçinde ufak bir kâğıt parçası ve parmak izi fotoğrafı vardı. Küçük kâğıt parçası ninhidrine batırılmıştı ve sonrasında mor renkli parmak izleri ortaya çıkmıştı. Bunlar adli tabibin morgda Nevvie Ruehl'den aldığı parmak izi örneklerinde sol başparmakla uyumluydu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu; şortunun cebinde bulunan bir makbuzda elbette onun parmak izleri olacaktı.

Kare biçimindeki küçük kâğıdı zarftan çıkardım. Artık kimyasal maddenin izleri soluklaşmıştı. Laboratuvarda başka iz olup olmadığını görmek için yeniden inceletebilirdim ama şu aşamada izler muhtemelen bir işe yaramazdı.

Kâğıdı yeniden zarfa koyarken ne olduğunu anladım. Üzerinde Toptancı Gordon yazıyordu. Tarih ve saat de Nevvie Ruehl'in öldüğü günün sabahıydı. Hangi bakıcının mahsul siparişlerini aldığını

bilmiyordum. Ama belki de toptancıdaki çalışanlar barınağın bakıcılarını hatırlarlardı.

Alice Metcalf'ın kaçtığı şey Thomas ise, belki de onu bulmak için tek yapmam gereken neye doğru kaçtığını bulmaktı.

Alice Metcalf yeryüzünden silinmiş gibi görünüyordu. Gideon Cartwright da onunla birlikte mi gitmişti?

Aslında Serenity'yi aramak gibi bir niyetim yoktu. Nasıl olduğunu anlamadan aradım.

Elimde telefonu tutarken, birden karşımdan onun sesi geldi. Yemin ederim numarayı çevirdiğimi bile hatırlamıyorum ve ağzıma da tek damla içki sürmemiştim.

Sesini duyduğumda ona sormak istediğim şuydu: *Jenna'dan haber aldın mı?*

Bunla neden ilgilendiğimi bilmiyordum. O kızı kendi haline bırakıp işime bakmalıydım.

Oysa dün gece uyuyamamıştım.

Sanırım bunun sebebi, rüyalarımdan çıkmayan o sesle Jenna ofisime adımını attığı anda yapıştırdığım yara bandını hızla çekip yeniden kanatır gibi bir etki uyandırmasıydı bende. Jenna bir konuda haklı olabilirdi -bu benim hatamdı çünkü on sene önce Donny Boylan'ın karşısında sağlam duramayan bir aptaldım. Ama başka bir konuda da yanılıyordu- bu, onun annesini bulmasıyla ilgili değildi. Benim kendi yolumu bulmamla ilgiliydi.

İşin ilginci ise bu konuda sicilimin pekiyi olmamasıydı.

İşte böylece elimde telefon, kendimi medyum Serenity Jones'a benimle birlikte Toptancı Gordon'a gelmesini teklif ederken buldum. Serenity yarışma programlarındaki yarışmacılara has bir heyecanla bunu kabul edip beni ofisimden alacağını söyleyene dek neden onu aramayı tercih ettiğimi anlayamamıştım. Soruşturmamda gerçekten bana faydalı olabileceğini düşündüğümden değildi. Sebebi, yaptığın yanlışı düzeltmezsen kendine tahammülün kalmadığını Serenity'nin bilmesiydi.

Aradan geçen bir saatin sonunda Serenity'nin konserve kutusundan bozma arabasında Boone'un çıkışına, kendimi bildim bileli varlığını sürdürmüş Toptancı Gordon'a gidiyorduk. Burası kışın ortasında mango bulabileceğiniz bir yerdi. Tüm dünya mango bulamazken ve sadece Şili'de ya da Paraguay'da üretilirken burada karşınıza çıkardı. Yazın sattıkları çilekler bebek kafası kadardı.

Sırf konuşacak bir şey bulamamaktan dolayı radyoyu açacak oldum ve köşeye sıkıştırılmış minik bir kâğıttan fil buldum.

"Jenna yaptı," dedi Serenity.

Kâğıt fil parmaklarımın ucundan kayıverdi. Aramızdaki konsolun üzerinde duran Serenity'nin devasa mor çantasının üzerinde kaldı. "Bugün onunla konuştun mu?"

"Hayır."

"Neden olabilir sence?"

"Çünkü saat sabahın sekizi ve o da ergen bir kız."

Yüzümü buruşturdum. "Sence dün tam bir hödük gibi davrandım değil mi yani?"

"Saat on, on birden sonra sebebi bu olabilir. Ama şu an yaz tatilinde olan bütün çocuklar gibi o da uyuyordur."

Serenity direksiyonu tutan ellerini esnetti ve kendimi direksiyona taktığı tüylü kılıfa bakarken buldum. Mavi renkliydi ve pörtlek gözleri, sivri dişleri vardı. Kurabiye Canavarı'nı andırıyordu, direksiyon yutmuş bir Kurabiye Canavarı'nı. "Bu da neyin nesi böyle?" diye sordum.

"Bruce," dedi Serenity, sanki aptalca bir soru sormuşum gibi.

"Direksiyonuna isim mi verdin?"

"Tatlım hayatımın en uzun süreli ilişkisini bu arabayla yaşadım. Senin en yakın arkadaşının adının Jack, soyadının da Daniel's olduğunu düşünürsek, beni yargılayacak bir konumda olduğunu sanmıyorum." Bana neşeyle gülümsedi. "Hey, bunu özlemişim."

"Dırdırı mı?"

"Hayır, polis işlerini. Tıpkı Cagney ve Lacey gibiyiz ama sen Tyne Daly'den daha yakışıklısın."

"Ben o konuya hiç girmeyeyim," diye mırıldandım.

"Sen ne düşünürsen düşün, senle benim işimiz o kadar da farklı değil."

Bir kahkaha patlattım. "Evet, benim ölçülebilir bilimsel kanıtlara olan düşkünlüğümü saymazsak."

Beni sallamadı. "Düşünsene: İkimiz de hangi soruları soracağımızı biliyoruz. Hangi soruları sormamamız gerektiğini biliyoruz. Beden diline hâkimiz. Sezgilerle hareket ediyoruz."

Başımı iki yana salladım. Benim yaptığım işin onunkiyle kıyaslanması söz konusu olamazdı. "Benim işimin paranormal bir yanı yok. Bana bir şeyler görünmüyor, sadece önümde duran şeye odaklanıyorum. Dedektifler gözlemcidir. Gözümün içine bakamayan birini gördüğümde bunun sebebinin üzüntü mü yoksa utanç mı olduğunu sorgularım. Birini ağlatan şeyin ne olduğuna dikkat ederim. Kimse konuşmuyor olsa da, dinlerim," dedim. "Falcı diye bir şey olmadığını bilmem daha önce fark ettin mi? Belki de medyumlar dedektiflik işlerinde iyidirler sadece?"

"Veya belki de tam tersidir. Belki de iyi bir dedektifin başarısı az biraz medyumluğu olmasından dolayıdır."

Arabayı Toptancı Gordon'un otoparkına çekti. "Bu bir balık tutma denemesi," dedim Serenity'ye. Arabadan iner inmez bir sigara yaktım ve o da bana yetişmeye çalışıyordu. "Tutacağımız balık da Gideon Cartwright."

"Barınak kapandıktan sonra nereye gittiğini bilmiyor musun?"

"Filler yeni evlerine nakledilene dek bir yere gitmediğini biliyorum. Sonrasında ise... ne yaptığını hiç bilmiyorum," dedim. "Tüm bakıcıların sırayla buraya gelip mal aldıklarını biliyorum. Gideon Alice ile kaçmayı planladıysa, belki de bir açık vermiştir."

"On sene sonra hâlâ aynı çalışanların burada olduğunu nereden biliyorsun—"

"Aynı çalışanların olmadığını da bilmiyorum ona bakarsan," dedim. "Balık tutuyoruz, unuttun mu? Oltanı attığında ne çekeceğini asla bilemezsin. Sen benim dediklerimi yap yeter."

Sigaramı topuğumla ezdim ve meyvelerin olduğu tezgâha doğru yürüdüm. Burası tıka basa dolu bir meyve sebze tezgâhıydı ve önünde yirmili yaşlarda insanlardan oluşan bir kalabalık toplanmıştı ancak domatesleri dev bir piramit halinde dizen yaşlı bir adam vardı ortalarında. Çok heybetli bir yapıydı ama bir yandan da şeytan en alttaki domatesi çekip almamı söylüyordu.

Çalışanlardan biri, burnunda bir halka olan bir kız koca bir sepet tatlı mısırı kasaya götürürken Serenity'ye gülümsedi. "Yardıma ihtiyacınız olursa beni çağırın," dedi.

Toptancı Gordon'un meyve sebzeyi New England Fil Barınağı'na maliyetinden satma kararının işyeri sahibi tarafından alındığını tahmin ediyordum. Biraz ayrımcı bir tutum olabilir ama bu konuda şu yaşlı adamın, diğer genç çalışandan daha çok şey bildiğini düşünmüştüm.

Bir şeftali aldım ve ısırdım. "Tanrım, Gideon haklıymış," dedim Serenity'ye.

"Affedersiniz," dedi adam. "Ürünlerin parasını ödemeden tadına bakamazsınız."

"Evet, bu şeftaliyi satın alacağım. Hatta tüm kasayı. Arkadaşım haklıymış, yediğim en güzel meyve bu. Bana dedi ki "Marcus, yolun *Boone, New Hampshire'dan geçerse ve Gordon'a uğramazsan, yazık edersin.*"

Adam sırıttı. "Size itiraz etmeyi düşünmüyorum." Elini uzattı. "Ben Gordon Gordon."

"Marcus Latoile," diye cevap verdim. "Bu da benim... karım Helga."

Serenity ona gülümsedi. "Biz de bir konferansa gidiyorduk," dedi, "ama Marcus tabelanızı görünce illa durmak istedi." Tam o anda boncuklu perdenin arkasından düşen bir şeylerin sesi duyuldu.

Gordon iç geçirdi. "Bir saniye müsaadenizi isteyebilir miyim?"

O gider gitmez Serenity'ye döndüm. "Konferans mı?"

"Helga mı?" diye karşılık verdi. "Ayrıca o anda aklıma ilk gelen bu oldu. Adamın suratına yalan söylemeni beklemiyordum."

"Yalan söylemiyordum, olaylara dedektif gibi yaklaşıyordum. İnsanlardan istediğin bilgiyi alana dek ne söylemen gerekiyorsa onu söylersin çünkü insanlar dedektiflerin yanında durgunlaşırlar, başlarının belaya gireceğini düşünürler."

"Sana göre medyumlar da şarlatan oluyordu değil mi?"

Gordon geri döndü, dudaklarında bir özürle. "Çin lahanaları kurtlu çıkmış da."

"En nefret ettiğim şey," diye mırıldandı Serenity.

"Size biraz kavun ikram edebilir miyim?" dedi Gordon. "Kavun değil, bal."

"Eminim öyledir. Gideon, ürünlerinizin fillere harcanması konusunda çok yazık demişti," dedim.

"Filler," diye tekrarladı Gordon. "Gideon Cartwright'tan bahsetmiyorsunuz, değil mi?"

"Onu hatırlıyor musunuz?" dedim heyecanla. "Buna inanamıyorum. Üniversite oda arkadaşıydık ve o zamandan beri onu görmedim. Hâlâ buralarda mı oturuyor yoksa? Onu görmeyi çok isterim—"

"Uzun zaman önce şehirden ayrıldı, fil barınağının kapanmasının ardından," dedi Gordon.

"Barınak kapandı mı?"

"Çok yazık oldu. Çalışanlardan biri ezilerek öldü. Gideon'un kayınvalidesiydi hatta."

"Karısı ve onun için çok büyük bir yıkım olmalı," dedim, aptala yatarak.

"Aslında işin tek güzel yanı buydu," diye cevapladı Gordon. "Grace bu olaydan bir ay önce ölmüştü. Bu olaya tanık olmadı."

Yanımdaki Serenity'nin kaskatı kesildiğini hissettim. Bu onun için yeni bir haberdi ama ben Gideon'un soruşturma sırasında karısının gittiğini söylediğini hayal meyal hatırlıyordum. Aileden birini kaybetmek trajediydi. İki kişiyi kaybetmek ise tesadüften daha fazlası gibi görünüyordu.

Gideon Cartwright kayınvalidesinin ölümü karşısında ciddi bir üzüntü içinde görünüyordu. Ama belki de ona şüpheli olarak daha yakından bakmalıydım.

"Barınak kapandıktan sonra nereye gittiğine dair bir fikriniz var mı?" diye sordum. "Onunla yeniden bir araya gelebilmeyi çok isterdim. Taziyelerimi sunmayı."

"Nashville'e gittiğini biliyorum. Filler oraya nakledilmişti, yakınlardaki bir barınağa. Karısının mezarı da oradaydı."

"Karısını tanır mıydınız?"

"Tatlı kızdı. Genç yaşta ölmeyi hiç hak etmiyordu."

"Hasta mıydı?" diye sordu Serenity.

"Bir nevi öyleydi diyebiliriz," dedi Gordon. "Ceplerine taş doldurup Connecticut Nehri'ne girmiş. Cesedini bir hafta bulamadılar."

Alice

Yirmi iki ay uzun bir hamilelik.

Muazzam bir zaman ve enerji yatırımı. Bu zaman ve enerjiye bir de yeni doğan yavruyu kendi başına hayatta kalabileceği bir noktaya kadar büyütme zahmetini ekleyin. O zaman bir filin anne olmak uğruna neleri göze aldığını anlarsınız. Kim olduğunuz ya da bir fille ne gibi bir kişisel ilişki kurduğunuz önemli değildir: Yavrusuyla arasına girecek olursanız, öldürülürsünüz.

Maura bir sirk filiydi ve bir erkek Afrika filiyle çiftleşmesi için hayvanat bahçesine nakledilmişti. Kıvılcımlar tutuşmuştu ama hayvanat bahçesi yetkililerinin planladığı şekilde değil; bunda hiç şaşılacak bir şey yoktu çünkü vahşi doğada bir dişi fil asla bir erkekle yakın bir şekilde yaşamazdı. Bunun yerine Maura eşine saldırmış, çitleri yıkmış ve bir bakıcıyı çite yapıştırıp omurgasını kırmış. Bize geldiğinde katil damgası yemişti. Barınağa gelen her hayvan gibi ona da tüberküloz dâhil onlarca test yapıldı. Ama gebelik testi protokolün bir parçası değildi, o yüzden son ana dek bir yavrusu olacağını anlayamadık.

Bunu anladığımız zaman Maura'yı son birkaç ay karantinaya aldık. Diğer Afrika fili Hester'ın daha önce hiç yavrusu olmadığı için buna nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyorduk. Ayrıca Maura'nın ne kadar annelik deneyimi olduğunu da bilmiyorduk ve Thomas geldiği sirke telefon edip daha önce bir erkek yavrusunun olduğunu öğrendi. Sirkin onu tehlikeli olarak nitelemesinin birçok nedeninden biri buydu. Dişi bir filin annelik saldırganlığını göze almak

istemeyerek doğum sırasında onu zincire vurmuşlar ve yavruyla bu şekilde ilgilenmişlerdi. Ancak Maura çıldırmış, bağırmış çağırmış, zincirlerini koparıp yavrusuna ulaşmaya çalışmış. Ona dokunmasına izin verdiklerinde ise hiçbir sorun kalmamış.

Yavru iki yaşına geldiğinde onu başka bir sirke satmışlar.

Thomas bunu bana söylediğinde otlamakta olan Maura'nın yanına gittim. Kendi bebeğim ayaklarımın dibinde oynuyordu. "Bunu bir daha yaşamana izin vermeyeceğim," dedim ona.

Barınakta hepimiz kendimize göre sebeplerden heyecanlıydık. Thomas yeni doğan bir yavrunun getirebileceği geliri düşünüyordu—tabii yeni doğan yavru filler sayesinde on bin ziyaretçi daha alan hayvanat bahçelerinin aksine, yavruyu sergilemeyecektik. Sadece söz konusu olan bir yavru olunca insanların maddi yardımda bulunma olasılığı daha fazlaydı. Bebek bir filin fotoğraflarından daha sevimli bir şey yoktu. Grace hiçbir fil doğumuna tanık olmamıştı. Diğer taraftan Gideon ile Nevvie, sirkte çalıştıkları zaman ikişer doğum görmüşlerdi.

Peki ya ben? Ben bu dev hayvanla bir kardeşlik bağımız olduğunu hissediyordum. Maura benimle yaklaşık aynı zamanda barınağa evi olarak taşınmıştı ve ben de kendi kızımı altı ay önce doğurmuştum. Son on sekiz ay boyunca Maura'nın diğer fillerle olan ilişkilerini gözlemlemeye çıktığım zamanlarda bazen onunla göz göze geldiğim oluyordu. Bunu söylemem hiç de bilimsel değil ama aramızda kalsın, olur mu? Bence ikimiz de burada olduğumuz için kendimizi şanslı hissediyorduk.

Çok tatlı bir kızım ve harika bir kocam vardı. Thomas'ın filler arası iletişimle ilgili yaptığı bazı ses kayıtlarından fillerde hüzün konusunda yazdığım bir makale için veri toplamayı başardım. Her günümü bu şefkat dolu, zeki hayvanlarla geçiriyorum. Bütün bunları düşününce, olumsuzluklardan çok olumlu noktalara odaklanmak kolay olmuştu: Thomas'ın barınağı nasıl açık tutabiliriz diye geceler boyu defterleri incelemesi; uyuyabilsin diye almaya başladığı haplar; barınakta hâlâ bir fil ölümünü kayda geçirmemiş olmam ve burada şimdiden bir buçuk yıl geçirmiş bulunmam; sırf

araştırmamda ilerleyebilmem için bir hayvanın ölmesini dilemekten doğan suçluluk.

Bir de fillerle en uzun süredir çalışan kendisi olduğu için her şeyi bildiğini zanneden Nevvie ile yaşadığım anlaşmazlıklar vardı. Benim yaptığım hiçbir katkıyı değerli görmüyordu çünkü fillerin vahşi doğadaki davranış biçimlerinin barınak hayatına uyarlanamayacağına inanıyordu.

Bazı çatışmalarımız küçüktü; fillere yemek hazırlardım ve Nevvie de yemekleri değiştirirdi çünkü Syrah'nın çilek sevmediğine ya da lahananın Olive'in midesine dokunduğuna inanırdı (her iki iddiayı da kanıtlayacak deliller görmemiştim). Ama bazen kafasına göre işler yapardı ve bu beni kişisel olarak etkilerdi; mesela Afrika fillerinin sahasına Asya fillerinin kemiklerini yerleştirip tepkilerini ölçmeye kalktığımda, bunun ölen fillere saygısızlık olduğu gerekçesiyle kemikleri kaldırmıştı. Ya da Jenna'ya bakıcılık ettiği zamanlarda okuduğum tüm çocuk bakımı kitaplarında iki yaşına kadar çocuklara bal yedirilmemesi gerektiği yazdığı halde dişlerine iyi gelir diyerek ona bal yedirmekte ısrar etmesi. Bu konuyu Thomas'a ilettiğimde bozuldu. "Nevvie en başından beri benimle," dedi açıklama olarak. Sanki benim sonuna kadar onunla olmamın bir önemi yoktu.

Kimse Maura'nın ne zaman hamile kaldığın bilmediğinden, doğum zamanı ancak tahminlere dayanıyordu, bu konuda da Nevvie ile fikir ayrılığı yaşıyorduk. Maura'nın memelerinin büyüklüğüne bakılırsa fazla zaman kalmadığını biliyordum. Nevvie ise doğumların her zaman dolunayda meydana geldiğinde ve daha üç hafta olduğunda ısrar ediyordu.

Vahşi doğada bir tane doğuma tanık olmuştum. Sürülerdeki yavruların sayısı düşünüldüğünde daha fazlasını görme fırsatım olduğu düşünülebilir. Botshelo adında bir fildi, ismi "yaşam" anlamına geliyordu. Aslında başka bir sürüyü izliyordum ama bir dere yatağında onun çok tuhaf davranan sürüsüne denk geldim. Normalde çok rahat takılan bir sürüydü ama bu defa Botshelo'nun etrafında toplanıp yüzlerini dışa doğru dönmüşler, onu koruyorlardı.

Yaklaşık bir saat boyunca fillerden çeşitli sesler duyuldu ve sonra bir su dökülme sesi geldi. Filler kıpırdanınca Botshelo'nun doğum kesesini yırttığını ve bir abajur gibi kaldırıp başına koyduğunu gördüm. Altındaki çimenlikte gördüğüm en küçük yavru yatıyordu, bir dişiydi ve bir ses patlaması etrafını sarmıştı; bağırmalar, haykırışlar, kaos. Sürüdeki filler işiyor, şakaklarından sıvılar salgılıyorlardı ve gözlerinin beyazını bana doğru çevirirlerken sanki beni de kutlamaya katılmaya çağırıyor gibiydiler. Bebeğe sürünün tüm fertleri tepeden tırnağa dokunuyorlardı; Botshelo hortumunu yavrunun etrafına doladı, altından geçirdi ve ağzına soktu: *Merhaba. Hoş geldin.*

Yavru yan yatmış dönüp duruyordu, bacakları dört bir yana açılmıştı. Botshelo ayaklarını ve hortumunu kullanarak yavruyu kaldırmaya çalıştı. Bebek ön ayakları üzerinde doğrulmayı başardı ancak arka tarafı da kaldırınca ön ayaklarının üstüne çöktü. Sonunda Botshelo dizlerinin üstüne çöktü, yüzünü yavrunun başına değdirerek kalktı, sanki ona nasıl yapılacağını öğretmeye çalışıyordu. Yavru denemesini yapıp da ayağı kayınca Botshelo ayakları sağlam bassın diye çimen ve toprak attı altına. Botshelo'nun yirmi dakikalık yoğun çabaları sonunda yavru titrek ayaklarla annesinin yanında duruyordu, Botshelo'nun hortumu her sendelemesinde ona sarılıyordu. Sonunda bebek annesinin altına sığındı ve süt emmeye koyuldu. Tüm bu doğum süreci hayatta tanık olduğum en inanılmaz deneyimdi.

Bir sabah alışkanlık edindiğim üzere Maura'yı kontrol etmeye gitmiştim. Jenna sırtıma bağlıydı ve filin karnının alt tarafında bir şişkinlik fark ettim. Asya fillerinin ahırına gittim ve burada Nevvie ile Thomas'ı fillerden birinin ayak tırnaklarında oluşan mantar hakkında konuşurken buldum. "Vakit geldi," dedim nefes nefese.

Thomas ona suyumun geldiğini söylediğim zamanki gibi tepki gösterdi. Telaşla etrafta koşturmaya başladı. Telsizle Grace'i çağırdı ve diğer herkes Afrika fillerinin sahasına giderken Jenna'yı alıp eve götürmesini söyledi. "Aceleye gerek yok," diye ısrar etti

Nevvie. "Bir filin gündüz doğum yaptığını hiç duymadım. Geceleri doğum yaparlar ki yavrunun gözleri alışsın."

Eğer Maura'nın doğurması bu kadar uzun sürerse, bir terslik olduğunu düşünürdüm. Vücudu doğumun son aşamasının tüm işaretlerini gösteriyordu. Ben, "En fazla yarım saatimiz var," dedim.

Thomas'ın Nevvie'den bana döndüğünü gördüm, sonra telsizle Gideon'u aradı. "Bizimle hemen Afrika ahırında buluş," ve Nevvie'nin bakışlarını üzerimde hissedince başımı çevirdim.

İlk başta herkes neşeliydi. Thomas ve Gideon yavru erkek olsa mı daha iyi olur dişi olsa mı diye tartışıyorlardı; Nevvie Grace'i doğurmasını anlatıyordu. Bense Maura'ya odaklanmıştım. Maura doğum sancılarıyla bağırırken barınakta bir kardeşlik dalgası esti. Hester Maura'ya bağırışıyla karşılık verdi; sonra da Asya filleri biraz daha uzaktan onu kontrol ettiler.

Thomas'a acilen gelmesini söylememden yarım saat geçmişti, sonra da bir saat geçti. İki saat boyunca daireler çizen Maura hâlâ bir ilerleme kaydedememişti. "Belki veterineri çağırsak iyi olur," dedim ama Nevvie elini sallayarak bana karşı çıktı.

"Size söylemiştim," dedi. "Güneş battıktan sonra doğuracak."

Gündüz vakti doğum yapan bir sürü fil görmüş çok sayıda korucu tanıyordum ama dilimi ısırıp sustum. Keşke Maura vahşi doğada olsaydı diye geçirdim içimden. O zaman sürüsünden birileri onunla iletişim kurup endişelenecek bir şey olmadığını, her şeyin güzel sonuçlanacağını ona söyleyebilirdi.

Ama aradan altı saat geçince artık iyice kaygılanmaya başlamıştım.

Gideon ile Nevvie Asya filleri ve Hester için yemek hazırlamaya gitmişlerdi. Bir doğumumuz olabilirdi ama bakıma ihtiyaç duyan altı filimiz daha vardı. "Bence veterineri aramalısın," dedim Thomas'a, bitkin düşmüş Maura'nın perişan halini izlerken. "Bir sorun var."

Thomas tereddüt etmedi. "Jenna'ya bakıp hemen arıyorum." Sıkıntıyla bana baktı. "Sen Maura'yla kalır mısın?"

Başımla onayladım ve çitin uzak tarafına oturarak dizlerimi karnıma çektim ve acılar içindeki Maura'yı izlemeye devam ettim. Bunu itiraf etmek istemiyordum ama tek düşündüğüm Afrika'dan ayrılmadan kısa bir süre önce yavrusu ölü doğan fil Kagiso'ydu. Bu doğumu kötü etkilerim korkusuyla onu aklıma bile getirmek istemiyordum.

Thomas gideli beş dakika geçmemişti ki Maura olduğu yerde döndü. Şu an bacaklarının arasından sarkan amniyotik keseyi görebiliyordum. Ayağa fırladım, Thomas'ı çağırmak istedim ama zamanım olmadığını biliyordum. Ben daha hiçbir şey yapamadan amniyotik kese aşağı indi, her tarafa sıvılar boşaldı ve yavru çimenlerin üstünde belirdi.

Maura'nın sürüde kız kardeşleri olsaydı, ona ne yapması gerektiğini söylerlerdi. Onu doğum kesesini yırtmaya, yavruya yardım etmeye teşvik ederlerdi. Fakat Maura'nın benden başka kimsesi yoktu. Elimi ağzıma koydum ve fillerin etrafta bir yırtıcı olduğunda çıkardıklarını duyduğum tehlike var sesini çıkarmaya çalıştım. Bunun Maura'yı harekete geçirmesini umuyordum.

Üç denemenin ardından nihayet Maura hortumunu kullanarak keseyi yırttı. Ama bu esnada bile bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum. Botshelo ile sürüsünün yaşadığı mutluluğun aksine, Maura süklüm püklüm bir haldeydi.

Yavrusu ölü doğan Kagiso'dan farksızdı.

Maura ölü doğmuş minik yavruyu ayağa kaldırmaya çalıştı. Ön ayağıyla onu itti ama yavru kımıldamadı. Hortumunu ona dolayıp kaldırmayı denedi ama yavru kaydı. Maura'dan hâlâ kan akıyordu, ama o tek bir nefes bile almamış yavrusunu toza bulamaya ve çekiştirmeye devam ediyordu.

Thomas arkasında Gideon'le ve veterinerin bir saat içinde burada olacağı bilgisiyle döndüğünde ben gözyaşlarına boğulmuştum bile. Tüm barınak sessizliğe bürünmüştü; diğer filler susmuştu; rüzgâr bile durmuştu. Maura oğlunun üstünde dikiliyordu, bedeni onu koruyan bir şemsiye gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Thomas ve hayatımın sonuna dek bundan dolayı beni suçladığını düşünecektim.

Başımı iki yana salladım. "Veterineri tekrar ara," dedim. "Gelmesine gerek kalmadı." Artık Maura'nın kanaması durmuştu. Yapılabilecek hiçbir şey kalmamıştı.

"Yavruya otopsi yapmak isteyecektir—"

"Maura'nın yası sona ermeden olmaz," dedim ve o an aklıma iki gün önce içimden sessizce geçirdiğim dileğim geldi: doktora sonrası araştırmamı sürdürebilmem için fillerden birinin ölmesini istemiştim.

Bilinçaltımda bunu arzuladığımı hissediyordum. Belki de Thomas beni suçlamakta haklıydı. "Burada kalacağım," dedim.

Thomas öne çıktı. "Buna mecbur değilsin—"

"Benim işim bu," dedim sertçe.

"Peki ya Jenna?"

Seslerimiz yükselirken Gideon'un bir adım geri çekildiğini gördüm. "Ne olmuş ona?"

"Sen onun annesisin."

"Sen de babası." Jenna'nın hayatında bu gecelik onu yatağa yatırma görevimi pas geçip Maura'yı gözlemleyebilirdim. Benim işim buydu. Doktor olsaydım acil bir hastaya çağrılmam ile bu aynı şey olacaktı.

Ama Thomas orada değildi. "Ben o yavruya bel bağlamıştım," diye mırıldandı. "Bizi kurtaracaktı."

Gideon boğazını temizledi. "Thomas? Gel seni eve götüreyim ve Grace de Alice bir kazak getirsin?"

Onlar gittikten sonra notlar aldım, Maura'nın hortumunu yavrunun sırtında gezdirme sıklığını kaydettim. Çıkardığı seslerdeki farklılığı not ettim.

Grace yanında kazak ve bir uyku tulumuyla geri döndü ve bir süre yanımda sessizce oturup Maura'yı izledi ve onun üzüntüsünü

paylaştı. "Burada hava daha ağır sanki," dedi. Atmosfer basıncının bir filin ölümünden etkilenmesinin mümkün olmadığını biliyordum elbette ama ne kast ettiğini anlamıştım.

Nevvie de baş sağlığına geldi. Hiçbir şey demedi, sadece bana bir şişe su ve bir sandviç uzatıp uzakta dikildi.

Sabahın üçünde ben kendimden geçmek üzereyken Maura nihayet yavrunun tepesinden ayrıldı. Hortumuyla iki kez onu kaldırmaya çalıştı ama başaramadı. Sonra boynundan ve bacaklarından denedi. Birkaç denemeden sonra hortumunun altından tutmayı başardı ve bir saman balyasını kaldırır gibi kaldırdı.

Dikkatle, yavaşça kuzeye doğru yürümeye başladı. Uzaklardan Hester'ın onunla temas kurmaya çalışan sesini duydum. Maura yumuşak, alçak bir sesle karşılık verdi, yavruyu uyandırmaktan çekinir gibiydi.

Gideon ile Nevvie giderken ATV'leri almışlardı, o yüzden yürüyerek gitmekten başka seçeneğim yoktu. Maura'nın nereye gittiğini bilmiyordum, bu yüzden tam da yapmamam gereken şeyi yaptım; araçların geçişi için kapılarda yer alan boşluktan girdim ve gölgelerin arasında onu takip ettim.

Şansıma Maura ya yaşadığı acıya boğulmuşluğundan ya da kıymetli yükünü düşürmemeye gösterdiği özenden ötürü beni fark etmedi. Aramızda yirmi metre mesafe olduğu halde yürüdük, göleti geçtik ve bir düzlüğün sonunda Maura'nın günün en sıcak saatlerinde gelmekten hoşlandığı noktaya ulaştık. Geniş bir ağacın altında yapraklardan oluşan bir örtü vardı ve Maura burada yan yatıp gölgede kestirmeyi severdi.

Fakat bugün yavrusunu oraya bıraktı ve üstünü dallarla örtmeye başladı. Sonra da başında sıra sıra sütunları olan bir tapınak gibi kıpırtısız durdu kaldı.

Ben de dua ettim.

♠

Doğumun üstünden yirmi dört saat geçmişti ve hâlâ uyumamıştım. Aynı şekilde Maura da. Daha da kötüsü hiçbir şey yiyip içmemişti. Yemek yemeden bir süre daha devam edebileceğini biliyordum ama mutlaka su içmek zorundaydı. Bu nedenle Gideon yanıma geldiğinde ondan bir iyilik istedim.

Ahırlarda fillerin ayaklarını sokmaları için kullandığımız leğenlerden birini ve biraz da su getirmesini rica ettim.

Arkadan ATV'nin sesini duyduğumda Maura tepki verecek mi diye baktım. Genellikle yemek zamanı geldiğinde Afrika filleri meraklı olurlardı. Ama Maura başını çevirip bakmadı bile. Gideon'a araçtan inmesini söyledim.

Yaptığım şey Botswana'da kesinlikle yasaktı çünkü ekosisteme müdahale etmeyi planlıyordum. Aynı zamanda sakat bir hareketti çünkü yas tutan bir anne filin kişisel alanına giriyordum. Ama zerre umurumda değildi.

"Hayır," dedi Gideon, ne yapmaya çalıştığımı anlayarak. "Sen bin."

Ben de dediğini yaptım ve onun beline sarıldım. Yanına yaklaştıkça Maura bize doğru saldırıya geçti, kulaklarını iki yana açmış, koca ayaklarıyla yeri göğü titretiyordu. Gideon aracı geri vitese attı ancak elimi koluna koydum. "Hayır," dedim. "Durdur aracı."

Omzunun üstünden kocaman açılmış gözlerle bana baktı. Patronun karısının emirlerine uymakla, hayatta kalma içgüdüsü arasında kalmıştı.

Aracın motoru durdu.

Maura da durdu.

Yavaşça indim, arka taraftan ağır plastik leğeni aldım. Aracın yaklaşık üç metre ilerisine leğeni koydum sonra içine su doldurdum. Ardından yeniden araca bindim. "Geri çekil," diye fısıldadım. "*Şimdi*."

Maura'nın hortumu bize doğru dönerken Gideon geri çekildi. Maura ilerledi ve tüm suyu içti.

Sonra Maura başını kaldırdı, dişleri tenime değdi değecekti. Onca yılın derisinde açtığı kesikleri ve yara izlerini görebiliyordum, gözlerinin içine bakacak kadar yakınındaydım.

Maura hortumunu kaldırıp uzattı ve omzumu sıvazladı. Sonra yeniden yavrusunun yanına döndü ve onu korumaya kaldığı yerden devam etti.

Gideon'un elini sırtımda hissettim. Kısmen beni rahatlatan, kısmen de saygı ifade eden bir dokunuştu bu. "Nefes al," dedi.

Otuz altı saat sonra akbabalar geldi. Süpürgelerine binmiş cadılar gibi gökyüzünde dönüp duruyorlardı. Her alçaldıklarında Maura kulaklarını sallayıp onları kovalıyordu.

Thomas bana eve dönmemi söylemekten vazgeçmişti artık. Herkes vazgeçmişti. Maura gitmeye hazır olana dek hiçbir yere gitmeyecektim. Onun sürüsü ben olacaktım ve yavrusu yapamayacak olsa bile onun yaşamaya devam etmesi gerektiğini ona hatırlatacaktım.

Yaşanan ironi gözümden kaçmamıştı: Ben fil rolünü üstlenmiştim ve Maura da ölen oğlunun yasını tutmaya son vermeyi reddetmesiyle gayet insani bir davranış sergiliyordu. Vahşi doğada fillerin en etkileyici özelliklerinden biri derin bir yas tutmaları ama sonrasında tamamen, istisnasız olarak bunu geride bırakmalarıdır. İnsanlar bunu yapamıyorlar. Ben hep bunun din yüzünden olduğunu düşünmüşümdür. Sevdiklerimizi bir sonraki hayatta görmeyi bekleriz. Filler bu umudu taşımazlar, sadece bu hayatın anıları vardır. Belki de bu yüzden yollarına devam etmeleri daha kolaydır.

Doğumun üstünden yetmiş iki saat geçtikten sonra vahşi doğada bin sefer duyduğum "haydi gidelim" sesini taklit etmeyi denedim. Maura beni sallamadı. Artık ayakta duramaz haldeydim ve gözlerim bulanıyordu. Çitlerin arasından bir erkek filin saldırıya geçtiği sanrısına kapıldım ama bir fark ettim ki yaklaşan bir ATV'ydi. Üstünde Nevvie ile Gideon vardı. Nevvie bana baktı ve

başını iki yana salladı. "Haklısın, berbat haldeymiş," dedi Gideon'a dönerek. Sonra da bana: "Eve dönüyorsun. Kızının sana ihtiyacı var. Maura'yı yalnız bırakmak istemiyorsan, ben onunla kalırım."

Gideon uyuyakalmadan ona sarılabileceğime güvenemediği için ATV'de onun arkasına binmedim. Kollarının arasında oturdum, tıpkı bir çocuk gibi. Utanarak evin önünde araçtan indim, ona çabucak teşekkür ettim ve içeri girdim.

Hayret, Grace kanepenin üzerinde Jenna'nın beşiğinin yanında uyuyakalmıştı; beşik salonun ortasındaydı çünkü çocuk odası yapacak yerimiz yoktu. Onu uyandırdım ve Gideon'la birlikte evine gitmesini söyledim ve sonra Thomas'ın ofisine gittim.

Benim gibi o da üç gündür aynı kıyafetleri giyiyordu. Bir defterin üstüne eğilmişti ve incelediği şeye o kadar kaptırmıştı ki orada olduğumu fark etmemişti. Masanın üzerinde reçeteli bir ilaç şişesi yan yatıp dökülmüştü ve boş bir viski şişesi de yanında duruyordu. Çalışırken uyuyakalmış sandım ama yakınına sokulunca gözleri kocaman açılmış, boş boş baktığını gördüm.

"Thomas," dedim yumuşak bir sesle, "hadi yatalım."

"Görmüyor musun meşgulüm?" dedi ve öyle yüksek sesle bağırdı ki diğer odadan bebek ağlamaya başladı. "Kapa çeneni!" diye bağırdı ve önündeki defteri kaldırıp arkamdaki duvara fırlattı. Eğildim ve yerdeki defteri aldım. Sayfalar önümde yayılmıştı.

Thomas'ı bu kadar meşgul eden şey... bu defter değildi. Bu boş bir günlüktü, bomboş sayfalar birbirinin ardından geliyordu.

Grace'in neden onu bebekle yalnız bırakmak konusunda rahat olmadığını şimdi anlıyordum.

Thomas'ın şifonyerinde sıra sıra ilaç şişelerinin asker gibi dizildiğini evlenene dek fark etmemiştim. Neden bunları kullandığını sorduğumda depresyon dedi. Babasının ölümünün ardından bir türlü kendini yataktan çıkacak gücü bulamamış. Ruhsal sorunlarının olduğunu öğrenmek, beni her iki ebeveyni de ölmüş biriyle çarçabuk evlenmekten daha çok rahatsız etmemişti.

Thomas bunlardan bahsettikten sonra herhangi bir depresif davranış göstermemişti ama dürüst olmak gerekirse, ben de sormamıştım. Cevabı duymak istediğimden emin değildim.

Titreyerek odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Hemen ağlaması kesilen Jenna'yı aldım ve çocuğumun babası olan yabancıyla paylaştığım yatağıma götürdüm. Hiç ihtimal vermezken, deliksiz bir uykuya dalıverdim.

Uyandığımda güneş yükselmişti ve bir sinek kulağımın dibinde vızıldıyordu. Elimle sineği kovalamaya çalıştım ama fark ettim ki sinek filan yokmuş. Uzaktan gelen bir iş makinesinin sesini duyuyormuşum.

"Thomas," diye seslendim ama cevap gelmedi. Uyanmış bana gülümseyen Jenna'yı kucağıma aldım ve Thomas'ın ofisine gittim. Thomas'ın başı masasına inmişti, tamamen kendinden geçmişti. Yaşıyor mu diye emin olmak için sırtının iki defa inip kalkmasını bekledim, sonra Jenna'yı bir bebek askısıyla sırtıma aldım. Bunu yapmayı bize yemek pişiren Afrikalı kadınlardan öğrenmiştim. Evden çıktım, bir ATV'ye atladım ve barınağın kuzeyine doğru, dün gece Maura'yı bıraktığım yere gittim.

İlk fark ettiğim şey elektrikli teldi. Maura tellerin ortasında ileri geri dolanıyor, bağırıyor, tepiniyor, çarpılmadan tellere mümkün olduğu kadar yaklaşmaya çalışıyordu. Tüm bu agresif hareketlerin arasında gözünü bir saniye olsun yavrusundan ayırmıyordu.

Yavru ise Nevvie'nin yanındaki geniş bir tahtaya zincirle bağlanmıştı. Nevvie mezarı nereye kazması gerektiği konusunda Gideon'u yönlendiriyordu.

ATV'yle kapıdan geçtim, Maura'yı arkamda bıraktım ve Nevvie'nin tam dibinde durdum. "Ne saçmalık yaptığınızı sanıyorsunuz siz burada?"

Nevvie bir bana, bir de sırtımdaki bebeğe baktı ve o bakışıyla annelik becerilerim hakkındaki düşüncelerini belirtmiş oldu. "Bir fil öldüğünde her zaman ne yapıyorsak onu. Bu sabah veteriner tarafından otopsi numuneleri alındı bile."

Birden kan beynime sıçradı. "Yas tutan bir anneyi yavrusundan mı ayırdınız?"

"Üç gün oldu," dedi Nevvie. "Bu onun iyiliği için. Yavrularının acı çektiğini gören kim bilir kaç anne gördüm. Bu onları mahvediyor. Wimpy'ye de aynı şey olmuştu ve biz bir şey yapmazsak yine olacak. Maura'ya da öyle mi olsun istiyorsun?"

"Maura'nın vakti gelince ayrılık kararını kendisinin vermesini istiyorum," diye bağırdım. "Bu barınağın dayandığı temel felsefenin bu olduğunu sanıyordum." Dönüp Gideon'a baktım. İş makinesinden inmiş, şaşkın şaşkın dikiliyordu. "Thomas'a sordunuz mu?"

"Evet," dedi Nevvie çenesini kaldırarak. "Benim ne yapacağımı bildiğimi söyledi."

"Sen bir annenin yavrusunun ardından nasıl yas tuttuğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedim. "Bu merhamet değil. Zalimlik."

"Olan oldu artık," diye karşı çıktı Nevvie. "Maura o yavruyu ne kadar çabuk gözünün önünden kaybederse, neler olduğunu o kadar çabuk unutur."

"Olanları asla unutmayacak," dedim. "Ben de unutmayacağım."

Kısa süre Thomas uyanıp yanımıza geldi. Eski bildiğimiz halindeydi. Nevvie'yi kendi başına iş yaptığı için payladı, bunun için uygun bir ruh halinde değilken ona izin vermesi konusundaki kendi sorumluluğunun da üstünü bir güzel örtüverdi. Ağlayarak benden ve Jenna'dan özür diledi. Bozulan Nevvie, öğleden sonra ortalarda görünmedi. Gideon ile ben de yavrunun bedenini tutan kayışları ve zincirleri çözdük ancak onu tahta panelin üstünden indirmedik. Tellerdeki elektriği kestiğim an Maura telleri saman çöpü gibi koparıp attı ve oğluna doğru koştu. Onu hortumuyla okşadı. Kırk beş dakika daha başında dikildi ve sonra yavaş yavaş ormana dalıp yavrusundan ayrıldı.

On dakika kadar dönecek mi diye bekledim ama böyle bir şey olmadı. "Tamamdır," dedim.

Gideon makineye bindi ve Maura'nın dinlenmekten hoşlandığı ağacın altını kazdı. Yavrunun bedenini yeniden tahtaya kayışlarla

bağladım ki mezar yeterince derinleşince onu içine indirebilelim. Gideon'un getirdiği küreği aldım ve yavrunun üstüne toprak attım. Gideon çukuru makineyi kullanarak dolduracaktı elbette ama benimkisi sembolik bir hareketti sadece.

Mezarın üstünü kaplayan kabarık yığına son kürek toprağı attığımda atkuyruğu yaptığım saçlarım çözülmüştü ve kan ter içinde kalmıştım. Kırgın ve bitkindim ve son beş saattir bastırmaya çalıştığım duygular birden patlayarak beni yıkmıştı. Hıçkırıklara boğularak dizlerimin üstüne çöktüm.

Gideon hemen yanıma koştu, kollarını bana doladı. Kocaman bir adamdı, Thomas'tan daha uzun boylu ve daha kalıplıydı; sert bir kayaya yaslanır gibi ona yaslandım. "Hepsi geçti," dedi ama geçen bir şey yoktu aslında. Maura'nın yavrusunu geri getiremezdim. "Sen haklıydın. Onu yavrusundan hiç ayırmamalıydık."

Geri çekildim. "Öyleyse neden yaptın?"

Gözlerimin içine baktı. "Çünkü bazen kendi adıma düşündüğümde, başım derde giriyor."

Omuzlarımı saran ellerini hissedebiliyordum. Terinin tuzunu koklayabiliyordum. Benim açık renk tenimin üstündeki koyu tenine baktım.

"Buna ihtiyacın olabilir belki diye düşündüm," diyen Grace'in sesi duyuldu. Elinde bir kavanoz buzlu çay vardı.

Grace'in ne ara geldiğini hiç fark etmemiştim; kocasını beni yatıştırırken bulduğunda ne düşündüğünü de bilmiyordum. Bundan başka bir şey yoktu ortada ama yine de ikimiz de saklayacak bir şeyimiz varmış gibi yerimizden sıçradık. Gideon uzanıp kavanozu alırken, ben de tişörtümün eteğiyle gözlerimi sildim.

Gideon Grace'in elini tutarak yanımdan ayrıldığında bile avuçlarının sıcaklığını üzerimde hissedebiliyordum. Bu bana Maura'nın yavrusunun üzerinde dikilmesini hatırlatmıştı. Onu korumaya çalışıyordu ama artık çok geçti.

Jenna

İnsan çocuk olduğunda, çoğu kişi sizi fark etmemek için özel bir çaba gösterir. İş adamları ve iş kadınları başlarını kaldırıp bakmazlar çünkü telefonla konuşmakla, mesaj yazmakla ve patronlarına e-posta atmakla çok meşguldürler. Anneler başlarını çevirirler çünkü siz geleceğe bir bakış atmalarını sağlarsınız. Tatlı bebekleri bir gün tıpkı sizin gibi asosyal bir ergen olacaktır. Gerçekten gözümün içine bakan yegâne kişiler yalnız yaşlı teyzeler ve ilgi peşinde koşan küçük çocuklar. Bu yüzden bilet almadan şehirlerarası bir otobüse binmek benim için çok kolay oldu. Bir arada durmakta zorlanan bir ailenin yanında takılıyordum; ciyak ciyak ağlayan bir bebekleri, başparmağını emen beş yaşında bir oğulları ve telefonu az sonra alev alacak dedirten bir hızda kısa mesaj yazan ergen bir çocukları vardı. Boston otobüsünün kalktığı anons edilince ve başı dönmüş ebeveynler valizleri ile çocuklarını saymakla meşgulken onlarla birlikteymişim gibi otobüse sızıverdim.

Kimse beni durdurmadı.

Sürücünün terminalden ayrılmadan önce yolcularını sayacağını bildiğim için hemen tuvalete daldım ve kendimi içeri kilitledim. Araç hareket edene dek, Boone, NH bir eski hatıra olana dek oradan çıkmadım. Sonra kimselerin rağbet etmediği otobüsün arka koltuğuna geçtim ve hemen uykuya dalmış gibi yaptım.

Büyükannem bu yaptığımdan dolayı herhalde beni altmış yaşıma kadar odama kapatarak cezalandıracaktır. Ona bir not bıraktım ama cep telefonumu özellikle kapattım çünkü vereceği tepkiyi

duymak istemiyorum. İnternette yaptığım araştırmaların hayatımı mahvettiğini düşünüyorsa, annemin bizzat izini sürmek için otobüse binip Tennessee'ye gittiğimi öğrenince hiç hoşlanmayacaktır.

Aslında bunu yapmayı daha önce düşünemediğim için kendime biraz kızgındım. Belki de anılarımı tetikleyen şey, zamanının çoğunu katatonik bir şekilde geçiren babamın hiç beklenmedik öfke patlamasıydı. Bir şekilde taşlar yerine oturdu ve birden aklıma benim ve annem için çok önemli biri olan Gideon'u hatırladım. Babamın kolyeye verdiği tepki yıllarca sessizce uyuyan nöronları harekete geçiren bir elektrik akımı gibiydi, beynimin içinde bayraklar dalgalandı ve neon ışıkları yanıp sönmeye başladı: *Dikkat et*. Gideon'u bundan daha önce hatırlasaydım bile, on sene önce nereye gittiğini çıkaramazdım. Ama yolda nereye uğradığını biliyordum.

Annem ortadan kaybolduktan ve babamın da iflas ettiği kesinleştikten sonra filler Hohenwald, Tennessee'deki Fil Barınağı'na gönderildi. Tek yapmanız gereken ufak bir Google araması ve New England barınağında olanları duyan yönetim kurulunun evsiz kalan hayvanlara yer bulmak için nasıl uğraştığını öğrenebilirsiniz. Hayvanlara eşlik edense, barınağın geriye kalan tek çalışanıydı: Gideon.

Yeni barınağın fillerin bakımı için onu işe alıp almadığını ya da Gideon'un filleri oraya teslim ettikten sonra yoluna devam edip etmediğini bilmiyordum. Annemle yeniden buluşmuşlar mıydı? Kimsenin onları görmediğini düşündükleri anlarda hâlâ el ele tutuşuyorlar mıydı?

İşte, çocukların görünmez olduğunu düşünen insanların yaptığı şeylerden biri de budur: Sizin yanınızdayken dikkatli olmayı ihmal ederler.

Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama içimden Gideon'u orada bulmayı ve annemin nerede olduğuna dair bir fikrinin olmadığını görmeyi umuyordum. Oysa şu an kimse benle göz teması kurmasın diye kapşonumu kafama çekmiş ve bu otobüste kıvrılmış halde olmamın sebebi annemi bulmaktı. Annemin son on yılını mutlu mesut geçirdiği düşüncesi bana ağır geliyordu. Ölmüş olmasını ve

hayatının çok kötü olduğunu görmek istemiyordum ama benim de bu denklemin bir parçası olmam gerekmez miydi?

Her neyse, olası senaryoları kafamda değerlendiriyordum:

1. Gideon o barınakta çalışıyor ve annem de onunla yaşıyordu. Tanınmamak için de kendisine Mata Hari veya Euphonia Lalique ya da en az bu derece gizemli bir isim takmıştı. (Not: Neden saklanıyor olabileceğini düşünmek istemiyordum. Babam, kanunlar, ben... Hiçbiri araştırma heveslisi olduğum seçenekler değildi.) Gideon beni ilk bakışta tanıyacak ve tabii beni anneme götürecekti. Annem de beni görünce sevinçten kendinden geçecek ve onu affetmem için yalvararak beni düşünmediği tek bir an bile geçirmediğini söyleyecekti.
2. Gideon artık barınakta çalışmıyordu ama fil camiasının pek küçük olduğu düşünülünce, ona nasıl ulaşacağım konusunda mutlaka ellerinde bir bilgi vardı. Gideon'un kapısına dayandığımda kapıyı annem açacaktı ve gerisini birinci senaryoya bakarak doldurabilirsiniz.
3. Nihayet Gideon'un nerede olduğunu buluyorum ama bana üzgün olduğunu, annemin başına ne geldiğinden haberinin olmadığını söylüyor. Evet, onu sevdiğini belirtiyor. Evet, onunla birlikte babamdan kaçmak istediğini söylüyor. Belki Nevvie'nin ölümü bile bu yasak aşkla bağlantılı olabilir. Ama benim büyümekle geçirdiğim uzun yıllar içinde ilişkileri yürümemiş ve annem tıpkı beni terk ettiği gibi onu da terk etmiş.

Bu sonuncusu tabii ki en kötü senaryoydu. Bundan daha feci olan bir senaryo daha vardı ama. O kadar karanlıktı ki hayal gücüm onu üretmeye başladığı anda kapıyı kapatıp geri kalanını düşünmemeye çalışıyordum:

4. Gideon aracılığıyla annemi buluyordum. Ama ne mutluluk, ne kavuşma sevinci, ne de başka bir güzel duygu vardı. Sadece pişmanlık içinde "*Keşke beni bulmasaydın*" diyordu.

Dediğim gibi, bu olasılığı düşünmeyecektim bile, Serenity'nin dediği gibi rastgele bir düşünceden evrene yollanan enerji gerçekten o sonucu doğurabilir korkusundan.

Virgil'in nereye gittiğimi anlamasının ya da benimle aynı sonucu çıkarmasının uzun süreceğini sanmıyordum; yani Gideon'un annemle bir bağlantısı olduğu, belki annemin kaçmasının sebebi ya da yaşanan ölümlü kazayla, hatta belki kaza bile olmayan bu olayla bir bağlantısı olduğu. Nereye gittiğimi Serenity'ye söylemediğim için kendimi kötü hissediyordum. Ama o geçinmek için insanların falına bakıyordu; tüm kalbimle geri dönmeyi planladığımı anlardı umarım.

Sadece yalnız dönmeyi düşünmüyordum.

Boston, New York ve Cleveland'da aktarma yapmam gerekiyordu. Her durakta beni eve götürmek için bekleyen bir polisi karşımda bulacağım korkusuyla otobüsten nefesimi tutarak iniyordum. Ama bunun için büyükannemin benim kayıp olduğumu bildirmesi gerekirdi ve kabul edelim ki bu konuda sicili parlak değildi.

Telefonumu açmıyordum çünkü onun, Virgil'in veya Serenity'nin beni aramalarını istemiyordum. Her terminalde aynı şeyi yapıyordum. Peşlerine takıldığımı fark etmeyecek kalabalık bir aile bulmaya çalışıyordum. Uyuyup uyanıyordum ve kendi kendime oyun oynuyordum: Yolda peş peşe üç tane kırmızı otomobil görürsem, annemin beni görünce mutlu olacağına işaretti. Yüze kadar saymayı bitirmeden bir VW Tosbağa görürsem, annemin başka bir seçeneği olmadığı için kaçmak zorunda olduğuna işaretti. Bir cenaze arabası görürsem, annem ölmüştü ve bu yüzden hiçbir zaman geri dönmemişti.

Merak ediyorsanız, hiç cenaze arabası görmedim.

Boone, New Hampshire'dan çıktıktan bir gün, üç saat, kırk sekiz dakika sonra kendimi Nashville, Tennessee'deki otobüs terminalinde buldum. Otobüsten aşağı adımımı attığım an sıcak hava yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Terminal şehrin ortasındaydı ve hareketliliği, gürültüsü beni şaşırtmıştı. Bir baş ağrısının tam ortasına inmek gibi bir şeydi. Ellerinde su şişeleriyle dolaşan turistler, dükkânların önünde gitar çalıp para toplayanlar vardı. Herkesin ayağında kovboy çizmeleri vardı.

Hemen kendimi klimalı terminal binasına attım ve bir Tennessee haritası buldum. Barınağın bulunduğu Hohenwald, şehrin güneybatısındaydı, yaklaşık bir buçuk saat uzaklıktaydı. Turistlerin uğrak yeri olduğunu sanmıyordum, o yüzden oraya toplu taşımayla gidemezdim. Otostop yapacak kadar aptal da değildim. Son seksen mili gitmek, öncesindeki bin milden daha zor olabilir miydi acaba?

Bir süre duvardaki dev Tennessee haritasının önünde dikilerek Amerikan çocuklarının neden coğrafyayı sevmediklerini düşündüm. Çünkü aksi olsaydı, bu eyaleti daha iyi tanıyabilirdim. Derin bir nefes aldım ve terminalden şehir merkezine çıktım. Western eşyaları satan ve canlı müzik yapan restoranların önünden yürümeye başladım. Cadde boyunca park etmiş otomobiller ve kamyonetler vardı. Plakalarını kontrol ettim, birçoğu muhtemelen kiralıktı. Ama bazılarının arka koltuklarında bebek koltukları veya içlerine saçılmış CD'ler vardı. Yani bu araçların kalıcı sahipleri vardı.

Sonra tamponlara yapıştırılmış çıkartmaları okumaya başladım. Kimileri bilindik şeylerdi (doğuştan Amerikalı, güneyliyiz biz) ve bazıları da saçma sapan laflardı. Ama benim asıl aradığım ipuçlarıydı, tıpkı Virgil'in aradığı gibi. O aracın sahipleri hakkında bana bir şeyler anlatacak tarzda sözler.

Sonunda bir pikabın arkasında *Columbia onur öğrencimizle gurur duyuyoruz!* Yazan bir çıkartma gözüme çarptı. Bu, iki açıdan piyango anlamına geliyordu: Arkadaki kasada saklanabilirdim ve terminaldeki haritaya göre Columbia, Hohenwald yolu üstündeydi. Kimseler bakmazken kasaya saklanmak için ayağımı tampona attım.

"Ne yapıyorsun?"

Caddedeki insanlar bana bakıyor mu diye kontrol etmekle o kadar meşguldüm ki arkamdan sessizce yaklaşan küçük çocuğu fark etmemiştim. Yedi yaşında filan olsa gerekti ve ön dişlerinin o kadar çoğu düşmüştü ki geri kalanlar mezar taşları gibi görünüyorlardı.

Bunca yıllık çocuk bakıcılığı deneyimlerimi düşünerek onun önüne çömeldim. "Saklambaç oynuyorum. Yardım etmek ister misin?"

Başını salladı.

"Harika. Ama bu, sır saklaman gerektiği anlamına geliyor. Bunu yapabilir misin? Annene ya da babana burada saklandığımı söyleme, tamam mı?"

Çocuk heyecanla başını yukarı aşağı salladı, "Sonra sıra bana da gelecek mi?"

"Kesinlikle," dedim ve kamyonetin kasasına atladım.

"Brian!" diye seslendi bir kadın. Nefes nefeseydi ve arkasında da somurtan genç bir kız kollarını kavuşturmuştu. "Buraya gel!"

Kasanın metal yüzeyi güneşin kendisi kadar sıcaktı. Avuçlarımda ve bacaklarımda oluşan yanıkları hissedebiliyordum. Başımı azıcık kaldırdım ve çocukla göz teması kurup, işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Annesi bize yaklaşıyordu. Kasanın zeminine uzandım ve nefesimi tuttum.

"Şimdi sıra bende," dedi Brian.

"Kiminle konuşuyorsun?"

"Yeni arkadaşımla."

"Yalan söylemekle ilgili ne konuşmuştuk biz," dedi ve kabinin kapısını açtı.

Brian için üzüldüm. Sadece annesi ona inanmadığı için değil, saklambaç oynama sırası ona gelmeyeceği için de.

İçeriden birisi hava almak için kamyonetin arka camını araladı. Brian, ablası ve annesi, umuyorum ki Columbia, Tennessee'ye doğru ilerlerken içeriden radyonun sesi geliyordu. Gözlerimi kapadım ve güneş beni pişirirken bir kamyonet kasasında değil de, plajda olduğumu hayal ettim.

Kulağıma çalınan şarkılar buna benzer kamyonetler ve kamyonlar kullanmakla ya da altın kalpli kızların gönlünü incitmekle ilgili şeylerdi. Hepsi bana aynı şarkıymış gibi geliyordu. Annem geleneksel banjo enstrümanına neredeyse alerji seviyesinde gıcık olurdu. Ne zaman bir şarkıcı ağzını azıcık yaya yaya şarkı söylemeye başlasa radyoyu anında kapattığını hatırlıyordum. Country-western müziğinden böylesine nefret eden bir kadın onun doğduğu toprakları kendine yuva edinmiş olabilir miydi? Yoksa bunu bir paravan olarak mı kullanıyordu? Tanıyan hiç kimsenin aklına onu country-western diyarının kalbinde aramak gelmezdi.

Kamyonetin kasasında uzanmış düşünürken şuna karar vermiştim:

1. Banjo gayet güzel bir enstrümanmış.

2. Belki de insanlar değişir.

Alice

Filler için çiftleşmenin bir şarkı ve dans olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Bu hayvanların her türlü iletişiminde seslerin olduğu kadar hareketlerin de önemi vardır. Örneğin normal bir günde sürü lideri bir dişi fil "haydi gidelim" anlamında bağırırken, bir yandan da sürüyü götürmek istediği yöne doğru pozisyon alır.

Çiftleşme sesleri ise çok daha karmaşıktır. Vahşi doğada erkekler başka bir erkeğin meydan okuması karşısında, yaklaşan bir aracı gördüklerinde, kendilerine eş ararken değişik sesler çıkarabilirler. Bu sesler filden file değişir ve beraberinde kulaklar sallanır ve idrar boşaltılır.

Azgın bir erkek ses çıkarmaya başladığında tüm dişi filler koro gibi karşılık verirler. Bu sesler sadece konuşmayı başlatan fili değil, tüm uygun bekârları cezbeder. Böylece yumurtlama dönemindeki dişiler en çarpıcı eşi seçme şansına sahip olurlar. Bundan kastım en güzel görünüşlü olan değil, daha ziyade hayatta kalma olasılığı yüksek olan fildir. Belirli bir erkekten hoşlanmayan bir dişi fil, onunla çiftleşmişse bile daha iyi birini bulmak için ondan kaçabilir. Ama tabii bu, bulanabilecek daha iyi bir erkek olduğu varsayımına dayanılarak yapılır.

Bu yüzden bir dişi fil, yumurtalama döneminden birkaç gün önce bağırarak bunu haber vermeye başlar; daha fazla erkeği yakınlara çağıran güçlü bir haykırıştır bu ve sonucunda seçecek daha fazla aday olur. Sonunda çiftleşme izni verdiğinde, bir şarkı söyler.

Erkeklerin azgınlık bağırtılarının aksine, bu şarkılar lirik ve tekrara dayalıdır, gırtlaktan gelen ani yükselen mırıltılardır. Dişi kulaklarını yüksek sesle açıp kapatır ve şakaklarından sıvı salgılar. Çiftleşmeden sonra ailesindeki diğer dişiler de ona katılır ve sosyal olarak heyecan veren doğum ya da kavuşma gibi olaylarda yaptıklarına benzer neşeli bağırışlar senfonisi oluştururlar.

Erkek balinalar şarkı söylediğinde, en karmaşık şarkıları söyleyenlerin dişileri elde ettiğini biliyoruz. Buna karşın fil dünyasında erkek bir fil, kiminle çiftleşebilirse onunla çiftleşir; şarkı söyleyen taraf dişidir ve bu, biyolojik bir gereklilikten doğar. Dişi bir filin yumurtlama dönemi sadece altı gün sürer ve uygun erkekler millerce uzakta olabilir. Feromonlar bu mesafelerde etkili olmadığından, dişi filin potansiyel erkekleri kendine çekmek için başka bir şey yapması gerekir.

Balinaların şarkılarının nesilden nesile aktarıldığı ve dünyanın tüm okyanuslarında aynı şekilde var oldukları kanıtlanmıştır. Aynı durumun filler için de geçerli olup olmadığını hep merak etmişimdir. Fillerin yavruları sıra kendilerine geldiğinde en güçlü, en ateşli erkekleri kendilerine çekmek için nasıl şarkı söylemeleri gerektiğini bilebilmek için çiftleşme şarkılarını çiftleşme mevsiminde kendilerinden yaşlı dişi akrabalarından mı öğreniyorlardı? Bu sayede kızlar annelerinin hatalarından dersler mi çıkarıyorlardı?

Serenity

Size bahsetmediğim bir şeyi anlatayım: Zamanında, medyum olarak kariyerimin zirvesindeyken, ruhlarla iletişim kurma becerimi kaybetmiştim.

Benden merhum babasına ulaşmamı isteyen üniversite öğrencisi genç bir kız için fal bakıyordum. Yanında annesi de gelmişti ve seansta yaşananları yeniden dinleyebilmek için her birinin kendi ses kayıt cihazı vardı. Bir buçuk saat boyunca adamın adını öbür tarafa yolladım; bağlantı kurmak için uğraştım. Kafama dolan tek düşünce, bu adamın kendisini silahla vurduğuydu.

Bunun dışında tamamen sessizlik.

Tıpkı şimdilerde ölülerle temas kurmak istediğimde olduğu gibi.

Her neyse, kendimi çok kötü hissetmiştim. Bu kadınlardan doksan dakikalık bir hiç karşılığında para alıyordum. Paranızı geri verme garantisi sunmuyor olsam da, medyumluk hayatımda hiç bu kadar bereketsiz bir durumla karşı karşıya kalmamıştım. Bunun üzerine onlardan özür diledim.

Sonuca bozulan genç kız, ağlamaya başladı ve banyoyu kullanmak istedi. Kız odadan çıkar çıkmaz annesi -tüm bu deneyim boyunca neredeyse tamamen sessiz kalmış bu kadın- bana kocasını ve onun hakkında kızıyla paylaşmadığı sırrı anlattı.

Adam gerçekten de kendini silahla vurmuştu. North Carolina'da çok tanınmış bir basketbol antrenörüymüş ve takımında delikanlılardan biriyle ilişkisi olmuş. Karısı bunu öğrenince ondan

boşanmak istemiş ve ona sus payı ödemezse kocasının tüm kariyerini mahvedeceğini söylemiş. Adam reddetmiş ve delikanlıyı ciddi anlamda sevdiğini söylemiş. Bunun üzerine kadın kocasına yeni sevgilisiyle istediği gibi takılabileceğini ama onun son kuruşuna kadar alacağını ve yaptıklarını açıklayacağını söylemiş. Aşkın bedeli bu demiş.

Adam da evlerinin bodrumuna inmiş ve kafasına sıkmış.

Cenazede, kocasıyla tek başına vedalaşırken kadın ona "Seni orospu çocuğu, öldün diye seni affettiğimi sanma," demiş.

İki gün sonra kadının kızı çok garip bir şey olduğunu söylemek için beni aradı. Yaptığı ses kaydı tamamen boşmuş. Seans esnasında aramızda diyaloglar geçse de, kayıtta sadece bir hışırtı duyuluyormuş. Daha da tuhafı ise: Annesi tarafından yapılan kayıtta da durum aynıymış.

Anlamıştım ki ölen adam cenazesinde karısının dediklerini gayet açık bir şekilde duymuştu ve kadının dediklerini ciddiye almıştı. Kadın artık adamın kendisiyle hiçbir bağının olmamasını istiyordu. Sonsuza dek.

Ruhlarla konuşmak bir diyalogdur. En az iki kişi gerekir. Çok çabalayıp sonuç alamıyorsanız, ya iletişim *kurmayan* bir ruh söz konusudur ya da iletişim *kuramayan* bir medyum.

"Musluk gibi bir şey değil bu," dedim, Virgil ile arama biraz mesafe koymaya çalışarak, "İstediğim zaman açıp kapatamıyorum."

Toptancı Gordon'un otoparkında, az evvel Grace Cartwright'ın intiharı hakkında edindiğimiz bilgiyi değerlendiriyorduk. İtiraf etmem gerekir ki bunu duymayı beklemiyordum ama Virgil bunun bulmacanın önemli bir parçası olduğundan emindi. "Bakalım doğru anlamış mıyım," dedi tane tane konuşarak. "Ben sana ciddi ciddi medyumluk gücünün zırvalık olmadığını kabul etmeye hazır olduğumu söylüyorum. Senin... yeteneğine... bir şans vermeye istekli olduğumu söylüyorum. Ve sen deneme yanlısı değilsin, öyle mi?"

"Peki," dedim, bezginlikle. Kollarımı ve omuzlarımı bir yüzücünün yarış öncesinde yaptığı gibi sallayarak arabamın ön tamponuna doğru eğildim. Sonra gözlerimi kapadım.

"Burada mı yapacaksın?" diye araya girdi Virgil.

Sol gözümü hafifçe araladım. "Aklından geçen bu değil miydi?"

Yüzü kızardı. "Ben de sandım ki... ne bileyim. Bir çadıra filan ihtiyacın var."

"Kristal kürem olmadan da hallederim," dedim.

Ne Jenna'ya ne de Virgil artık ruhlarla iletişim kuramadığımı itiraf etmemiştim. Barınak arazisinde Alice'in cüzdanını ve kolyesini bulmamın tesadüf değil, gerçekten medyumluk becerisi olduğunu düşünmelerine müsaade etmiştim.

Kendimi bile buna ikna etmiş olabilirdim. Bu yüzden de gözlerimi kapadım ve *Grace. Grace, gel benimle konuş* diye içimden geçirdim.

Eskiden böyle yapardım.

Ama hiçbir şey gelmiyordu. Kendini vuran Kuzey Carolina basketbol antrenöründe olduğu gibi hiçbir şey elde edemiyordum.

Virgil'e baktım. "Sende bir şey var mı?" diye sordum. Telefonunda Gideon Cartwright'ın Tennessee'de olup olmadığını araştırıyordu.

"Hayır," dedi. "Ama yerinde olsam sahte isim kullanırdım."

"Ben de bir yere varamıyorum," dedim ve en azından bu doğruydu.

"Belki de daha... yüksek sesli denemelisin."

Elimi belime koydum. "Ben sana işini nasıl yapman gerektiğini söylüyor muyum?" dedim, "Bazen intihar vakalarında böyle olur."

"Ne gibi?"

"Yaptıklarından utanç duyarlar." İntihar edenlerin hepsi tanım itibariyle hayalettir; dünyadan kopamazlar çünkü sevdiklerinden özür dilemek tek istedikleri şeydir ya da kendilerinden çok utanırlar.

Bunun üzerine yeniden Alice Metcalf'ı düşündüm. Belki onunla iletişim kuramamamın sebebi, onun da Grace gibi kendini öldürmüş olmasıydı.

Derhal bu düşünceyi aklımdan çıkardım. Virgil'in açıklamalarının kafama dolmasına izin verdim; Alice ile -veya herhangi bir potansiyel ruhla- iletişim kuramamamın onlardan çok benimle ilgisi vardı.

"Sonra yeniden deneyeceğim," diye yalan attım, "Sen zaten Grace'ten ne istiyorsun ki?"

"Ona kendini öldürten sebebi öğrenmek istiyorum," dedi, "Mutlu bir evliliği ve düzenli bir işi olan bir kadın neden ceplerine taş doldurup kendini nehre atsın?"

"Çünkü mutlu bir evliliği yoktu," diye cevap verdim.

"On puan," dedi Virgil, "Kocanın başka birisiyle yattığını öğrendin diyelim. Ne yapardın?"

"Şöyle bir durup en azından bir noktada kilisenin koridorunda yürümeyi başarmış olduğum için mutlu olurdum?"

Virgil iç geçirdi, "Hayır. Onunla yüzleşirdin ya da kaçardın."

Aklımdakini söyledim, "Ya Gideon boşanmak istediyse ve Grace hayır dediyse? Ya adam karısını öldürdüyse ve buna intihar süsü verdiyse?"

"İntihar değil de cinayet olsaydı, adli tabip otopside hemen anlardı."

"Cidden mi? Bana öyle geliyor ki ölüm sebebi söz konusu olduğunda kolluk kuvvetleri her zaman en doğru kararları veremiyor gibi."

Virgil attığım taşı umursamadı, "Ya Gideon Alice ile kaçmayı planladı ve Thomas da bunu öğrendiyse?"

"Alice hastaneden kaçmadan evvel siz Thomas'ı psikiyatri kliniğine yatırmıştınız."

"Ama Thomas o gece daha önceden Alice ile kavga etmiş olabilir ve o da fillerin arazisine kaçmıştır. Belki de Nevvie Ruehl yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Thomas'ı durdurmaya çalıştı ama Thomas onu durdurdu. Bu arada kaçmaya devam eden Alice de kafasını bir dala çarptı ve onlardan bir mil uzakta bayıldı kaldı. Gideon onunla hastanede buluştu ve birlikte bir plan yaptılar: Alice'i öfkeli kocasından uzaklaştıracak bir plan. Gideon'un filleri yeni evlerine götürdüğünü biliyoruz. Belki de Alice kaçmış ve onunla orada buluşmuştur."

Etkilenmiş bir şekilde kollarımı kavuşturdum, "Güzel çözdün."

"Tabii," dedi Virgil, "başka şekilde olmuş da olabilir. Diyelim Gideon Grace'e boşanmak istediğini söyledi. Böylece Alice ile birlikte çekip gidebilecekti. Bu durum karşısında perişan olan Grace intihar etti. Grace'in ölümünden duyduğu suçluluk duygusu Alice'in planı yeniden düşünmesine neden oldu, ancak Gideon onun kendisini terk etmesine izin verecek biri değildi. En azından canlı olarak."

Bir an için bunu düşündüm. Gideon hastaneye gelmiş ve Alice'i bebeğinin tehlikede olduğuna ikna etmiş olabilirdi ya da ona kendisiyle birlikte gitmesini sağlayacak herhangi bir yalan atmış olabilirdi. Ben aptal değildim, o kadar *Law & Order* izlemiştim. Birçok cinayetin sebebi, kurbanların kapılarına gelen veya yardım isteyen veya yardım teklif eden insanlara güvenmeleriydi. "Peki ya Nevvie nasıl öldü?"

"Gideon onu da öldürdü."

"Neden kayınvalidesini öldürsün ki?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi Virgil, "Bu her evli erkeğin hayali değil midir? Nevvie Gideon ile Alice'in ilişkisi olduğunu öğrendiyse, muhtemelen olayları ilk başlatan da oydu."

"Veya belki de Gideon'a hiç bulaşmamıştır. Belki fillerin arazisinde Alice'in peşinden gitmiştir. Alice de kendini kurtarmak için kaçmış ve bayılmıştır." Virgil'e baktım. "Jenna'nın en başından beri söylediği şey yani."

"Bana öyle bakma," dedi Virgil ve kaşlarını çattı.

"Onu aramalısın. Gideon ve annesi hakkında bir şeyler hatırlayabilir."

"Jenna'nın yardımına ihtiyacımız yok. Nashville'e gitmemiz gerek sadece..."

"Jenna arkada bırakılmayı hak etmiyor."

Bir an için Virgil'in bana karşı çıkacağını düşündüm. Sonra elini telefonuna attı ve öylece bakakaldı, "Sende numarası var mı?"

Onu bir kere aramıştım ama ev telefonumdan aramıştım, cepten değil. Numarası yanımda değildi. Ancak Virgil'in aksine, nereden bulacağımı biliyordum.

Benim evime gittik. Merdivenlere ulaşmak için önünden geçmemiz gereken barı görünce Virgil hasretle baktı. "Nasıl direnebiliyorsun buna?" diye mırıldandı. "Bir Çin lokantasının üstünde yaşamak gibi bir şey bu."

Ben salondaki defterde Jenna'nın numarasını ararken Virgil de kapının eşiğinde dikiliyordu. "İçeri girsene," dedim.

Telefonu bulmak biraz zamanımı aldı. Tezgâhta, bir el bezinin altında kalmıştı. Telefonu elime aldım ancak çevir sesi yoktu.

Virgil şömine rafımın üstündeki fotoğrafa bakıyordu; ben, George ve Barbara Bush'un arasında kalmıştım. "Jenna ve benim gibi tiplerle takılman ne büyük mütevazılık," dedi.

"O zamanlar başka bir insandım," diye yanıtladım, "Hem meşhurlar hiç de göründükleri gibi değiller. Fotoğrafta göremiyorsun ama o esnada başkanın eli götümdeydi."

"Daha kötüsü de olabilirdi," diye mırıldandı Virgil, "Barbara'nınki de olabilirdi."

Jenna'nın numarasını tekrar denedim ama hiçbir şey olmadı. "Çok tuhaf. Telefon hattımda bir sorun var," dedim Virgil'e ve o da cep telefonunu çıkardı.

"Bir de ben deneyeyim," dedi.

"Boş ver. Kafama alüminyum folyodan bir başlık takıp, aynı anda yangın merdiveninden aşağı sarkarsam cep telefonu ancak çekiyor burada. Şehir dışında yaşamanın güzelliği işte."

"Barın telefonunu kullanabiliriz," dedi Virgil.

"Onu da boş ver," dedim, kendimi Virgil'i viskinin kollarından kurtarmaya çalışırken hayal ederek, "Sen dedektif olmadan önce polistin değil mi?"

"Evet."

Telefon defterimi çantama tıktım, "Öyleyse bizi Greenleaf Caddesi'ne götürebilirsin."

Jenna'nın oturduğu mahalle yüzlerce benzeri mahalleden farksızdı; çimenler özenle biçilmişti, evlerin kırmızı siyah panjurları vardı, köpekler görünmez çitlerin ardından hırlıyordu. Ben arabayı yanaştırırken küçük çocuklar kaldırımda bisikletleriyle geziyorlardı.

Virgil, Jenna'nın evinin ön bahçesine baktı. "Evine bakarak bir insan hakkında çok şey söyleyebilirsin," dedi.

"Ne gibi?"

"Mesela evlerinin önüne bayrak asmışlarsa, bil ki muhafazakâr tiplerdir. Evin önünde bir Prius duruyorsa, daha liberaldirler. Çoğunlukla bu tahminler tutmaz ama eğlenceli bir bilim dalıdır."

"Benim falcılık işime benziyor. Eminim aynı oranda doğrudur."

"Yani, bilemiyorum sanırım Jenna'nın bu kadar... kalburüstü çıkmasını beklemiyordum. Bilmem anlatabildim mi?"

Anlamıştım. Bu çıkmaz sokak, bakımlı evler, kaldırımdaki geri dönüşüm konteynerleri, her bahçede oynayan çocuklar... Tıpkı Stepford'a benziyordu burası. Jenna'nın buraya uymayan bir hali vardı.

"Büyükannesinin adı neydi?" diye sordum Virgil'e.

"Nereden bileyim ben be?" dedi, "Ama önemli değil, kadın gündüzleri çalışıyor."

"Öyleyse sen burada kal," dedim.

"Niyeymiş?"

"Çünkü sen yanımda değilsen Jenna'nın kapıyı suratıma çarpma olasılığı daha az," dedim.

Virgil gıcığın teki olabilirdi ama aptal değildi. Arabanın koltuğuna iyice gömüldü, "Nasıl istersen."

Tek başıma kaldırımdan ön kapıya doğru ilerledim. Kapıda minik bir tahta kalp asılıydı ve üzerinde *hoş geldiniz dostlar* yazıyordu. Zili çaldım ve bir süre sonra kapı kendi kendine açıldı.

En azından ben öyle sanıyordum; ta ki önümde başparmağını emen küçük bir çocuk belirene dek. Üç yaşında filan olsa gerekti ve küçük insanlarla aram hiç iyi değildi. Jenna'nın bir kardeşi olduğu -büyükannesinin yanına taşındıktan sonra doğduğu çok barizdi- gerçeği karşısında o kadar şaşkındım ki çocuğa merhaba bile diyemedim.

Çocuğun başparmağı prizden çıkan fiş gibi çıktı ve tabii ki anında çeşmeleri açıldı.

Çocuğun ağlamasını duyan genç bir kadın hemen içeriden koşup geldi ve onu kollarına aldı. "Affedersiniz," dedi. "Zili duymadım. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Tabii bunları avaz avaz bağırarak söylüyordu çünkü çocuk iyice kendini yırtmaya başlamıştı. Kadın da bana ters ters bakıyordu, sanki çocuğuna fiziksel bir zarar vermiştim. Bir yandan bu kadının kim olduğunu ve Jenna'nın evinde ne işi olduğunu çözmeye çalışıyordum.

En kibar televizyon gülümsememi takındım. "Galiba yanlış bir zamanda geldim," dedim bağırarak. "Jenna'yı arıyordum da?"

"Jenna?"

"Metcalf?" dedim.

Kadın kucağında çocuğu şöyle bir tartıp daha sıkı kavradı, "Yanlış adrese gelmişsiniz."

Kapıyı kapatmaya yeltendi ancak ayağımı uzatıp araya soktum ve telaşla çantamı karıştırmaya başladım. Telefon defterimde

Jenna'nın iletişim bilgilerini yazdığı sayfa hemencecik açıldı: 145 Greenleaf Caddesi, Boone.

"145 Greenleaf Caddesi burası değil mi?" diye sordum.

"Evet doğru," dedi kadın, "ama burada o isimde biri oturmuyor."

Kadın kapıyı yüzüme kapattı ve ben de elimde defterle kala-kaldım. Şaşkınlıkla arabaya döndüm ve defteri Virgil'e fırlattım. "Beni kandırmış," dedim. "Yanlış bir adres vermiş."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Başımı iki yana salladım, "Bilmiyorum. Belki ona gereksiz postalar göndermemi istemiyordu."

"Belki de sana güvenmiyordu," dedi Virgil, "İkimize de güvenmiyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Başımı kaldırıp ona baktım, "Bizden bir adım önde."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babasının geçen gün neden öyle bir tepki verdiğini anlayacak kadar zeki bir kız. Annesiyle Gideon'un ilişkisini biliyor olsa gerek ve bizim bir saat önce yapmış olmamız gerekeni çoktan yapmış." Elini uzattı ve kontağı çevirdi. "Tennessee'ye gidiyoruz," dedi Virgil, "çünkü yüz dolarına bahse varım ki Jenna çoktan oraya gitti."

Alice

Üzüntüden ölmek yapılabilecek en büyük fedakârlık ama evrim açısından pek doğru bir şey değil. Üzüntü bu kadar baskın olsaydı, bir tür kolaylıkla yeryüzünden silinebilirdi. Hayvanlar âleminde bunun örnekleri olmadığı anlamına gelmez tabii bu. Birdenbire ölen bir at vardı mesela ve uzun süredir aynı ahırı paylaştığı arkadaşı da hemen ardından öldü. Bir su parkında birlikte çalışan bir çift yunustan dişi olanı ölünce, erkek haftalarca gözleri kapalı halde daireler çizerek yüzmüştü.

Maura'nın bebeği öldükten sonra acısı yüzünden okunuyor ve güçlükle hareket etmesinden anlaşılıyordu. Sanki havanın sürtünmesi bile onu güç geliyordu. Kendini mezarın etrafına mahkûm etmişti ve geceleri ahıra dönmüyordu. Onu yeniden hayata döndürecek bir ailesi yoktu etrafında.

Kendi üzüntüsünde boğulmasına izin vermemeye kararlıydım.

Gideon çitlerin üzerine dev bir çalı süpürgesi bağlamıştı. Bayındırlık işleri yeni bir sokak süpürme makinesi alınca bunu bize hediye etmişti ve Maura eskiden buna sırtını sürtmeye bayılırdı. Fakat Gideon onu bağlarken Maura o yöne dönüp bakmadı bile. Grace ona mor üzüm ve karpuz, yani en sevdiği yiyecekleri sunarak Maura'yı neşelendirmeye çalıştı, ancak Maura hiçbir şey yemez oldu. Boş bakışları, eskiden kapladığından daha az fiziksel alan kaplıyormuş gibi görünmesi, bana yavrunun ölümünden üç gece sonra ofisindeki boş deftere öylece bakan Thomas'ı hatırlatmıştı. Fiziksel olarak var olmasına rağmen zihinsel olarak başka yerdeydi.

Nevvie, Hester'ın onu teselli edip edemeyeceğini görmek için Maura'nın yanına göndermemiz gerektiğini düşünüyordu ama bence daha zamanı gelmemişti. Canlı bir yavruya çok yaklaştıkları için kendi sürülerindeki akrabalarına saldıran anne filler görmüştüm. Maura'nın ölmüş yavrusunu korumak için neler yapabileceğini kim bilirdi? "Daha değil," dedim Nevvie'ye, "Maura'nın yola devam etmeye hazır olduğunu gördüğüm an olur."

Tek başına bir filin üzüntüsünü nasıl yeneceğini izlemek akademik olarak ilginçti. Fakat aynı zamanda yürek parçalayıcıydı. Saatler boyu Maura'nın davranışlarını kayda geçiriyordum çünkü benim işim buydu. Grace ona bakamadığı zamanlarda Jenna'yı da yanımda götürüyordum çünkü Thomas çok meşguldü.

Hepimiz ağır çekimdeymiş gibi bir yaşam sürdürür ve Maura'yı saran hüznün etkisinden çıkamazken, Thomas tam bir verimlilik ve çalışkanlık haline bürünmüştü. O kadar odaklanmış ve enerjikti ki yavrunun ölümünün ardında o gece onu masasında katatonik bir halde görüşüm hayal miydi acaba diye düşünmeye başladım. Bebek filin gelecek olmasından dolayı heyecanlanan bağışçılardan artık para gelmeyecekti ancak Thomas'ın bağışları sürdürmek için yeni bir fikri vardı ve bu onu tamamen tüketiyordu.

Dürüst olmam gerekirse, Thomas meşgulken barınağın idaresi gibi angarya bir işi yapmaktan gocunmuyordum. Her şeyi onu o halde görmeye tercih ederdim; kırgın ve erişilemez. *O* Thomas -belli ki ben onu tanımadan evvel de böyle bir yanı vardı- bir daha asla görmek istemediğim bir Thomas'tı. Bu denklemdeki gerekli malzemenin ben olduğumu, varlığımın tek başına onun depresyonunun geri dönmesini engellemeye yeteceğini umut ediyordum. Ayrıca Thomas'ı raydan çıkaran tetik ben olmak istemediğim için ne istiyorsa veya neye ihtiyaç duyuyorsa yapmaya razıydım. Onun en büyük destekçisi olacaktım.

Yavru öldükten iki hafta sonra -artık zamanı bu şekilde takip ediyordum- haftalık siparişimizi almak için Toptancı Gordon'a gittim. Fakat kredi kartımızla ödeme yapmak istediğimde, kart reddedildi.

"Tekrar deneyin," dedim ama sonuç değişmedi.

Utanç içinde -barınağın ödenek sorunu yaşaması devlet sırrı değildi- Gordon'a bir ATM'ye kadar gidip para çekeceğimi söyledim.

Ancak makine de bana para vermedi. Ekranda hesabın kapandığı yazıyordu. Bankaya girdim ve müdürle konuşmak istedim. Mutlaka bir hata olmalıydı.

"Eşiniz o hesaptaki parayı çekti," dedi karşımdaki kadın.

"Ne zaman?" diye sordum aptallaşmış bir halde.

Bilgisayarına baktı, "Geçen perşembe," dedi, "İkinci bir mortgage kredisi için başvurduğu gün."

Yüzüm alev alev yanıyordu. Ben Thomas'ın karısıydım. Benimle konuşmadan nasıl böyle kararlar alabilirdi? Bu haftaki siparişimizi alamayınca beslenmeleri ciddi anlamda sekteye uğrayacak yedi filimiz vardı. Cuma günü maaş almayı bekleyen üç çalışanımız vardı. Ve gördüğüm kadarıyla artık hiç paramız yoktu.

Toptancı Gordon'a dönmedim. Bunun yerine eve gittim. Jenna'yı koltuğundan öyle bir hızla çekip aldım ki ağlamaya başladı. Evin kapısından hışımla girip Thomas'a seslendim ama cevap alamadım. Asya fillerinin ahırında Grace'i meyve doğrarken buldum. Nevvie de ona yardım ediyordu ve ikisi de Thomas'ı görmemişti.

Eve döndüğümde Gideon orada bekliyordu. "Bir fidanlık sevkiyatıyla ilgili bilgin var mı?" diye sordu.

"Fidanlık mı?" diye tekrarladım.

"Evet, bitki siparişi varmış."

"Kabul etme," dedim, "Oyala onları." Tam o sırada Thomas yanımızdan geçti ve sevkiyatı getiren kamyonete doğru el salladı.

Bebeği Gideon'a verdim ve Thomas'ın koluna yapıştım, "Bir dakikan var mı?"

"Aslına bakarsan," dedi, "yok."

"Bence var," diye karşı çıktım ve onu ofisine doğru sürükleyip kapıyı kapadım, "Ne var o kamyonette?"

"Orkideler," dedi Thomas, "Düşünsene? Asya fillerinin ahırına dek uzanan bir mor orkide tarlası?" Sırıttı. "Rüyamda gördüm bunu."

Bir rüya yüzünden hiç ihtiyacımız olmayan bir kamyon egzotik çiçek mi almıştı? Orkideler bu toprakta yetişmezdi. Üstelik ucuz da değillerdi. Bu sevkiyat sokağa atılan paradan başka bir şey değildi.

"Kredi kartımız kapatılmış ve banka hesabımız suyunu çekmişken sen... çiçek mi aldın?"

Thomas'ın yüzünün mutlulukla ışıdığını görünce şok oldum. "Sadece çiçek almadım. Geleceğe yatırım yaptım. Neden bunu daha önce düşünmediğimi bilmiyorum Alice," dedi. "Afrika ahırının üstündeki depolama alanı var ya? Orayı bir gözlem katı yapacağım." O kadar hızlı konuşuyordu ki kelimeleri birbirine giriyordu. "Oradan her şeyi görebiliyorsun. Tüm araziyi. Pencereden baktığımda kendimi dünyanın kralı gibi hissediyorum. On tane pencere düşün. Camdan bir duvar. Gelip oradan filleri gözleyecek büyük bağışçılar. Ya da orayı çeşitli etkinlikler için kiralayacak—"

Kötü bir fikir değildi aslında. Ama zamanlaması yanlıştı. Bir yenileme projesi için yeterli paramız yoktu. Aylık giderlerimizi zor ödüyorduk. "Thomas. Buna paramız yetmez."

"Binayı yapmak için kimseyi tutmazsak başarabiliriz."

"Gideon'un bunun için zamanı yok—"

"Gideon mu?" Bir kahkaha attı, "Gideon'a ihtiyacım yok. Kendim yapabilirim."

"Nasıl?" diye sordum, "Sen inşaattan ne anlarsın."

Öfkeyle bana döndü, "Sen beni hiç tanımıyorsun."

Ofis kapısından çıkışını izlerken bu sözlerinin ne kadar doğru olduğunu düşündüm.

Gideon'a bir yanlışlık olduğunu, orkidelerin iade edilmesi gerektiğini söyledim. Bu mucizeyi nasıl başardığını hâlâ bilmiyorum ama verilen parayı geri alarak döndü ve bu parayla hemen Toptancı Gordon'da bekleyen siparişimizi aldık. Thomas orkidelerinin gittiğini fark etmemiş gibi görünüyordu; sabahtan akşama

Afrika ahırının tepesindeki tavan arasında çekiçle testereyle bir şeyler yapmakla çok meşguldü. Ne zaman nasıl gittiğini görmek istesem beni reddediyordu.

Belki de Thomas'ın üzüntüye tepkisi budur dedim bilimsel düşünmeye çalışarak. Belki de kaybettiklerimizi düşünmemek için kendini işe veriyordu. Bu sebeple, onu bu buhrandan çıkarmak için sahip olduklarını ona hatırlatmaya karar verdim. Peynirli makarnadan ötesine hiç geçememiş olsam da, ona güzel yemekler pişirdim. Piknik sepetini doldurup Jenna'yla birlikte Afrika ahırının oraya gittim ve Thomas'ı yemekte bize katılmaya davet ettim. Bir öğleden sonra ona projesini sordum. "Bir bakayım," diye yalvardım, "Bitene kadar kimseye söylemem."

Ama Thomas başını sallayarak reddetti, "Beklediğine değecek."

"Sana yardım edebilirim. İyi boya yaparım..."

"Sen pek çok şeyi iyi yapıyorsun," dedi Thomas ve beni öptü.

Son zamanlarda çok fazla seks yapıyorduk. Jenna uyuduktan sonra Thomas Afrika ahırından döner, duş alır ve sonra yatağa girerdi. Sevişmelerimiz çaresizlikten başka bir şey değildi; sanki ben Maura'nın yavrusunu kaybetmesinden kaçıyordum, Thomas kendini bir şeye adamış gibi görünmeye çalışıyordu. Sanki benim hiçbir önemim yoktu, sanki altındaki herhangi bir bedenle de bu iş olurdu ama onu suçlayamazdım çünkü ben de Thomas'ı kullanıyordum unutmak için. Yorgunluk içinde uyuyakalırdım ve gecenin bir yarısı uyandığımda Thomas gitmiş olurdu.

Piknikte ilk başta ben de onu öperek karşılık verdim. Ama sonra elini içime soktu ve sutyenimi açmaya çalıştı. "*Thomas,*" diye fısıldadım, "Ortalık yerde olmaz."

Yalnızca herhangi bir çalışanın bizi rahatça görebileceği bir yerde değildik, aynı zamanda Jenna da bizi izliyordu. Birden ayağa kalktı ve bize doğru minik bir zombi gibi sarsak adımlar atmaya başladı.

Nefesimi tuttum, "Thomas! Jenna yürüyor!"

Thomas'ın yüzü boynuma gömülmüştü. Eli göğsümdeydi.

"Thomas," dedim, onu iterek, "*Şuna bak.*"

Öfkeyle geri çekildi. Gözlüklerinin ardındaki gözleri neredeyse siyaha dönmüştü ve hiçbir şey demiyor olsa bile onu rahatça duyabiliyordum: "*Bu ne cüret?*" Ama sonra Jenna onun kucağına oturdu ve Thomas da onun alnını ve yanaklarını öptü. "Koca kızım benim," dedi. Onu yere oturttu. "Bu tesadüf müydü yoksa yeni bir beceri mi?" diye sordu, "Deneyi tekrarlasak mı?"

Güldüm. "İki bilim insanının çocuğu olarak bu kızın kaderinde var." Kollarımı uzattım, "Bana geri gel."

Ben kızımla konuşuyordum. Ama Thomas'a yalvarıyor da olabilirdim.

Birkaç gün sonra, Grace'e Asya fillerinin yemeklerini hazırlamakta yardım ederken hiç Gideon'la kavga edip etmediklerini sordum.

"Niye ki?" dedi, birden savunmaya geçerek.

"Çok iyi geçiniyor gibi görünüyorsunuz da," dedim.

Grace rahatladı, "Tuvaletin kapağını kapatmıyor. Beni deli ediyor."

"Tek kusuru buysa, inanılmaz derecede şanslısın derim." Bir karpuzu ortadan ikiye kestim ve akan suya odaklandım, "Hiç senden sır sakladığı olur mu?"

"Doğum günümde ne alacağı gibi mi?" Omuz silkti, "Elbette."

"Öyle sırlardan bahsetmiyorum. Senden bir şey sakladığını düşündürecek türden sırlar yani." Bıçağı elimden bıraktım ve onun gözlerine baktım. "Yavrunun öldüğü gece... Thomas'ın ofisindeki halini gördün, değil mi?"

Bundan hiç bahsetmemiştik. Ama Grace'in onun boş gözlerle ve titreyen ellerle sandalyesinde ileri geri sallandığını görmüş olması gerekirdi. Bu yüzden Jenna'yı onunla yalnız bırakmadığını biliyordum.

Grace'in bakışları benimkilerden uzaklaştı. "Herkese bazen gelirler," diye mırıldandı.

Bunu söyleme biçiminden Thomas'ı ilk kez böyle görmediğini anlamıştım. "Daha önce de oldu mu bu?"

"Her zaman toparlanmayı başarır."

Bu barınakta Thomas'ın hallerini bilmeyen tek kişi ben miydim? "Bana sadece bir kere, annesiyle babasının ölümünden sonra olduğunu söylemişti," dedim, yüzüm alev alev yanarken. "Ben evliliğin bir ortaklık olduğunu sanıyordum. İyi günde kötü günde. Hastalıkta sağlıkta. Neden bana yalan söyledi?"

"Sır saklamak her zaman yalan söylemek anlamına gelmez. Bazen sevdiğin insanı korumanın tek yolu budur."

Kaşlarımı çattım, "Bunu söylemenin tek sebebi hiç başına böyle bir şey gelmemiş olması."

"Hayır," dedi Grace yumuşak bir sesle, "Sır saklayan taraf ben oldum aslında." Çekirdekleri çıkarılmış kavunların ortasına fıstık ezmesi doldurmaya başladı, elleri arı gibi işliyordu. "Kızına bakmayı seviyorum," dedi.

"Biliyorum. Sana minnettarım."

"Kızına bakmayı seviyorum," diye tekrarladı Grace, "çünkü benim asla çocuğum olmayacak."

O an ona baktığımda bana Maura'yı hatırlattı; gözlerinde daha önce fark ettiğim bir karanlık vardı, gençliğine ve kendine güvensizliğine yormuştum ancak bu aslında hiç sahip olamadığı bir şeyi kaybetmesinden kaynaklanıyor olabilirdi. "Hâlâ gençsin," dedim.

Grace başını iki yana salladı. "Bende PCOS var," diye açıkladı, "Hormonlarla ilgili bir sorun."

"Başka yöntemler deneyebilirsiniz. Evlat edinebilirsiniz. Gideon'la alternatifler hakkında konuştunuz mu?" Bana bakışından anlamıştım: *Gideon bunu bilmiyordu.* Ondan sakladığı sır buydu.

Grace birden koluma yapıştı. O kadar sertti ki canım yandı, "Söylemeyeceksin değil mi?"

"Hayır," diye söz verdim.

Sakinleşti ve bıçağını eline alıp yeniden meyve doğramaya koyuldu. Birkaç dakika boyunca sessizce çalıştık ve sonra Grace yeniden konuştu. "Sebebi seni gerçeği söylemeyecek kadar az sevmesi değil," dedi, "Seni bu riske giremeyecek kadar çok sevmesi."

O gece Thomas gece yarısından sonra eve geldiğinde uyuyormuş numarası yaptım. Duştan suyun sesi gelene dek bekledim ve sonra yataktan çıkıp, Jenna'yı uyandırmamaya çalışarak evden fırladım. Grace ile Gideon'un ışıkları sönük evlerinin önünden koşarak geçtim. Onları yatakta birbirlerine sokulmuş halde düşündüm.

Spiral merdivenler siyah renkteydi ve Afrika ahırının uzak köşesine vardığımı anlayamadan kafamı merdivene çarptım. Sessizce ilerleyerek—filleri uyandırmayı ve deliler gibi bağırmalarına sebep olmayı istemiyordum—merdivenleri tırmandım. En tepeye vardığımda karşıma çıkan kapı kilitliydi ama barınakta bir baş anahtar her kilidi açıyordu.

İlk fark ettiğim şey, Thomas'ın da dediği gibi, ay ışığı altında manzaranın nefis olmasıydı. Thomas tamamen camdan oluşan pencereleri henüz monte etmemiş olsa da, kaba delikler açmış ve bunları naylonla kaplamıştı. Bunların ardında dolunayın kuvvetli ışığıyla aydınlanmış barınağın her metrekaresini görebiliyordum. Biz seyir balkonunu, bir gözlemevini, halkın bizim koruduğumuz hayvanların doğal yaşam alanlarına müdahale etmeden ya da onları hayvanat bahçeleri ve sirklerdeki gibi vitrin malzemesi yapmadan görebilmelerinin bir yolunu kolaylıkla zihnimde canlandırabiliyordum.

Belki de aşırı tepki veriyordum. Belki Thomas sadece anlattığı şeyi yapmaya çalışıyordu, işini kurtarmaya. Arkamı döndüm ve duvarda el yordamıyla ışık düğmesini buldum. Odaya ışık doldu ve ilk anda o kadar parlaktı ki hiçbir şey göremedim.

İçerisi bomboştu. Ne bir eşya, ne kutular, ne aletler, bir tahta parçası bile yoktu. Duvarlar, tavan ve zemin kör edici tonda beyaza boyanmıştı. Fakat her yere, her köşeye harfler ve rakamlar döne döne yazılmıştı.

C14H19NO4C18H16N6S2C16H21NO2C3H6N2O2C189H285N55O57S.

Bir kilisenin içine girip de duvarlara kanla yazılmış gizemli simgeler görmek gibi bir şeydi bu. Nefesim boğazımda düğümlenmişti. Oda üstüme üstüme geliyordu, rakamlar ve harfler parlayıp birbirine karışıyordu. Yere yığılırken bunun sebebinin ağlıyor olmam olduğunu fark ettim.

Thomas hastaydı.

Thomas'ın yardıma ihtiyacı vardı.

Bir psikiyatr olmasam da, bu gibi deneyimlerim hiç olmasa da, bu bana hiç de depresyon gibi görünmüyordu.

Bu bildiğin... delilikti.

Ayağa kalktım ve kapıyı kilitlemeden odadan çıktım. Fazla vaktim yoktu. Eve dönmek yerine Gideon ile Grace'in evlerin gittim ve kapıyı vurdum. Grace üzerinde bir erkek tişörtü ile kapıyı açtı, saçı başı birbirine girmişti. "Alice?" dedi, "Sorun nedir?"

"Kocamın akıl sağlığı bozuk. Bu barınak batıyor. Maura yavrusunu yitirdi."

Sen seç.

"Gideon burada mı?" diye sordum burada olduğunu bildiğim halde. Herkesin kocası gecenin bir vakti evden kaçıp boş bir odanın duvarlarına, tabanına, tavanına saçma sapan yazılar karalamıyordu.

Gideon üstünde bir şort, göğsü çıplak, elinde bir tişörtle kapıya geldi, "Yardımına ihtiyacım var," dedim.

"Fillerden biri mi? Bir sorun mu var?"

Cevap vermedim. Sadece arkamı döndüm ve yeniden Afrika ahırına doğru yürümeye başladım. Gideon tişörtünü kafasına geçirerek peşime düştü. "Hangi kızın sorunu var?"

"Fillerin bir şeyi yok," dedim, sesim titreyerek. Merdivenin ilk basamağına varmıştık. "Bir şey yapmanı istiyorum senden ve lütfen soru sorma. Olur mu?"

Gideon yüzüme baktı ve başıyla onayladı.

Kendi darağacıma gidiyormuşuz gibi basamaklardan yukarı tırmandık. Geri dönüp baktığımda, belki de bu yorumum doğruymuş diyebilirim. Belki de uzun ve ölümcül bir düşüşün ilk adımıydı bu. Gideon içeriyi görebilsin diye kapıyı açtım.

"Yuh," dedi, "Bu da neyin nesi?"

"Bilmiyorum. Ama sabaha dek bunu boyayıp kapatman gerek." O anda artık daha fazla dayanamadım ve nefes alamayarak, iki büklüm oldum. Gideon hemen beni tuttu ama geri çekildim. "Acele et," diyebildim ve koşarak merdiveni inip eve yollandım. Tam içeri girdiğim sırada Thomas banyo kapısını açıyordu ve içeriden bir buhar dumanı dışarı çıktı.

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu ve gülümsedi.

Thomas'ı kendinden kurtarma şansım olsaydı, onu düşmanının ben olmadığına inandırırdım. Ona inandığıma inandırırdım. Bu yüzden ben de aynı şekilde gülümsedim, "Jenna ağlıyor gibi geldi de."

"İyi mi?"

"Uyumuş bile," dedim yutkunarak. "Kâbus gördü herhalde."

Duvarda yazanın ne olduğunu sorduğunda Gideon'a yalan söylemiştim. *Biliyordum.*

Rastgele bir harf ve rakam dizisi değildi. Kimyasal bir ilaç formülüydü; anisomisin, U0126, propanolol, D-sikloserin ve nöropeptit Y. Fillerin hafızaları hakkında yazdığım bir makalede bunlardan bahsetmiştim. Bunlar bir travmanın hemen ardından verilmeleri halinde amigdala ile etkileşime girerek bir anının acı dolu ya da üzücü olarak kodlanmasını engelleyen maddelerdi. Fareleri kullanarak bilim insanları bazı anıların yarattığı stresi ve korkuyu ortadan kaldırmayı başarmışlardı.

Bunun sonuçlarını düşünebilirsiniz ve yakın zamanlarda bazı tıp profesyonelleri düşünmüştü bile. Tecavüz mağdurlarına bu tür ilaçları vermek isteyen hastaneler tartışma başlatmışlardı.

Engellenen hafıza sonuna dek bu şekilde kalacak mı kalmayacak mı meselesinin yanı sıra, bir de ahlaki mesele vardı: Travma geçiren bir kurban tanım itibariyle travma etkisinde ve doğru düşünemeyen birisi olduğuna göre, bu ilaçların kendisine verilmesine izin verecek miydi?

Thomas'ın benim makalemle ne ilgisi vardı ve bunu barınağa maddi kaynak sağlama planlarıyla nasıl ilişkilendirmişti? Ama belki de böyle bir bağ hiç yoktu. Thomas gerçekten kayışı koparmışsa, bir bulmacanın ipuçlarında bile bir şeyler gördüğünü zannedebilirdi; hava durumu haberlerinden anlam çıkarabilirdi.

Aradan uzun zaman geçmişti ancak makalemin sonucu, beynin bir anıyı kırmızı bayraklı olarak işaretleyecek şekilde evrilmesinin bir sebebi olduğu çıkarımına varmıştı. Anılar bizi gelecekteki tehlikeli durumlardan koruyorsa, bunları kimyasal olarak unutmak bizim için hayırlı mıydı?

Duvarları kimyasal formüllerle doldurulmuş o odayı bir gün kafamdan silebilecek miydim? Hayır, Gideon onu beyaza boyadıktan sonra bile hayır. Belki de en iyisi buydu; aşık olduğumu sandığım adamın bu sabah ıslık çalarak mutfağa giren adam olmadığını bana devamlı hatırlatacaktı.

Planlarım vardı. Thomas'ın yardım almasını sağlayacaktım. Fakat Thomas evden çıkar çıkmaz Nevvie yanında Grace'le çıkageldi. "Hester'ın yerini değiştirmek için yardımına ihtiyacımız var," dedi Nevvie ve ona iki Afrika filini bir araya getirme konusunda söz verdiğimi hatırladım.

Erteleyebilirdim aslında ama Nevvie o zaman sebebini sorardı. Üstelik dün gece hakkında konuşmak istemiyordum.

Grace kollarını Jenna'ya doğru uzattı ve akşamki konuşmamızı hatırladım. "Gideon dün—" diye başladım.

"Bitirdi," dedi ve benim de tek öğrenmek istediğim buydu.

Nevvie'nin peşinden Afrika fillerinin arazisine gittim. Bir yandan da gözüm ahırın üst katındaydı. Thomas şu an orada mıydı?

Yaptığı işin mahvolduğunu görünce kızmış mıydı? Yıkılmış mıydı? Umursamamış mıydı?

Benim yaptığımdan şüphelenmiş miydi?

"Bugün aklın nerede senin?" diye sordu Nevvie. "Sana bir soru sordum."

"Pardon. Dün gece iyi uyuyamadım da."

"Telleri mi indirelim, yoksa onu güdelim mi?"

"Teller daha mantıklı," dedim.

Maura'nın hamile olduğunu fark ettiğimizde Hester'ı Maura'dan ayırmak için aralarına elektrikli tel çekmiştik. İşin doğrusu, iki filden hangisi diğer tarafa geçmek isterse kolaylıkla telleri alaşağı edebilirdi. Ama bu ikisi ayrılmadan evvel birbirleriyle bağ kuracak kadar uzun zaman birlikte yaşamamışlardı. Tanışıklardı, arkadaş değil. Birbirleri için henüz büyük bir sevgi beslemiyorlardı. Bu sebeple Nevvie'nin fikrinin işe yarayacağını sanmıyordum.

Botswana'da bir deyiş vardır: *Go o ra motho, ga go lelwe.* Desteğin olduğu yerde, hüzün olmaz. Bunu vahşi doğada, filler sürüden birinin ölümüne üzüldüğü zaman görebilirdiniz. Bir süre sonra birkaç fil gruptan ayrılıp su içmeye giderdi. Diğerleri yiyecek bir şeyler bulmak için çalıları araştırırdı. Sonunda geriye bir iki fil kalırdı -genellikle ölen filin kızları ya da ufak yaşta oğulları olurdu bunlar- günlük yaşamlarına geri dönme konusunda isteksizlik gösterirlerdi. Ama sürü her zaman onlar için geri dönerdi. Kimi zaman topluca, kimi zaman da bir iki temsilciyle. "Haydi gidelim" anlamına gelecek şekilde seslenirler ve vücutlarını yas tutan filleri yüreklendirecek şekilde konumlarlardı. Sonunda hepsi birden kalkıp giderdi. Fakat Hester Maura'nın kuzeni ya da kardeşi değildi. Sadece başka bir fildi. Maura'nın onu dinleme eğilimi, bana bir yabancının gelip yemeğe gidelim demesi üzerine onun peşinden gitme ihtimalim kadardı.

Nevvie ATV'ye binip Hester'ı aramaya koyulurken, ben de telleri indirdim ve bir geçiş imkânı yarattım. Motorun sesini duyana dek bekledim ve Nevvie'yi hevesle takip eden fili gördüm. Hester

karpuza bayılıyordu ve ATV'nin arkasında Maura'nın yakınına konmak üzere onu bekleyen koca bir karpuz vardı.

Ben de araca atladım ve birlikte Maura'nın hâlâ omuzları düşük ve hortumu yerde dikildiği yavrunun mezarına doğru sürdük. Nevvie motoru durdurdu ve ben de atlayıp karpuzu Maura'nın az uzağına bıraktım. Maura için de bir şeyler getirmiştik ama Hester'ın aksine, o kendininkine dokunmadı.

Hester dişiyle karpuzu deldi ve suyunu ağzına akıttı. Sonra hortumunu etrafına sardı, kuvvetle ezdi ve ağzına atıp kıtır kıtır yemeye başladı.

Maura onun varlığını açıkça kabullenmiş değildi ancak Hester'ın ağzından yükselen seslerden ötürü gerildiğini görebiliyordum. "Nevvie," dedim sessizce, yeniden ATV'ye binerek, "Motoru çalıştır."

Maura ışık hızıyla olduğu yerde döndü ve Hester'a saldırdı. Hester ciyakladı ve hortumunu havaya kaldırdı.

"*Bas*," dedim ve Nevvie ATV'yi Hester'ı Maura'ya yönelmeden uzaklaştıracak şekilde sürdü. Biz Hester'ı elektrikli tellerin diğer tarafına güderken Maura dönüp bakmadı bile. Yavrusunun taze mezarına döndü.

Kan ter içinde kalmıştım ve yüreğim ağzımda atıyordu. Nevvie Hester'ı uzaklara doğru güderken ben de tellerin bağlantılarını yeniden kurdum ve uçlarını bataryaya bağladım. Nevvie birkaç dakika sonra ben işimi bitirirken geri döndü.

"Ee," dedim, "Sana söylemiştim."

Grace'in hâlâ Jenna'ya bakıcılık etmesinden faydalanarak Thomas'la konuşmak için Afrika fillerinin ahırına gittim. Spiral merdiveni tırmanırken içeriden hiçbir ses duymuyordum. Acaba Thomas beyaza boyanmış duvarları görünce, bu onun normale dönmesi için yeterli olmuş muydu? Fakat elimi kapının koluna attığımda karşıma dün gece gördüğüm sembollerin aynısıyla dolu bir duvar çıktı ve öteki duvarın da yarısı tamamlanmıştı. Thomas bir sandalyeye oturmuş öyle hararetli yazıyordu ki az sonra tutuşacak

gibiydi. Bir anda heykel gibi kaskatı kesildim. "Thomas," dedim, "Konuşmamız lazım."

Omzunun üstünden dönüp baktı. İşine o kadar yoğunlaşmıştı ki geldiğimi duymamıştı. Utanmış ya da şaşırmış bir hali yoktu. Sadece hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bu bir sürpriz olacaktı," dedi, "Bunu senin için yapıyordum."

"Ne yapıyordun?"

Sandalyeden kalktı. "Buna moleküler teskin teorisi deniyor. Anıların beyin tarafından kimyasal olarak kodlanmadan önce esnek bir halde bekledikleri kanıtlanmış bir gerçek. Bu süreci sekteye uğratırsan, anının hatırlanma biçimini de değiştirebilirsin. Bugüne dek başarılı olan bilimsel girişimler, yalnızca engelleyicilerin travmadan hemen sonra verildiği vakalardı. Ama diyelim ki travmanın üstünden zaman geçmiş. Zihni o ana geri döndürebilsek ve ilacı versek ne olurdu? Travma unutulur muydu?"

Tamamen afallamış bir halde ona bakıyordum, "Bu mümkün değil."

"Zamanda geri gidebilirsek mümkün."

"Ne?"

Gözlerini devirdi. "Zaman makinesi filan yapmıyorum," dedi Thomas, "Bu delice olurdu."

"Delice," diye tekrarladım.

"Dördüncü boyutu kelimenin gerçek anlamıyla bükmüyorum. Ama bireyin algısını değiştirebilirsin ve zaman etkili bir şekilde tersine döndürülebilir. Onları yeniden stresin kaynağına götürürsün ve ilacın etkili olması için yeterli bir süre boyunca duygusal travmayı yeniden yaşamalarını sağlarsın. Sürpriz olan kısmı da şu. Maura, bu çalışmanın deneği olacak."

Filin adını duyunca onun gözlerinin içine baktım, "Maura'ya elini süremezsin."

"Onu düzeltebilecek olsam bile mi? Yavrusunun ölümünü unutturabilecek olsam bile mi?"

Başımı iki yana salladım, "O iş öyle olmuyor Thomas—"

"Ama ya başarırsam? Bunun insanlar için ne gibi sonuçları olabileceğini düşünsene? Savaş sonrası sendromundan mustarip gazilerle nasıl çalışmalar yapılır. Barınağın önemli bir araştırma merkezi olarak isim yaptığını düşünsene. New York Üniversitesi Nörolojik Bilimler Merkezi'nden destek alabiliriz. Benimle birlikte çalışmayı kabul ederlerse, yavrunun getirmesi planlanan gelirin kaybını ortadan kaldıracak yatırımcıları medya sayesinde buraya çekebiliriz. Nobel bile kazanabilirim."

Yutkundum, "Bir zihni geri döndürebileceğini neye dayanarak ileri sürüyorsun?"

"Bana yapabileceğim söylendi."

"Kim tarafından?"

Elini arka cebine attı ve barınağın antetini taşıyan bir kâğıt parçası çıkardı. Üstünde tanıdığım bir telefon numarası yazıyordu. Geçen hafta Toptancı Gordon'da kredi kartım reddedildiğinde bu numarayı aramıştım.

Citibank MasterCard'a hoş geldiniz.

Müşteri hizmetleri numarasının altında *Hesap Bakiyesi* kelimelerinin hecelerinden türetilmiş onlarca anlamsız kelime vardı:

Bunlardan son iki sırada olanı kâğıdı delme noktasına gelene dek daire içine alınmıştı. "Görüyor musun? Kodlanmış halde yazılmış." Thomas'ın gözleri hayatın anlamını açılıyormuşçasına benimkilere odaklanmıştı. "Gördüğün şey, inandığın şey değil."

Ona doğru bir adım attım, aramızda sadece birkaç santim vardı. "Thomas," diye fısıldadım, yanağını avucumun içine alarak, "Canım. Sen hastasın."

Thomas elimi tuttu, bir yaşam belirtisiydi bu. O ana dek nasıl titrediğimi hiç fark etmemiştim. "Çok haklısın, hastayım," dedi ve elimi öyle kuvvetli sıktı ki acı içinde iki büklüm oldum. "Benden sürekli şüphelenmen beni hasta ediyor." O kadar yakınıma geldi ki gözbebeklerinin etrafındaki turuncu halkayı ve şakağındaki nabız

atışını görebiliyordum. "Bunu senin için yapıyorum," dedi her kelimenin üstüne bastıra bastıra.

"Ben de bunu senin için yapıyorum," diye bağırdım ve havasız odadan koşarak kaçıp merdiveni indim.

Dartmouth College altmış beş mil güneyimizdeydi. Orada çok gelişmiş bir hastane vardı. Boone'a en yakın yatılı psikiyatri kliniği de onların bünyesindeydi. Randevumun olmadığı ve en az benimki kadar acil dertleri olan bir salon dolusu insan oturup beklediği hale psikiyatrı beni görmeye iten neydi bilmiyordum. Tek düşündüğüm, Jenna'yı göğsüme sıkıca bastırıp Dr. Thibodeau'nun karşısına oturduğumda, sekreterin bana şöyle bir bakıp yalan söylediğimi düşündüğüydü. Kırışık üniformama, pasaklı saçlarıma, ağlayan bebeğime bakıp *"Kocasıymış, ben de yedim,"* diye düşünmüştü muhtemelen, *"Asıl hasta olan kendisi."*

Yarım saat boyunca doktora Thomas'ın geçmişine dair bildiklerimi ve dün gece gördüklerimi anlattım. "Bence baskıya dayanamadı," dedim. Yüksek sesle söylenen bu sözler sanki iyice şişip kabararak odadaki her boşluğu kapladı.

"Mani semptomlarını tarif ediyor olmanız muhtemel," dedi doktor. "Bu, çift kutuplu bir hastalığın bir parçasıdır, eskiden manik-depresif bozukluk dediğimiz bir hastalık." Bana bakıp gülümsedi. "Bu durum, uyuşturucu almaya zorlanmak gibi bir şeydir. Duyarlılığınız, hisleriniz ve yaratıcılığınız zirve yapar fakat aynı zamanda en tepe nokta en yükseğin yükseğiyken, en alt nokta da dibin dibidir. Ne derler bilirsiniz, bir manik tuhaf bir şey yaparsa ve bu doğru çıkarsa, dahi derler. Yanlış çıkarsa, deli derler." Dr. Thibodeau masadaki kâğıt ağırlıklarından biriyle oynayan Jenna'ya gülümsedi. "İyi haber şu ki, kocanızın durumu tahmin ettiğimiz gibi çıkarsa, bu tedavi edilebilir bir şeydir. Bu insanlara verdiğimiz ilaçlar, yaşadıkları duygu dalgalanmalarını kontrol edip onları normal hallerine getiriyor. Thomas bir gerçekliği değil de bir manik nöbeti yaşadığını fark ettiğinde, diğer yöne dönecek ve çok depresif olacaktır çünkü zannettiği kişi olmadığını görecektir."

Bunu düşünen iki kişi olur o zaman, diye geçirdim aklımdan.

"Kocanız size zarar verdi mi?"

Elimi sertçe kavradığı anı düşündüm, kemiklerin çatırtısını ve bağırmamı. "Hayır," dedim. Thomas'a yeterince ihanet etmiştim; bu kadarını da yapmayacaktım.

"Sizce verebilir mi?"

Jenna'ya baktım, "Bilmiyorum."

"Bir psikiyatr tarafından değerlendirilmesi gerek. Eğer tahmin ettiğimiz gibi bir durum söz konusuysa, bir süre hastanede yatması gerekebilir."

Umut dolu bir şekilde doktora baktım, "Yani onu buraya getirebilir misiniz?"

"Hayır," dedi Dr. Thibodeau. "Birini hastaneye yatırmak, kişilik haklarına aykırıdır; size zarar vermediği sürece onu zorla getiremeyiz."

"Öyleyse ne yapmam gerek?" diye sordum.

Doktor bakışıma karşılık verdi, "Kendi rızasıyla gelmeye ikna etmelisiniz."

Bana kartını verdi ve Thomas'ın buraya yatmaya hazır olduğunu düşündüğüm zaman kendisini aramamı istedi. Eve dönüş yolunda Thomas'ı bu hastaneye yatmak için nasıl ikna edebileceğimi düşündüm. Jenna'nın hasta olduğunu söyleyebilirdim ama bu durumda hemen yakınımızdaki doktoruna niye gitmeyelim? Ona bir bağışçı veya deneyiyle ilgilenen bir nörobilimci bulduğumu söylesem bile en fazla kapının eşiğine kadar getirebilirdi bu onu. Psikiyatri kliniğinin kabul bankosuna vardığımız anda niyetimin ne olduğunu anlardı.

Sonunda Thomas'ı psikiyatri kliniğine kendi rızasıyla yatırmanın tek yolunun basitçe ve dürüstçe bunun onun için en iyisi olduğunu görmesini sağlamak olduğu kanaatine vardım. Onu hâlâ sevdiğimi görmeliydi. Bu işte birlikte olduğumuzu.

Kendimi toplarlayarak barınağa girdim, evin önüne park ettim ve uyuklayan Jenna'yı içeri taşıdım. Onu kanepeye yatırdım ve sonra açık bıraktığım kapıyı kapamak üzere geri döndüm.

Thomas beni arkadan yakaladığı an çığlığı bastım. "Beni korkuttun," dedim.

"Beni terk ettiğini sandım. Jenna'yı da yanında götürdüğünü ve geri dönmeyeceğini sandım."

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. "Hayır," dedim. "Asla yapmam bunu."

Beni öpüşü kendini kurtarmaya çalışan bir adamın çaresizliğini gösteriyordu. Beni öptüğü zaman, Thomas'ın iyi olacağına inandım. Belki de Dr. Thibodeau'yu asla aramak zorunda kalmayacağıma, bunun Thomas'ın iyiye dönüşünün başlangıcı olduğuna inandım. Kendi kendime ne kadar temelsiz veya olasılık dışı olsa bile bunların hepsine inanabileceğimi ama bunun beni Thomas'a ne kadar benzettiğini hiç fark etmediğimi söyledim.

Hafızayla ilgili başka bir konu daha vardı, Thomas'ın dile getirmediği bir şey. Hafıza bir video kaydı değildi. Öznel bir şeydi. Olanların kültürel açıdan/bağlamda bir anlatımıydı. Doğru olup olmadığı değil; sizin için bir şekilde anlamlı olup olmadığı, size öğrenmeniz gereken bir şey öğretip öğretmediği önemlidir. Birkaç ay boyunca barınaktaki yaşam normale döner gibi oldu. Maura her gece yavrusunun mezarının başına dönmeden evvel daha uzun yürüyüşler yapmaya başladı. Thomas gözlem terasını yapmak yerine yeniden ofisinde çalışmaya başladı. Orayı terk edilmiş bir kasaba gibi kilitli tuttuk. Aylar önce Thomas'ın başvurduğu bir hibe beklenmedik bir anda çıktı ve bize biraz nefes aldırdı. Maura ve üzüntüsüne dair tuttuğum notları yavrularını kaybeden diğer anne fillerle hakkındaki notlarla karşılaştırmaya başladım. Saatler boyunca Jenna ile bebek hızında yürüyor, ona yeni kelimeler öğretmek için yaban çiçeklerini renklerini söyleyerek gösteriyordum. Thomas ve ben fillerin arazisine girmenin onun için güvenli olup olmadığı konusunda tartışıyorduk. Bu tartışmaları seviyordum çünkü basit şeylerdi. Sağlıklı tartışmalardı. Bir öğleden sonra, Grace o bunaltıcı

sıcak günde Jenna'ya bakarken ben de Asya fillerinin ahırındaydım. Tüberküloz testi yapabilmek için tuzlu su dolu bir şırıngayı fillerin burnuna boşaltıyor ve hortumlarını olabildiğince havaya kaldırıyorduk. Sonra da kocaman bir poşetin içine hortumundaki sıvıyı boşalttırıp, bunu test edilmek üzere laboratuvara gönderiyorduk. Bazı filler bu işlemden nefret ediyordu; şu an ilgilendiğim Dionne ise fazla sorun çıkarmıyordu. Belki de bu yüzden biraz rahat davranıyordum ve Thomas'ın ahıra girdiğini fark etmemiştim. Beni boynumdan tuttuğu gibi filin uzağına sürükledi ki hayvan parmaklıkların arasından hortumunu uzatıp bize erişemesin. "Thibodeau kim?" diye bağıran Thomas, kafamı demirlere öyle bir çarptı ki gözlerim karardı. Neden bahsettiğini anlamamıştım gerçekten. "Thi... bo... deau," diye tekrarladı Thomas. "Biliyor olmalısın. Kartını cüzdanında taşıyorsun." Eli boynumu mengene gibi sıkıyordu. Ciğerlerim alev almış gibi hissediyordum. Parmaklarını, bileklerini kavradım. Küçük beyaz bir dikdörtgeni suratıma yapıştırdı, "Bu sana bir şey hatırlattı mı?"

Gözlerimin kenarındaki yıldızlardan başka hiçbir şey göremiyordum. Yine de bir şekilde bana gösterdiği kartın üzerindeki Dartmouth-Hitchcock Hastanesi'nin logosunu tanımıştım. Görüştüğüm psikiyatrdı bu, bana kartını vermişti. "Beni buraya kapatmak mı istiyorsun?" diye beni suçladı Thomas. "Benim araştırmamı çalmak istiyorsun. Muhtemelen çoktan NYU'yu aramışsındır bile ama sürpriz Alice. İhtiyacın olan kodu bilmiyorsun ve bunun dışında bilmediğin şeyler—"

Dionne çılgınca bağırıyor, ahırın kalın parmaklıklarına vuruyordu. Açıklamaya çalıştım; konuşmaya çalıştım. Thomas beni daha sert bir şekilde demirlere çarptı ve gözlerim yukarı dönmeye başladı.

Birden hava geldi, ışık geldi ve göğsüm alev alev yanarken nefes almaya çalışarak beton zemine yığıldım. Yan döndüm ve Gideon'un Thomas'a attığı korkunç yumrukla Thomas'ın kafasının geriye doğru büküldüğünü ve ağzından burnundan kan boşaldığını gördüm.

Güç bela ayağa kalktım ve ahırdan dışarı kaçtım. Bacaklarım iflas etmeden evvel çok uzağa gidememiştim ama ilginçtir ki düşmedim. Kendimi Gideon'un kollarında buldum. Boynuma baktı ve Thomas'ın ellerinin yaptığı kırmızı kolyeye parmağıyla dokundu. O kadar nazikti ki, yarayı örten ipek bir fular gibiydi dokunuşu ve bir şeyler oldu.

Onu ittim, "Senden yardım isteyen olmadı!"

Gideon şaşkınlık içinde beni bıraktı. Sendeleyerek ondan uzaklaştım ve Grace'in Jenna'yı yüzmeye götürdüğü yerden uzak durmaya özen göstererek eve gittim. Doğruca Thomas'ın ofisine gittim. Tüm vaktini burada defterleri tutarak ve fillerin dosyalarını güncelleyerek geçiriyordu. Masasında tüm gelirlerimizi ve giderlerimizi yazdığımız bir defter vardı. Oturup ilk birkaç sayfaya göz gezdirdim. Saman sevkiyatları, veterinerlik ücretleri, laboratuvar faturaları ve yiyecek alışverişi yazılmıştı. Sonra defterin sonuna gittim.

C14H19NO4C18H16N6S2C16H21NO2C3H6N2O2C189H285N55O57S.
C14H19NO4C18H16N6S2C16H21NO2C3H6N2O2C189H285N55O57S.
C14H19NO4C18H16N6S2C16H21NO2
C3H6N2O2C189H285N55O57S.

Başımı masanın üstüne koydum ve ağlamaya başladım.

Boynuma soluk mavi bir fular bağladım ve yavrusunun mezarı başında bekleyen Maura'nın yanına gidip oturdum. Thomas yürüyerek yanıma geldiğinde herhalde bir saatimi filan orada geçirmiştim. Çitin diğer tarafında, elleri cebinde dikiliyordu. "Bir süreliğine gidiyorum demeye geldim," dedi. "Daha önce de gittiğim bir yer. Onlar bana yardım edebilir."

Ona bakmadım, "Bence bu iyi bir fikir."

"İletişim bilgilerini mutfak tezgâhına bıraktım. Ama seninle konuşmama izin vermezler. İşleri... böyle yürütüyorlar."

Burada yokken Thomas'a ihtiyacım olacağını sanmıyordum. O buralardayken bile işleri onsuz yürütüyorduk zaten.

"Jenna'ya de ki..." Başını iki yana salladı. "Jenna'ya hiçbir şey söyleme. Sadece onu sevdiğimi söyle." Thomas bir adım öne geldi.

"Pek bir anlamı olmadığını biliyorum ama özür dilerim. Ben... ben kendimde değilim şu sıralar. Bu bir mazeret değil. Ama başka da diyecek bir şeyim yok."

Uzaklaşmasını izlemedim. Kollarımla bacaklarımı kavrayarak oturdum. Beş altı metre ötemde Maura bir ucunda boya fırçasına benzeyen çam iğneleri olan yere düşmüş bir dalı alıp önünde zemini süpürmeye başladı.

Birkaç dakika bunu sürdürdü ve sonra yürüyerek mezardan uzaklaşmaya başladı. Birkaç metre gittikten sonra döndü ve bana baktı. Sonra az daha yürüdü, durdu ve bekledi.

Ayağa kalktım ve peşinden gittim.

Hava nemliydi, giysilerim tenime yapışıyordu. Konuşamıyordum; boğazım çok acıyordu. Boynuma sardığım fuların uçları meltemin sıcak nefesiyle omuzlarımın üstünde kelebek gibi dans ediyordu. Maura yavaşça ve bilinçli hareket ediyordu, ta ki elektrikli tellere gelip dayanana dek. Diğer tarafta uzaklardaki gölete hasretle bakıyordu.

Yanımda eldiven ya da alet yoktu. Elektrikli teli devreden çıkarmak için lazım olan hiçbir şey yanımda değildi. Ancak sigorta kutusunu tırnaklarımla açtım ve batarya bağlantılarını söktüm. Haftalar önce bağlantısını yaptığım uydurma kapıyı indirmek için tüm gücümü kullandım. Teller elime batsa ve ellerim kan olsa da. Sonra da Maura'nın geçebileceği kadar bir açıklık yaratmayı başardım.

Maura kapıdan geçti ancak göletin kenarında duraksadı.

Bunca yolu bir hiç uğruna gelmemiştik. "Haydi gidelim," dedim hırıltılı bir sesle ve ayakkabılarımı çıkarıp suya girdim.

Soğuk ve berraktı, inanılmaz ferahlatıcıydı. Tişörtüm ve fularım tenime yapıştı ve şortum suyun içinde şişti. Suya daldım, saçım dağıldı ve yeniden yüzeye çıktım. Sonra Maura'ya bir avuç su attım.

Maura iki adım geri çekildi, sonra hortumunu suya daldırıp başımdan aşağı fıskiye gibi su boşalttı.

Yaptığı hareket öylesine ölçülü, öylesine beklenmedikti ki, hem de haftalar süren hüznün ardından öylesine neşeliydi ki bir kahkaha attım. Sesim sanki benim sesim değildi. Hırıltılı, pürüzlüydü ama neşeliydi.

Maura yavaşça gölete girdi, bir sola döndü, bir sağa. Kendi üstüne ve sonra bana su fışkırttı. Botswana'da Thomas'ı izlemeye götürdüğüm sürüyü hatırlattı bana, hayatımın akışının çok daha farklı olacağını zannettiğim o zamana. Maura'nın suda oynamasını izliyordum ve ben de yavaşça kendimi suya bıraktım.

"Oyun oynuyor," dedi Gideon, göletin uzak kıyısından, "Demek ki artık toparlıyor."

Orada olduğunu fark etmemiştim; izlendiğimizi bilmiyordum. Gideon'a bir özür borçluydum. Yardımını istememiştim, doğru, ama yardıma ihtiyacım olmadığı anlamına gelmiyordu bu.

Kendimi aptal gibi, çok amatör hissettim. Göletin karşı kıyısına yüzdüm, Maura'yı oyunuyla baş başa bıraktım ve sudan sırılsıklam çıktım. Ne söylesem bilemiyordum. "Özür dilerim," dedim, "Sana öyle söylememeliydim."

"Nasılsın?" diye sordu Gideon kaygıyla.

"Ben..." Duraksadım çünkü cevabı bilmiyordum. Rahatlamış? Gergin? Korkulu? Sonra hafifçe gülümsedim, "Islak."

Gideon güldü. Bomboş ellerini gösterdi. "Yanımda havlu getirmemişim."

"Benim de yüzme niyetim yoktu zaten. Maura'nın biraz kılavuzluğa ihtiyacı vardı."

Gözlerime baktı, "Belki de birinin yanında olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı."

Ona öyle baktım; ta ki Maura ikimizi de ıslatana dek. Gideon soğuk suyu yiyince irkildi. Benim içinse bir vaftiz gibiydi. Yeniden başlangıçtı.

O gece bir toplantı yaptım. Nevvie ile Grace ve Gideon'a Thomas'ın bir süreliğine yurtdışındaki yatırımcılarla görüşeceğini ve

barınağı onsuz idare edeceğimizi söyledim. Hiçbirinin bana inanmadığı açıkça anlaşılıyordu ama inanmış gibi yapacak kadar çok acıyorlardı bana. Jenna'ya akşam yemeği olarak dondurma yedirdim, neden bilmiyorum, sonra da kendi yatağıma yatırdım.

Sonra banyoya gittim ve boynumdaki fuları çıkardım. Parmak izlerinden oluşan kopkoyu bir kolye vardı boynumda.

Morluk, bedenin kendisine yapılan kötü bir şeyi hatırlama yöntemiydi.

Karanlıkta koridorda ilerledim ve Thomas'ın mutfakta bıraktığı notu buldum. Morgan House yazıyordu kâğıtta. Stowe, Vt. 802-555-6868.

Telefonu elime aldım ve numarayı çevirdim. Onunla konuşma ihtiyacından değil, sağ salim varıp varmadığını öğrenmek için aramıştım. İyi olacağından emin olmak için.

Aradığınız numara kullanılmamaktadır. Lütfen numaranızı kontrol edip yeniden deneyiniz.

Ben de denileni yaptım. Ardından Thomas'ın ofisindeki bilgisayarda Morgan House'u internette aradım. Tek bulduğum, bunun Vegas'ta bir profesyonel poker oyuncusunun ismi olduğu ve Utah'ta hamile kalmış genç yaştaki kızlar için bir sığınma evinin bu ismi taşıdığıydı. Bu isimde bir psikiyatri kliniği yoktu.

Virgil

Uçağı kaçıracaktık.

Serenity biletleri telefonla ayırtmıştı. Evimin kirası kadar bir para tutmuştu. (Ona şu an bunu ödeyecek kadar param olmadığını söylediğimde Serenity sadece elini mühim değil anlamında sallamıştı. *"Tatlım, kredi kartı böyle günler için var,"* dedi.) Sonra otoyolda yüz yirmi kilometre hızla havaalanına sürdük çünkü Tennessee uçağı bir saat sonra kalkıyordu. Bagajımız olmadığı için otomatik makinelere yöneldik. Serenity'nin biniş kartı yanında bir de bedava içecek kuponuyla makineden çıkıverdi. Fakat ben kendi onay kodumu girdiğimde, ekranda yanıp sönen bir mesaj belirdi: *gişeye başvurunuz.*

"Dalga mı geçiyorsun?" diye söylendim, gişenin önündeki kuyruğa bakarak. O sırada hoparlörden 5660 sayılı Nashville uçağının 12 numaralı kapıdan kalkmak üzere olduğu anonsu duyuldu.

Serenity söz konusu kapıya çıkan yürüyen merdivene baktı. "Bir uçak daha bulunur illaki," dedi.

Ama o zaman Jenna'nın nerede olacağını kim bilirdi. Ya Gideon'a ilk o ulaşırsa? Ya Jenna benimle aynı sonuca varmışsa -yani annesinin ortadan kaybolmasıyla ve olası ölümüyle Gideon'un bağlantısı olduğu -bunu dünyanın geri kalanına anlatmasına engel olmak için Gideon'un ne yapabileceğini kim bilebilirdi?

"O uçağa bin," dedim. "Ben binemesem bile. Jenna'yı bulmak en az Gideon'u bulmak kadar önemli bu saatten sonra çünkü Jenna onu bizden önce bulursa, sonuç kötü olabilir."

Serenity sesimdeki telaşı anlamış olsa gerekti çünkü yürüyen merdivenden uçarcasına çıkıp emniyet kontrolünden geçmek üzere bekleyen insan kalabalığı tarafından adeta yutuldu.

Bilet gişesindeki kuyruk hiç ilerlemiyordu. Giderek sabırsızlanıyordum. Saatimi kontrol ettim. Sonra kuyruktan ipini koparmış bir kaplan gibi kopup ön tarafa atıldım. "Affedersiniz," dedim. "Uçağımı kaçırmak üzereyim."

Kalabalıktan bir tepki, küfür filan bekliyordum. Hatta karımın doğum yapmak üzere olduğu yalanını bile hazırlamıştım. Ama daha kimse gıkını çıkaramadan bir havayolu çalışanı bana müdahale etti. "Bu şekilde hareket edemezsiniz."

"Özür dilerim," dedim ona. "Fakat uçağım az sonra kalkacak—"

Karşımdaki kadın yaş haddinden çoktan emekli olması gereken bir yaştaydı. "Muhtemelen siz doğmadan önce bile ben burada çalışıyordum. O yüzden size şunu kesin olarak söyleyebilirim: Kural, kuraldır."

"Lütfen. Bu acil bir durum."

Gözlerimin içine baktı. "Sıranıza geçin."

Yanımda duran adam gişe memuru tarafından çağrıldı. Adamın önüne geçip sırasını kapmayı düşündüm. Fakat bunun yerine karşımdaki yaşlı kadına baktım, karım doğum yapacak yalanı iki dudağımın arasında bekliyordu. Yine de ona, "Haklısınız. Ama mutlaka uçağa yetişmem lazım çünkü önem verdiğim birisinin başı belada," dedim.

Bunca yıllık polislik ve özel dedektiflik kariyerimde bunun belki de ilk gerçek itirafım olduğunu fark ettim.

Kadın iç geçirdi, boş bir bilgisayarın arkasına geçti ve bana kendisini takip etmemi işaret etti. Ona verdiğim onay numarasını aldı, o kadar yavaş bir şekilde tuşladı ki o sırada yepyeni alfabeler icat edilebilirdi. "Kırk yıldır buradayım," dedi, "Sizin gibi kişilere pek sık rastlanmıyor."

Bu kadın bana yardım ediyordu; beni burada kaderime terk etmek yerine işimi halletmeye çalışıyordu, o yüzden dilimi ısırıp bekledim. Sonsuzluk kadar uzun gibi gelen bir süre sonunda bana biniş kartımı uzattı, "Unutmayın, ne olursa olsun, mutlaka oraya varacaksınız."

Biniş kartını aldım ve kapıya doğru koşmaya başladım. Yürüyen merdivenin basamaklarını ikişer ikişer çıktım. Dürüst olmam gerekirse, güvenlikten nasıl geçtiğimi bile hatırlamıyordum. Sadece 12'nci kapıya doğru koşuyordum ve hoparlörden Nashville uçağı için son çağrı anonsu yükseldi. Hostes kapıyı kapatmak üzereyken ona yetiştim ve biniş kartımı uzattım.

Uçağa girdim, o kadar bitap haldeydim ki konuşamıyordum bile. Serenity'yi beş sıra ötede gördüm. Hemen yanına çöküverdim.

"Başardın," dedi, en az benim kadar şaşkın bir halde. Sol tarafında oturan adama döndü, "Galiba boşuna endişelenmişim."

Adam gergin bir şekilde ona gülümsedi, sonra başını elindeki havayolu dergisine gömdü. Sanki hayatı boyunca Hawaii'deki en iyi golf sahalarını okumayı beklemişti. Adamın tavrından anladığım kadarıyla Serenity bayağı bir kafasını ütülemişti. Adamdan özür dileyesim geldi. Yine de bir şey söylemedim.

Uçuşumuz pek olaysız geçmedi.

Fırtına nedeniyle Baltimore'a iniş yapmak zorunda kalıp, kapıdaki sandalyelerde dimdik oturarak uyumaya çalışarak havanın düzelmesini bekledik. Saat 6 civarında yeniden havalandık ve 8'de bitkin düşmüş halde Nashville'e indik. Serenity uçak biletlerini almak için kullandığı kredi kartıyla bir otomobil kiraladı. Görevliye Hohenwald, Tennessee'ye nasıl gidebileceğimizi sordu ve adam bizim için bir harita ararken, ben de uyumamaya çalışıyordum. Sehpanın üzerinde bir *Sports Illustrated* dergisi ile sayfa kenarları kıvrılmış 2010 yılının rehberi vardı.

Fil barınağı rehberde yer almıyordu ve bu gayet normaldi zira burası bir işyeriydi ama yine de hem fil hem de barınak başlıkları altına baktım. Ancak Brentwood'da bir Cartwright, G. vardı.

Birden uykum açılmıştı. Sanki tıpkı Serenity'nin dediği gibi, evren bana bir şey söylemeye çalışıyordu.

G. Cartwright'ın bizim bulmayı umut ettiğimiz Gideon Cartwright olma ihtimali neydi? Bu kadar kolay olamazdı ve biz hiç araştırmadan nasıl bu kadar uzaklara kalkıp gelmiştik? Özellikle de Jenna da onu bulmaya çalışıyorsa?

Telefon numarası yoktu, sadece adres vardı. Bu yüzden körlemesine Gideon Cartwright'ı aramak için Hohenwald, Tennessee'ye gitmek yerine, Nashville'in hemen dışındaki Brentwood denen yere ve bu adama ait olma ihtimali olan eve doğru yola koyulduk.

Bir çıkmaz sokağa varmıştık. Serenity arabadan indi ve bir süre ikimiz birden tepenin üstündeki eve baktık. Bir süredir burada kimseler oturmamış gibi görünüyordu. Üst kattaki panjurlar kırılmıştı ve yamuk yumuk sarkıyorlardı; tüm dış cephenin elden geçmesi ve boyanması gerekiyordu. Bir zamanlar bakımlı gibi görünen bahçeyi diz boyu otlar bürümüştü.

"Gideon Cartwright pasaklı herifin teki," dedi Serenity.

"Ona şüphe yok," diye mırıldandım.

"Alice Metcalf'ın burada yaşadığını düşünemiyorum."

"Herhangi bir insanın burada yaşadığını düşünemiyorum." Arabadan indim ve eve doğru yaklaştım.

Kapıyı çalmak üzere sineklik perdeyi açmaya kalkınca elimde kaldı. Sinekliği kapının kenarına dayadım. "Gideon burada yaşamışsa bile, çok geçmişte kalmış belli ki," dedi Serenity.

Ona karşı çıkmadım. Ama bir yandan da ne düşündüğümü ona söylemedim: Gideon, Nevvie Ruehl'in ölümü, Thomas Metcalf'ın öfkesi ve Alice'in ortadan kaybolması üçgenindeki kilit nokta ise, Jenna gibi bir çocuk yanlış sorular sormaya başladığında kaybedeceği çok şeyi vardır. Ondan kurtulmak isterse de, böyle bir yere kimse iki defa bakmayacaktır.

Kapıyı bir kez daha, sertçe çaldım. "Konuşma işini bana bırak," dedim.

İçeriden ayak sesleri duyulunca hangimizin daha çok şaşırdığını bilmiyorum. Kapı açıldı ve karşımda berduş bir kadın belirdi. Kır saçlarının örgüsü dağılmıştı; bluzu lekeliydi. Ayakkabıları birbirinden farklıydı. "Buyurun?" dedi ama gözlerime bakmıyordu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Biz Gideon Cartwright'ı arıyorduk."

Dedektif beynim harıl harıl çalışıyordu. Görebildiğim her şeye dikkat etme gayretindeydim; hiç eşya bulunmayan giriş salonu, her bir kapının köşesini süsleyen örümcek ağları, güve yemiş halılar ve yere saçılmış gazetelerle, fatura zarfları.

"Gideon?" dedi ve başını iki yana salladı, "Onu yıllardır görmedim." Sonra bir kahkaha attı ve bastonunu kapının pervazına vurdu. "Ama zaten ben yıllardır kimseyi görmedim."

Kadın kördü.

Gideon burada oturuyorsa ve saklayacak bir şeyleri varsa, bu kadından daha iyi bir ev arkadaşı bulamazdı. Bu evin içine girip Jenna'nın bodrumda bir yerlerde bağlı ya da arka bahçedeki beton bir hücrede esir olmadığından emin olmayı şimdi daha da çok istiyordum.

"Ama burası Gideon Cartwright'ın evi, değil mi?" diye ısrarla sordum. Arama izni olmadan haneye girerek kanunu resmi olarak çiğnediğimde en azından elimde maku! gerekçem olsun diye.

"Hayır," dedi kadın, "Kızıma ait. Grace."

Cartwright, G.

Serenity'nin gözleri bana döndü. Ağzını açamadan evvel elini tuttum ve sıktım.

"Siz kim olduğunuzu söylemiştiniz bu arada?" diye sordu kadın, kaşlarını çatarak.

"Söylememiştim," dedim. "Ama beni sesimden tanımamana şaşırdım." Uzanıp yaşlı kadının elini tuttum, "Benim Nevvie. Thomas Metcalf."

Serenity'nin yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, galiba dilini yutmuştu. Buna pek de felaket denemezdi. "Thomas," dedi kadın. "Çok uzun zaman oldu."

Serenity beni dirseğiyle dürttü. *Ne yapıyorsun!* dedi sessizce dudaklarını oynatarak.

Cevabı şuydu: Hiçbir fikrim yok. Bir ceset torbasına konulduğunu gördüğüm bir kadınla sohbet ediyordum şu an ve kadın belli ki kızıyla birlikte yaşıyordu, intihar ettiği iddia edilen kızıyla. Ben de on sene önce delirip ona saldırmış olma ihtimali bulunan eski patronuymuşum numarası yapıyordum.

Nevvie ellerini uzatıp yüzüme dokundu. Parmaklarıyla burnumu, dudaklarımı, yanaklarımı yokladı. "Günün birinde bizim için geri döneceğini biliyordum."

Benim zannettiği kişi olmadığımı anlamadan geri çekildim. "Elbette," dedim, "Biz bir aileyiz."

"İçeri gelsene. Grace birazdan döner ve biz de o arada..."

"İyi olur," dedim.

Serenity ile Nevvie'nin arkasından içeri girdik. Evde bir tane bile pencere açık değildi ve temiz hava diye bir şey yoktu. "Bir bardak su rica edebilir miyim acaba?" dedim.

"Hemen," dedi Nevvie. Beni salona aldı. Beyaz çarşaflarla örtülü birkaç kanepe ve masanın bulunduğu geniş bir odaydı burası. Kanepelerden birinin koruyucu örtüsü kaldırılmıştı. Serenity kanepeye oturdu ve ben de çarşafların altına bakarak bir masa, evrak dolabı, olayların bu gidişatını açıklayacak herhangi bir şey bulmaya çalıştım.

"Neler oluyor burada böyle?" diye sordu Serenity, Nevvie mutfağa gider gitmez. "Grace az sonra gelir mi? Ben onun öldüğünü sanıyordum. Nevvie de ezilmişti."

"Ben de öyle sanıyordum," dedim, "Bir ceset gördüğüme eminim."

"Onunki miydi peki?"

İşte buna cevabım yoktu. Olay yerine vardığımda Gideon maktulün kafasını kucağına almış, üzüntüyle ileri geri sallanıyordu. Kafatasının karpuz gibi yarıldığını, saçlarının kan içinde olduğunu hatırlıyorum. Ama yüzünü görecek kadar yaklaşıp yaklaşmadığımı bilemiyorum. Öyleyse bile, bunun Nevvie Ruehl olup olmadığını bilemezdim çünkü kadının tek bir fotoğrafını bile görmemiştim. Maktulün adını söylediğinde Thomas'a güvenmiştim çünkü kendi çalışanını tanıyacağını düşünüyordum.

"O gece polise kim haber vermiş?" diye sordu Serenity.

"Thomas."

"Belki de ölenin Nevvie olduğuna inanmanızı isteyen oydu."

Başımı iki yana salladım. "O gece arazide peşinden kovalayan kişi Thomas olsaydı, kadın şu an çok daha gergin olurdu ve bizi kesinlikle evine davet etmezdi."

"Tabii bizi zehirlemeyi planlamıyorsa."

"Öyleyse suyu içme," dedim. "Cesedi bulan kişi Gideon'du. Ya bir hata yaptı -ki ben buna inanmam- ya da insanların ölenin Nevvie olduğunu düşünmelerini istedi."

"Kadın otopsi masasından kalmamıştı herhalde," dedi Serenity.

Ona şöyle bir baktım. Başka bir şey söylememe gerek kalmadı.

O gece bir kurban ceset torbasına konup götürülmüştü. Bir kurban baygın bulunmuş, başına daha sonra körlüğe neden olabilecek ağır bir darbe almış ve hastaneye götürülmüş.

Tam o sırada Nevvie içeri girdi. Elindeki tepside bir sürahi ve iki bardak vardı. "Yardım edeyim," dedim ve tepsiyi elinden alıp üstü örtülü sehpaya bıraktım. Sürahiyi aldım ve ikimize birer bardak su döktüm.

Bir yerlerde bir saat vardı; göremesem bile tıkırtısını duyuyordum. Muhtemelen çarşaflardan birinin altında çürüyordu. Tüm oda eski mobilyaların hayaletleriyle dolu gibiydi.

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsunuz?" diye sordum.

"Bilemiyorum. Bana Grace bakıyor, kazadan beri. O olmasa ne yapardım bilemiyorum."

"Kaza?"

"Biliyorsun canım. Barınaktaki o gece. Görme yetimi kaybettiğim gece. Sanırım başımı o kadar şiddetli çarpınca daha kötüsü de olabilirdi. Şansım varmış. Daha doğrusu öyle söylüyorlar." Koltuğu örten çarşafa aldırmadan oturdu. "Hiçbir şey hatırlamıyorum, bu da bir lütuf olsa gerek. Grace gelince her şeyi açıklayabilir." Bana doğru baktı. "Asla seni ya da Maura'yı suçlamadım Thomas. Umarım bunu biliyorsundur."

"Maura da kim?" diye atıldı Serenity.

Şu ana dek Nevvie'nin yanında hiç sesini çıkarmamıştı. Nevvie ona doğru döndü, dudaklarında tereddütlü bir gülümseme vardı. "Ne kabayım. Yanında bir misafir olduğunu fark etmedim."

Panikle Serenity'ye baktım. Uydurduğum senaryoyla tutarlı bir yalan atmam gerekiyordu şimdi onun kim olduğuyla ilgili. "Yok canım, asıl benim kabalığım," dedim. "Karım Alice'i hatırlıyor musun?"

Bardak Nevvie'nin elinden düştü ve yerde parçalandı. Eşyaların üstüne örtülü çarşaflardan birini alarak suyu toplamak üzere yere çömeldim.

Ama yeterince hızlı silemiyordum. Su çarşafı sırılsıklam yaptı ve su birikintisi büyüyordu. Kot pantolonumun dizleri ıslanmıştı ve su artık bildiğin göl olmuştu. Nevvie'nin birbirinden farklı ayaklarını sarmıştı.

Serenity başını çevirerek odaya göz gezdirdi. "Aman tanrım..."

Duvar kâğıtları su sızdırıyordu. Tavandan su damlıyordu. Nevvie'ye baktım ve koltuğunda geriye yaslandığını, elleriyle koltuğun kenarlarını kavradığını ve yüzünün kendi gözyaşları ve bu evin gözyaşlarıyla ıslandığını gördüm.

Kımıldayamıyordum. Neler olduğunu açıklayamıyordum. Tepemde, tavanın ortasında bir çatlağın oluşmasını ve yayılmasını izliyordum. Tavanın çökmesi an meselesiydi.

Serenity koluma yapıştı. "Kaç," diye bağırdı ve onun peşinden evden çıktım. Ayakkabılarım parke zeminde oluşmuş su birikintilerine şap şap basıyordu. Nefes nefese kaldırıma varana dek durmadık. Serenity'nin ıslak pembe saçları bana fil barınağında gördüğüm kurbanın kanlı kafatasını hatırlatıyordu.

Öne doğru eğildim, hâlâ rahat nefes alamıyordum. Tepenin üstündeki ev, en az ilk geldiğimiz kadar itici ve ruhsuzdu; orada bulunduğumuzun tek kanıtı olan ıslak izlerimiz sıcak güneşin altında hızla buharlaşıp kayboluyordu. Sanki oraya hiç gitmemiştik.

Alice

İki ay uzun süreydi. İki ayda çok şey olabilirdi.

Thomas'ın nerede olduğunu bilmiyordum ve bilmek istediğimden de emin değildim. Geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum. Fakat sadece Jenna ile beni değil, yedi fili ve barınaktaki çalışanları da terk etmişti. Bu da birinin işi devralması gerektiği anlamına geliyordu.

İki ay içinde yeniden kendinize güveniniz gelebilirdi.

İki ay içinde bir bilim insanı olmanın yanı sıra, çok da iyi bir iş kadını olduğunuzu keşfedebilirdiniz.

İki ay içinde bir çocuk konuşmaya başlayıp, kırık dökük cümleler kurabilirdi.

İki ay içinde her şeye baştan başlayabilirdiniz.

Gideon sağ kolum olmuştu. Yeni bir çalışan tutmaktan bahsediyor olsak da, bunu karşılayacak paramız yoktu. Bunu yapabiliriz diye beni temin etti. Eğer araştırmama ayırdığım zamanı biraz da mali işlerle dengeleyebilirsem, o da fiziksel işleri üstlenebilirdi. Bu sebeple çoğunlukla günde on sekiz saat çalışmak zorunda kalıyordu. Bir akşam yemekten sonra Jenna'yı aldım ve bir çiti onarmaya çalışan Gideon'un yanına gittim. Sonra da ona yardım etmeye başladım. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi bana.

"Sen de değilsin," dedim.

Derken bu bir rutine dönüştü: Saat altıdan sonra, beraberce sonu gelmeyen yapılacaklar listesinden kalanlar üzerinde çalışırdık.

Jenna'yı da yanımıza alırdık, o çiçek toplar, uzun çimlerin arasında koşturan yabani tavşanları kovalardı. Ne olduysa oldu, bu âdete alıştık.

Ne olduysa oldu, alıştık.

Maura ve Hester, Afrika fillerinin ahırında yeniden bir aradaydılar. Birbirlerine bağlanıyorlardı, neredeyse hep yan yanaydılar. Besbelli patron Maura'ydı; Hester'a meydan okuduğunda, genç fil dönüp poposunu gösteriyordu. Bu bir itaat göstergesiydi. Yüzdükleri göletteki o akşamdan sonra Maura'nın yavrusunun mezarına döndüğüne yalnızca bir kere şahit olduk. Kederini bir köşeye koyup, yoluna bakmayı başarmıştı.

Filleri gözlemeye her gün Jenna'yı da götürüyordum. Gerçi biliyordum, Thomas bunun tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Madem burada değildi, söz hakkı da yoktu. Yavrum anadan doğma bilim insanıydı. Barınakların etrafında dolanır, kaya, çim, kır çiçekleri toplar, istiflerdi. Öğleden sonraları çoğu zaman Gideon yakınlarda yapacak bir iş uydurur, sonra yanımıza oturup bizimle biraz dinlenirdi. Onun için de atıştırmalık ve buzlu çay getirmeye başladım.

Gideon ile Botswana hakkında konuşuyorduk, orada tanıdığım fillerden ve buradaki hayvanlardan ne kadar farklı olduklarından bahsediyorduk. Barınağa fillerle gelen bakıcılardan duyduğu öyküler üzerine konuşurduk. Bir gün bana Lilly'den, kırılan ayağı düzgün tutmayan filden bahsetti. "Önceden farklı bir sirkteymiş," dedi Gideon. Bindiği gemi Nova Scotia'da limana yanaşmış ve yanmaya başlamış. Gemi batınca içindeki hayvanlardan bazıları ölmüş. Lilly gemiden canlı çıkmış çıkmasına ama sırtında, bacaklarında ikinci derece yanıklar oluşmuş.

Bakmaya başlayalı artık neredeyse iki yıl olan Lilly düşündüğümden çok acı çekmiş meğer. "Aklım almıyor," dedim, "Diğer insanların onlara yaptıklarından bizi mesul tutup suçlamıyorlar nedense."

"Bağışlıyorlar sanırım." Gideon, Maura'ya baktı, dudak büküyordu sanki. "*Umarım* bağışlıyorlardır. Yavrusunu aldığımı hatırlıyor mudur sence?"

"Evet," dedim lafı uzatmadan, "Ama artık suçu senden bilmiyor demek ki."

Gideon önce bir tepki verecekmiş gibi oldu. Sonra yüzündeki ifade dondu, bir anda zıpladı, koşmaya başladı.

Jenna fillere çok yanaşmaması gerektiğini biliyordu, daha önce hiç sınırlarını da zorlamamıştı. Şimdiyse Maura'ya elli santim uzaktaydı, transa girmiş gibi başını kaldırmış ona bakıyordu. Sonra baktı, gülümsedi. "Fil!" diye seslendi.

Maura hortumunu uzatıp Jenna'nın perilere yakışır saç örgülerine doğru hohladı.

Sihirli bir andı, son derece de tehlikeliydi. Çocukların da, fillerin de ne yapacağını bilemezsiniz. Ani bir hareket olursa Jenna'yı çiğneyip geçebilirdi.

Ayağa kalktım, ağzım dilim kurumuştu. Gideon çoktan oraya varmış, Maura'yı ürkütüp harekete geçirmemek için işi ağırdan alıyordu. Jenna'yı tuttuğu gibi kollarına aldı, sanki bir oyun oynuyorlardı. "Haydi, gel seni anneye götürelim," dedi, sonra omzunun üzerinden geriye, Maura'ya baktı.

İşte o an Jenna çığlık atmaya başladı. "Fil," diye haykırıyordu, "İstiyorum!" Gideon'un karnına tekmeler atıp oltanın ucundaki bir balık gibi kıvranıyordu.

Tastamam bir öfke nöbeti geçiriyordu Maura. Gürültü Maura'yı ürkütmüş, o da avaz avaz ormana koşmaya başlamıştı. "Jenna," dedim sinirle, "Hayvanların yanına gidemezsin! Çok iyi biliyorsun bunu!" Öyle korkmuştum ki çığlık çığlığa bağırıyordum Jenna'ya.

Jenna ufacık spor ayakkabılarıyla Gideon'un kasıklarına bir tekme atınca Gideon homurdanmaya başladı. "Çok üzgünüm," deyip Jenna'ya uzandım ama Gideon sırtını döndü. Jenna'yı kucağında sallayıp hop hop yapıyordu, çığlıkları azalıp ağlaması hıçkırığa dönene kadar da bırakmadı. Jenna, onun kırmızı üniformasının yakasına yapıştı ve uykuya dalmadan önce battaniyesini nasıl yanağına bastırıyorsa aynı şekilde gömleğinin yakasını yanağına sürtmeye başladı.

Birkaç dakika sonra uykuya dalmış kızımı ayağımın ucuna bıraktı Gideon. Jenna'nın yanakları al al olmuş, ağzı açık dalmıştı. Yanına çöktüm. Sanki porselenden, ay ışığından yapmışlardı bu kızı.

"Fazla yorgun," dedim.

"Dehşet içerisinde," diyerek düzeltti beni Gideon, tekrar yanıma oturdu, "Olan bitenden sonra."

"Eh," deyip başımı kaldırıp ona baktım, "Sağ ol."

Ağaçlara, Maura'nın kaybolduğu yere doğru baktı. "Kaçtı mı?"

Başımı salladım. "O da olan bitenden sonra dehşet içerisinde," dedim. "Biliyor musun, bunca yıldır araştırma yaparım, bir kez bile bir anne filin yavrusuna sinirlendiğini görmedim. Ne kadar sinir bozarsa bozsun, ne kadar mızıldanırsa mızıldansın, ne kadar zorluk çıkarırsa çıkarsın." Jenna'nın saçındaki kurdeleyi çözdüm, sanki taşkınlığının dümen suyunda arkasından sürükleniyordu kurdele. "Maalesef bende aynı annelik becerisi yok."

"Jenna senin gibi bir annesi olduğu için çok şanslı."

Pişmiş kelle gibi gülümsedim, "Başka seçeneği mi var?"

"Hayır," dedi Gideon, "Siz beraberken bakıyorum sana. Sen iyi bir annesin."

Omuz silkip kendimle dalga geçecek bir şey bulmaya çalıştım ama söyledikleri, yaptığımı onaylaması benim için çok önemliydi. Onun yerine ağzımdan "Senden de iyi baba olur," sözcükleri çıktı.

Jenna'nın Maura'nın yanına gelmeden önce kopartıp istiflediği karahindibalardan birini eline aldı. Kökünde başparmağı ile bir çizgi çekip bir yarık yaptı, bir karahindiba daha alıp içinden geçirdi. "Şimdilerde baba olmuş olurum diye düşünürdüm eskiden."

Dudaklarımı büzdüm; çünkü Grace'in sırrını söylemek bana düşmezdi.

Gideon otları birbirine bağlamaya devam etti. "Hiç düşündün mü, bir insana mı âşık olursun yoksa bu fikre mi?"

Ne mi düşünürüm? Kederde, aşkta bakış açısı olmaz diye düşünürüm.

Nasıl olsun? Bir insan senin evreninin merkezine konduktan sonra nasıl olacak? Bir kişiyi ister kaybet, ister bul, durum aynı.

Gideon karahindibalardan yaptığı tacı Jenna'nın başına geçirdi. Saç örgülerinden birinin ucunda bir yana eğildi taç ve kaşının üzerine devrildi. Uykusunda dönüp duruyordu.

"Âşık olmak falan diye bir şey yok diye düşünüyorum bazen. Sadece birini kaybetme korkusu var."

Bir meltem esti. Yaban elmalarının, upuzun çimlerin; kalın fil derisine, gübreye karışmış toprağın; Jenna'nın biraz önce yiyip elbisesine döktüğü şeftalinin suyunun kokusunu taşıyordu meltem. Gideon, "Endişeleniyor musun?" diye sordu, "Ya dönmezse ne olacak diye?"

Thomas'ın gidişini gerçekten ilk kez konuşuyorduk. Eşlerimizle nasıl tanıştığımızı birbirimize anlatmıştık ama konuşma orada kalmıştı. Yani en yüksek potansiyel taşıdığı yerde, ilişkilerde her şeyin mümkün olduğu o anda.

Çenemi kaldırıp gözümü Gideon'a diktim. "*Ya gelirse* ne olacak diye endişeleniyorum," dedim.

Karın ağrısı. Fillerde sık görülür. Hele ki kötü saman verilen, öğünleri bir anda, kökten değişen fillerde. Syrah'nın durumu ikisinden de kaynaklanmıyordu ama yan yatmış, her yeri şiş, mahmur mahmur bakıyordu. Ne bir şey yiyor ne de içiyordu. Karnı gurulduyordu. Ona hep arkadaşlık eden köpek Gertie yanına oturup uludu.

Grace benim kulübemdeydi, Jenna'ya bakıyordu. Bütün gece kalacaktı ki filleri kollayalım. Gideon gönüllü olmuştu ama şimdi sorumlu bendim. Oraya gitmemenin hiçbir yolu yoktu.

Ahırda kollarımızı kavuşturmuş veterinerin fili muayene etmesini izliyorduk. Gideon, "Zaten bildiğimizi söyleyecek bize," diye fısıldadı.

"Evet, sonra onu iyileştirmek için ilaç verecek."

Gideon kafasını iki yana salladı. "Faturayı ödemek için neyi rehin vermeyi düşünüyorsun?"

Gideon bu konuda haklıydı. O kadar paraya sıkışmıştık ki bunun gibi acil durumların masrafını karşılayabilmek için diğer işletme masraflarımızdan ödünç almamız gerekiyordu. "Bir yol bulacağım", dedim kaşlarımı çatarak.

Veterinerin Syrah'ya anti-enflammatuar (flunixin) ve kas gevşetici yapmasını izledik. Gertie onun yanına samanlara kıvrıldı, sızlanıyordu. "Gerçekten tek yapabileceğimiz beklemek ve büyük hapları sindirebileceğini ummak," dedi, "Bu arada ona biraz su içirin."

Fakat Syrah su içmek istemiyordu. Ne zaman elde içi soğuk veya sıcak su dolu bir kova ile ona yaklaşsak homurdanıp başını çevirmeye çalışıyordu. Böylece birkaç saat geçtikten sonra Gideon da ben de duygusal anlamda harabeye dönmüştük. Veterinerin ona verdiği ilaç işe yaramıyor gibiydi.

Ne acı, böylesi güçlü, heybetli bir hayvanın bu hale düşmesi. Çalılarda gördüğüm köylülerin vurduğu veya tuzağa düşüp yaralanmış filler geliyordu aklıma. Karın ağrısının hafife alınamayacak bir şey olduğunu biliyordum, pekliğe, o da ölüme yol açabilirdi. Syrah'nın yanına diz çöküp elle muayene etmeye, karnının sıkılığına bakmaya çalıştım. "Bu daha önce olmuş muydu?"

"Syrah'ya olmamıştı," dedi Gideon. "Ama daha önce de gördüm." Sanki bir düşünceye takılmış, bir şeyleri tartıyordu. Sonra bana baktı, "Jenna'ya bebe yağı sürüyor musun?"

"Banyoda sürerdim," dedim. "Neden?"

"Nerede duruyor?"

"Hâlâ kalmışsa, banyodaki lavabonun altındadır..."

Ayağa kalktı ve ahırdan çıktı. "Nereye gidiyorsun?" diye seslendim ama onu takip edemiyordum. Syrah'yı yalnız bırakamazdım.

On dakika sonra Gideon döndü. Elinde iki şişe bebe yağı vardı, bir de benim buzdolabından aldığını fark ettiğim karışık bir kek. Asya ahırındaki mutfağa kadar peşinden gittim, fillerin öğünlerini

orada hazırlıyordu. Kekin ambalajını açmaya koyuldu. "Aç değilim," dedim.

"Senin için değil." Gideon keki tezgâha yerleştirip durmadan bıçakla deşmeye başladı.

"Öldü sanırım," dedim.

Bebe yağı şişesini açıp kekin üzerine döktü. Yağ onun deştiği yerlerden keke sızıp sünger gibi emiliyordu. "Sirkteki fillerin de böyle karnı sancılanırdı bazen. Veteriner onlara yağ içirmemizi önerirdi. Sanırım biraz hareket veriyor."

"Veteriner böyle bir şey deme..."

"Alice," Gideon tedirgin oldu, elleri hâlâ kekin üzerindeydi. "Bana güveniyor musun?"

Bu adam haftalardır yanımda durup barınağın hayatta kalabileceği hayalini pekiştiriyordu. Bir kere hayatımı kurtarmıştı dahası kızımın da.

Bir defasında dişçinin muayenehanesindeki aptal bir kadın dergisinde birisini beğenirsek gözbebeklerimizin genişlediğini okumuştum. Gözbebekleri genişlemiş insanlar bize bakınca da onları beğenirmişiz. Kısacası, bizi isteyen insanlar istiyoruz. Gideon'un gözlerinin akı da neredeyse göz bebekleri rengindeydi, bu da bir optik yanılsama yaratıyordu; bir kara delik, bitimsiz bir düşüş. Benimkiler neye benziyor diye merak ettim. "Evet," dedim.

"Bir kova su kap," dedi ve onu Syrah'nın yan yattığı bölmeye kadar takip ettim. Syrah'nın karnı zorluk çektiğini gösterir biçimde inip kalkıyordu. Gertie birden tedirgin olup ayağa kalktı. "N'aber güzelim," dedi Gideon ve filin önüne çöktü. Keki uzattı. "Syrah'nın şekere düşkünlüğü var," dedi.

Syrah keki hortumuyla kokladı. Bir-iki yokladı. Gideon ufak bir parça koparıp Syrah'nın ağzına attı, Gertie de onun parmaklarını kokladı.

Bir dakika sonra Syrah tüm keki ağzına atıp tek seferde yuttu.

Gideon, "Su," dedi.

Syrah'nın ulaşabileceği yere kovayı koydum ve hortumunu suyla dolduruşunu izledim. Gideon öne eğilip güçlü elleri ile böğrünü okşamaya, ne kadar iyi bir kız olduğunu söylemeye başladı.

Keşke bana da öyle dokunsaydı.

Bu düşünce içimi öyle kaplamıştı ki içimi bir anda kendime geldim. "Benim gidip Jenna'ya bakmam gerek."

Gideon göz ucuyla bana baktı, "Grace'le beraber uyumuşlardır."

"Bakmam gerek..." Sesim cılızlaşıp tamamen kısıldı. Yüzüm kıpkırmızıydı; avucumu yanaklarıma değdirdim. Dönüp hızla ahırdan çıktım.

Gideon haklıydı, kulübeye ulaştığımda Grace ile Jenna kanepede birbirine sarılmış uyuyorlardı. Jenna'nın eli Grace'in elindeydi. Kendimi fena hissettim. Grace benim sevdiğim biriyle ilgilenirken, ben de onun sevdiği bir kişi ile ilgilenmeyi diliyordum.

Kıpırdandı, Jenna'yı uyandırmamaya özen göstererek doğruldu, "Syrah mı mesele? Ne oldu?"

Jenna'yı kollarıma aldım. Önce uyandı, sonra hemen gözleri kayıp kapandı. Onu uyandırmak istemiyordum ama o an kim olduğumu hatırlamam daha önemliydi. Ben kimdim? Ben neydim?

Bir anne. Bir eş.

"Ona söyle," dedim Grace'e, "Bebeğinin olamadığını."

Gözlerini kıstı. Bunu birkaç hafta önce ilk konuştuğumuzdan bu yana konuşmamıştık. Şimdiye kadar Gideon'a söylememden korktuğunu biliyordum ama mesele bu değildi. Bunu konuşsunlar ki Gideon, Grace'in ona tamamen güvendiğini bilsin istiyordum. Bunu konuşsunlar ki gelecek için belki evlat edinme, belki koruyucu ebeveynlik planları yapsınlar. Aralarındaki bağ o kadar güçlensin ki evlilikleri sapsağlam olsun, onları gözetleyebileceğim tek bir gedik bile olmasın istiyordum.

"Ona söyle," diye yineledim, "Bilmeyi hak ediyor çünkü."

Ertesi günü iki mucize gerçekleşti. Syrah ayaklandı, sanki karın ağrısı geçmişti. Sevinçten sekerek yürüyen Gertie ile Asya

fillerinin barınağına gidiyordu. İtfaiye de bize bir hediye vermişti: Ekipmanlarını yeniliklerinden eski yangın hortumlarını bize bağışlamışlardı.

Benden de az uyuyan Gideon harika bir ruh halinde gibiydi. Grace tavsiyeme uyup sırrını açmışsa şayet, bunu iyi karşılıyordu veya Syrah'nın iyileşmesi ile o kadar mutlu olmuştu ki bu haber onu etkilememişti. Her hâlükârda dün gece garip bir şekilde kaçmamı pek düşünmemişe benziyordu. Hortumu omzuna atmıştı. "Kızlar buna bayılacak," dedi sırıtarak, "Gel bir deneyelim."

"Yapacak milyon tane işim var," dedim, "Senin de."

Adilik yapıyordum. Ama aramızda bir duvar oluşturuyorsa sorun yoktu, böylesi daha güvenliydi.

Veteriner Syrah'yı tekrar muayene etmeye geldi ve olumlu sağlık raporu verdi. Kendimi ofisime gömdüm, hesapları denetlemeye koyuldum, Peter'dan borç alıp Paul'e ödeme yapabilir miyim diye hesap kitap yaptım, böylece veteriner faturası ödenmiş olacaktı. Jenna ayağımın dibinde oturmuş, eski gazetelerdeki fotoğrafları pastel boyalarla renklendiriyordu. Nevvie kamyonlardan birini bakım için kasabaya götürmüştü. Grace de Afrika fillerinin ahırını temizliyordu.

Saatler geçtiğini Jenna şortumu çekiştirip acıktığını söyleyene dek anlamadım. Fıstık ezmesi ile jöle sürdüğüm sandviçi kare kesip eline tutuşturdum, böylece avucunda tutabilecekti. Ekmeğin kenarlarını kesip Maura'ya vermek üzere cebime attım. Sonra da birinin ölüm çığlığını duydum.

Jenna'yı kaptığım gibi Afrika barınağına koşmaya başladım. Sesler oradan geliyordu. Aklımda ardı sıra içimi dağlayan endişeler vardı: *Maura ve Hester dövüşüyor. Yok, Maura yaralandı. Hayır, fillerden biri Grace'i yaraladı.*

Fillerden bir tanesi Gideon'u yaraladı.

Ahır kapısını hızla itip açtım ki bölmelerinde duran Hester ve Maura'yı gördüm, iki bölmeyi ayıran kalaslar açıktı. Geniş alanda, yangın hortumunun yapay yağmuru altında oynaşıyor, dans ediyor,

kıkırdıyorlardı. Gideon onlara su püskürttükçe çember çizerek ciyaklıyorlardı.

Ölmüyorlardı. Ölesiye eğleniyorlardı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdım. Jenna da benden kurtulmak için tekmeler savuruyordu. Onu yere bırakır bırakmaz betondaki su birikintilerinin içine sıçradı.

Gideon sırıtarak kalasların arasından su hortumunu ileri geri sallıyordu. "Heyecan katıyorum," dedi. "Maura'ya baksana. Onu hiç böyle delice davranırken görmüş müydün?"

Haklıydı; Maura tüm derdi kederi unutmuş gibiydi. Kafasını sallayıp püsküren suların içerisinde ayağını yere vurup bağırıyor, hortumunu yukarı savuruyordu.

"Fırın tamir oldu mu?" diye sordum, "Cipin yağı değişti mi?" Afrika barınağının çitlerini indirdin mi? Kuzeybatı tarlasını düzledin mi? Asya barınağındaki göletin eğimini yeniden ayarladın mı?" Yapılacak işlerin listesini sayıp döküyordum.

Gideon hortumun ağzını büktü, su damla damla akmaya başladı. Filler böğürüp bize döndüler, yine istiyorlardı. Umut doluydular.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim, "Jenna canım, gel bakalım." Jenna'ya seğirttim ama benden kaçıp bir başka birikintinin içine dalıp her yana su sıçrattı.

Gideon'un gülüşü kayboldu. "Patron, baksana," dedi, ona bakmamı bekliyordu.

Ona döner dönmez hortumun ağzına bir daha bükünce püsküren su göğsüme vurdu.

Çok soğuktu, şoka girmiştim, o kadar güçlü fışkırıyordu ki geriye sendeledim. Sonra ıpıslak saçlarımı geri atıp, sırılsıklam kıyafetlerime baktım. Gideon hortuma öyle bir açı verdi ki bu kez filleri vurdu. Sırıtıyordu. "Rahatla biraz," dedi.

Hortuma atıldım. Gideon benden iriydi ama ben de ondan hızlıydım. Suyun yönünü değiştirdim, böylece Gideon'a geldi, ellerini

kaldırıp yüzünü korudu. "Tamam, tamam!" Güldükçe ağzıma dolan suyla neredeyse boğuluyordum, "Tamam ya! Pes!"

"Sen başlattın," dedim. Ellerini uzatıp hortumun ağzını kapmaya çalıştı. Hortum bir yılan gibi aramızda kıvranıyordu. Sanki iki şifacı gibi kutsal sudan bir yudum almak için mücadele ediyorduk. Sırılsıklam olduğundan Gideon elimden kayıp gitti ve en sonunda kollarını bana doladı. Ellerim aramızda hapsolmuştu, böylece su hortumu ayaklarımızın dibini ıslatıyordu, artık hortumun ağzını elimde tutmam mümkün değildi. Yere düştü, bir yarım daire çizdi ve durdu, fillere su fışkırtmaya başladı.

Öyle çok gülüyordum ki nefesim kesilmişti. "Tamam sen kazandın. Bırak gideyim," dedim nefes nefese.

Bir anlığına kör olmuştum; saçlarım yüzümü kapamıştı. Gideon'un gülümsediğini görebileyim diye saçlarımı geriye attım. Dişleri inanılmaz beyazdı. Gözlerimi ağzından alamıyordum. "Hayatta olmaz," dedi ve beni öptü.

Yine şoka girdim, hortumla ıslanmaktan daha büyük bir şoktu bu. Bir an sanki kalbim durdu, dondum. Sonra kollarımı onun beline sardım, avucum ıslak sırtını ısıtıyordu. Ellerimi sırtının coğrafyasında, kaslarının birleştiği vadilerde gezdirdim. Sanki hiç bu kadar derin bir kuyu görmemişçesine onu içtim.

"Islak," dedi Jenna, "Anne ıslak."

Dibimizde durmuş elleri ile bacaklarımıza vuruyordu. O ana dek onu tamamen unutmuştum.

Sanki utanacak başka hiçbir şeyim kalmamış gibi.

İkinci kez, tehlike altında Gideon'dan kaçtım. Sanırım gerçekten de böyleydi durum.

Sonraki iki hafta Gideon'dan uzak durdum, söylenecek bir şey varsa Grace'e veya Nevvie'ye söylüyordum, onlar iletiyordu. Ahırda, barınakta onunla baş başa kalmamaya özen gösteriyordum. Ona ahırların mutfaklarına yapılacak işlerin listesini bırakıyordum. Günün sonunda Gideon'la buluşacağıma Jenna ile kulübenin

zeminine oturup yap-boz çözüyor, tahta bloklarla, pelüş hayvanlarla oynuyordum.

Bir gece Gideon samanlıktan telsizle seslendi. "Dr. Metcalf," dedi, "bir sorun var."

En son ne zaman bana Dr. Metcalf dediğini hatırlamıyordum. Ya ona soğuk davranmama tepki veriyordu ya da ciddi ve acil bir sorun vardı. Jenna'yı cipte bacaklarımın arasına kıstırıp Grace'in akşam yemeğini hazırladığını bildiğim Asya fillerinin ahırına gittim. "Sen göz kulak olur musun?" diye sordum, "Gideon, acil durum dedi."

Grace kovaya uzandı ve ters çevirip Jenna'nın inebilmesi için bir basamağa dönüştürdü.

"Gel bakalım tatlım," dedi. "Bak, gördün mü elmaları? Lütfen bana tek tek elma verebilir misin?" Göz ucuyla bana bakıp, "Biz iyiyiz," dedi.

Arabayı samanlığın yanına park ettim. Gideon ile balyaları getiren Clyde birbirlerine dikleniyorlardı. Clyde'a güvenirdik. Çoğu zaman çiftçiler *ne de olsa fillere gidecek, ne olacak canım* diye bize küflü saman verirdi. Clyde kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Gideon'sa bir saman balyasının üzerine basıyordu tek ayağıyla. Clyde'ın kamyonundaki balyaların ancak yarısı ahıra indirilmişti.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Clyde çek almıyormuş, sonuncusu reddedilmiş. Ama kıyıdan köşeden hiç nakit çıkartamıyorum, ben bulana dek de Clyde balyaların kalanını yüklemiyor," dedi Gideon, "Belki sen bir çözüm bulursun."

Son çekin dönmesinin sebebi hiç paramızın olmamasıydı. Ayırdığımız nakit de yoktu çünkü bu haftaki mahsulün ödemesini yapmamıştım. Bir çek daha yazsam o da dönecekti. Hesapta fondan son kalanları da veteriner faturasına yatırmıştım.

Fillerin samanı bir kenarda dursun, gelecek hafta kızım için alacaklarımın parasını bile nasıl ödeyeceğimi bilmiyordum.

"Clyde," dedim, "Bu aralar işlerimiz iyi gitmiyor."

"Tüm ülke aynı halde."

"Ama," dedim "sen beni biliyorsun ben seni, kocamla yıllardır iş yaparsınız, öyle değil mi?"

"Evet, o hep bana ödeme yapmanın bir yolunu bulurdu." Surat astı, "Samanları haybeye veremem ki."

"Biliyorum. Ben de filleri aç bırakamam."

İyice batıyordum sanki. Çok geçmeden boğulacaktım. Fonu artırmanın bir yolunu bulmalıydım ama zamanım yoktu. Araştırmalarımı unutulalı çok olmuştu; aradan haftalar geçmişti. Yeni bağışçıların çıkarına bir şey bulamazsam işletme giderlerini zor kapatırdım.

Çıkar.

Clyde'a baktım "Samanı şimdi verip gelecek aya ödeme alırsan sana yüzde on fazla öderim."

"Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Çünkü Clyde ister kabul et ister etme beni biliyorsun, borcuma sadık kalacağıma güvenmen gerek."

Bize hiçbir borcu yoktu. Ama barınağı batıracak kişi olup pişmanlık duymamak için geç ödeme kabul edeceğini umuyordum.

Clyde pazarlığa soyundu, "Yüzde yirmi."

Elini sıktım. Sonra kamyona çıkıp balyaları indirmeye başladım.

Bir saat sonra Clyde gitti, ben de bir balyanın ucuna oturdum. Gideon hâlâ çalışıyordu, onları benim gücümün yetmeyeceği kadar yükseğe kaldırdıkça sırtındaki kaslar şişiyordu.

"Demek," dedim, "ben yokmuşum gibi yapacaksın?"

Gideon dönmedi bile, "Demek işi ustasından öğrenmişim."

"Ya ne yapsaydım Gideon? Var mı bir yanıtın? Çünkü inan bana duymak istiyorum."

Bana döndü, ellerini şöyle bir beline koydu. Kan ter içerisindeydi kolları sap saman içinde kalmıştı. "Günah keçin olmaktan sıkıldım. Orkideleri iade et. Bedava saman bul. Soktuğumun suyunu şaraba dönüştür. Sırada ne var Alice?"

"Ee, Syrah hasta olunca veterinere ödeme mi yapmasaydım?"

"Bilmiyorum," diyerek kestirip attı, "Umurumda değil."

Ayağa kalkmaya çalışırken bana çarpıp yanımdan geçti gitti. Alnımın terini sildim, arkasından koşarak "Evet, umurunda," diye seslendim, "Biliyorsun, bunların hiçbirini ben istemedim. Bir barınak işletmek istemedim. Hasta hayvanlar için dertlenmeyi, maaş ödemeyi, iflas etmeyi istemedim."

Gideon eşikte durdu. Bana doğru dönerken silueti bir ışıkla çevrelendi, "Madem öyle, ne istiyorsun Alice?"

En son kim bana bu soruyu sormuştu?

"Bilim insanı olmak," dedim, "İnsanlar filler ne kadar düşünceli, ne kadar hisli bilsin istiyorum."

Bana doğru yürüdü, ondan başka bir şey göremiyordum. "Ve?"

"Jenna mutlu olsun istiyorum."

Gideon bir adım daha attı. O kadar yakınımdaydı ki sonra sorduğu soru ile nefesini boynumda hissettim. Tüylerim diken diken olmuştu, "Ve?"

Sanki hücuma geçen bir file karşı duruyordum. İçgüdülerimin peşine düşerek bilimsel güvenirliğimi riske atmıştım. Eski yaşantımı bırakıp yenisine başlamıştım. Ama Gideon'un yüzüne bakıp doğruyu söylemek o ana dek yaptığım en cesurca işti. "Ben de mutlu olmak istiyorum," dedim fısıltıyla.

Sonra alt alta üst üste, irili ufaklı saman balyalarından basamaklar üzerinde yuvarlanıp, ahırın zeminindeki samandan bir kuş yuvasının içine düştük. Gideon'un elleri saçlarımda, kıyafetlerimin içinde dolanıyordu; nefesim tükendikçe onun ciğerleri yeni bir nefesle doluyordu. Bedenlerimizin haritası dokunduğumuz her yerde

avucumuza yanarak işleniyordu. Sonra içime girince sebebini anladım: Böylece nasıl eve döneceğimizi bilecektik.

Sonrasında sırtımı kaşındıran samanların, bacaklarıma dolanmış kıyafetlerimin içinde konuşmaya başladım.

"Sus," dedi Gideon ve parmağını dudaklarıma koydu. "Sus ne olur." Dönüp sırtüstü uzandı. Başımı koluna koydum, nabzını dinlemeye başladım. Kalbinin her atışını işitebiliyordum.

"Ben küçükken," dedi, "amcam bana bir Yıldız Savaşları oyuncağı aldı. Kutusunda George Lucas'ın imzası vardı. Bilmiyorum, belki altı, belki yedi yaşındaydım. Amcam sakın kutusundan çıkartma demişti. Böylece bir gün değerlenecekti."

Ona bakabilmek için çenemi kaldırdım. "Kutusundan çıkartmayı denedin mi?"

"Hay kafama edeyim, evet."

Kahkahalara boğuldum. "Hâlâ bir rafta duruyor diyeceksin sandım. Samanların parasını ödemeye hazırım dersin sandım."

"Kusura bakma, çocuktum. Hangi çocuk kutudaki oyuncakla oynar?" Yüzündeki gülümseme biraz silindi, "Anlayacağın oyuncağı kutudan aldım, yakından bakmadıkça kimse fark etmez diye düşündüm. Her gün Luke Skywalker'la oynadım. Yani, okula da benle geldi, banyo küvetine de. Yanımda uyudu. Çok seviyordum onu. Evet, hiçbir değeri kalmadı belki ama benim için dünyalara bedeldi."

Ne demek istediğini anlıyordum: El sürülmemiş koleksiyon parçası olarak bir değeri olabilirdi ama tüm o çalıntı anların karşılığı olamazdı.

Gideon sırıttı. "Seni raftan aldığıma çok mutluyum Alice."

Koluna bir yumruk attım. "Sanki evde kaldım."

"Teşbihte hata..."

Yuvarlanıp üstüne çıktım. "Kapa çeneni."

Beni öptü, "Bunu demeni bekliyordum," dedi ve yine beni kollarına aldı.

Ahırdan çıktığımız zaman yıldızlar bize göz kırpıyordu. Hâlâ saçlarımda saman, bacaklarımda toprak vardı. Gideon benden iyi durumda değildi. Cipe tırmandı, arkasına oturdum, yanaklarımı sırtına dayadım. Teninde kendi kokumu alıyordum.

"Ne söyleyeceğiz?" diye sordum.

Göz ucuyla geriye baktı, "Hiçbir şey," dedi ve motoru çalıştırdı.

Gideon önce kulübede durdu, cipten indi. Işıklar sönmüştü; Grace hâlâ Jenna ile beraberdi. Orada, açıkta bana dokunma riskine girmiyor ama gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Yarın?" diye sordu.

Her anlama gelebilirdi bu. Ahırı temizlemek için filleri çıkartacağımız zamanı yahut kamyonetin bujilerini değiştireceğimiz zamanı ayarlıyor olabilirdik. Ama asıl sorduğu öncesi gibi yine onu görmezden gelip gelmeyeceğimdi. Tekrar eskisi gibi mi?

"Yarın," diye yineledim.

Bir dakika sonra kendi kulübeme varmıştım. Cipi park edip indim, bir yandan da kuş yuvasına dönmüş saçlarımı düzeltip kıyafetlerimi temizliyordum. Grace samanlıkta olduğumu biliyordu ama balya indirmişe benzemiyordum. Sanki savaştan çıkmıştım. Elimle ağzımı, Gideon'un öpücüğünü sildim, geriye bahaneler kaldı.

Kapıyı açtığımda Grace oturma odasındaydı. Jenna da. Dahası, yüzünde bir galaksiyi aydınlatabilecek parlaklıkta gülümseme ile Jenna'yı tutan Thomas da oradaydı. Gözünü benden ayırmadan kızımızı Grace'e uzattı ve kahve sehpası üstündeki pakete uzandı. Sonra iyice yanıma yanaştı, gözlerini sonuna dek açmıştı. Ters dönmüş boğum boğum kökleri çiçek açmış gibi bir bitki uzatıyordu bana, tıpkı iki yıl önce, Boston havalimanına ilk vardığı zamanki gibi. "Sürpriz," dedi.

Jenna

Tennessee Fil Barınağı'nda duvarlarında tüm fillerin kocaman fotoğrafları ile her filin geçmişi yazılı levhalar olan ufacık bir dükkân vardı. Eskiden New England Barınağı'nda kalan fillerin adlarını görmek tuhaftı. En çok Maura'nın fotoğrafına baktım, annemin en sevdiği fildi. Öyle uzun baktım ki görüntü bulanıklaşmaya başladı.

Bir masanın üstü hediyelik kitap, Noel süsleri ve kitap ayracı doluydu. İçi pelüş fil dolu bir sepet vardı. Sürekli dönüp duran videoda New Orleans caz bandosu gibi sesler çıkartan bir grup Asya fili görüyordunuz, iki fil de yazın patlak yangın musluğu altında oynayan şehirli çocuklar gibi itfaiye hortumu altında oynaşıyordu. Daha ufak bir video oynatıcıda ise korumalı teması açıklıyordu. Barınak bakıcıları, ömürlerinin çoğu boyunduruklar veya olumsuz pekiştirme ile geçen filleri olumlu pekiştirmeyle eğitiyormuş. Bakıcıyla filler arasında hep bir bariyer vardı. Bu sırf bakıcı emniyeti için değil, hayvanı rahatlamak için de gerekliymiş. Eğitime katılmak istemiyorsa yürüyüp gidebilirdi fil. 2010'dan beri durum buymuş ve serbest temas yüzünden güven sorunu yaşayan fillerde hep faydasını gördük diyordu video.

Serbest temas. Demek annemle bizim bakıcıların eskiden yaptığı gibi doğrudan kapalı alana girmeye böyle deniliyor. Acaba bizim barınakta ölümlü vakalar olmuş, ardından yaşanan tartışmalar sonrasında değişikliğe mi gidilmişti?

Karşılama merkezinde benden başka yalnızca iki ziyaretçi vardı. Her ikisi de bel çantaları kuşanmış, çorapla sandalet giymişlerdi.

Bir çalışan, "Tesis turu sunmuyoruz aslında" diyerek durumu izah etti. "Bizim felsefemiz şu: Fil, fil gibi yaşasın; camekânda süs gibi değil." Turistler başlarını sallayarak durumu kabullendiler çünkü siyaseten doğrusu buydu; ama hayal kırıklığına uğradıklarını anlayabiliyordum.

Bense bir harita arıyordum. Hohenwald şehir merkezi bir blok ötedeydi, yakınlarda fil manzaralı bin yüz hektarlık bir arazi olduğu anlaşılmıyordu. Tüm hayvanlar ucuzcuya alışverişe gitmediyse neredeydiler?

Turistlerden önce ön kapıdan dışarı kaçtım ve arkadaki çalışan otoparkına ulaştım. Üç araba ve iki pikap vardı. Hiçbirinin üzerinde fil barınağının logosu yoktu; herhangi bir kişiye ait olabilirlerdi. Yine de her bir aracın yolcu penceresine dayanıp, araç sahiplerine dair bulabileceğim bir şey var mı diye baktım.

Bir tanesi bir anneye aitti; döşeme plastik bardaklar ve çerez kaplıydı.

İki tanesi, iki adama aitti; dikiz aynasından sarkan tüy kaplı zarlar ve avcılık broşürleri görülüyordu.

Birinci pikaba geldiğimde aradığımı buldum. Şoför tarafındaki siperlikten sarkan kâğıt tomarının üstünde fil barınağı logosu vardı.

Pikapsa samandan bir bulutla örtülüydü. İyi ki öyleydi yoksa çıplak metal sıcaktan beni yakardı. Arkası açık pikaba saklandım, en sevdiğim ulaşım yöntemi yakında bu olacaktı.

Hoplaya zıplaya ilerlemeye başladık ve bir saat geçmeden elektronik açılma mekanizmalı büyük bir metal kapıya geldik. Arabayı süren (kadın) bir şifre girince kapı açıldı. Otuz metre daha ilerledik ve ikinci bir kapıya geldik. Kadın orada da aynı şeyi yaptı.

Araba ilerlerken araziyi çözmeye uğraşıyordum. Barınak normal bir zincirli kapıyla korunuyordu ancak iç taraf çelik borular ve kablolarla oluşturulmuştu. Bizim tesisimiz nasıldı hatırlamıyordum ama bu yepyeni ve düzenli bir yerdi. Arazi ufka doğru alabildiğine uzanıyordu; tepeler, ormanlar, göletler, çayırlar ve üstünde

benek benek, birkaç büyük ahır. Her şey o kadar yeşildi ki gözlerim acıyordu artık.

Pikap ahırlardan birine yanaşınca dümdüz uzandım ki şoför arabadan inerken beni görmesin. Kapının çarptığını, ayak seslerinin uzaklaştığını duydum; sonra da bakıcı ahıra yürürken mutlulukla böğüren bir fil sesi.

Bir roket gibi pikaptan fırladım. Duvarın dibine sinerek ahırın diğer ucuna gittim, ağır kablolardan oluşan çiti takip ederek ilk filimi görene dek ilerledim.

Bir Afrika fili. Annem gibi işin uzmanı olmasam da bu kadarını bilebiliyordum. Bulunduğum açıdan erkek mi, dişi mi belli olmuyordu ama *devasaydı*. Bahsettiğim şey fil olmasına fildi, tabii ki büyük olacaktı ama aramızda gayet ince bir çelik bariyer ve bir metre mesafe olunca bunu söylemek gerekiyordu.

Çelikten bahsetmişken, filin dişleri metal kaplıydı. Sanki uçlarını altına batırmışlardı.

Fil birden başını sallamaya, kulaklarını silkmeye başladı ve aramızı kızılca bir toz bulutu kapladı. Çok gürültülüydü, bunu beklemiyordum. Öksürerek geri kaçtım.

Bir ses, suçlarcasına "Seni içeri kim aldı?" diye sordu.

Dönüp baktığımda tepemde heyula gibi dikilen bir adam gördüm. Saçları neredeyse kazınmıştı, teni maun rengiydi. Dişleri ise tezat oluşturacak biçimde fosforlu beyaz renkteydi. Yakama yapışıp, kapıya kadar beni sürükleyip barınaktan atacak yahut bekçileri veya izinsiz girenleri buradan dışarı kim atıyorsa onu çağıracak sandım; ama bunun yerine gözlerini belertti ve bana sanki orada o anda belirmişim gibi baktı. "Hık demiş burnundan düşmüşsün," dedi fısıltıyla.

Gideon'u bu kadar kolay bulmayı beklemiyordum. Ama belki de buraya gelmek için bin beş yüz kilometre aştığıma göre şansımın yaver gitmesini sağlayacak kozmik bir dokunuşu hak etmiştim.

"Ben Jenna..."

"Biliyorum," dedi Gideon, etrafıma bakınarak. "O nerede? Alice?"

İçimdeki umut bir balon gibi, bir nefeste söndü. "*Buradadır* diye umuyordum."

"Seninle gelmedi mi yani?" Yüzündeki hayal kırıklığı sanki aynada kendimi görüyordum.

"Nerede olduğunu sen de bilmiyorsun yani?" dedim. Dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu. Bunca yol geldim, Gideon'u buldum ve hepsi boşuna, inanamıyorum.

"Polis geldiğinde onları oyalamaya çalıştım. Ne oldu anlamadım ama bir baktım Nevvie ölmüş, Alice kayıp, polislere sanırım seni alıp kaçtı dedim. Planı baştan buydu," dedi Gideon.

Birden bir ışık doldurdu bedenimi. *Beni istiyordu; beni istiyordu; beni istiyordu.* Ama geleceğini çizip planını uygularken işler annem için korkunç biçimde ters gitmişti. Gideon, kilidin anahtarı, gizli mesajı iletecek kişi, zehrin panzehiri olması gereken kişi de en az benim kadar ne olup bittiğinden habersizdi. "*Sen* planın parçası değil miydin?"

Bana baktı, annemle olan ilişkisini ne kadar bildiğimi tartmaya çalışıyordu. "Öyle sanıyordum ama benimle hiç irtibata geçmedi. Kayboldu. Meğer amacına araçmışım," diye itiraf etti Gideon. "Beni seviyordu. Ama seni kat be kat fazla seviyordu."

Karşımızdaki fil hortumunu kaldırıp böğürene dek nerede olduğumu unutmuştum. Güneş kafa derimi yakıyordu. Başım dönüyordu, sanki günlerce okyanusta sürüklenmiştim, son işaret fişeğimi de harcamış ve gördüm sandığım kurtarma botunun bir göz yanılsaması olduğunu anlamıştım. Göz alıcı metal kaplamalı dişleri olan fil, çocukken binmeye korktuğum atlıkarıncalara benziyordu. Annem babam beni ne zaman lunaparka götürmüştü bilmiyordum ama o korkunç tahta küheylanlar, donakalmış yeleleri, öfkeyle gıcırdattıkları dişleriyle beni ağlatmıştı.

Şimdi de ağlamak üzereydim.

Gideon bana bakıp duruyordu, çok tuhaftı, sanki derimin altını görmek, beynimin kıvrımlarını karıştırmak istiyordu. "Bence tanışman gereken biri var," dedi ve çit boyunca ilerledi.

Belki de bu bir sınavdı. Belki de önce yerle yeksan olduğumu görüp, sonra beni anneme götürecekti. Umutlanmamaya çalışıyordum ama peşinden ilerlerken gitgide hızlanıyordum. *Peki ya... peki ya... peki ya...*

Annem gerçekten, hakikaten burada değildi.

Dişi filin göz kapaklarında gizli gözleri kapkaraydı, kulakları güneşte şeffaflaştıkça otoyol haritası gibi damar yollarını görebiliyordum. Derisinden ısı saçıyordu. Meşin kaplı bir tarih öncesi yaratığı gibiydi. Akordeon gibi katlanan hortumu yükselip çiti aşan bir dalga gibi bana uzanıyordu. Yüzüme hohluyor, yaz gibi, saman kokuyordu.

"İşte bu yüzden kaldım," dedi Gideon, "Bir gün Alice Maura'ya bakmaya gelir diye düşündüm." Fil uzanıp hortumunu Gideon'un koluna doladı. "Buraya ilk geldiğimizde gerçekten zor zamanlar geçirdi. Bölmesine kapanıp yüzünü bir köşeye bastırıp durdu."

Annemin günlüklerindeki uzun yazıları düşündüm, "Ezme olayı yüzünden pişman mı acaba?"

"Belki," diyor Gideon. "Belki de ceza korkusundan. Belki o da anneni özledi."

Fil motoru çalışan bir araba gibi kükredi. Beni saran hava titredi.

Maura yana devrilmiş bir çam kütüğünü yerden aldı. Dişini kütük boyunca sürterek kaşıdı, sonra hortumuyla kaldırıp ağır çelik çite dayadı. Tekrar ağaç kabuğunda kaşındı, ağacı bırakıp ayakları altında çevirdi. "Ne yapıyor böyle?"

"Oyun oynuyor. Kabuğunu sökebilsin diye ağaç kesiyoruz."

Yaklaşık on dakika sonra Maura, kütüğü bir kürdan misali çit yüksekliğince kaldırdı. "Jenna," diye haykırdı Gideon. "Kenara çekil!"

Gideon beni itip üstüme düştü, kütük neredeyse elli santim yanımıza, az önce olduğum yere düşmüştü.

Omzumdaki elleri sıcacıktı. "İyi misin?" diye sordu, ayağa kalkmama yardım etti ve gülümsedi. "Seni son kez tuttuğumda boyun altmış santim ya var ya yoktu."

Ama ondan uzaklaşıp, çömelerek bana verilen hediyeye baktım. Bu ağır sopa doksan santime yirmi beş santimdi. Maura'nın hortumu üstünde türlü desenler oymuştu; birbiri ile belli bir neden olmaksızın kesişen çizgiler ve oyuklar vardı kütükte.

Tabii, dikkatle bakmazsanız.

Parmağımı üstündeki hatlarda gezdirdim.

Hayal gücümü kullanarak *U* ve *S* harflerini gördüm. Budaklar dalgalanıp sanki bir *W* harfi oluşturuyordu. Kütüğün diğer tarafındaki bir yarım daire içinde boylu boyunca raspalanmış *I-D-I* harfleri.

Xhosa dilinde *Canım* sözcüğünü oluşturuyordu bu harfler.

Gideon annemin bir daha dönmeyeceğini düşünse bile onun hep etrafımda olduğuna inanmaya başlıyordum. Tam o sırada karnım Maura gibi guruldamaya başladı. "Açlıktan ölüyorsun," dedi Gideon.

"İyiyim ben."

"Sana yiyecek bir şeyler getiriyorum," dedi ısrarla, "Alice de benden bunu isterdi, biliyorum."

"Tamam," diyorum, pikapla gelirken ilk gördüğüm barınağa geri yürüdük. Arabası kocaman, siyah bir minibüstü. Oturabilmem için yolcu koltuğundaki alet çantasını kaldırdı.

Minibüsle giderken Gideon'un bana kaçamak bakışlar attığını fark ediyordum. Sanki yüzümü ezberlemeye çalışıyordu. O sırada üzerinde New England Fil Barınağı üniformasının parçası, kırmızı bir gömlekle şort olduğunu fark ettim. Hohenwald'daki fil barınağında herkes düz haki kıyafetler giyiyordu hâlbuki.

Çok anlamsızdı. "Ne kadardır burada çalışıyorum demiştin?"

"Of," dedi, "Yıllardır."

Bin yüz hektarlık kocaman bir barınakta başkasına değil, ilk Gideon'a denk gelme ihtimalim neydi?

Elbette, Gideon bunun için uğraşmadıysa.

Peki ya Gideon Cartwright'ı bulmamışsam? Ya o beni bulmuşsa?

Virgil gibi düşünüyordum ama kendimi korumak açısından, bu illa kötü bir şey olmayabilirdi. Tabii ki Gideon'u bulmak için kararlılıkla yola çıkmıştım. Ama şimdi bulmuşken bu acaba iyi bir fikir miydi diye düşünüyordum. Sanki dilime değen bir bozuk para gibi korkunun tadını alıyordum. Belki de ilk kez, annemin kayboluşu ile Gideon'un bir alakası olabilir mi diye düşünüyordum.

"O geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu. Sanki o ipin ucundan çekince gerisi geliyordu.

Gideon'un annemi hastaneden alışı geliyordu aklıma, arabayı park edişi, ellerini annemin boğazına sarışı. Aynısını bana da yaptığını hayal ediyordum.

Sesim titremesin diye uğraşıyordum. Virgil olsa ne yapardı, şüpheliden nasıl bilgi almaya çalışırdı acaba. "Yok, daha bebektim. Sanırım yol boyunca uyudum." Gözlerimi ona diktim, "Ya *sen*?"

"Maalesef, evet. Keşke unutabilseydim."

Artık neredeyse kasabadaydık. Evlerle dolu sokaklar yerlerini benzin istasyonlarına ve büfelere bırakıyordu.

Bir anda patladım. "Neden?" diye sordum, "Onu sen öldürdüğün için mi?"

Gideon bir anda yoldan çıkıp frene abandı. Sanki suratına bir tokat patlatmışım gibi baktı bana. "Jenna... annene aşıktım," dedi yeminler ederek, "Onu korumaya çalıştım. Onunla evlenmeye çalıştım. Sana bakmaya çalıştım. Bebeğe de."

Sanki bir anda, öylece, arabanın içindeki tüm hava çekilmişti. Sanki kafama plastik bir torba geçirmişlerdi.

Belki de söylediklerini yanlış duymuştum. Belki de *bebeğe, sana* bakmaya çalıştım dedi. Ne var ki böyle dememişti.

Gideon hız kesip arabayı durdurdu ve gözlerini kucağına dikti. "Bilmiyordun," diye mırıldandı.

Tek harekette emniyet kemerinin düğmesine basıp yolcu kapısını açtım. Koşmaya başladım.

Arkamdan kapının çarparak kapandığını işittim. Gideon. Peşimdeydi.

Bulabildiğim ilk binaya girdim. Burası bir restorandı. Garson kadının yanından geçip arkaya, genelde tuvaletlerin bulunduğu yere koştum. Kadınlar tuvaletine girip kapıyı kilitledim, lavabonun üstüne çıkıp duvardaki dar pencereyi kaydırarak açmaya çalıştım. Dışarıda Gideon birisine yalvararak beni içeriden çıkarmasını istiyordu. Güç bela pencereden aşağı, restoranın arkasındaki sokaktaki kapağı kapalı çöp kutusunun üzerine indim ve topukladım.

Ormana koşuyordum. Kasabanın dışına varana dek. Ardından, bir buçuk günden sonra ilk kez cep telefonumu açtım.

Sinyal vardı. Üç çizgi. Büyükannemden kırk üç mesaj. Onları görmezden gelip, Serenity'nin numarasını çevirdim.

Üçüncü çalışta telefonu açtı. Öyle minnettar oldum ki gözyaşlarına boğuldum. "Lütfen," dedim, "Yardım et."

Alice

Afrika fillerinin ahırının verandasında otururken deliren acaba ben miyim diye düşünüyordum ama bu ilk defa olmuyordu.

Thomas eve döneli beş ay olmuştu. Gideon duvarı tekrar boyamıştı. Yere örtüler serilmişti, duvar hizasında boya kutuları duruyordu. Ancak onlar haricinde mekân bomboştu. Kocamı büsbütün yutan o gerçeklikten kopuştan eser kalmamıştı. Bazen o nöbeti tümden kendim uydurduğuma ikna edebiliyordum kendimi.

Bugün sağanak vardı. Jenna uğurböceğine benzeyen yeni lastik botlarıyla okula gideceği için heyecanlanıyordu. Botlar Grace ve Gideon'un ikinci yaş günü hediyesiydi. Hava yüzünden filler ahırlarında kalmayı tercih etmişlerdi. Nevvie ve Grace bir bağış kampanyası için gönderecekleri zarfları doldurup katlıyorlardı. Thomas New York'tan eve dönmek üzereydi, orada Tusk'tan gelen yetkililerle buluşmuştu.

Thomas tedavi için nereye gittiğini bana hiç söylemedi, sadece bu eyalette bir yer olmadığını, yatmayı düşündüğü ilk yerin kapandığını görünce arabayla bu yeni yere gittiğini söylemişti. Ona inanıp inanmamak gerektiğini bilemiyordum ama eski haline dönmüş gibiydi. Şüphelerim olsa da ağzımı sıkı tuttum. Hesapları görmek, onu sınamak istemedim. Bunu son kez yaptığımda beni neredeyse boğarak öldürecekti.

Tedaviden yeni ilaçlarla ve özel sektörden üç yatırımcıdan aldığı çeklerle dönmüştü. (Acaba onlarla hastanede mi tanıştı diye düşünmüştüm ama çekler dönmediği sürece gerçekten umursamıyordum.)

Sanki hiç gitmemiş gibi barınağın işletmesinde dizginleri eline almıştı. Ama bu geçiş kusursuzsa da evliliğimize yeniden dönüşü öyle değildi. Gerçi aylardır manik veya depresif bir dönemde değildi ama hâlâ ona güvenemiyordum, o da bunu biliyordu. Bir Venn diyagramı içerisinde dönüp duruyorduk, Jenna da kesişim kümemize sıkışmış kalmıştı. Şimdi ofiste saatler geçiriyordu, ben de elimde olmadan daha önce yazdığı türden saçmalıklar mı saklıyor diye merak ediyordum. Dengede hissedip hissetmediğini sorduğumda beni ona düşman kesilmekle suçladı ve kapıyı kilitlemeye başladı. Kısır döngü.

Gitme hayalleri kuruyordum. Jenna'yı alıp kaçacaktım. Kreşten Jenna'yı alıp arabaya atacak, durmadan direksiyon sallayacaktım. Bazen Gideon'la baş başa olma fırsatı bulduğumuzda aklımdan geçeni yüksek sesle söyleyebilecek kadar cesaret buluyordum.

Ne var ki bunu yapmadım çünkü Thomas'ın Gideon'la yattığını bildiğinden şüpheleniyordum. Dahası mahkeme hangimizi ebeveynliğe uygun bulacaktı, bilmiyordum; psikolojik rahatsızlığı olan baba mı, ona ihanet eden anne mi?

Thomas'la yatmayalı aylar olmuştu. Şarabımı saat 7.30'da, Jenna yatağa yatar yatmaz kadehe doldurur, o uyuyana kadar kanepede oturur okurdum. Onunla münasebetim Jenna uyanık ve yanımızdayken kibarca bir sohbetle sınırlı kalır, o uyuyunca ateşli tartışmalara dönüşürdü. Hâlâ Jenna'yı fillerin barınaklarına götürüyordum. Bebekken ucuz atlattığı olaydan sonra dersini almıştı. Hem fillerin yanında kendini rahat hissetmeden fil barınağındaki çocuk nasıl büyüyecekti? Thomas hâlâ bir kazaya ramak kaldığı düşüncesindeydi ama işin gerçeği, Jenna ile Thomas'ın baş başa kalmalarından daha fazla korkuyordum. Bir gece, Jenna'yı çitlerin içine aldıktan sonra Thomas kollarıma yapışıp öyle bir sıktı ki morarttı. "Hangi hâkim seni anneliğe uygun görecek?" dedi yılan gibi tıslayarak.

Birden sadece Jenna'nın barınağa girmesinden bahsetmediğini anladım. Vesayetin yalnız kendisinde olması gerektiğini düşünen bir ben değildim.

Jenna bir kreşe gitse iyi olur diye Grace teklif etmişti. Artık iki buçuk yaşındaydı, yalnızca fillerle ve erişkinlerle sosyal etkileşimi vardı. Bu düşünceye sarıldım; çünkü böylece Jenna'nın Thomas'la baş başa kalmasını dert etmeyeceğim günde üç saatim olacaktı.

O sıralar sen kimsin diye sorsanız yanıt veremezdim. Jenna'yı havuç ve dilimlenmiş elma dolu bir yemek çantası ile kasabaya bırakan bir anne mi? Maura'nın kederi üzerine akademik dergilere makale sunan, gönder tuşuna basmadan önce her defasında dua eden bir araştırmacı mı? Boston'daki bir kokteylde Thomas'ın yanında ufak siyah elbise ile duran, fil barınağı hakkında konuşmak üzere Thomas mikrofonu her eline aldığında onu şevkle alkışlayan bir eş mi? Sevgilisinin kollarında, dünyada onu besleyecek tek ışığı bulmuşçasına çiçek açan bir kadın mı?

Ömrümün dörtte üçü rol yaptığımı hissederek geçmişti, sanki sahneden çıkıp taklidi bırakacaktım. İzleyicilerin gözlerinden kaçabildiğim anda ise Gideon'la beraber olmak istiyordum.

Bir yalancıydım. İncittiğimin farkında bile olmadan insanları incitiyordum. Kendimi durduracak gücü de hâlâ bulamıyordum.

Ne var ki bir fil barınağı son derece yoğun bir yerdir ve mahremiyete pek yer yoktur. Hele de bir gönül macerası yaşıyorsanız ve her iki eşiniz de orada çalışıyorsa. Açık alanda birkaç kez daha delice sevişmeler, bir de birbirimizin bedenlerinin şefkatini kendimizi korumaya yeğleyerek Rus ruleti oynadığımız, Asya fillerinin ahırının kapısının arkasında aniden bir birleşme. Kaçamağımız için güvenli ve korunaklı bir yer olarak Thomas'ın asla adım atmayacağı, Nevvie ve Grace'in aklına asla bakmanın gelmeyeceği o yeri seçmem belki de ironik bir durum değildi; sadece çaresizliktendi.

Kapı açıldı, her zamanki gibi her ihtimale karşı nefesimi tuttum. Gideon sağanak altında elinde bir şemsiyeyi döndürüyordu ve bir anda şemsiye kapandı. Şemsiyeyi spiral merdivenin metal tırabzanına dayayıp odaya adım attı.

Onu beklerken zemine bir örtü sermiştim. "Dışarıda muson yağmurları var," dedi Gideon homurdanarak.

Ayağa kalkıp gömleğinin düğmelerini çözmeye koyuldum. "O halde seni bu ıslak kıyafetlerden kurtaralım," dedim.

"Ne kadar var?" diye sordu.

"Yirmi dakika," dedim. Kaybolduğumu fark etmeyecekleri süre bu kadardı. Hakkı var, Gideon hiç şikâyet etmedi, hiç beni oyalamadı. Çitlerin içerisindeki bölgemize geçtik. Birazcık özgürlük hiç olmamasından iyiydi.

Ona yaslandım, başımı göğsüne dayadım. Beni öperken gözlerimi kapadım, bacaklarımı ona dolayabilmem için beni havaya kaldırıyordu. Omzunun üzerinden, hiç değiştirilmeyen plastik perdenin arkasından plastiğin üzerinden akan yağmuru izledim. Arınma.

Grace ne kadardır merdivenin tepesinde, eşikten bizi izliyordu bilmiyordum, elindeki şemsiyeyi yere tutuyordu, yani fırtınadan onu korumaya yaramıyordu şemsiye.

Jenna'nın okulundan telefon gelmişti. Ateşi vardı, kusmuştu. Birisi gelip onu alabilir miydi?

Grace gidecekti ama bilmek isterim diye düşünmüştü. Beni Afrika fillerinin ahırında bulamamıştı ki oraya gidiyorum demiştim. Gideon'un kırmızı şemsiyesini görmüştü. Belki, demişti, o nerede olduğumu bilirdi.

Hıçkıra hıçkıra ağladım. Özür diledim. Gideon'u affet, Thomas'a söyleme diye yalvardım.

Gideon'u ona verdim.

Sonra tekrar araştırmalarıma gömüldüm çünkü artık hiçbiri ile çalışamazdım. Nevvie benimle konuşmuyordu. Grace ise gözyaşlarına boğulmadan konuşamıyordu. Gideon ise konuşmaması gerektiğini biliyordu.

Kaçışımı planlamaya başladım. Kendi çocuklarını kaçıran anne babaların öykülerini okumuştum. Saçlarını boyayıp sahte kimlikler ve yeni adlarla sınırlar aşıp kaçmışlardı. Jenna eski hayatından yalnızca sönük hatıralarla büyüyebilecek kadar ufaktı. Eh, bense yapacak başka bir şey bulabilirdim.

Bir daha asla yayın yapamazdım. Thomas'ın beni bulma ihtimali vardı, o da Jenna'yı benden alırdı. Ama isimsiz yaşam bize emniyet verse de buna değer miydi?

İçinde Jenna'nın ve benim kıyafetlerimiz olan bir spor çanta hazırlayacak ve oraya buraya birkaç dolar sıkıştıracak kadar ileri gittim, nihayetinde bir disket kutusuna sıkıştıracak birkaç yüz dolarım olmuştu. Bu kadarı yeni bir hayata başlamaya yeter diye umuyordum.

Kaçışımızı gerçekleştirmeye niyetlendiğim sabaha gelene dek her adımı binlerce kez aklımdan geçirmiştim.

Jenna'ya en sevdiği tulumu ve pembe spor ayakkabılarını giydirecektim. En sevdiği yemeği, waffleını, akçaağaç şurubuna banabileceği şekilde çubuklar halinde hazırlayacaktım, her zaman olduğu üzere okula giderken arabaya aldığım pelüş hayvanlardan bir tanesini yanına seçecekti.

Ama okula gitmeyecektik. Binanın yanından geçecek, otobana çıkacak, kimseye soru sorma fırsatı vermeden çoktan gitmiş olacaktık.

Bu adımları aklımdan binlerce kez geçirsem de Gideon elinde bir notla kulübeye dalmış, Grace'i görüp görmediğimi sormuştu ve belli ki yanıtımın evet olmasını bekliyordu.

Grace'in el yazısıyla yazılmıştı not. Notu bulunca çok geç olacaktı. Daha sonra öğrendim ki not Gideon uyandığında banyo tezgâhında duruyordu. Üstüne ufak taşlardan kusursuz bir piramit kurulmuştu. Belki de bu taşlar kocasının derin uykuda olduğu yerden üç kilometre ötede, Connecticut Nehri'nin dibinde yatmadan önce cebine doldurduğu taşların aynısıydı.

Serenity

Poltergeist (tıpkı *zeitgeist* veya *schadenfreude* gibi) herkesin bildiğini sanıp asla anlamadığı Almanca sözcüklerden bir tanesi. Çevirisi "gürültücü hayalet," buraya kadar doğru; ruh âleminin gürültücü kabadayılarıdır onlar. Doğaüstü işlerle fazla haşır neşir olan yahut duygusal çalkalanmalar yaşayan (bunların her ikisi de öfkeli enerji çeker) genç kızlara musallat olurlar genelde. Müşterilerime *poltergeist*lerin hep tepeleri atıktır derdim. Genelde ihanete uğrayan, aldatılan, hiç karşı koyma fırsatı bulamayan kadınların hayaletidir *poltergeist*ler. Bu hüsransa maddi âleme şöyle sirayet eder: Bir evin sakinlerini ısırır, çimdikler; mutfak dolapları sarsılır, kapılar çarpılır; bir odada tabaklar vızıldayarak uçmaya başlar; kepenkler açılıp kapanır. Hatta bazı vakalarda elementlerle irtibat kurulur: Birden esen rüzgârlar duvarlardan boyaları söker. Halılar kendiliğinden yanmaya başlar.

Yahut bir evi su basar.

Virgil gömleğinin yeniyle gözlerini sildi, söylediklerimin hepsini sindirmeye çalışıyordu. "Yani bir hayalet mi bizi evden kovaladı?"

"Bir *poltergeist*" dedim, "Ama ayrıntılara ne gerek var?"

"Sence bu da Grace."

"Akla uygun. Kocası onu aldatıyor diye kendini boğmuş. Geri gelip su *poltergeist*i olarak birilerine musallat olacak birisi varsa odur."

Virgil düşünüp evet manasında başını salladı. "Nevvie kızının yakında döneceğini söylüyordu. Ne halde döneceğini belirtmedi."

"Tüm gece ayakta durmaktan tükenmemiş olsam bunların hepsini aklım almazdı," diye itiraf etti Virgil, "Somut kanıtlara alışkınım ben."

Uzanıp gömleğini kenarından çekiştirdim. "Evet," dedim alayla, "Bu sanırım somut kanıt sayılmıyor."

"O halde Gideon, Nevvie için sahte bir ölüm tezgâhladı, o da Tennesee'de, bir ara kızına ait olan bir evde peyda oldu." Kafasını iki yana salladı, "İyi de neden?"

Buna yanıt veremedim. Ama vermem de gerekmiyordu çünkü telefonum çalıyordu.

Çantamı karıştırdım, en sonunda telefonu buldum. Numara tanıdıktı.

"Lütfen," diyordu Jenna, "Yardım et."

"Ağır ol," dedi Virgil, bu beş etti.

Yutkundu ama gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı, burnunu çekiştiriyordu. Çantamda bir mendil arandım ama yalnızca güneş gözlüğü temizleme bezi buldum. Mendil yerine onu verdim.

Bize verdiği adres tam ergen işiydi: *Walmart'ı geçiyorsun, bir yerden sola dönüş var. Bir de bir waffleci, yok, yok, eminim wafflecıdan sonraydı dönüş.* İşin aslı onu bulmamız tam bir mucizeydi. Onu bulduğumuzda bir benzin istasyonunda, zincirli bir çitle çöplüğün arasındaki bir ağacın neredeyse tepesindeydi.

"Jenna, lanet olsun, neredesin?" diye bağırmıştı Virgil; ancak bundan sonra ağaç dallarının, yaprakların arasından başını uzattı, yemyeşil yıldızların arasından ufak bir ay gibi parlamıştı yüzü. Temkinle ağaçtan inerken birden ayağı kaymış, Virgil'in kollarına düşmüştü. *"Yakaladım,"* demişti Virgil; hâlâ da bırakmış değildi.

"Gideon'u buldum," dedi Jenna, kekeleyerek. Bir bağırıp bir fısıldayarak konuşuyordu.

"Nerede?"

"Barınakta."

Tekrar ağlamaya başladı. "Önce anneme zarar verdi diye düşündüm," dedi. Jenna'nın omzunu kavramış Virgil'in parmakları bir anda kasıldı.

"Sana el sürdü mü?" diye sordu Virgil. Jenna sürdü dese, adım gibi biliyorum, Virgil Gideon'u çıplak elleri ile öldürürdü.

Jenna başını iki yana salladı, "Hayır, sadece bir düşünceydi bu."

"Şekerim iyi ki hislerini dinlemişsin," dedim.

"Ama hastaneye yatırıldığı geceden sonra annemi hiç görmediğini söyledi."

Virgil dudaklarını büzdü, "Yalan söylüyordur belki."

Jenna'nın gözleri tekrar doldu. Aklıma Nevvie ve hiç durmadan ağlaması gelmişti. "Annemin bebeği olacakmış" dedi, "*Onun* bebeği."

"Psişik güçlerim biraz git-gel yaşıyor belki ama," dedim fısıltıyla, "bunu önceden görememişim."

Virgil, Jenna'yı bırakıp volta atmaya başladı, "İşte bu suçun nedeni." Kendi kendine mırıldanıyor, aklından bir olay örgüsü geçiriyordu. Parmakları ile bir şeyleri saydığını, kafasını olmaz manasında iki yana salladığını, baştan başlayıp en sonunda yüzünde elim bir ifade ile ona döndüğünü görüyorum. "Bilmen gereken bir şey var. Gideon'la sen barınaktayken, Serenity ile ben de Nevvie Ruehl ile beraberdik."

Bir anda başını kaldırıyor Jenna, "Nevvie Ruehl öldü."

"Hayır," diyerek düzeltti Virgil, "Birileri Nevie Ruehl'in öldüğünü düşünmemizi istedi."

"Babam mı?"

"Ezilmiş bedeni bulan baban değildi. Gideon'du. Adli tıp ve polisler geldiğinde yanında oturuyordu."

Gözlerini sildi, "Ama bir ceset vardı."

Başımı eğip yere baktım, Jenna'nın noktaları birleştirmesini bekliyordum.

Bulmacayı çözünce ok beklemediğim, başka bir istikameti gösteriyordu. "Gideon yapmadı," dedi bastıra bastıra, "Ben de önce öyle düşündüm. Ama o hamileydi."

Virgil öne doğru bir adım attı. "Tastamam öyle," dedi, "O yüzden Gideon onu öldürmedi."

Yola çıkmadan önce Virgil benzin istasyonunun tuvaletini kullanmaya gidince Jenna ile baş başa kaldık. Gözleri hâlâ kan çanağıydı. "Annem... öldüyse..." Lafın gerisi bir süre gelmedi, "Beni bekliyor olabilir mi?"

İnsanlar ölen sevdiklerine kavuşabileceklerini düşünmek ister. Ama ölümden sonraki hayat katman katman; bu, aynı gezegende yaşıyorsun diye istediğine denk gelebilirsin diye düşünmeye benziyor.

Gerçi Jenna bugünlük yeterince kötü haber almıştı. "Şekerim, şu an bile seninle olabilir."

"Anlamıyorum."

"Ruhlar âlemi gerçek dünya üzerine, gördüğümüz gerçek şeyler üzerine kurulu. Büyükannenin mutfağına gitmişsindir, bir bakmışsın sana kahve pişiriyor. Yatağını toplarken bir bakmışsın açık kapıdan içeri giriyor. Ama arada bir sınırlar silikleşir çünkü ne de olsa aynı mekânı paylaşır olursunuz. Aynı kaptaki sirkeyle yağ gibisinizdir."

"O halde," dedi hırıltılı bir sesle, "Onu asla geri getiremem."

İstesem yalan söyleyebilirdim. İstesem ona herkesin duymak istediği şeyi söyleyebilirdim. Ama söylemeyecektim. "Hayır," dedim Jenna'ya, "Getiremezsin."

"Peki babama ne olacak?"

Onun adına buna yanıt veremezdim. Virgil o gece karısını öldürenin Thomas olduğunu kanıtlamaya çalışacak mıydı? Veya zavallı adamın zihninin ne halde olduğunu düşününce söylenenler kulağından içeri girecek mi? Bunları bilmiyordum.

Jenna piknik masasına oturmuş, dizlerini göğsüne doğru çekmişti. "Bir arkadaşım vardı, Chatham. Sürekli Paris cennet gibi der dururdu. Sorbonne'da okumak istiyordu. Şanzelize'de gezecekti; bir kafede oturup sıska Fransız kadınların sokakta seğirtmesini falan izleyecekti. O on iki yaşındayken, teyzesi bir sürpriz yapıp iş gezisi için Paris'e giderken onu da götürdü. Chatham geri döndüğünde, hani durmadan sayıklıyordun, hayallerindeki gibi miymiş diye sorduk. Ne dedi biliyor musun? 'Öyle herhangi bir şehir gibiydi.'" Jenna omuz silkti, "Buraya gelince böyle hissedeceğimi bilmiyordum."

"Tennessee'ye gelince mi?"

"Yok. Yani... sonuna gelince." Başını kaldırıp bana baktı, dokunsan ağlayacaktı. "Beni terk etmek istemediğini bilmek bile durumu kolaylaştırmıyor, biliyor musun? Hiçbir şey değişmedi. O burada değil. *Ben buradayım.* Hâlâ bomboş hissediyorum."

Koluna girdim. "Kolay iş mi? Bir yolculuğun sonuna gelmek..." dedim, "Ama kimse sonuna gelince hâlâ dönüp eve gitmen gerektiğinden bahsetmiyor işte."

Jenna eliyle gözlerini sildi, "Virgil haklı çıkarsa o hapse gitmeden babamı görmek isterim."

"Öyle olur mu bilmiyoruz..."

"Onun kabahati değil. Ne yaptığını bilmiyordu."

Bunu öyle inanarak söyledi ki bunun aslında inandığı şey değil, yalnızca *ihtiyaç duyduğu şey* olduğunu anladım.

Daha yakınına sokulup bir süre bıraktım omzumda ağlasın. "Serenity," dedi Jenna, boğuk bir sesle, "İhtiyacım olunca onunla konuşmama müsaade eder misin?"

İnsanlar ölüyorsa bir sebebi vardı. Medyum *olabilirim* dediğim sıralarda bir müşteri için en fazla iki kez ruhlarla görüşme ayarlardım. İnsanlara kederi atlatmalarına yardımcı olmak istiyordum, ölülerle konuşma için 800'lü hat olmak falan değil.

Bu işlerde iyiyken Lucinda ile Desmond beni dileklerini yaptırtmak isteyen ruhlardan korurken, aramda duvar örmeyi bilirdim. Böylece banka sırasındaymışçasına yaşayanlara mesaj iletmek için bekleyen ruhlar yüzünden gecenin bir yarısı uykumdan olmazdım. Bana verilen armağanı onların değil, kendi istediğim gibi kullanırdım.

Gerçi şimdi özel hayatıma bedel olsa bile tekrar ruhlarla irtibata hazırdım. Jenna için asla sahte bir görüşme ayarlayamazdım, daha fazlasına layıktı o. O yüzden ona istediği yanıtı vermem mümkün değildi.

Ama her hâlükârda gözlerinin içine bakıp "Elbette," dedim.

♠

Eve dönüş yolculuğu uzun, cehennem gibi sessizdi. Jenna reşit olmadığından vasisinden izin almadan onu uçağa bile bindiremezdik, o yüzden gece gece yola düşmek zorunda kalmıştık. Uyumamak için radyo dinliyordum. Derken, Maryland sınırına gelmişken, Virgil lafa koyuldu. Ama önce göz ucuyla arkaya bakıp Jenna'nın uyuduğundan emin oldu.

"Diyelim ki ölmüş," dedi Virgil, "Ben ne yapacağım?"

Sohbete giriş için ilginç bir tercihti. "Alice'i mi diyorsun?"

"Evet."

İki arada bir derede kalmıştım. "Sanırım kimin yaptığını bulacaksın, sonra da peşine düşeceksin."

"Ben polis değilim Serenity. Dahası belli ki asla polis olmamalıymışım." Kafasını iki yana salladı. "Hep Donny sıçtı batırdı diye düşünüyordum. Meğer ben sıçıp batırmışım."

Göz ucuyla ona bakıyorum.

"Yani, o gün, barınakta seri halde sıçtım. Ortalıkta vahşi hayvanlar gezinirken nasıl suç mahalline tedbir alınır, kimse bilmiyordu. Thomas Metcalf zıvanadan çıktı, gerçi ilk başta anlamadık. Kaybolduğu bildirilmemiş kayıp insanlar vardı. İçlerinden biri bir kadındı. Tek aradığım oydu. O yüzden kan revan içerisinde, toz

toprak içerisinde, bilinçsiz yatan bir beden bulunca bir varsayım yürüttüm. Sağlık görevlilerine Alice olduğunu söyledim. Onlar da onu hastaneye götürdüler, bu adla girişini yaptılar." Dönüp pencereden dışarı baktı, profili yanımızdan geçen araçların ön farlarıyla aydınlanıyordu. "Üstünde kimlik yoktu. Takibini yapmalıydım. Görünce neye benzediğini neden hatırlayamıyorum? Sarışın mıydı yoksa kızıl mıydı saçları? Neden dikkat etmedim?"

"Çünkü tıbbi yardım alsın diye uğraşıyordun," dedim. "Kendini yerden yere vurma. Kimseyi yanıltmaya çalışmadın ki," diye vurguladım, sonra aklıma yakın zaman önceki bataklık cadısı kariyerim geldi.

"İşte," dedi, "burada yanılıyorsun." Bana döndü. "Kanıtları gömdüm. Nevvie'nin üzerinde bulunan o kızıl saç var ya? Adli tıp raporunda gördüğümde Alice'e ait olduğunu bilmiyordum ama vakanın kazara ölümden başka bir şey olduğu anlamına geldiğini biliyordum. Yine de müsaade ettim ki ortağım beni ikna etsin, halk kendini emniyette hissetmek istiyormuş, bir ezilme vakası yetermiş, cinayet işi daha da berbat edermiş. O yüzden adli tıp raporunun o sayfasını sümenaltı ediverdim, tıpkı Donny'nin dediği gibi, bir kahraman oldum. Dedektifliğe terfi eden en genç kişi bendim, biliyor musun?" Başını iki yana sallıyor.

"Sayfayı ne yaptın?"

"Dedektifliğe terfi merasiminin olduğu sabah cebime sokuşturdum. Sonra arabaya atlayıp bir uçurumdan aşağı sürdüm."

Frenlere asıldım, "Ne yaptım dedin sen!?"

"Olay yerine ilk gelenler gidici dediler. Sanırım nabzı sıfırladım ama besbelli o işi de sıçıp batırdım. Çünkü bir uyandım ki psikolojik rehabilitasyondayım, damarlarımda kan değil OxyContin dolaşıyor, öyle bir acı çekiyordum ki benden kuvvetli on adamı oracıkta öldürürdü. Söylemeye gerek yok ama işe geri dönmedim. İçişleri intihara meyilli insanlara pek iyi gözle bakmıyordu." Bana döndü. "Şimdi gerçekte kim olduğumu biliyorsun. Sonraki yirmi yıl iyi adam taklidi yapma fikrine katlanamadım çünkü öyle

değildim. Şimdi en azından insanlara ezik bir alkoliğim dediğimde yalan söylememiş oluyorum."

Aklıma Jenna geldi, sahte bir medyum ve geçmişi karanlık bir dedektif tutmuştu. On yıl önce barınakta bulunan bedenin Alice Metcalf olduğu yönünde dağ gibi biriken kanıtların tümünü ve bunu bir kerecik olsun fark edemediğimi düşünüyordum.

"Benim de sana söylemem gereken bir şey var," diye itiraf ettim. "Hani hep sorup duruyordun, Alice Metcalf'ın ruhu ile irtibata geçebilir miyim diye? Hayır demiştim ya hani, bu da hani belki ölmemiş demekti?"

"Evet, bir ayar çektirmen gerek güçlerine."

"Daha fazlası gerek. Senator McCoy'a oğlu hakkında yanlış bilgi verdiğim günden beri tek hece olsun konuşmadım ruhlarla. Tükendim. Bittim. Kurudum. Şu vites kolunda benden daha fazla paranormal güç var."

Virgil gülmeye başladı, "Sahtekârım mı diyorsun bana?"

"Daha da beteri. Çünkü hep öyle değildim." Ona baktım. Gözlerini yeşil bir maske çevreliyordu, aynadan bir yansıma vuruyordu, sanki Süpermen gibiydi. Ama değildi. Defolu, yaralı, savaşmaktan bitkin, tıpkı benim gibi. Hepimiz gibi.

Jenna annesini kaybetmişti. Ben itibarımı kaybetmiştim. Virgil inancını kaybetmişti. Hepimizde kayıp bir şeyler vardı. Ama bir süreliğine inanmıştım, hep beraber bütün olacaktık.

Delaware'e giriyorduk. "İstese bizden berbat iki kişi bulamazdı." İç geçirdim.

"Daha iyi ya," dedi Virgil, "işleri düzeltmek için bundan iyi sebep mi olur?"

Alice

Grace'in cenazesi için Georgia'ya gitmedim.

Babasının yanı başında bir mezara gömülmüştü. Gideon gitti elbette, Nevvie de. Ama bir hayvan barınağı işletmenin acı gerçeği buydu: Sebep ne kadar önemli olursa olsun, birinin kalıp hayvanlara bakması gerekirdi. Grace'in bedeni kıyıya vurana dek geçen o korkunç hafta boyunca, Gideon ve Nevvie'nin içerisinde hâlâ onu bir yerlerde canlı bulabilme umudu olan bir hafta boyunca hepimiz onun işlerini bölüşmüştük. Thomas yeni bir bakıcı için mülakat yapsa da kolay verilecek bir karar değildi bu. Hem şimdi personel yarıdan aza inmişken Thomas'la benim yirmi dört saat çalışmamız gerekiyordu.

Thomas bana Gideon cenazeden barınağa döndü dediğinde benim için döndüğünü düşünecek kadar küstah değildim. Doğrusu ne bekleyeceğimi de bilmiyordum. Sırlarla dolu, mutlulukla dolu bir yılımız geçmişti. Grace'in başına gelenler, cezamız, uygun düşen bedeldi.

Gerçi, aslında Grace'in başına hiçbir şey gelmemişti. Grace her şeyin olmasını sağlayan kişiydi.

Bunu düşünmek istemiyordum; bu yüzden kendimi zemin parlayana dek ahır temizlemeye, Asya filleri için heyecan verici oyuncaklar yapmaya vermiştim. Afrika barınağının kuzey ucundaki fazla uzamış çalıları budadım. Elime budama makasını alır almaz, bu iş aslında Gideon'undu diye düşündüm. Sürekli hareket etmeye çalışıyordum ki elimdeki iş dışında bir şey düşünmeyeyim.

Ertesi sabaha dek Gideon'u görmedim. Fillerin o günkü beslenmesi için elmalara ilaç enjekte etmekle meşgulken Gideon benim bulunduğum ahıra saman yüklenip gelmişti. Bıçağı elimden atıp eşiğe koştum, yanıma gelsin diye işaret etmek üzere elimi kaldırdım ama hemen o an geriye, gölgelerin içine gizlendim.

Cidden, ona ne diyebilirdim.

Bir süre onu izledim. Samanları yüklenmiş, balyaları piramit biçiminde istiflerken kol kasları şişiyor iniyordu. En sonunda cesaretimi toplayıp gün ışığına çıktım.

Durakladı, sonra elindeki balyayı yere koydu, "Syrah yine topallıyor," dedim. "Fırsatın olduğunda bir bakar mısın?"

Başını salladı, gözlerime bakmıyordu. "Başka ne lazım?"

"Ofisteki klima bozuk. Ama aciliyeti yok." Göğsümde sıkıca kollarımı kavuşturdum, "Çok üzgünüm Gideon."

Gideon'un balyaya bir tekme atmasıyla aramızı bir toz bulutu kapladı. Geldiğinden beri ilk kez gözlerimin içine bakıyordu. Kan çanağıydı gözleri, öyle ki sanki içinden bir şeyler patlamıştı. Belki utanç diye düşündüm.

Uzandım ama eğildi, parmaklarım onu sıyırdı geçti. Sonra sırtını dönüp bir balya saman daha kaptı.

Ahırdaki mutfağa dönerken güneş gözlerimi alınca gözlerimi kırpmaya başladım. Sonra şaşırdım. Birkaç dakika önce benim olduğum noktada Nevvie duruyor, çekirdeklerini çıkarttığım elmaların içine kaşıkla fıstık ezmesi dolduruyordu.

Nevvie'nin hemen dönmesini ne Thomas ne de ben bekliyorduk. Ne de olsa çocuğunu yeni gömmüştü. "Nevvie... döndün mü?"

Çalışırken başını kaldırıp bana bakmadı bile, "Dönmeyip ne yapacaktım?" dedi.

♠

Birkaç gün sonra kendi kızımı kaybettim.

Kulübedeydik, Jenna ağlıyordu çünkü uyumak istemiyordu. Son zamanlarda uyumaktan korkuyordu. Jenna şekerleme yerine gitme zamanı diyordu buna. Gözlerini kaparsa açtığında bir daha burada olamayacağından emindi, ne desem, ne yapsam onu aksine ikna edemiyordum, hıçkıra hıçkıra ağlıyor, bedeni iradesine galip gelene kadar, tükenene kadar direniyordu.

Ona şarkı söylemeyi, kucağımda sallamayı denedim. Banknotları origami fillere çevirip dikkatini dağıttım ağlamayı kessin diye. En sonunda o günlerde yapabildiği tek yolla uykuya teslim oldu; onu koruyan evinin içindeki bir salyangoz gibi, bedenimi onun etrafında tortop etmemle. Tam o pozisyondan kurtulmuşken Gideon kapıyı vurdu. Afrika fillerinin barınağında yapılacak bazı işler için elektrikli tel çekmekte yardıma ihtiyacı vardı. Filler taze su bulmak için toprağı kazmayı severlerdi ama kazdıkları delikler fillerin kendisi için, ciplerimiz ve bizim için tehlike oluştururdu. İnsan bir tanesine düştü mü bacağını kırabilir veya başını vurabilirdi, aracın da aksı kırılabilirdi.

Elektrikli tel çekmek iki kişilik işti, hele ki Afrika filleri söz konusu olunca. Birimiz teli takarken diğeri bir araçla hayvanları geri iterdi. İki sebepten ötürü onunla gitmeye isteksizdim. Jenna uyanıp en büyük korkusu ile karşılaşsın (gerçekten gittiğimi görsün) istemiyordum, ayrıca şu an Gideon ile ilişkimiz ne seviyedeydi bilmiyordum. "Thomas'ı çağır" diye önerdim.

"Kasabaya gitti," dedi Gideon, "Nevvie de Syrah'nın hortumunu temizliyor."

Dönüp kızıma baktım, kanepede derin bir uykudaydı. Uyandırıp yanımda götürebilirdim ama onu uyutmak o kadar vakit almıştı ki. Hem Thomas (şayet öğrense) her zamanki gibi hiddete kapılabilirdi veya Gideon'a en fazla yirmi dakika ayırıp Jenna uyanmadan dönebilirdim.

İkincisini seçtim ve işimiz yalnızca on beş dakika sürdü. Birlikte öylesine hızlı ve düzgün çalışıyorduk ki. Eşzamanlılığımız başımı döndürmüştü, ona bunu söylemeyi delice arzuluyordum.

"Gideon", dedim iş bitince, "Ne yapabilirim?"

Bakışları uzağa kaydı. "Onu özlüyor musun?"

"Evet," dedim fısıldayarak, "Elbette özlüyorum."

Burun delikleri açıldı, çenesi sanki taş kesildi. "O yüzden bu işi sürdüremeyiz," dedi mırıltıyla.

Nefes alamaz oldum. "Grace'i kaybettiğimize üzüldüğümden mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi, "ben üzgün olmadığımdan."

Ağzı yamuldu, büküldü, hıçkıra hıçkıra ağlamak üzereydi, sonra diz üstü çöktü. Yüzünü karnıma gömdü.

Gideon'u alnından öptüm, kollarımı ona doladım. Düşmesin diye sık sıkı sardım. On dakika sonra cipten kulübeye koştum, ön kapı aralıktı. Belki aceleden kapatmayı unutmuştum. En azından böyle düşünüyordum ki içeri girdim ve Jenna'nın gittiğini fark ettim.

"Thomas," diye haykırdım, tekrar dışarı koştum, "Thomas!"

Kesin o almıştı. O almış olmalıydı. Duam, teranem buydu. Uyanıp beni bulamadığı anı düşündüm. Ağlamış mıydı? Paniğe kapılmış mıydı? Beni bulmaya mı gitmişti?

Öğrenebildiği kadar güvenliği öğrettiğimden çok emindim, Thomas başına bir iş gelecek derken haklıydı, çok emindim. Ama şimdi kapalı bölmelere, içinden bir çocuğun kolayca geçebileceği tırabzan demirlerine bakıyordum. Jenna üç yaşındaydı. Yolunu bulabiliyordu. Peki ya kapıdan geçip, çitleri aştıysa?

Gideon'a telsizden seslendim, sesimdeki dehşeti duyunca apar topar geldi. "Ahırlara bak," diye yalvardım, "Barınağa bak."

Bu fillerin insanlarla sirklerde, hayvanat bahçelerinde bir arada olduklarını bilsem de bu kendi alanlarına girecek birine hücum etmeyecekleri anlamına gelmiyordu. Dahası fillerin erkeklerin bas seslerini tercih ettiğini de biliyordum; onlarla konuşurken hep sesimi kalınlaştırırdım. Tiz sesler sinirli sesler olduklarından, filler kadın ses tonunu endişe ile özdeşleştirirdi. Çocuk sesi de aynı sınıflamaya giriyordu.

Av bölgesinde uzaklarda mülkü olan bir adam biliyordum, iki kızı ile çalı çırpı kesip patika açmaya çıkmış, sonra vahşi bir fil sürüsünce kuşatılmıştı. Kızlarına tortop olmalarını ve boylarını ufaltmalarını emretmişti. *Ne olursa olsun*, demişti, *başınızı kaldırmayın.* İki büyük dişi fil kızları koklamaya gelip onları dürtmüş ama her iki kızın da tek bir saç teline zarar gelmemişti.

Ama Jenna'ya tortop ol demek için orada değildim. Hem o da korkusuz davranacaktı çünkü fillerle münasebetimi görmüştü.

Cipi en yakındaki Afrika barınağına sürdüm çünkü Jenna'nın çok uzağa gidemeyeceğini düşünüyordum. Ahırı, gölü, fillerin bazı serin sabahlar gittikleri müstahkem noktayı hızla geçtim. En yüksek tepenin başında durup dürbünü çıkarttım, gözlerimin görebildiği her alanda hareketi taradım.

Yirmi dakika ağlayarak, kızımızın kaybolduğunu Thomas'a nasıl anlatacağım diye oradan oraya araç sürerek geçirdim. Sonra telsizden çıtırtılarla Gideon'un sesi yükseldi. "Onu buldum," dedi.

Kulübede buluşmayı önerdi; vardığımda bebeğim ağzında lolipop, yanakları yapış yapış, dudakları kiraz rengini almış, Nevvie'nin kucağındaydı. "Anne," dedi Jenna bana uzanarak, "*Bağırdım.*"

Ama ona bakamıyordum. Öfkeden tir tir titrememi görmezden geliyormuşa benzeyen Nevvie'ye diktim gözlerimi, elleri kızımın başında onu kutsar gibi duruyordu. "Birisi uyanıp ağladı," dedi, "Seni arıyordu."

Bu bir bahane değildi. Bir açıklamaydı. Şayet biri suçlanacaksa o da bendim; çünkü bebeğimi yalnız bırakmıştım.

Birden bağırmayacağımı anladım, bana sormadan kızımı aldığı için Nevvie'yi haşlayamazdım.

Jenna'nın bir anneye ihtiyacı vardı ve ben orada değildim. Nevvie'nin bir çocuğa ihtiyacı vardı ki annelik yapabilsin.

Daha iyisi denk gelemez diye düşünüyordum o sıralarda.

Fillerde şahit olduğum en tuhaf davranış Tuli Bloğu'nda uzun süren kuraklık sırasında kurumuş bir ırmak yatağında, çok sayıda

hayvanın geçtiği o yerde gerçekleşti. Bir gece önce aslan görmüşlerdi. O sabah yatağın başında bir leopar vardı. Ancak avcılar kaybolmuş, Marea adındaki bir fil doğum yapmıştı.

Normal doğumdu, fil sürüsü o doğum yaparken onu çevreleyip dışarı dönerek koruyordu; yavru doğunca keyifle böğürdüler; Marea da erkek yavrusunu bacağında dengeleyip ayağa kaldırmayı becerdi. Üstünü toza buladı, sürüyle tanıştırdı, ailenin her üyesi bebeğe dokunup kendini gösterdi.

Birden kuru ırmak yatağı boyunca yürüyerek Thato adındaki bir fil çıkageldi. Thato denilen dişiyi sürü tanıyordu ama sürünün üyesi değildi. Tek başına, kendi ailesinden uzakta orada ne işi olduğunu bilmiyordum. Yeni doğan filin yanına gelince hortumunu yavrunun boğazına dolayıp onu kaldırmaya başladı.

Anne filin yeni doğmuş yavruyu harekete geçirmek için hortumunu karnının veya bacaklarının arasında doladığını hep görürüz. Ama yavruyu boğazdan tutup kaldırmak normal değildir. Hiçbir anne bunu isteyerek yapmaz. Thato uzaklaşırken ufak yavru Thato'nun hortumundan kayıp gidiyordu. O ne kadar kayarsa Thato da onu o kadar yukarı kaldırıyor, bebeği bırakmamaya çalışıyordu. Yavru en sonunda düşüp sert bir şekilde zemine çarptı.

Bunun üzerine tüm sürü harekete geçti. Kükrüyor, böğürüyor, keşmekeş yaratıyorlardı. Aile üyeleri iyi mi diye yeni doğan bebeğe dokunup zarar görmediğinden emin olmaya çalışıyorlardı. Marea yavruyu yanına çekip bacaklarının arasına soktu.

Bu olayda anlamadığım o kadar çok şey vardı ki. Fillerin sudaki bebek filler boğulmasın diye kaldırdıklarını görmüştüm. Ayağa kalksınlar diye bebek filleri kaldırdıklarını da görmüştüm. Ama aslanın yavrusunu kaldırdığı gibi yavrusunu alıp götüren bir fil görmemiştim.

Thato neden başına bir iş gelmeden başkasının yavrusunu kaçırabileceğini düşündü bilmiyordum. Amacı bu muydu, yoksa aslan veya leopar kokusu aldı da yavru tehlikede mi diye düşündü, onu da bilmiyordum.

Sürü neden Thato yavruyu almaya çalışırken tepki vermedi bilmiyordum. Marea'dan yaşlıydı ama aile üyesi değildi.

Bebeğe Molatlhegi dedik. Tswana dilinde "kayıp" demekti.

Jenna'yı neredeyse kaybettiğim o gece bir kâbus gördüm. Kâbusumda Molatlhegi'nin neredeyse Thato tarafından kaçırıldığı yere yakın oturmuştum. Filler yüksek mevkiiye ilerlerken onları izliyordum, sonra kuru ırmak yatağından sular damlamaya başladı. Sular köpürdü, gittikçe hızlandı, derinleşti, ayaklarıma çarpana dek yükseldi. Irmağın öte ucundan Grace Cartwright belirdi. Elbiseleri ile suya girdi. Irmak yatağına eğilip düzgün bir taş aldı, gömleğinin içine sıkıştırdı. Bunu tekrarlayıp duruyor, pantolonunu, ceketinin ceplerini dolduruyordu, eğilip kalkamayacak hale gelene kadar devam etti.

Sonra ırmağın akıntısının derinlerine yürümeye başladı.

Suyun ne kadar derin olduğunu, aniden bir şeyler olacağını biliyordum. Grace'e bağırmaya çalışıyordum ama ağzımdan ses çıkmıyordu. Ağzımı açar açmaz ağzımdan binlerce taş fışkırdı.

Sonra birden *kendimi* suyun içinde buldum, her yanımda ağırlık vardı. Akıntı ile saçlarımın örgüsü çözüldü. Nefes almak için çırpınıyordum. Ama her nefesle içime çakıl taşları çekiyordum. Akikler, dikenli kalsitler, bazaltlar, arduvazlar, obsidyenler... Suya batarken başımı kaldırıp sulu boya resme dönen güneşe baktım.

Uyandım, uyanır uyanmaz da paniğe kapıldım, Gideon eli ağzıma bastırdı. Onunla mücadele ettim, tekmeler attım, yuvarlandım, ta ki yatağın bir yanında o, bir yanında ben, aramızda hiç söylememiz gereken ama söylediğimiz sözcüklerden bir engel oluşana dek.

"Çığlık atıyordun," dedi, "Tüm kampı uyandıracaktın."

Gökyüzünde şafağın kan lekelerinin belirdiğini fark ettim. Uyuyakalmıştım, aslında sadece birkaç dakika kestirecektim.

Thomas bir saat sonra uyandığında kulübenin oturma odasına dönmüş, kanepede uyuyordum, kimse onu benden alamazmışçasına Jenna'nın minnacık bedenine kol kanat germiştim, sanki bir daha asla uyanıp beni yanında bulamadığı olmayacaktı. Thomas

göz ucuyla bana baktı, uyuyor gibi yaptım, sonra kahve bulmak için mutfağa seğirtti.

Ne var ki yanımdan geçerken aslında uyumuyordum, tüm hayatımın, bir istisna hariç her gecemin nasıl kapkara, nasıl düş görmeden geçtiğini düşünüyordum ki hayal gücüm alev almış, her gece yarısı en büyük kâbusumun bir pandomimi haline gelmişti.

Bu en son olduğunda hamileydim.

Jenna

Büyükannem bana hayalet görmüş gibi bakıyordu. Beni sıkıca tuttu, iyi olup olmadığımı kontrol eder gibi elini omuzlarımda ve saçlarımda gezdiriyordu. Fakat dokunuşunda bir sertlik de vardı, sanki onu üzdüğüm ölçüde o da beni incitmeye çalışır gibiydi. "Jenna, Tanrı aşkına nerelerdeydin?"

Serenity veya Virgil beni eve götürmeyi teklif ettiklerinde, büyükannemle aramı yumuşatmak için bu tekliflerini kabul etseydim keşke diye düşündüm. Şu an aramızda dağlar varmış gibiydi çünkü.

"Üzgünüm" diye geveledim, "Birkaç işim vardı." Gertie'yi ondan uzaklaşmak için bir bahane olarak kullandım. Köpeğim bir daha görüşemeyecekmişiz gibi bacaklarımı yalamaya başladı ve üzerime sıçradığında yüzümü boynunun tüylerinin arasına gömdüm.

"Kaçıp gittin sandım," dedi büyükannem, "Belki de uyuşturucu kullanıyordur dedim ya da alkol. Haberlerde sürekli kaçırılan kızlardan bahsediyor, yabancı biri saati sorduğunda cevap verme gafletine düşen zavallı kızlardan. Çok endişelendim Jenna."

Büyükannemin üzerinde hâlâ otoparkçı üniforması vardı fakat gözlerinin kıpkırmızı ve cildinin çok solgun olduğunu görebiliyordum, sanki hiç uyumamış gibiydi. "Herkesi aradım. Bay Allen, senin onun oğluna bebek bakıcılığı yapmadığını söyledi çünkü eşi ve bebeği California'ya kayınvalidesini ziyarete gitmişler... okulunu aradım... arkadaşlarını..."

Dehşet dolu gözlerle ona bakakaldım. Kimi aramıştı acaba? Chatham dışında, ki artık kendisi burada oturmuyor, takıldığım

hiç kimse yoktu. Bu da şu anlama geliyordu, büyükannemin rastgele bir çocuğu arayarak benim onun evinde kalıp kalmadığımı sorması hepten rezillikti benim adıma. Artık sonbaharda okula geri döneceğimi sanmıyordum. Hatta gelecek yirmi yıl bile dönmeyi düşünmüyordum. Çok utanmıştım, ona çok kızgındım çünkü sekizinci sınıfta alay konusu olmadan annesi ölmüş ve babası da bir delilik krizi esnasında annesini öldürmüş bir ezik olmak fazlasıyla zordu. Gertie'yi kendimden uzaklaştırdım. "Polisi de aradın mı?" diye sordum, "Yoksa bu konuda hâlâ kararsız mısın?" Büyükannemin eli bana vuracakmış gibi havaya kalktı. Korkuyla eğildim, bu hafta ikinci kez beni sevmesi gereken birisi tarafından tokat yiyecektim. Fakat büyükannem bana dokunmadı. Elini üst katı işaret etmek için kaldırmıştı. "Odana git," dedi, "Ben söyleyene kadar da dışarıya çıkma." Son duş aldığımdan bu yana iki buçuk gün geçtiğinden banyo ilk durağım oldu. Küvetin içini öyle sıcak bir suyla doldurdum ki küçük banyoda adeta buhardan bir perde oluştu ve ayna buharla kaplandı. Bu sayede soyunurken kendimi aynada göremeyecektim. Sonra küvete oturdum, dizlerimi göğsüme çektim ve su küveti sonuna kadar doldurana kadar bekledim. Sonra derin bir nefes alarak küvetin tabanına doğru kendimi kaydırdım. Kollarımı tabutta yatar gibi göğsümde bağladım ve gözlerimi açabildiğim kadar açtım. Beyaz çiçeklerle kaplı pembe duş perdesi suyun altından bir çiçek dürbünü gibi gözüküyordu. Suyun altında burnumdan periyodik olarak çıkan baloncuklar vardı. Sanki minik kamikaze savaşçıları gibiydiler. Saçlarım ise deniz yosunu gibi yüzümün önünde dalgalanıyordu. Büyükannemin *'Onu bu halde bulduım'* dediğini hayal ettim, *'Sanki suyun altında uyuyakalmış gibiydi.'*

Serenity'i Virgil ile cenazemde otururken hayal ettim, çok huzurlu göründüğümü söylüyorlardı. Sonrasında Virgil'in evine gidip benim onuruma bir kadeh –veya belki altı kadeh– içeceğini düşündüm.

Kendimi suyun dışına atmama engel olmak giderek zorlaşıyordu. Göğsümün üzerindeki baskı o kadar güçlüydü ki bir an kaburgalarımın kırıldığını ve göğsümün içe doğru çöktüğünü gözümün

önünden geçirdim. Gözlerimin önünde sualtı havai fişekleri misali dans eden yıldızlar vardı.

Acaba çok kısa süre öncesinde annem de böyle mi hissetmişti?

Annemin boğulmadığını biliyordum, göğsü ezilmişti. Otopsi raporunu okumuştum. Kafatası kırılmıştı. Acaba öncesinde kafasına bir şeyle mi vurulmuştu? Darbeyi önceden görmüş müydü? Zaman yavaşlamış ve ses, renk dalgaları halinde mi ilerler olmuştu? Bileklerinin incecik derisinde kan hücrelerinin hareketlerini hissedebiliyor muydu?

Tek istediğim bir kereliğine onunla aynı hisleri paylaşabilmekti.

Tam içime göçeceğimden emin olduğum anda, yani suyun burun deliklerimden girmesine ve içimi doldurup beni batan bir gemi gibi dibe çökertmesine izin verme zamanı geldiğinde ellerim küvetin kenarlarına yapıştı ve bedenimi yukarı çekti.

Nefessiz kalarak öksürmeye başladım ve sonra o kadar şiddetli öksürdüm ki ağzımdan kan geldi. Saçlarım yüzümü kapatıyordu ve omuzlarım kasılmıştı. Küvetin kenarından sarktım, göğsümü küvete yasladım ve çöp kutusuna kustum.

Birden küçükken küvetin içinde bulunduğum bir anı hatırladım. O zamanlar bir yumurta gibi devrilmeden kendi kendime zor oturabiliyordum. Annem arkama oturur, vücuduyla beni desteklerdi. Önce kendisini sonra da beni sabunlardı. Balık gibi ellerinden kayıp giderdim.

Bazen şarkı söyler, bazen de akademik makaleler okurdu. Bacaklarının arasına oturur, rengârenk plastik kaplarla oynar, içlerini suyla doldurup kafamdan aşağıya ve onun dizlerine dökerdim.

O anda çoktan annemle aynı hisleri paylaşmış olduğumu fark ettim.

Sevilmiştim.

. . .

Sence Kaptan Ahab o zıpkın halatı onu gemiden düşürmeden önceki saniyelerde nasıl hissetmişti? Kendi kendine "*Ne yazık ama*

yine de o balina uğruna buna değerdi." demiş midir? Javert en sonunda Valjean'ın kendisinin sahip olmadığı merhamet duygusuna sahip olduğunu fark ettiğinde, omuz silkip örgü örmek ya da *Taht Oyunları* gibi yeni bir uğraşa mı yönelmişti? Hayır tabii ki. Çünkü nefret edecek bir Valjean olmadan kendisinin kim olduğunu da bilemezdi. Annemi aramakla yıllarımı geçirdim. Ve şimdi, bütün işaretler koca dünyayı karış karış arasam dahi onu bulamayacağım yönünde. Çünkü o bu dünyayı on yıl önce terk etmiş. Ölüm artık değiştirilemeyecek, öyle nihai bir son ki. Hiçbir şekilde geri dönüş yok. Fakat beklediğimin aksine ağlamıyorum, bundan sonra ağlamak yok. Düşüncelerimin uçsuz bucaksız çorak bozkırında minicik bir rahatlık hissi yeşeriyor: *Beni isteyerek geride bırakmamıştı.* Ayrıca şöyle bir gerçek de vardı ki büyük ihtimalle onu öldüren kişi öz babamdı. Bunun neden beni o kadar da dehşete düşürmediğini çok bilemiyordum. Belki de bunun sebebi babamı hiç hatırlamıyor olmamdı. Onu tanıdığımda o çoktan gitmişti, kendi beyninin yarattığı bir dünyada yaşıyordu. Zaten onu baştan kaybettiğim için bir kez daha kaybetmişim gibi gelmiyordu. Ne var ki annem başkaydı. *İstemiştim. Umut etmiştim.* Virgil'in tek derdi, eksik noktaları tamamlamaktı çünkü bu soruşturmada çok fazla yanlış yapılmıştı. Bana yarın, herkesin Nevvie'nin sandığı cesedin DNA'sını test etmenin bir yolunu bulmaya çalışacağını söylemişti. Çünkü o zaman hepimiz gerçeği bilecektik. İşin ilginç yanı; yıllardır beklediğim bu an artık gelmişti ama gerçekten bir önemi var mıydı bunun? Asıl mesele şuydu: Nihayet gerçeği öğrenebilirdim. Artık bu konuyu *kapatabilirdim* ki rehberlik öğretmeni beni o aptal ofisine sürüklediğinde benden hep bunu yapmamı isteyip duruyordu. Fakat sahip olmadığım bir şey vardı, annem. Annemin günlüklerini okumaya başladım ama devam edemedim, nefes almakta güçlük çekiyordum. Bu yüzden cebimdeki paraları çıkarttım, toplamda altı tane bir dolarlık banknotum kalmıştı. Her birini katlayıp bir fil yaptım. Masamın üstünde yürüyen bir sürü olmuştu. Sonra bilgisayarımı açtım. NamUs sayfasına girdim ve en son vakalara göz atmaya başladım. Westminster, Kuzey Carolina'da annesini işe bıraktıktan sonra kaybolmuş on sekiz yaşında bir genç

vardı. Plakası 58U-7334 olan yeşil bir Dodge Dart sürüyormuş. Sarı saçları omuzlarına kadar iniyordu ve tırnakları dibine kadar yenmişti. West Hartford, Connecticut'ta paranoid şizofreni hastası olan yetmiş iki yaşındaki bir kadın, çalışanlara Cirque du Soleil seçmelerine katılacağını söyleyerek kaldığı terapi evinden çıkıp gitmiş. Yaşlı kadın kot pantolon ve üzerinde kedi resmi baskısı olan bir tişört giyiyormuş. Ellendale, Kuzey Dakota'da yirmi iki yaşındaki bir genç kız, kimliği belirlenemeyen kendisinden yaşça büyük bir adamla evden çıkmış ve bir daha geri dönmemiş. Bu linklerin üzerine bütün gün boyunca tıklayabilirdim. Sonunda ise hâlâ bakmadığım daha yüzlercesi kalır. Başkalarının kalplerinde kalp işareti şeklinde bir boşluk bırakan sayısız insan var. Önünde sonunda cesur ve aptal birisi çıkacak ve o boşluğu kapatmaya çalışacaktır. Fakat bu hiçbir zaman işe yaramıyor ve sonuç olarak o fedakâr ruhun da kalbinde bir boşluk oluşur. Bu kadar çok kayıp arasından birinin hayatta kalması tam bir mucize aslında. Bir saniyeliğine hayatım nasıl olurdu diye hayal ettim: Yağmurlu bir pazar gününde kanepede, battaniyenin altında uzanmışız. Annem iki yanında yatan bana ve küçük kız kardeşime sarılmış. Annem bana kazağımı yerden kaldırmam için bağırıyor, salonun benim çamaşır sepetim olmadığını söylüyor. Annem mezuniyet balom için saçımı yapıyor, kız kardeşimse aynanın karşısında numaradan makyaj yapıyor. Ben kavalyemin yaka çiçeğini takarken annem fotoğraflar çekiyor ve ben de güya bundan rahatsız oluyorum fakat aslında bu anın onun için de en az benim kadar önemli olduğunu bildiğim için mutluyum. Bundan bir ay sonra annem sırtımı sıvazlayarak baloya gittiğim çocuğun benden ayrılarak ne kadar aptallık ettiğini söylüyor çünkü benim gibi bir kızı sevmeyecek kimse olamazmış. Odamın kapısı açıldı ve büyükannem içeri girdi. Yatağa oturdu. "İlk başta ilk gece eve gelmediğinde ne kadar endişelendiğimi anlamadığını düşündüm. Ya da benimle iletişime geçmeye çalışmadığında."

Başımı önüme eğdim, yüzüm kıpkırmızıydı.

"Ama sonra yanıldığımı fark ettim. Birinin ortadan kaybolmasının nasıl bir duygu olduğunu aslında en iyi sen bilirdin."

"Tennessee'ye gittim," diye itiraf ettim.

"*Nereye* gittin? *Nasıl*?"

"Otobüsle," dedim, "Bütün fillerimizin gönderildiği barınağa gittim."

Büyükannemin titreyen elleri istemsizce boğazına gitmişti. "Bir hayvanat bahçesine gitmek için mi bin mil yol mu gittin?"

"Hayvanat bahçesi değil, hayvanat bahçesinin tam zıttı," diyerek onu düzelttim. "Ve evet. Oraya gittim çünkü annemi tanıyan birini bulmaya çalışıyordum. Belki Gideon bana onun başına ne geldiğini söyleyebilir diye düşündüm."

"Gideon," diye tekrar etti.

"Birlikte çalışıyorlardı," dedim, *İlişkileri vardı* demedim.

"Ee?" diye sordu büyükannem.

Başımı öne eğerek boynumdaki fuları yavaşça çıkardım. O kadar hafifti ki tartıya koysam ibresi yerinden oynamazdı; bir bulut, bir nefes, bir hatıra gibi. "Büyükanne," diye fısıldadım, "Galiba annem ölmüş."

O ana dek sözlerin sivri kenarları olabileceğini ve dilinizi kesebileceğini fark etmemiştim. O an istesem de bir cümle daha kurabileceğimi sanmıyordum.

Büyükannem uzanıp fuları eline aldı ve parmaklarına bir bandaj gibi doladı. "Evet, bence de öyle."

Sonra fuları yırtarak ikiye ayırdı.

O kadar dehşete düştüm ki can havliyle bağırdım. "Ne yapıyorsun sen?"

Büyükannem masamın üzerinde duran annemin günlüklerine uzandı. "Bu senin iyiliğin için Jenna," dedi.

Gözlerime yaşlar doldu. "Bunlar sana ait *değil*," dedim.

Onu annemden kalan son hatıraları eline almış görmek canımı yakıyordu. Sanki derimi yüzüyor gibiydi ve şimdi çıplak ve savunmasızdım.

"Bunlar senin de *değil*," dedi. "Bunlar senin araştırmaların değil ve senin geçmişin de değil. Tennessee mi? Bu iş çok ileriye gitti. Artık *onunkini* değil, *kendi* hayatını yaşamaya başlaman gerek."

"Senden nefret ediyorum diye bağırdım."

Fakat büyükannem çoktan odadan dışarı yönelmişti. Kapının eşiğinde durdu. "Sen aileni aramaya devam et Jenna. Fakat en başından beri ailen hep burnunun ucundaydı."

Odayı terk ettiği anda masamın üzerindeki zımbayı aldım ve kapıya doğru fırlattım. Sonra elimin tersiyle burnumu silerek oturdum. Nasıl o fuları bulup yeniden dikebileceğimi düşünmeye başladım. O günlükleri nasıl geri alacağımı.

Ama gerçek şuydu ki annem yoktu. Asla da olmayacaktı. Hikâyemi yeniden yazmama gerek yoktu; sadece sonunu bağlamam gerekiyordu.

Annemin kayıp haberi bilgisayar ekranımda artık hiçbir önemi kalmayan tüm detaylarıyla birlikte görünüyordu.

NamUs profilinde ayarlara girdim ve tek bir tıklamayla ilanı sildim.

Büyükannemin küçükken bana öğrettiği ilk şeylerden biri, yangın anında nasıl evden dışarıya çıkacağımdı. Yatak odalarımızın her birisinde pencere altında her ihtimale karşı özel bir acil durum merdiveni vardı. Burnuma duman kokusu gelirse, elimi kapıya atıp da sıcaklık hissedersem, pencereyi açacak, merdiveni kuracak ve kendimi evin dışına, güvenli ortama atacaktım.

Üç yaşında bir çocuk olarak değil o merdiveni kaldırmak, pencereyi bile açamazdım. Yapılması gerekenin ne olduğunu biliyordum, bu da başıma bir şey gelme ihtimalini ortadan kaldırmak için yeterliydi.

Batıl inanç sanırım işe yaramıştı çünkü bu evde hiç yangın çıkmadı. Fakat o eski tozlu merdiven hâlâ odamdaki pencerenin altında duruyordu. Bugüne dek kitaplarım için bir raf, ayakkabılarım için bir ayakkabılık ve sırt çantam için bir masa görevi görmüştü ama hiç kaçış amaçlı kullanılmamıştı. Ta ki o ana dek.

Bu sefer büyükanneme not bıraktım. *Artık duracağım*, diye ona söz verdim. *Fakat bana son bir kez veda için şans vermelisin. Söz veriyorum yarın akşam yemeğinde eve dönmüş olacağım.*

Odamın penceresini açtım ve merdiveni yerine taktım. Ağırlığımı kaldıracak kadar sağlam gözükmüyordu ve o an yangından kaçmaya çalışırken kırılan merdiven yüzünden düşüp ölmek ne komik olurdu diye düşündüm.

Merdiven beni sadece garajın eğik çatısına kadar indirmeye yaradı ki bu da pek faydalı sayılmazdı. Fakat artık kaçma konusunda uzman olmuştum. Çatının ucuna kadar geldim ve yağmur oluğuna asıldım. Buradan aşağı yalnızca bir buçuk metrelik bir atlayış yapmam gerekecekti.

Bisikletim bıraktığım yerde, verandanın korkuluklarına dayanmış duruyordu. Üstüne atladım ve sürmeye başladım.

Gecenin yarısında bisiklet sürmek değişikti. Rüzgâr gibi esiyordum, sanki görünmezdim. Sokaklar yağmurdan dolayı hafif ıslaktı ve bisiklet tekerleklerimin bıraktığı izler haricinde yolun tamamı parlıyordu. Arabaların arka farlarının uzaklaşan ışıkları bana 4 Temmuz'da oynadığım havai fişekleri hatırlatıyordu. Hislerime güvenerek yolumu buluyordum çünkü tabelaları okuyamıyordum ve göz açıp kapayıncaya dek kendimi Boone şehir merkezinde, Serenity'nin dairesinin altındaki barda buldum.

Ortam canlıydı. Birkaç sarhoştan ziyade, motorcuların kaslı kollarına kendilerini bırakmış daracık elbiselere sıkışmış kızlar ve duvara yaslanarak içki arasında sigaralarını tüttüren bir deri bir kemik herifler vardı. Bardaki müzik kutusundan gelen ses sokağa taşıyordu. Herifin tekinin bana "Hey bebeğim, sana bir içki ısmarlamamı ister misin?" dediğini duydum.

"Ben *on üç* yaşındayım," dedim.

"Ben de Raoul."

Başımı önüme eğdim ve bisikletimi Serenity'nin dairesinin girişine doğru çekeleyerek adamın yanından geçip gittim. Yine merdivenlerden yukarı çıkardım ve bu defa girişteki sehpaya dikkat

ederek oraya bıraktım. Fakat kapıyı hafifçe çalmadan önce kapı açıldı, sabahın ikisinde.

"Sende uyuyamadın değil mi şekerim?" dedi Serenity.

"Burada olduğumu nerden bildin?"

"O koca şeyi merdivenlerden yukarı sürüklerken peri gibi havada uçarak çıktığını sanmıyorsun herhalde? İçeri girebilmem için hafifçe geri çekildi. Evin içi buraya ilk geldiğimdeki gibi görünüyordu hâlâ. Dünyada en çok istediğim şeyin annemi bulmak olduğuna inanıyordum o zaman."

"Bu kadar geç saatte büyükannenden izin alabilmene şaşırdım doğrusu," dedi Serenity.

"Ona pek bir seçme hakkı vermedim." Koltuğa oturdum, o da yanıma oturdu. "Durum çok berbat," dedim.

Beni anlamazdan gelmedi. "Hemen sonuca varma. Virgil dedi ki-"

"Boş versene Virgil'i," diyerek lafını ağzına tıkadım, "Virgil ne derse desin annemi tekrar hayata döndüremeyecek. Çok basit bir şey bu. Eğer kocana başkasının bebeğine hamile olduğunu söylersen, adam sana koşup çiçek almaz ya."

Çok çabalamıştım, inanın bana ama babamdan bir türlü nefret edemiyordum. Ona sadece acıyordum. Eğer annemi öldüren babamsa, mahkemede ceza alacağını sanmıyordum. Çünkü zaten akıl hastanesindeydi; hiçbir hapishane onu kendi aklındaki sınırlamalardan daha kötü cezalandıramazdı. Bu durumda büyükannem son derece haklıydı, benim ailem sadece oydu.

Benim hatam olduğunu biliyordum. Annemi bulmam için Serenity'den yardım isteyen bendim, o da Virgil'i konuya dâhil etmişti. İşte merakın sonu budur. Dünyanın en büyük zehirli atık çöplüğünün üzerinde yaşayabilirsin ama altta ne varmış diye bahçeni kazmazsan, tek bildiğin çimenlerinin yeşil ve bahçenin bakımlı olduğudur.

"İnsanlar bunun ne kadar zor olduğunu anlayamıyor," dedi Serenity. "Müşterilerim bana Jack amcaları veya sevgili büyükanneleri ile konuşmaya geldiklerinde tek odaklandıkları ölen kişi

hayattayken ona söyleyemediklerini söyleme fırsatı bulmuş olmaları. Ama bir kapıyı açtığın zaman, kapatmasını da bileceksin. Merhaba diyebilirsin ama sonunda hoşçakal da demek zorundasın."

Yüzüne baktım, "Sen ve Virgil arabada konuşurken uyumuyordum. Söylediğiniz her şeyi duydum."

Serenity donup kaldı. "O halde sahtekâr olduğumu da biliyorsun," dedi.

"Hayır değilsin. O kolyeyi buldun. Cüzdanı da."

Başını iki yana salladı, "Sadece doğru zamanda doğru yerdeydim."

Bir an için bunu düşündüm, "Tamam da zaten medyum olmak bu değil midir?"

Bu konuyu hiç bu şekilde düşünmediğini açıkça görebiliyordum. Biri için tesadüf olan, bir başkası için doğru bağlantı anlamına gelebilirdi. Sonuçta aradığını bulabiliyorsan, bunun Virgil'in dediği gibi içten gelen bir his ya da medyum sezgisi olması fark eder miydi?

Ayaklarını örtmek için yerdeki battaniyeyi aldı ve ikimizi de örtecek şekilde üstümüze serdi. "Belki," diyerek fikrimi kabullendi. "Yine de eskiden olduğu gibi değil. Başka insanlara dair düşünceler bir anda aklımda beliriverirdi. Bazen bağlantı gün gibi ortada olurdu ama bazen de iyi çekmeyen bir cep telefonuyla konuşuyormuşsun da üç kelimeden sadece birini anlayabiliyormuşsun gibi olurdu. Ama her hâlükârda çimenlerin arasında parlak bir şeye denk gelme gibi bir durumdan fazlasıydı."

Hint yemekleri gibi kokan battaniyenin altında kıvrılmıştık ve yağmur dışarıdan camımıza vuruyordu. Annem yaşıyor olsaydı hayatım neye benzerdi diye kurduğum hayalin buna çok benzediğini fark ettim birden.

Serenity'ye baktım, "Özlüyor musun? Ölmüş insanlarla iletişim kurabilmeyi?"

"Evet," diye itiraf etti.

Kafamı onun omzuna yasladım, "Ben de" dedim.

Alice

Gideon'un kolları dünyadaki en güvenli yerdi. Onunlayken unutuyordum: Thomas'ın iniş çıkışlarının beni nasıl korkuttuğunu, nasıl her sabah tartışarak güne başladığımızı ve her gecenin kocamın sırları ve zihnini ele geçiren karanlık düşünceleri ile kendini ofisine kilitlemesiyle bittiğini. Gideon'layken üçümüz hayalimdeki aileymişiz gibi davranıyordum.

Sonra dört kişi olacağımızı fark ettim.

Ona bu haberi verdiğim zaman bana "Her şey yoluna girecek," diye söz verdi ama ona pek inanmamıştım. Geleceği göremezdi. Sadece onun benim olmasını umut edebiliyordum.

"Görmüyor musun?" dedi Gideon büyük bir coşkuyla. "Biz birbirimiz için yaratılmışız."

Belki de öyleydi ama bunun için ne büyük bir bedel ödemek zorundaydık. Onun evliliği. Benimki. Grace'in hayatı.

Yine de yüksek sesli renkli rüyalar görüyorduk. Bu inanılmaz hayvanların insanlar tarafından mahvedilmeden önceki hallerini görebilmesi için Gideon'u benimle birlikte Afrika'ya götürmek istiyordum. Gideon geldiği yere, güneye taşınmak istiyordu. Jenna ile kaçma hayalimi yeniden canlandırmıştım ama bu defa Gideon'un da bizimle geleceğini düşünüyordum. Hızla ilerliyormuşuz gibi davranıyorduk ama bizi yutmakla tehdit eden engeller yüzünden bir arpa boyu yol gittiğimiz yoktu: O kayınvalidesine söylemeliydi, ben de kocama.

Fakat vaktimiz kısıtlıydı çünkü vücudumdaki değişiklikleri saklamak gitgide zorlaşıyordu.

Bir gün ben Asya fillerinin ahırında çalışırken Gideon yanıma geldi. "Nevvie'ye bebekten bahsettim," dedi.

Donakaldım, "Peki o ne dedi?"

"Bana hak ettiğim her şeyin benim olmasını söyledi. Sonra da dönüp gitti."

Sorunumuz böylece bir hayal olmaktan çıkmıştı. Artık gerçekti ve madem Gideon Nevvie ile yüzleşecek cesareti bulmuştu, ben de Thomas'la yüzleşecek kadar cesur olmalıydım.

Nevvie'yi bütün gün hiçbir yerde görmedim ve tabii Gideon'u da. Thomas'ın nerede olduğunu buldum ve bir barınaktan diğerine onu adım adım takip ettim; ona akşam yemeği hazırladım. Lilly'nin ayaklarını yıkamak konusunda onun yardımını istedim, normalde Gideon'dan veya Nevvie'den yardım isterdim. Aylardır yaptığım gibi onu görmezden gelmek yerine, yeni bakıcılık pozisyonu için yapılan başvurular hakkında onunla konuştum ve kimi işe alacağına karar verip vermediğini sordum. Jenna uyuyana kadar yanında yattım ve ortak alanı paylaşmamız normal bir şeymiş gibi ofisine gidip bir makale özeti okumaya koyuldum.

Bana basıp gitmemi söyler sanıyordum fakat Thomas bana gülümseyerek bir zeytin dalı uzattı. "Bunun ne kadar güzel bir şey olduğunu unutmuşum," dedi, "Yan yana çalıştığımız zamanların yani."

Kararlılık tıpkı porselen gibi bir şeydir, öyle değil mi? Sen istediğin kadar niyetlenmiş ol, en ufak bir çatlak görüldüğü an paramparça olman an meselesidir. Thomas kendisine ve bana birer kadeh viski doldurdu. Ben kendiminkine dokunmadım.

"Gideon'a aşığım," dedim kafadan.

İçki sürahisindeki eli bir anda hareketsiz kaldı. Ardından kadehini doldurup kafasına dikti. "Sence ben kör müyüm?"

"Buradan gidiyoruz," dedim, "Ben hamileyim."

Thomas oturdu. Yüzünü ellerine gömdü ve ağlamaya başladı.

Bir an için ona bakakaldım. Onu teskin etmekle, onu iflas etmekte olan bir barınağı, kendisini aldatan bir karısı ve bir akıl hastalığı olan bir adam haline getiren kişi olduğum için kendimden nefret etmenin arasında kalmıştım.

"Thomas," diye yalvardım. "Bir şey söyle."

Sesi titreyerek "Neyi yanlış yaptım?" dedi.

Önünde diz çöktüm. O an karşımda Botswana'nın yakıcı sıcağında gözlüğü buğulanan, elinde bir bitkinin kökleriyle havaalanında beni karşılayan o adamı gördüm. Bir hayali olan ve beni o hayale katılmaya davet eden adamı. Bu adamı çok uzun zamandır görmemiştim. Fakat acaba bunun sebebi onun ortadan kaybolmuş olması mıydı? Yoksa ben mi bakmaz olmuştum?

"Sen bir şey yapmadın," diye cevap verdim, "Sorun benim."

Uzanıp tek eliyle omzumdan kavradı. Diğer eliyle bana öyle sert bir tokat patlattı ki ağzımda kan tadı duydum.

"Orospu," dedi.

Elimle yanağımı tutarak geriye doğru düştüm. Üzerime geldikçe geriye doğru çekildim, kendimi odadan dışarı atmaya çalışıyordum.

Jenna hâlâ kanepede uyuyordu. Ona doğru koştum, bu kapıdan son kez çıkıp giderken onu da yanımda götürmekte kararlıydım. Ona ihtiyacı olan elbiseleri, oyuncakları ya da diğer her şeyi daha sonra alabilirdim. Fakat Thomas bileğimden yakalayıp kolumu kıvırdı ve ben bir kez daha yere düşerken çocuğumuza ilk o erişti. Onun o küçük bedenini kollarına aldı ve Jenna da ona sarıldı. Uykuyla gerçeklik arasında sersemliğini üzerinden atamadan "Baba," dedi.

Thomas kollarıyla onu sardı ve Jenna'nın beni göremeyeceği şekilde sırtını döndü.

"Gitmek mi istiyorsun?" dedi Thomas, "Buyur git ama kızımı benden almak için cesedimi çiğnemen lazım."

Sonra bana gülümsedi, çok ama çok pis bir gülümsemeydi bu. "Ya da daha iyisi, senin cesedin olsun."

Jenna yarın uyanacaktı ve ben gitmiş olacaktım. En çok korktuğu şey başına gelecekti. *Üzgünüm bebeğim*, dedim Jenna'ya sessizce. Sonra onu ardımda bırakarak yardım aramaya gittim.

Virgil

On yıl önce gömülmüş bedeni bulabilsem bile, mahkeme kararı çıkartamazdım. Frankenstein gibi gizlice mezarlığa dalıp, Nevvie Ruehl'e ait olduğunu sandığım bir cesedi mezarından çıkartmama ramak kalmışken bunun sonrasında ne yapacağımı hiç bilemiyordum. Bir ceset cenaze evine teslim edilmeden önce adli tabip otopsi yapar. Bu otopsi işlemi eyalet laboratuvarı tarafından alınan ve ileride başvurulması ihtimaline karşı saklanan bir DNA numunesini de içerir.

Artık bir sivil olduğuma göre eyalet laboratuvarını benimle kanıtları paylaşmaya ikna etmem söz konusu değildi. Bu durumda benim yerime bilgi verecekleri *birisini* bulmam lazımdı. Bu yüzden yarım saat sonra, Boone polis merkezinde kanıt odasının bankosuna yaslanmış, tatlı dilimle Ralph'i deliğinden çıkarmaya çalışıyordum. "Yine gelmişsin?" diyerek iç geçirdi.

"Ne diyebilirim? Seni çok özledim. Rüyalarımdan çıkmıyorsun."

"Son defasında seni içeriye alarak şansımı zorlamıştım Virgil. Senin için işimi riske atamam."

"Ralph, ikimiz de şefin bu işi senden başka kimseye veremeyeceğini çok iyi biliyoruz. Sen yüzüğü koruyan Hobbit gibisin."

"Ne?"

"Sen bu teşkilatın Dee Brown'usun. O olmasaydı, doksanlarda insanlar Celtics diye bir takımın varlığından haberdar bile olmazdı, öyle değil mi?"

Ralph'ın kırışıklıkları sırıttıkça daha da belirginleşmişti. "İşte şimdi doğru konuştun," dedi. "Çok haklısın. Buradaki gençlerin dünyadan haberi yok. Buraya her sabah geliyorum ve bir bakıyorum şu yeni çıkan bilgisayarlı sınıflandırma zamazingosuyla bir şeylerin yerini değiştirmişler. Sonra ne oluyor dersin? Her şey kayboluyor. Ben de iki saat uğraşıp eski yerine koyuyorum. Aslında en güzeli ne biliyor musun, paraya ihtiyacım olmasa..."

Sanki her dediğini dinliyormuşum gibi kafamı sallıyordum. "İşte ben de bundan söz ediyorum. Sen buranın merkezi sinir sistemisin Ralph. Sen olmasan, her şey dağılır. O yüzden yardım gerektiğinde sana başvurmam gerektiğini biliyordum."

Mütevazı gözükmeye çalışarak omuzlarını silkti. Acaba onu çıkarım uğruna pohpohladığımı ve yağladığımı fark etmiş miydi? Üst kattaki dinlenme odasında memurlar muhtemelen hâlâ onun nasıl bir bunak olduğunu ve kaplumbağa hızıyla hareket ettiği için kanıt odasında düşüp ölse bir hafta boyunca kimsenin bunu fark etmeyeceğini konuşuyorlardır.

"Eski bir dava üzerinde çalıştığımı sana söylemiştim, hatırlarsın?" dedim ona daha da yaklaşarak, "Eyalet laboratuvarı tarafından alınan bir DNA örneğini öğrenmeye çalışıyorum. Birkaç telefon görüşmesiyle bunu halledemez misin?"

"Yapabilecek olsam yapardım Virgil. Fakat eyalet laboratuvarının beş sene önce boruları patladı. FTA kartları zarar görünce tam sekiz yıllık kanıtlar da yok oldu. 1999 ile 2007 arası sanki hiç yaşanmamış gibi şu an."

Yüzümdeki gülümseme bir anda dondu. "Yine de teşekkürler," dedim ve kimseye görünmeden çıkıp gittim.

Ofisin önüne park ederken Serenity'nin arabasını orada gördüğümde hâlâ Jenna'ya bu haberi nasıl anlatacağımı düşünüyordum. Kamyonetimden iner inmez Jenna kapımın önüne dikildi ve beni soru yağmuruna tuttu. "Ne öğrendin? Mezarda kimin yattığını öğrenmenin bir yolu var mıymış? Peki on sene geçmiş olması sorun olur muymuş?"

Ona şöyle bir baktım. "Bana kahve mi getirdin?" dedim

"Ne?" dedi. "Yoo."

"O halde gidip al da gel. Üçüncü aşama için vakit daha erken."

Jenna ile Serenity'nin peşimden geldiklerini bilerek ofisimin merdivenlerini çıktım. Kapıyı açtım, kanıt yığınlarının üzerinden atlayarak sandalyeme ulaştım ve kendimi külçe gibi üzerine bıraktım. "On yıl önce Nevvie Ruehl olarak tanımladığımız kişinin DNA örneğini bulmak sandığımdan daha zor olacak gibi."

Serenity bomba patlamıştan beter görünen odanın haline bir baktı. "Burada herhangi bir şeyi bulman bir mucize olur şekerim."

"Buradan bahsetmiyordum ki," diye karşı çıktım ama bir yandan da büyüye inanan bir insana neden polisin kanıt muhafaza prosedürünü anlatmaya çalışıyorum ki diye düşünürken birden gözüme masamın üstüne yığılmış ıvır zıvırın tepesine atılmış bir zarf ilişti.

İçinde kurbanın üniforma niyetine giydiği tişörtün dikişlerinde bulduğum tırnak vardı.

Jenna'yı korkutan kan içindeki üniforma buydu.

Tallulah Serenity'e bir bakış attı ve kollarını bana doladı. "Victor, çok tatlısın. Laboratuvarda yaptığımız işlerin gerçek hayattaki yansımalarından hiç haberimiz olmaz." Neşeyle Jenna'ya baktı, "Anneni bulduğun için çok mutlu olmalısın."

"Yok, ben değilim," dedi Serenity. Jenna da aynı anda, "Pek sayılmaz," dedi.

"Aslına bakarsan Jenna'nın annesini henüz bulamadık," diye açıkladım. "Serenity bana dava ile ilgili yardımcı oluyor. O bir medyum."

Tallulah doğruca Serenity'ye döndü. "Benim bir teyzem vardı. Hayatı boyunca pırlanta küpelerini bana bırakacağını söyleyip durmuştu. Fakat bir vasiyet yazamadan öldü ve tahmin edeceğin gibi o küpeler hiç ortaya çıkmadı. Acaba hangi şerefsiz kuzenimin onları çaldığını bilmen mümkün mü?"

"Eğer bir şey duyarsam seni haberdar ederim," dedi Serenity.

Laboratuvara götürdüğüm kesekâğıdını çıkardım. "Senden bir iyilik daha isteyeceğim Lulu."

Tek kaşını havaya kaldırdı. "Benim hesaplarıma göre son iyiliğimin karşılığını henüz ödemedin."

Hemen gamzelerimi sergileyerek "Söz veriyorum, şu dava biter bitmez ödeyeceğim," dedim.

"Bu, testini ön sıralara almam için bir rüşvet mi acaba?"

"Duruma göre değişir," dedim, "Rüşvet almaktan hoşlanır mısın?"

"Sen benim nelerden hoşlandığımı iyi bilirsin..." dedi Tallullah hevesle.

Kendimi Tallulah'dan kurtarmam ve elimdeki kesekâğıdının içindekileri steril masaya dökmek için biraz uğraşmam gerekti. "Senden *istediğim* şey şuna bir göz atman." Yırtık üniformanın rengi kirden neredeyse siyaha dönmüştü.

Tallulah dolapların birinden bir pamuklu çubuk aldı, hafif nemlendirdi ve üniformanın üzerine sürdü. Pamuk ucu pembemsi kahverengi bir tona büründü.

"Bu tişört on yıllık," dedim. "Ne kadar iyi durumda olduğunu bilemiyorum. Fakat bana Jenna'dan aldığın DNA ile aynen uyuştuğunu söyleyebileceğini umuyorum." Cebimden içinde tırnak olan zarfı çıkarttım. "Bir de bu var. İçimden bir ses, birinin uyuşacağını, diğerinin uyuşmayacağını söylüyor."

Jenna metal masanın diğer tarafında dikiliyordu. Bir eliyle tişörtün kumaşını okşadı. Diğer eliyle de bileğini tutmuş, nabzına bakıyordu. "Ben kusacağım," dedi ve odadan dışarı fırladı.

"Ben bakarım," dedi Serenity.

"Hayır," dedim, "Bana bırak."

Jenna'yı geçen sefer önünde gülmekten karnımıza ağrıların girdiği binanın arkasında tuğla duvarın orada buldum. Tek fark; şu anda kusuyordu, saçları önüne düşüp yüzünü kapatmıştı ve yanakları kızarmıştı. Elimi onun küçük sırtına koydum.

Ağzını giysisinin koluyla sildi. "Benim yaşlarımdayken hiç gribe yakalanmış mıydın?"

"Sanırım evet."

"Ben de. Okula gitmeyip evde kaldım. Fakat büyükannem işe gitmek zorundaydı. Bu yüzden de saçlarımı gözümden çekecek, alnıma ıslak bez koyacak ya da bir çorba yapacak kimsem olmadı." Başını kaldırıp bana baktı, "Olsaydı iyi olurdu. Fakat onun yerine muhtemelen ölmüş bir annem ve onun katili olan bir babam var."

Jenna duvarın kenarına kendini bıraktı, ben de yanına oturdum, "Onu bilemeyeceğim."

Jenna bana döndü, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

"İlk başta benim annem katil değil diyen sendin. Fakat cesedin üzerindeki saç teli, annenin Nevvie'nin ezildiği yerde bulunduğunu gösteriyor."

"Ama sen Nevvie'yi Tennessee'de gördüğünü söyledin."

"Gördüm. Ben de bir karışıklık olduğunu düşünüyorum ve onun diye teşhis edilen ceset Nevvie Ruehl'e ait değildi. Fakat bu, Nevvie Ruehl'in bir şekilde işin içinde olmadığı anlamına gelmez. Bu yüzden Lulu'dan tırnağa DNA analizi yapmasını istedim. Tişörtün üzerindeki kan annene aitse ve tırnak değilse, o zaman annenin ölmeden önce biriyle kavga ettiğini anlarız. Belki de o kavga fazla ileri gitti," diyerek açıkladım.

"Fakat Nevvie neden anneme zarar vermek istesin ki?"

"Çünkü annenin Gideon'dan bebeği olduğunu duyunca öfkelenen tek kişi baban değildi," dedim.

"Bu tüm dünyada kabul edilen bir gerçektir, bir annenin intikamından daha büyük bir güç yoktur," dedi Serenity.

Kahvesini tazelemeye gelen garson ona tuhaf bir bakış attı.

"Bunu bir yastığın üzerine işleme olarak yazsan yeridir," dedim Serenity'ye.

Ofisimin aşağısındaki sokakta bir restorana geçmiştik. Jenna'nın kustuktan sonra yemek yemek isteyeceğini sanmıyordum fakat kurt gibi yiyordu.

"Laboratuvarın sonuçları vermesi ne kadar sürer?" diye sordu Serenity.

"Bilmiyorum. Lulu olabildiğince çabuk yapılmasını istediğimi biliyor."

"Gideon'un cesedin kime ait olduğu konusunda neden yalan söylediğini hâlâ anlayamıyorum," dedi Serenity. "Onu bulduğunda karşısındakinin Alice olduğunu anlamıştır muhakkak."

"Bunun sebebi çok açık. Eğer ceset Alice'e aitse kendisi şüpheli durumuna düşerdi. Eğer ceset Nevvie'ye aitse, bu durumda kendisi mağdur olurdu. Nevvie hastanede kendine geldiğinde ve olup biteni hatırladığında cinayetten tutuklanmaktan korkup kaçmış olabilir."

Serenity başını iki yana salladı. "Biliyor musun, bir gün dedektiflikten sıkılırsan senden harika bir falcı olur. Fal bakarak bir servet kazanabilirsin."

Artık restorandaki diğer insanlar bize tuhaf tuhaf bakmaya başlamışlardı. Sanırım cinayet soruşturmaları ya da paranormal meseleler yerine, havadan sudan ve geçen haftanın maçlarından filan bahsetsek fena olmayacaktı.

Aynı garson masamıza geldi, "Yemeğiniz bittiyse, masayı bekleyen başka müşterilere verebilir miyiz?"

Bu çok saçmaydı çünkü restoranın yarısı boştu. İtiraz edecek oldum fakat Serenity elini boş ver anlamında salladı. "Canları cehenneme," dedi. Cebinden hesabı kapatmaya ve üç sent de bahşiş bırakmaya yetecek bir yirmi dolar çıkarttı ve parayı masaya çarparak koydu.

"Serenity?"

Jenna o kadar sessizdi ki nerdeyse onun orada olduğunu unutmuştum. "Virgil için iyi bir falcı olur dedin ya hani. Peki ya ben?"

Serenity gülümsedi. "Tatlım sana daha önce de söylediğim gibi muhtemelen zannettiğinden daha fazla psişik gücün var. Senin çok yaşlı bir ruhun var."

"Bana öğretebilir misin?"

Serenity önce bana, sonra Jenna'ya baktı, "Neyi?"

"Nasıl medyum olunacağını."

"Şekerim, o iş öyle olmaz–"

Jenna ısrarla, "Peki nasıl öğrenilir?" diye sordu. "Aslında bilmiyorsun, değil mi? Uzun bir zamandır medyumluk filan yapmış değilsin. Bu yüzden belki farklı bir şey denemek kötü bir fikir olmayabilir."

Jenna bana döndü. "Senin işinin tamamen elle tutulur gerçekler, rakamlar ve kanıtlarla ilgili olduğunu biliyorum. Fakat bazen bir şeye on defa bakıp bir yere varamadığında aradığın şeyi bulmak için on birinci defa bakman gerektiğini söyleyen de sendin. Cüzdan, kolye, hatta kanlı tişört. Bütün bunlar on yıldır öylece duruyordu ve kimse onları bulamamıştı." Sonra Serenity'ye döndü. "Dün gece bütün bunları bulduğumuzda hep doğru zamanda doğru yerde olduğunu söylemiştim ya sana? Her seferinde ben de oradaydım. Ya o işaretler senin için değil de benim içinse? Ya annemin sesini duyamamanın sebebi, onun seninle değil, *benimle* konuşmak istiyor olmasıysa?"

"Jenna," dedi Serenity yumuşak bir sesle, "Bunun bir körün başka bir köre adres tarif etmesinden farkı yok."

"Kaybedecek neyin var ki?"

Serenity bezgince küçük bir kahkaha attı. "Bir bakalım. Kendime olan saygım? İç huzurum?"

"Benim güvenim?" diye sordu Jenna.

Serenity, Jenna'nın başının üzerinden benim gözlerime baktı. Sanki *bana yardım et* der gibi bir hali vardı.

Jenna'nın buna neden ihtiyacı olduğunu anlıyordum: Aksi halde döngü yarım kalacaktı. Bu haliyle her şey bir çizgiden ibaret ve

çizgiler insanı hiç düşünmediği yerlere alır götürür. Sonuçları çok mühimdir. Bu yüzden insan polis olduğunda ve bir aileye çocuklarının trafik kazası geçirdiğini söylediğinde, senden tüm detayları öğrenmek isterler. Yolda buz mu vardı, yoksa önüne traktör filan mı çıktı diye sorgularlar. O son anların detaylarını isterler çünkü hayatlarının sonuna dek ellerinde başka bir şeyleri olmayacaktır. Bu yüzden Lulu'ya onunla tekrar çıkmak istemediğimi söylemeliydim çünkü ben bunu söyleyene dek onun içinde hep bir umut ışığı olacak. İşte bu yüzden Alice Metcalf on senedir peşimi bırakmamıştı.

Ben film nasıl olursa olsun yarısında kapatan tiplerden değilimdir. Bir kitabı elime aldığımda, kitabı bitiremeden ölürüm belki diye ilk önce sonunu okurum. Acaba neler olacak diye merak ederek yaşayamam.

Bu aslında ilginç bir durum çünkü pratik düşüncenin ve kanıtların efendisi olan ben Virgil Stanhope'un Serenity Jones'un dilinden düşürmediği metafizik zırvalıklara az da olsa inandığını gösteriyordu.

Omuz silktim. "Belki de kız haklıdır," dedim Serenity'ye.

Alice

Bebeklerin çocukken yaşadıklarını hatırlayamamalarının sebeplerinden birisi de, olayları tasvir edecek bir dil becerilerinin olmamasıdır. Ses telleri belirli bir yaşa kadar tam olarak gelişmez ki bu da yalnızca acil durumlarda gırtlaklarını kullandıkları anlamına gelir. Aslında bebeklerin amigdaladan doğruca gırtlaklarına giden bir bağlantı vardır ve bu, aşırı streste hemen ağlamalarına sebep olur. Bu öylesine evrensel bir sestir ki araştırmalar, bebeklerle hiçbir deneyimi olmayan insanların bile bu sesi duydukları anda bebeğe yardım etmeye çalıştığını ortaya koymuştur.

Çocuk büyüdükçe fiziksel olarak olgunlaşır ve konuşabilecek düzeye gelir. Bebeklerin ağlama sesi iki üç yaşlarına geldiklerinde değişir ve bununla birlikte insanlar sadece daha az yardım etme eğilimi göstermekle kalmaz, aynı zamanda bu sesten rahatsız olmaya da başlarlar. Bu nedenle çocuklar "kelimeleri kullanmayı" öğrenirler çünkü ancak bu şekilde dikkati üzerlerine çekebilirler.

Peki ya bebeklikte amigdaladan gırtlağa giden sonra o sinire ne olur? Doğrusu hiçbir şey. Hatta ses telleri etrafını bir güneş çiçeği gibi sararken bu sinir olduğu gibi kalır ve çok nadiren kullanılır. Ta ki birisi arkandan aniden fırlayana ya da karanlık bir sokakta köşeyi dönünce önüne bir hayvan çıkana dek. Ya da mutlak bir korku ve dehşet içeren herhangi bir durumda. Bu olduğunda "alarm" çalar. Aslına bakarsanız, bu anlarda çıkardığınız sesi sonra kendi isteğinizle çıkarmaya kalksanız aynısını yapamazsınız.

Serenity

Bu işlerde iyi olduğum zamanlarda ölmüş birisiyle iletişim kurmak istediğimde Lucinda ve Desmond'a güvenirdim. Onları beni doğrudan insanların özel hatlarına bağlayan telefon operatörlerim gibi görüyordum çünkü böylesi, kapılarımı ardına kadar açıp, içeri doluşan güruhun arasında konuşmak istediğim kişiyi bulmaya çalışmaktan çok daha verimliydi.

Buna açık yönlendirme denir. Tabelanı asarsın, işi kurarsın ve kendini hazırlarsın. Bir nevi basın toplantısı gibidir, herkes dört bir ağızdan soru yöneltir. Bir medyum için tam bir cehennemdir. Ama sanırım tüm algılarını açıp da kimsenin gelmediğini görmekten kötü olamaz.

Jenna'dan bizi annesi için özel bir yere götürmesini istedim ve böylece üçümüz fil barınağının arazisi içindeki dev bir meşe ağacının altına kadar gittik. "Bazen öylece vakit geçirmek için buraya gelirim," dedi Jenna, "Eskiden annem beni buraya getirirdi."

Ağacın altındaki mor mantarlar tıpkı minik bir sihirli halıya benziyordu. "Bunlar nasıl oluyor da her tarafta büyümüyor?" diye sordum.

Jenna başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Annemin günlüklerine göre burası Maura'nın yavrusunu gömdükleri yermiş."

"Belki de doğanın hatırlama biçimi budur," diye fikir yürüttüm.

"Bana daha ziyade topraktaki ekstra nitrattan kaynaklanıyor gibi geldi," diye mırıldandı Virgil.

Ona sert bir bakış attım, "Olumsuz düşünce yok. Ruhlar bunu hissederler."

Virgil'in az sonra dişine köprü tedavisi yaptıracakmış gibi bir hali vardı. "Ben şu tarafa filan mı gitsem, n'apsam?" Eliyle ileride bir yeri gösteriyordu.

"Hayır, sana ihtiyacımız var. Bu bir enerji meselesi," dedim, "Ruhlar bu yolla iletişim kurar."

Böylece hep birlikte oturduk. Jenna gergin, Virgil gönülsüz bense çaresizdim. Gözlerimi kapadım ve muhtemel güçlere minik bir dua gönderdim: *Bir daha asla meziyetimi geri kazanmayı istemeyeceğim, sadece onun için şu küçük işi halletmeme izin verin yeter.*

Belki de Jenna haklıydı; belki de en başından beri annesi onunla iletişim kurmaya çalışıyordu ama şu ana dek Alice'in öldüğü gerçeğini kabul etmeye razı gelmemişti. Belki de nihayet kulak vermeye hazırdı.

"Ee," diye fısıldadı Jenna, "El ele filan mı tutuşmamız gerek?"

Eskiden sevdiklerine onları ne kadar özlediklerini söylemek isteyen müşterilerim olurdu. *Söyledin işte*, derdim. Gerçekten de *bu kadar* kolaydı. Bu yüzden de Jenna'ya şunu yapmasını söyledim. "Ona neden onunla konuşmak istediğini anlat."

"Nedeni gayet açık değil mi?"

"Benim için öyle ama belki onun için değildir."

"Yani," Jenna yutkundu. "Hayal meyal hatırlayabildiğin birini özleyebilir misin bilmem ama ben böyle hissediyorum. Neden bana geri dönemediğine dair hikâyeler uydururdum eskiden. Korsanlar tarafından kaçırılmışsın ve Karayipler'de hazine avına çıkmaya zorlanmışsın ama her gece yıldızlara bakıp, *"En azından Jenna da onları görüyor."* diye düşünüyormuşsun. Ya da hafıza kaybına uğramışsın ve her gününü geçmişine dair ipuçları bulmaya çalışarak geçiriyormuşsun. Ya da ülken adına gizli bir göreve yollanmışsın ve kendini açık edemiyormuşsun. En sonunda sallanan bayraklar ve tezahürat yapan kalabalığın arasında eve döndüğünde seni bir

kahraman olarak görecekmişim. İngilizce öğretmenlerim müthiş bir hayal gücüm olduğunu söyleyip durdular bugüne dek ama anlamadıkları konu, benim bunları öylesine düşünmediğimdi. O kadar gerçekti ki bazen canımı acıtıyordu. Ama sanırım sen bana gelememiştin. Bu yüzden de ben sana ulaşmaya çalışıyorum."

Dönüp ona baktım, "Var mı bir şey?"

Jenna derin bir nefes aldı, "Hayır."

Alice Metcalf her neredeyse, onu bir durup kulak vermeye itecek şey ne olabilirdi?

Bazen evren size bir hediye verirdi. Annesinin sonsuza dek gitmiş olmasından korkan bir kız görürdünüz ve nihayet ne yapılması gerektiğini anlardınız.

"Jenna," heyecanla yutkundum, "Onu görebiliyor musun?"

Jenna başını sağa sola çevirdi. "Nerede?"

Elimle işaret ettim, "Tam şurada."

"Hiçbir şey göremiyorum," dedi neredeyse ağlamaklı.

"Odaklanman gerek..."

Virgil bile şu an gözlerini kısıp öne doğru eğilmişti.

"Olmuyor..."

"Öyleyse yeterince zorlamıyorsun," diye kestirip attım. "Giderek parlaklaşıyor Jenna, ışık onu yutuyor. Bu dünyadan ayrılıyor. Bu senin son şansın."

Bir annenin dikkatini çekecek şey ne olurdu?

Çocuğunun haykırışı.

"Anne!" diye avaz avaz bağırdı Jenna boğazını yırtarcasına ve mor mantarların ortasına iki büklüm yığılana dek. "Gitti mi?" Jenna hüngür hüngür ağlıyordu, "Gerçekten gitti mi?"

Emekleyerek yanına gittim ve kolumu ona doladım. Jenna'ya Alice'i aslında hiç görmediğimi, yüreğini o tek sözcüğe dökebilsin

diye ona yalan söylediğimi nasıl açıklayacağımı düşünüyordum. Virgil kaşlarını çatarak doğruldu. “Aman saçma sapan işler,” diye homurdandı.

“Bu da ne?” diye sordum.

Baldırıma batıp acıyla yüzümü buruşturmama neden olan sivri cisme el attım. Mantarların başlarının altına gömülüydü, görünmüyordu. Toprağı kazdığımda altından bir diş çıktı.

Alice

Bunca zamandır fillerin duydukları üzüntünün onları tamamen mahvetmesine müsaade etmeden ölümün acısını parçalara ayırarak hafifletme yönünde muazzam bir becerileri olduğunu söyleyip durmuştum.

Ancak bunun bir istisnası vardı.

Zambiya'da kaçak avlanma yüzünden annesini yitirmiş bir yavru, bir grup genç erkek filden oluşan bir sürüyle birlikte yaşamaya başlamıştı. Nasıl ki kızlar selamlaşmak için birbiriyle sarılırken erkekler birbirinin üstüne koşar ve omuzlarına dostça birer yumruk indirirler, bu erkek fillerin davranışları da genç bir dişi filin aksi durumda tecrübe edeceğinden çok farklıydı. Onun etraflarında dolaşmasına ses çıkarmıyorlardı çünkü onunla çiftleşebilirlerdi -tıpkı *Batı Yakası'nın Hikâyesi'nde* olduğu gibi- ama aslında onu orada istemiyorlardı. Dişi fil henüz on yaşındayken yavruladı ve ne ona yol gösterecek bir annesi ne de tüm sürüye annelik etmek gibi bir deneyimi olduğundan yavrusuna tıpkı erkek fillerin kendisine davrandığı gibi davranıyordu. Yavru yanında uyuyakaldığında kalkıp uzaklaşırdı. Sonrasında uyandığında yavru annesini çağırıyor ancak anne onun haykırışlarını dikkate almıyordu. Buna karşılık, dişi fillerin bulunduğu bir sürüde bir yavru ağlayacak olursa, en az üç dişi ona koşar ve dokunup sürtünerek ne derdi olduğunu anlamaya çalışırdı.

Vahşi doğada genç dişi filler kendi yavrularını doğurmadan çok önce diğer yavrulara annelik etmeye başlarlar. Sürüde doğan yavrulara ablalık ederek kendilerini geliştirecek on beş yılları vardır. Yavruların rahatlamak ve huzur bulmak için memeleri gelişmemiş ya da süt veremiyor olsalar dahi genç dişi fillere yanaştıklarına çok tanık olmuştum. Genç dişi filler ise tıpkı annelerinin ve teyzelerinin yaptığı gibi ayaklarını öne doğru uzatarak gururla bu yavrulara annelik edermiş gibi yaparlardı. Hazır olana dek asıl sorumluluğu hiçbir şekilde taşımadan bir anne gibi davranabilirlerdi. Ancak genç bir dişinin yavrusunu nasıl yetiştireceğini öğretecek bir ailesi olmadığı zaman işler çok korkunç bir hal alabilirdi.

Pilanesberg'de çalışırken bu hikâyeye bir kez daha tanık oldum. Nakil gelen genç erkek filler burada araçlara saldırdılar ve bir turisti öldürdüler. Biz failin kim olduğunu anlayana dek kırktan fazla beyaz gergedan ölü bulundu. Bu aşırı saldırgan davranış hiç de normal değildi.

Peki ya kendi yavrusunu umursamayan genç dişi filin garip davranışı ile bu saldırgan genç erkek fillerin arasındaki ortak payda neydi? Ebeveyn kılavuzluğunun olmaması kesinlikle çok bariz bir durumdu. Peki ama tek sorun bu muydu? Tüm bu filler kaçak avlanma nedeniyle ailelerin gözlerinin önünde öldürülmesine tanıklık etmişti.

Vahşi doğada tanıklık ettiğim, bir sürünün yaşlı bir dişi filin doğal yollarla ölümü karşısında hissettiği üzüntü bir aile üyesinin vahşice öldürülmesine tanıklık etmekten doğan üzüntü ile kıyaslanmalıdır çünkü ikisinin uzun vadedeki etkileri birbirinden çok farklı. Doğal bir ölümün sonrasında sürü, üzüntü yaşayan bireyi hayatına devam etmeye teşvik eder. İnsanlar tarafından topluca itlaf edildikten sonra ise o bireye destek verecek bir sürü kalmaz ortada.

Bugüne dek hayvanları inceleyen bilim camiası fillerin davranışlarının ailenin katledilmesinin yarattığı travmadan etkilenebileceğini kabul etme konusunda gönülsüz davranmıştır. Bence bu

bilimsel bir itirazdan ziyade politik bir utançtan kaynaklanıyor, neticede bu şiddetin failleri biz insanlarız.

En azından fillerin duyduğu üzüntü hislerini araştırırken ölümün doğal bir olay olduğunu akıldan çıkarmamak çok önemli. Cinayet ise öyle değildir.

Jenna

"Bu Maura'nın yavrusuna ait," diye açıkladım Virgil'e, iki saat önce Tallullah ile buluştuğumuz odada otururken. Kendime de bunu söyleyip duruyordum çünkü alternatifleri düşünmek gerçekten çok güçtü.

Virgil elinde tuttuğu dişi evirip çeviriyordu. Bunu görünce büyükannemin elimden aldığı annemin günlüklerinde anlatılan ayaklarını minik fildişi parçalarına sürten filler aklıma geldi. "Bir file ait olamayacak kadar küçük," dedi.

"Etrafta başka hayvanlar da var, biliyorsun. Kediler. Rakunlar. Geyikler."

"Ben hâlâ bunu polise götürmemiz gerektiği kanısındayım," dedi Serenity.

Onunla göz göze gelemiyordum. Yaptığı küçük kandırmacayı bana açıklamıştı, yani annemin hiç görünmediğini (en azından ona görünmediğini). Ama nedense bu sadece bana kendimi daha da kötü hissettirmişti.

"Götüreceğiz," diye bana katıldı Virgil, "Önünde sonunda."

Kapı açıldı ve dışarıya klimanın soğuk havası vurdu. Tallulah içeri girdi, kızgın görünüyordu. "Bu giderek saçma bir hal alıyor. Ben senin özel çalışanın değilim Vic. Sadece sana bir iyilik yapayım dedim—"

Virgil elindeki dişi kaldırıp gösterdi. "Yemin ederim Lu, son olarak bana bu konuda yardım edersen bir daha asla senden bir şey

istemeyeceğim. Alice Metcalf'ın nerede gömülü olduğunu bulmuş olabiliriz. Tişörtteki kanı boş ver. Bunda bir DNA uyuşması bulacak olursan—"

"Hiç gerek yok," dedi Tallulah. "Bu diş Alice Metcalf'a ait değil."

"Sana bir hayvana ait olduğunu söylemiştim," diye homurdandım.

"Hayır, bu insan dişi. Altı yıl dişçi muayenehanesinde çalışmıştım, unuttun mu? Bu bir azıdişi, sana bunu gözüm kapalı bile söyleyebilirim. Ama bu geçici bir diş."

"Nasıl yani?" diye sordu Virgil.

Tallulah dişi ona geri uzattı. "Bir çocuğa aitmiş. Muhtemelen beş yaşından küçük."

Ağzımın içinde birden hissettiğim acı daha önce hayatımda hiç duymadığım türden bir şeydi. Sanki içi lav dolu bir boşluğa dönüşmüştü ağzım.

Uyandığımda annem gitmişti, en başından beri bir gün olacağını bildiğim şey olmuştu.

Gözlerimi kapamayı bu yüzden sevmiyordum, çünkü kapatınca insanlar ortadan kayboluyordu. Kayboldukları zamansa, geri gelip gelmeyeceklerini bilmiyordunuz.

Annemi göremiyordum. Babamı göremiyordum. Ağlamaya başladım ve sonra başka biri, farklı biri beni kucağına aldı. "Ağlama," diye fısıldadı, "Bak. Sana dondurma getirdim."

Dondurmayı bana gösterdi: Yeterince hızlı yiyemediğim için eriyip ellerime bulaşan ve ellerimin Gideon'un teniyle aynı renge dönmesine neden olan çubuğa takılı çikolatalı dondurmalardan. Dondurmanın bu şekilde elime akmasını seviyordum çünkü o zaman Gideon ile uyumlu oluyorduk. Bana montumu ve ayakkabılarımı giydirdi. Bizi bir maceranın beklediğini söyledi.

Dışarıdaki dünya çok büyük görünüyordu, tıpkı uyumak üzere gözlerimi kapatıp da o karanlığın içinde kimsenin bir daha beni bulamayacağını düşündüğüm zamanlardaki gibiydi. İşte o anda ağlamaya başlardım ve annem her seferinde yanıma gelirdi. Kanepeye

benim yanıma uzanır ve ben gecenin bizi nasıl yuttuğunu düşünmez olana dek yanımdan ayrılmazdı. Sonra ben bunu yeniden düşünmeyi akıl ettiğim zamansa güneş doğmuş olurdu.

Ama bu gece annem gelmedi. Nereye gittiğimizi biliyordum. Bazen geceleri buranın çimenliğinde koşardım ve filleri izlemeye giderdik. Ama artık buraya girmemem gerekti. Babam kızıyordu. Boğazımda bir çığlığın büyüdüğünü hissediyordum ve galiba içimde tutamayacaktım ama derken o kadın bana döndü ve Jenna, şimdi sen ve ben bir oyun oynayacağız. Oyunları seversin, değil mi? dedi.

Evet. Oyunları severdim.

Ağaçların arasında saklambaç oynayan filleri görebiliyordum. Belki biz de bu oyunu oynayacaktık. Maura'nın ebe olduğunu düşünmek komiğime gitmişti. Acaba bizi hortumuyla mı sobeleyecek diye düşünerek kıkırdadım.

Böylesi daha iyi, dedi. İşte benim iyi kızım. İşte benim mutlu kızım.

Ama ben ne iyiydim ne de mutlu. Ben anneme aittim.

Uzan, dedi bana. Sırtüstü uzan ve yıldızlara bak. Bakalım yıldızların arasındaki fili bulabilecek misin?

Oyunları severdim, bu yüzden dediğini yapmayı denedim. Ama yalnızca devrilmiş bir kâse misali geceyi ve içinden dökülen ayı görebiliyordum. Ya kâse aşağı düşer ve beni içine kıstırırsa? Ya ben saklanırsam ve annem beni bulamazsa?

Ağlamaya başladım.

"Hişşt," dedi.

Elini uzattı ve ağzımı kapattı. Ondan kurtulmaya çalıştım çünkü bu oyunu sevmemiştim. Diğer elinde kocaman bir kaya vardı.

Bir süreliğine uyuyakaldım sanırım. Rüyamda annemin sesini duydum. Tek görebildiğim bir sırrı söylemeye çalışırcasına birbirine doğru eğilen ağaçlar ve aralarından fırlayan Maura'ydı.

Sonra kendimi başka bir yerde buldum, dışarıda, havada, tıpkı annemin bebeklik videolarımı televizyonda bana izlettiği zaman olduğu gibi kendimi izliyordum. Havada taşınıyordum ve hafiften

sarsılıyordum. Maura beni yere bıraktı ve arka ayağıyla sırtımı sıvazladı. Saklambaç oynasaydık kesin çok iyi oynardı diye düşündüm çünkü o kadar nazikti ki. Hortumuyla beni okşadığında tıpkı annemin bana geçen baharda yuvasından düşen yavru kuşa nasıl dokunacağımı öğrettiği gibi hareket ediyordu.

Her şey çok yumuşaktı; nefesini yanağıma üflemesi, sanki üşümeyeyim diye üzerime bir battaniye gibi örttüğü dallar ve yapraklar.

Birden karşımda Serenity'yi gördüm ve sonra yok oldu. "Jenna?" diye bana seslendiğini duydum ve sonra siyah beyaz bir görünüme büründü.

Laboratuvarda değildim. Hiçbir yerde değildim.

Bazen bağlantı çok nettir ve bazen dağlarda cep telefonuyla konuşmaya çalışır gibi hissedersin, üç kelimeden birini ancak duyarsın, demişti Serenity.

Duymaya çalışıyordum ama sadece kesik kesik sesler duyuyordum ve sonra bağlantı tamamen kesildi.

Alice

Onun nerede olduğunu hiç bulamadılar. Kendi gözlerimle görmüştüm ama yine de polis geldiğinde Jenna gitmişti. Gazetelerden okudum. Onu gördüğümü, barınağın çimenlerinin üzerinde yattığını söyleyemedim. Polisle iletişime geçemedim çünkü o zaman benim peşime düşerlerdi.

Bu yüzden ben de Boone'u on bin kilometre uzaktan takip ediyordum. Günlük tutmayı bıraktım çünkü her gün çocuğumdan ayrı kaldığım yeni bir gündü. Defterin sonuna vardığımda eskiden olduğum kişiyle şu an olduğum kişi arasındaki boşluğun uçsuz bucaksız olacağından korkuyordum. Bir süreliğine terapiste gittim. Üzüntümün nedeni hakkında yalan söylüyordum (trafik kazası) ve sahte bir isim kullanıyordum (Hannah). İnsanın çocuğunu kaybettikten sonra geceleri hâlâ onun ağlamasını duymasının ve o hayali sese uyanmasının normal olup olmadığını sordum. Uyanıp da birkaç güzel saniye boyunca çocuğunun yan odada yattığını zannetmenin normal olup olmadığını sordum. Bana bunun normal olduğunu söyledi ve ben de bir daha ona gitmedim. Bana asıl şunu söylemesi gerekirdi: *Bir daha hiçbir şey normal olmayacak.*

1999 yılında, kanserin annemin ömrünü kemirdiğini öğrendiğim ilk gün bu haberi atlatmak için vahşi doğanın derinliklerine doğru deli gibi sürmüştüm arazi aracımı. Ancak dehşet verici bir şeyle karşılaştım ve hortumları kesilmiş beş fil ölüsüne rastladım; bir tane de çok korkmuş, tamamen çaresiz yavruya.

Hortumu güçsüz, kulakları şeffaftı. Üç haftalıktan fazla olamazdı. Ama ben ona nasıl bakacağımı bilmiyordum ve onun hikâyesi mutlu bitmedi.

Anneminki de. Ölene dek onunla olabilmek için doktora sonrası araştırma programımı altı ay dondurdum. Botswana'ya döndüğümde bu dünyada yapayalnızdım ve acımı unutabilmek için kendimi işime verdim ve gördüm ki bu muhteşem hayvanlar ölümü gayet sakin bir biçimde karşılıyorlardı. Oturup sürekli aynı şeyleri düşünmüyorlardı: Onu neden Anneler Günü'nde aramadım; neden ona kendine yetme konusundaki becerisini her daim örnek aldığımı söylemek yerine hep annemle kavga ediyordum; Şükran Günü'nde, Noel'de, yılbaşında, doğum günümde neden hep çok meşgul olduğumu ve eve gidip dönmek için yol paramın olmadığını söylüyordum. Bu dönüp duran düşünceler beni öldürüyordu, her seferinde kendimi daha da suçluluk batağına gömülmüş buluyordum. Adeta tesadüf eseri fillerin üzüntü duygularını araştırmaya başladım. Bunun neden akademik olarak hayati bir önem taşıdığına dair kendime bin türlü bahane sıraladım. Ama aslında tek istediğim hayvanlardan bunun nasıl yapıldığını öğrenmekti çünkü çok kolaymış gibi görünüyordu.

Hayatımın ikinci kaybını atlatmak üzere Afrika'ya döndüğümde, kaçak avlanmanın yükselişte olduğu bir dönemdi. Avcılar artık akıllanmıştı. Eskiden en yaşlı dişi filleri ve en büyük dişlere sahip erkek filleri vururlardı ama şimdi herhangi bir genç fili hedef alıp vuruyorlardı çünkü bunun bütün sürüyü bir araya getireceğini biliyorlardı. Böylece hepsini toptan vurabiliyorlardı. Uzun bir süre kimse Güney Afrika'daki fillerin yeniden tehlike altında olduğunu kabul etmek istemedi ama durum buydu. Komşu Mozambik'te de filler yoğun olarak avlanıyordu ve yetim kalan yavrular dehşet içinde Kruger Milli Parkı'nın içlerine doğru kaçıyordu.

Güney Afrika'da saklanırken bu yavrulardan birini bulmuştum. Annesi kaçak avlanma kurbanı olmuştu. Omzundan vurulmuş ve aldığı ağır yarayla olduğu yere yığılıp kalmıştı. Annesinin yanından ayrılmayı reddeden yavru idrarını içerek hayatta kalıyordu.

Onları bulduğum anda annenin daha fazla acı çekmemesi için öldürülmesi gerektiğini anlamıştım. Bunun yavrunun ölümüne sebep olacağını da anlamıştım.

Bunun tekrar olmasına izin vermeyecektim.

Kurtarma merkezimi Güney Afrika'daki Phalaborwa'da kurdum. Dame Daphne Sheldrick'in Nayrobi'deki fil bakım evini kendime model almıştım. Felsefe çok basitti aslında: Bir yavru fil ailesini kaybettiğinde, ona yeni bir aile bulmalıydınız. İnsan bakıcılar devamlı yavruların yanında kalırdı ve onlara süt, sevgi ve şefkat vererek geceleri onlarla birlikte uyurdu. Bakıcılar sürekli değişirdi ki hiçbir fil tek bir kişiye fazla bağlanmasın. Bir yavrunun belirli bir insana aşırı bağlanmasının sonuçlarının ne olabileceğini zor yoldan öğrenmiştim. Bakıcısı bir iki gün izin alsa bile hayvan depresyona girebiliyor, hatta üzüntüsünün sonu ölüm bile olabiliyordu.

Bakıcılar fillerin kendilerine verdikleri zarara asla karşılık göstermiyorlardı. Genellikle azarlama yeterli oluyordu; bu yavrular bakıcılarını memnun etmeye çok hevesliydiler. Filler her şeyi hatırladığından, daha sonra biraz yakınlık göstermek gerekirdi çünkü hayvan yaramazlık yaptığı için değil, sevilmeye değer olmadığı için cezalandırıldığını düşünebilirdi.

Yavrulara özel formüllü sütler içirirdik ancak beş aylıktan büyük yavrulara haşlanmış yulaf ezmesi de verirdik, tıpkı bir insan bebeği katı gıdalara alıştırmak gibiydi. Annelerinin sütünden elde edecekleri yağın yerini tutması için hindistancevizi yağı verirdik. Gelişimlerini yanaklarına bakarak ölçerdik. Tıpkı insanlar gibi onların yanaklarının da dolgun olması idealdi. İki yaşına geldiklerinde biraz daha büyük fillerin bulunduğu başka bir tesise nakledilirlerdi. Yeni gelen fillerin onları tanıması için bazı bakıcılar da onlarla birlikte nakil olurdu. Gittikleri yerdeki filler de eski arkadaşlarını tanırdı. Bakıcılar artık fillerin yanında uyumazlardı ama ahırın hemen yakınında, seslerini duyabilecekleri mesafede kalırlardı. Her gün filleri doğal otlarla tanışmaları için Kruger Milli Parkı'na götürürlerdi. Yaşlı filler sürü lideri dişi filin hangisi olacağını belirlemek için heyecanlanırlardı. Yeni gelen bebekleri

kanatlarının altına alır, her dişi anne gibi davranarak seçtiği yavruyu yetiştirirdi. Yavrular önde, biraz daha yaşlı filler arkada yürürdü. Sonunda ise yabani bir sürüye katılırlardı.

Birkaç defasında vahşi doğaya geri dönmüş fillerin diğerlerine yardıma koştuklarına bile tanık olmuştuk. Bir keresinde genç bir anne filin sütü kuruduğunda ve yavrusunu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında ve yine dokuz yaşında bir erkek filin ön ayaklarından biri tellere dolandığında... Tüm insanlara ayırt etmeksizin güvenmiyorlardı çünkü insanların sebep olabilecekleri yıkımdan haberdarlardı. Ama belli ki hepimizi o birkaç kişiye bakarak yargılamıyorlardı.

Yerliler bana Bayan Ali diyorlardı, Bayan Alice'in kısaltılmışı. Sonunda bu tesisin de ismine dönüştü: *Bir fil yavrusu bulan olursa, onu Byali'ye getirsin.* Eğer işimi doğru yaparsam, o zaman bu yetim kalmış filler sonunda buradan yürüyüp giderler ve Kruger'de, ait oldukları yerde yabani bir sürüye mutlu bir şekilde katılırlar. Sonuçta çocuklarımızı günün birinde biz olmadan da yaşayabilsinler diye yetiştiriyoruz.

Asıl bizden çok erken ayrıldıkları zaman her şey anlamsızlaşır.

Virgil

Çocukken bulutların pamuk gibi yumuşacık olduklarını düşünüp de günün birinde aslında su buharından oluştuklarını öğrenmenizi hatırlar mısınız? Bir tanesinin üzerine uzanıp biraz kestirmek isteseniz, bulutun içinden aşağı düşüp yere yapışacağınızı öğrendiğinizde nasıl hissetmiştiniz?

İlk önce dişi elimden düşürdüm.

Aslında tam olarak düşürmedim. Çünkü düşürdüm dersem, onu tuttuğum anlamına gelirdi bu. Daha ziyade elimden artık bir direnç gelmiyordu ve diş adeta onu delip geçerek yere düştü. Tamamen aklımı kaçırmış bir şekilde başımı kaldırıp baktım ve en yakınımda ne varsa ona tutundum, yani Tallulah'ya.

Elim onu delip geçti ve bedeni adeta dumandanmış gibi dağıldı.

Aynı şey Jenna'nın da başına gelmişti. Mum alevi gibi titreşiyordu ve yüzü korkudan kasılmıştı. Ona seslenmeye çalıştım ama sanki bir kuyunun dibindeydim.

Birden aklıma havaalanında önlerine geçtiğim zaman hiç tepki vermeyen upuzun bir kuyruk oluşturmuş insanlar ve beni kenara çekip "*Sen buraya ait değilsin.*" diyen gişe görevlisi geldi.

Lokantada Jenna ile beni sallamadan yanımızdan geçen beş altı tane garsonu hatırladım. Sonunda bir tanesi bize bakmıştı. Acaba diğer insanlar bizi göremiyorlar mıydı?

Ev sahibim Abby'yi ve alkolün yasaklanması için düzenlenen bir protesto gösterisinden geliyormuş gibi giyinmesini hatırladım

ki büyük ihtimalle böyle bir eyleme katılmışlığı da vardı. Kanıt odasındaki Ralph'i düşündüm. Daha ben görevdeyken bile fosil sayılabilecek kadar yaşlıydı. Tallulah, garson kız, gişe görevlisi, Abby, Ralph tüm bu insanlar benim gibiydi. Bu dünyanın *içinde*, ama bu dünyadan *değil*.

Sonra kazayı hatırladım. Yüzümden süzülen yaşları ve radyoda çalan Eric Clapton şarkısını ve keskin virajı dönerken gaza sonuna kadar asılmamı. Korkup arabayı yeniden yola döndürmeyeyim diye kollarımı kaskatı germiştim ve son anda uzanıp emniyet kemerimi çözdüm. Çarpma anı her ne kadar beklenmedik bir şey olmasa da büyük bir şoktu; ön camın parçaları yağmur gibi üstüme yağıyor, direksiyon simidi göğsümü sıkıştırıyor, vücudum oradan oraya savrulup çarpıyordu. Muhteşem, sessiz bir an boyunca havada uçmuştum.

Tennessee'den eve dönüş yolunda Serenity'ye ölmek sence nasıl bir histir diye sormuştum.

Bir saniye durup düşünmüştü. *"Uykuya nasıl dalarsın?"*

"Ne demek istiyorsun?" dedim, *"Öylece dalarsın işte."*

"Doğru. Uyanık haldesindir ve sonra bir an kayıp gidersin ve tıpkı ışık gibi oluverirsin. Fiziksel olarak rahatlarsın. Ağzın gevşer. Kalp atışların yavaşlar. Üçüncü boyuttan koparsın. Belirli bir bilinç düzeyi söz konusudur ama sanki başka bir bölgede gibisindir."

Şimdi artık benim buna ekleyecek bir şeyim vardı. Uyurken rüyanızda gördüğünüzün tamamen gerçek başka bir dünya olduğunu düşünürsünüz.

Serenity.

Onu görebilmek için dönmeye çabaladım. Ama birden o kadar hafif ve ağırlıksız hissettim ki hareket etmeme gerek bile kalmadı. Sadece düşündüm ve olmak istediğim yere ulaştım. Gözlerimi kırptım ve onu görebiliyordum.

Benim aksime, Tallulah'nın aksine, Jenna'nın aksine, Serenity'nin bedeni ortadan kaybolmamıştı ya da titreşmiyordu. Kaya gibi sağlamdı.

Serenity, diye düşündüm ve başı bana doğru döndü.

"Virgil?" diye fısıldadı.

Tamamen kendimden geçmeden evvel aklımdan geçen son düşünce, Serenity'nin söylediklerine rağmen -benim *inandıklarıma* rağmen- onun kötü bir medyum olmadığıydı. O harika bir medyumdu.

Alice

İki bebek kaybettim, biliyorsunuz. Biri tanıdığım ve sevdiğim ve biri de hiç tanışmadığım iki bebek. Hastaneden kaçmadan evvel düşük yaptığımı biliyordum.

Şimdi ise hayatımın her anını dolduran yüzden fazla bebeğim var. Çektikleri acılardan adeta bir hortum gibi dönerek sıyrılmaya çalışan, kendi hızından dolayı kendine ne kadar zarar verdiğinin farkına bile varmayan o pek meşgul, hassas insanlardan biri olmuştum.

Günümün en kötü zamanı, bittiği andı. Elimden gelse bakıcı olup, fil yavrularının yanında uyurdum. Ama birileri Byali'nin dışadönük yüzü olmalıydı.

Buradaki insanlar eskiden Tuli Bloğu'nda araştırma yaptığımı biliyorlardı. Ve kısa bir süreliğine Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşadığımı. Ama çoğu insan eskiden taşıdığım akademisyen kimliğini şimdiki aktivist kişiliğimle bağdaştıramıyordu. Uzun bir süredir Alice Metcalf değildim.

Benim gözümde zaten o da ölmüştü.

Uyandığım zaman çığlıklar atıyordum.

Uyumaktan hoşlanmıyordum ve mecbur kaldığımda da rüya görmeden, deliksiz bir uykuyu tercih ediyordum. Bu yüzden de kendimi öldüresiye yorana dek çalışıyor, her gece iki üç saatliğine sızıyordum. Her gün, her an Jenna'yı düşünüyordum ama Thomas'ı ya da Gideon'un uzunca bir süredir aklıma getirmemiştim. Thomas,

bildiğim kadarıyla, hâlâ akıl hastanesindeydi. Yağmur mevsiminde sarhoş olduğum bir gece Google'da yaptığım araştırmada ise Gideon'u orduya katıldığını ve Irak'ta kalabalık bir meydanda patlayan el yapımı bir bomba yüzünden öldüğünü öğrenmiştim. Öldükten sonra kendisine verilen Şeref Madalyası'ndan bahseden haberin çıktısını almıştım. Arlington'a gömülmüştü. Bir gün Amerika'ya dönecek olursam mezarını ziyaret ederim diye düşünmüştüm.

Yatağıma uzanmış tavana bakıyor, yavaş yavaş bu dünyaya dönüyordum. Gerçek çok kırılgandı; daha fazla ilerlemeden önce adım adım gitmeli ve kendimi alıştırmalıydım.

Bakışlarım eski hayatımdan Güney Afrika'ya getirdiğim yegâne hatıraya kaydı. Kabaca yetmiş seksen santim uzunluğunda bir dal parçasıydı bu. Genç bir ağaçtan koparılmıştı; kabuğu rastgele burgular ve çizgiler oluşturulacak şekilde soyulmuştu. Çok güzeldi, yerlilerin totemlerine benziyordu ama yeterince uzun süre bakarsanız üzerinde şifresinin çözülmesini bekleyen bir mesaj olduğuna yemin edebilirdiniz.

Bizim hayvanlarımızın yeni yuvası olan Tennessee'deki Fil Barınağı'nın neler yaptıklarını takip edebildiğim ve aynı zamanda esaret altında yaşamış fillerle yaptıkları çalışmalar hakkında insanları bilgilendiren bir ağ sayfası vardı. Yaklaşık beş sene önce para toplamak için Noel'de bir kampanya düzenlemişlerdi. Yakın zamanda ölen bir fil ağaçların kabuklarını muazzam desenler oluşturarak soymaktan hoşlanıyormuş; onun yaptığı "sanat eserleri" de para karşılığı satılıyordu.

Bu filin Maura olduğunu hemen anlamıştım. Onun bunu yapmasını defalarca izlemiştim. Oynaması için ona verdiğimiz kütükleri ahırın çitlerine dayar, kabuklarını soymak için dişlerini kullanırdı.

Güney Afrika'daki Byali Fil Bakımevi'nin onları desteklemek istemesi tuhaf bir durum değildi. Gönderilen çekin sorumlusunun ben olduğumu hiçbir zaman öğrenmediler; ya da ağaç dalıyla birlikte o çok iyi tanıdığım filin bir fotoğrafını -en üste "*Huzur İçinde Yat Maura*" yazmışlardı- aldığımda bir saat boyunca ağladığım.

Son beş yıldır o ahşap sopa yatağımın karşısındaki duvarda asılıydı. Ama şu an ben onu izlerken duvardan düştü, yere çarptı ve ortadan ikiye bölündü.

O anda telefonum çaldı.

“Alice Metcalf’ı aramıştım,” dedi bir erkek sesi.

Elim bir anda buz kesti. “Kim arıyordu?”

“Boone Polis Teşkilatı’ndan Dedektif Mills.”

İşte bu kadar. Demek yolun sonu burasıydı. “Benim,” diye geveledim.

“Hanımefendi, alınmayın ama ulaşılması gerçekten zor bir insanmışsınız.”

Gözlerimi kapatıp suçlanmayı bekledim.

“Bayan Metcalf,” dedi dedektif, “kızınızın cesedini bulduk.”

Serenity

Bir an özel bir laboratuvarda üç kişiyle bir odada dikiliyordum ve şimdi aynı odada yalnızdım, ellerimin ve dizlerimin üzerinde yere düşmüş bir dişi arıyordum.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Dişi cebime tıkıştırdım ve arkamı döndüğümde karşımda beyaz önlüklü, sakallı bir adam buldum. Tereddüt ederek yaklaştım ve omzuna sertçe vurdum. "Gerçekten *buradas*ın."

Omzunu sıvazlayarak geri çekildi ve bana deliymişim gibi baktı. Belki de öyleydim. "Evet doğru ama *sen* neden buradasın? İçeri girmene kim izin verdi?"

Ona şüphelerimden bahsetmeyi düşünmüyordum; yani beni içeri alan "kişinin" dünyada kalmış bir ruh, bir hayalet olduğundan. "Tallulah adında bir çalışanı arıyorum," dedim.

Yüz hatları yumuşadı. "Arkadaşı mıydın?"

Mıydın. Başımı hayır anlamında salladım. "Bir tanıdık sadece."

"Tallulah üç ay önce vefat etti. Sanırım daha önce fark edilmemiş bir kalp sorunundan dolayı. İlk defa koşacağı bir yarı maraton için yaptığı antrenmanın ortasındaydı." Ellerini laboratuvar önlüğünün ceplerine soktu. "Haberi sana ilk veren ben olduğum için gerçekten üzgünüm."

Laboratuvardan sendeleyerek çıktım ve ön bürodaki sekreterin, güvenlik görevlisinin ve dışarıdaki beton duvarın üzerine oturmuş telefonla konuşan bir kızın yanından geçtim. Kimin ölü kimin diri

olduğunu anlayamıyordum; bu yüzden başımı öne eğdim ve göz temasından kaçındım.

Arabama binince klimayı son ayara getirip gözlerimi kapattım. Virgil hemen burada oturuyordu. Jenna arka koltuktaydı. Onlarla konuşmuştum, onlara dokunmuştum, seslerini zil sesi kadar net duymuştum.

Zil sesi kadar net. Telefonumu çıkardım ve son aramalara gelinceye kadar ekranı kaydırdım. Jenna'nın numarası orada olmalıydı; beni Tennessee'den aramıştı, korkmuş ve yapayalnız bir halde. Ama ruhların her daim enerjiyi diledikleri gibi yönlendirdikleri bilinen bir gerçekti. Kapıda kimse yokken zil çalınır; yazıcı çıldırıp bir sürü kâğıt çıkarmaya başlar; hava gayet güzelken lambalar titreşirdi.

Tekrar aramaya bastım ve bir bant kaydı ile karşılaştım. Numara kullanım dışıymış.

Bu benim zannettiğim şey olamazdı. Olamazdı çünkü bir sürü insan beni Virgil ve Jenna ile birlikte görmüştü.

Arabayı çalıştırdım ve otoparktan deli gibi fırlayıp bu sabah bize servis yapan kaba garsonun çalıştığı lokantaya gittim. İçeri girerken kapının üstünde bir zil çınladı; müzik kutusundan Chrissie Hynde'ın bir şarkısı yükseliyordu. Bu sabah siparişlerimizi alan garson kadını görebilmek için boynumu uzatıp masaların arasına bakındım.

Futbol formalı çocuklarla dolu bir masaya servis yaptığı sırada "Hey," diyerek işini böldüm. "Beni hatırlıyor musun?"

"Üç sentlik bir bahşişi asla unutmam," diye mırıldandı.

"Benim masamda kaç kişi vardı?"

Peşinden kasaya doğru onu takip ettim. "Bu hileli bir soru mu? Yalnızdın. Afrika'daki çocukların yarısını besleyecek kadar yemek sipariş etmene rağmen."

Tam ağzımı açıp Jenna ile Virgil'in siparişlerini kendilerinin verdiğini söylemeyecektim ki bunun doğru olmadığını fark ettim. Ne yemek istediklerini bana söylemiş ve ikisi de tuvalete gitmişlerdi.

"Otuzlu yaşlarında bir adamla birlikteydim, saçları kısaydı ve bu havada pazen bir gömlek giyiyordu ve bir de saç örgüsü dağılmış kızıl saçlı ergen bir kız..."

"Bakın hanımefendi," dedi garson, kasadan arkasına eğilerek aldığı kartviziti bana uzatırken. "Yardım isteyebileceğiniz bazı yerler vardır. Ama burası onlardan biri değil."

Başımı eğip karta baktım, Grafton County Ruh Sağlığı Hizmetleri.

♠

Boone Belediye Binası'nda elimde bir Red Bull ve önümde 2004 yılına ait bir kayıt yığınıyla oturuyordum: doğumlar, ölümler, evlilikler.

Nevvie Ruehl'in ölüm belgesini o kadar çok okudum ki ezberlemiş olabilirdim.

ÖLÜM NEDENİ: (A) Kafa travması

(B) TRAVMA NEDENİ: Fil tarafından ezilme

Ölüm Şekli: Kaza

KAZA YERİ: New England Fil Barınağı, Boone, NH

YARALANMANIN MEYDANA GELİŞ BİÇİMİ: Bilinmiyor

İkinci olarak Virgil'in ölüm belgesini buldum. Aralık ayının başında ölmüştü.

ÖLÜM NEDENİ: (A) Göğüs travması

(B) TRAVMA NEDENİ: Trafik kazası

Ölüm Şekli: İntihar

Jenna Metcalf'a ait bir ölüm belgesi yoktu elbette çünkü cesedi bulunamamıştı.

Şu dişe kadar.

Adli tabibin raporunda bir hata yoktu. O gece barınakta ölen kişi gerçekten de Nevvie Ruehl'di ve Virgil'in hastaneye bilinci kapalı şekilde getirdiği, sonradan ortadan kaybolan kadın da Alice Metcalf'ti.

Bu mantığa göre, Alice Metcalf'ın benimle –hatta Jenna'yla– neden iletişim kurmadığını sonunda anlamıştım. Alice Metcalf, büyük ihtimalle hayattaydı.

Baktığım son ölüm belgesi Chad Allen'a, yani Jenna'nın bana bakıcılık yaptığını anlattığı sevimsiz bebeğin babası olan öğretmene aitti. "Onu tanıyor muydunuz?" diye sordu memur, omzumun üstünden bakarak.

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım.

"Çok yazık oldu. Karbonmonoksit zehirlenmesi. Tüm aile ölmüştü. O sene Bay Allen'dan matematik dersi almıştım." Masadaki kâğıt yığınlarına göz attı. "Bunların fotokopilerini istiyor musunuz?"

Başımı olumsuzca salladım. Tüm bu belgeleri kendi gözlerimle görmem gerekiyordu sadece.

Memura teşekkür edip arabama doğru yürüdüm. Amaçsız bir biçimde sürmeye başladım çünkü hakikaten buradan sonra nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Havaalanında ben Virgil'le konuşmaya başladığımda kafasını okuduğu dergiye gömen Tennessee yolcusu adamı düşündüm. Beni kendi kendine konuşan delinin teki sanmıştı muhtemelen.

Hep birlikte Thomas'ı akıl hastanesinde ziyaret etmemizi düşündüm; hastaların Jenna ile Virgil'i nasıl kolayca görebildiğini ama hemşirelerin ve hademelerin sadece benimle konuştuğunu.

Jenna ile tanıştığımız gün müşterim Bayan Langham'ın nasıl bir anda fırlayıp çıktığını hatırladım. Benim Jenna'ya söylediğim hangi sözlere kulak misafiri olmuştu? Hemen gitmezse polis çağıracağımı söylemiştim. Ama tabii Bayan Langham evimin girişinde bulunan Jenna'yı göremiyordu. Bu sözleri kendisine söylediğimi düşünmüştü mutlaka.

Tanıdık bir yere geldiğimi fark ettim. Virgil'in ofisinin bulunduğu bina caddenin karşısındaydı.

Arabayı park ettim ve dışarı çıktım. Bugün o kadar sıcaktı ki ayaklarımın altındaki asfalt eriyordu. Kaldırımdaki çatlaklardan çıkan otlar bile solup başlarını eğmişlerdi.

Binanın içindeki hava farklı kokuyordu. Daha bir küflü ve eski. Kapının camı çatlamıştı fakat bunu daha önce hiç fark etmemiştim. İkinci kata, Virgil'in ofisine çıktım. Kilitliydi ve karanlıktı. Kapıya bir tabela asılmıştı: Kiralık. Hyacinth Gayrimenkul, 603-555-2390.

Başım zonklamaya başladı. Migren başlangıcını andırıyordu fakat aslında bildiğim her şeyin, inandığım her şeyin sarsılmasının sesiydi.

Hep bir ruh ile bir hayalet arasında büyük bir fark olduğunu düşünmüşümdür; ruh, bir sonraki varlık düzlemine rahat bir biçimde geçebilmiştir; hayalet ise kendisini bu dünyaya bağlayan bir nedene sahiptir. Daha önce karşılaştığım hayaletler inatçıydı. Bazen ölmüş olduklarını fark etmiyorlardı. *Onların* evlerinde yaşayan insanların gürültülerini duyuyorlardı ve asıl onların hayalet olduklarını düşünüyorlardı. Günlük yapılacak iş listeleri, hayal kırıklıkları ve öfkeleri vardı. Kapana kısılmışlardı ve bu yüzden de onların serbest kalmalarına yardım etmeyi kendime görev edinmiştim.

Fakat bu, onları rahatça tanıyabilme yeteneğimin olduğu zamandı.

Hep bir ruh ile bir hayalet arasında büyük bir fark olduğunu düşünmüşümdür ama ölülerle diriler arasında ne kadar az fark olduğunu anlayamamışım.

Çantamdan Jenna'nın daireme ilk geldiğinde ismini ve adresini yazdığı defteri çıkardım. Adı oradaydı, ergen ellerden çıkmış ip gibi kıvrımlı el yazısıyla. Adres de oradaydı, 145 numara Greenleaf.

Mahalle üç gün önce, yani Virgil'le beraber Jenna ile konuşmaya gelip onun burada oturmadığını öğrendiğimiz zaman nasılsa aynen öyleydi. Jenna'nın gerçekten burada oturuyor olmasının

kuvvetle muhtemel olduğunu yeni fark ediyordum. Sadece şu anki ev sahipleri bunu bilmiyorlardı.

Yine geçen gün konuştuğum kadın açtı kapıyı. Küçük oğlu yine bacağına kene gibi yapışmış durumdaydı. "Yine mi siz?" dedi. "Daha önce de söyledim, o kızı tanımıyorum."

"Biliyorum. Sizi tekrar rahatsız ettiğim için üzgünüm. Ama onun hakkında bazı kötü haberler aldım. Ve bir takım şeyleri açıklığa kavuşturmaya çalışıyorum." Ellerimle şakaklarımı ovdum, "Sadece evinizi ne zaman satın aldığınızı söyleyebilir misiniz?"

Ben konuşurken arkadan yaz mevsiminin fon müziği duyuluyordu; yan komşudan su kaydırağında oynayan çocukların çığlıkları yükseliyor, çitin arka tarafında bir köpek havlıyor, bir çim biçme makinesinin homurtusu etrafa yayılıyordu. Uzaktan seyyar dondurmacının aracından yükselen şarkısı duyuluyordu. Bu sokak hayat doluydu.

Kadın kapıyı yüzüme kapatacak gibi duruyordu ama muhtemelen sesimin tonu onu bunu yapmaktan alıkoydu ve kararını bir kez daha gözden geçirmesini sağladı. "İki bin yılında," dedi. "Kocam ve ben henüz evli değildik. Burada yaşayan kadın ÖLMÜŞ-TÜ." Başını eğip oğluna baktı. "Onun önünde bu tarz şeyler konuşmayı sevmiyoruz, ne demek istediğimi tahmin edersiniz sanırım. Fazla çalışan bir hayal gücü var ve bazen bu yüzden gece uykuları kaçıyor."

İnsanlar her zaman anlamadıkları şeylerden korkarlar ve bu yüzden de onlar için anlaşılabilir kılıflar uydururlar. Fazla çalışan bir hayal gücü. Karanlık korkusu. Hatta belki akıl hastalığı.

Çocukla aynı hizaya gelebilmek için çömeldim. "Kimi görüyorsun?" diye sordum.

"Bir büyükanne," diye fısıldadı, "Ve bir kız."

"Sana zarar vermezler," dedim. "Başkaları ne derse desin, onların gerçek olduğunu bil. Okuldaki diğer çocukların oyuncaklarını paylaşmak istediği gibi onlar da sadece evinizi paylaşmak istiyorlar."

Annesi çocuğu birden çekti. "Polisi arıyorum," diye homurdandı.

"Eğer oğlunuz sülalenizde hiç mavi saçlı kimse olmamasına rağmen ve hatta hayatınızda hiç mavi saçlı bir bebekle karşılaşmadığınız için bir bebeğin nasıl mavi saçlı olabileceğini anlamamanıza rağmen mavi renkte bir saçla doğsaydı onu hâlâ sever miydiniz?"

Kapıyı kapatacak oldu fakat onu engellemek için kapıyı elimle ittim. "Gerçekten sever miydiniz?"

"Tabii ki," dedi gergin bir halde.

"Bu da aynı şey işte," dedim.

Arabama binince defteri çantamdan çıkarıp son sayfasını açtım. Jenna'nın yazısı yavaş yavaş, sökülen bir dikiş gibi kayboldu.

Polis merkezindeki danışma memuruna insan kalıntıları bulduğumu söyler söylemez beni arka tarafta bir odaya götürdüler. Taş çatlasa haftada iki kez tıraş olması yeterliymiş gibi görünen, Mills adında, çocuk yaştaki dedektife bildiğim her şeyi anlattım. "Dosyalarınıza bakarsanız, orada 2004 yılında, yani orası bir fil barınağı iken, ölümlü bir vaka yaşandığını göreceksiniz. Sanırım bu da ikinci ölüm olayı olabilir."

Bana şaşkın gözlerle baktı, "Siz bunu nereden biliyorsunuz?"

Eğer ona bir medyum olduğumu söylersem, kendimi akıl hastanesinde Thomas'ın komşusu olarak bulabilirdim. Ya öyle olacaktı ya da işlediği cinayeti itiraf etmeye gelmiş bir kaçık olduğumu düşünerek ellerime kelepçeyi takacaktı.

Fakat Jenna ile Virgil bana tamamen gerçek gibi görünmüştü. Benimle konuştuklarında söyledikleri her şeye inanmıştım.

"İlahi çocuğum, bir medyumdan beklenen zaten bu değil midir?"

Kafamdaki ses zayıf ama tanıdıktı. Bildiğimiz güney aksanı, cümlenin müzik gibi yükselişi ve düşüşü. Lucinda'yı nerede olsa tanırdım.

Bir saat sonra, doğa koruma alanına giderken iki memur bana eşlik ediyordu. Birinin size *eşlik etmesi* kimse size güvenmediği için bir polis arabasının arkasında gidenlerin durumunu anlatmak

için kullanılan süslü bir ifade. Herkes tarafından kullanılan patikanın yerine tıpkı Jenna'nın yaptığı gibi uzun otların arasından yürüyordum. Polisler kürek ve elek taşıyordu. Alice'in kolyesini bulduğumuz göleti geçtik ve iki tur attıktan sonra meşe ağacının dibinde mor mantarların fışkırdığı yeri buldum.

"Burası," dedim, "Dişi bulduğum yer."

Polisler yanlarında bir adli tabip getirmişlerdi. Neden orada olduğunu bilmiyordum –belki toprak analizi, belki kemik analizi, belki de her ikisi için getirilmişti– ama mantarlardan bir tanesinin başını kopardı. "*Laccaria amethystina*," dedi, "Amonyak mantarı. Yüksek miktarda nitrojen bulunan toprakta yetişir."

Bak sen şu Virgil'e, diye düşündüm. Doğru söylemiş. "Sadece burada yetişiyor," dedim adli tabibe, "Barınakta başka hiçbir yerde yok."

"Buranın sığ bir mezar olduğu düşünülürse, gayet olağan bir durum."

"Burada aynı zamanda yavru bir fil de gömülü," dedim.

Dedektif Mills kaşlarını kaldırdı. "Siz de ne kirli çıkıymışsınız, bilmediğiniz şey yok." Adli tabip beni buraya getiren diğer iki memuru sistematik bir şekilde kazmaları için yönlendirdi.

Ağacın diğer tarafından, Jenna, Virgil ve benim dün bulunduğumuz yerin karşısından başladılar ve öbek öbek toprak, barındırdıkları şeyleri ortaya çıkarmak üzere eleklerin üzerine atılmaya başlandı. Ağacın gölgesine oturdum ve toprak yığının yükselmesini izlemeye başladım. Polisler kollarını sıvadılar; bir tanesi toprağı çıkarabilmek için çukurun içine atladı.

Dedektif Mills yanıma oturdu. "Ee," dedi. "Dişi bulduğunuzda burada ne yaptığınızı bana tekrar anlatır mısınız?"

"Piknik yapıyordum," diye yalan söyledim.

"Tek başınıza?"

Hayır. "Evet."

"Peki ya yavru fil? Onu nereden biliyorsunuz?"

"Ailenin eski bir dostuyum," dedim. "Metcalfların çocuğunun hiç bulunamadığını bilmemin sebebi de bu. Bence o kız bir mezarının olmasını hak ediyor, sizce de öyle değil mi?

"Dedektif?" Polislerden biri eliyle Mills'e kazmakta olduğu çukuru işaret ediyordu. Koyu renk toprakta beyaz bir şey vardı. "Çok ağır, kaldıramıyoruz," dedi.

"O zaman etrafını kazın."

Polisler, tıpkı yaptıkları kumdan kalelerin dalgalar tarafından devamlı bozulmasına rağmen kale inşaatlarına devam eden çocuklar gibi kemiğin etrafındaki toprağı elleriyle temizlerken çukurun kenarında dikildim. Sonunda ortaya bir şekil çıktı. Göz yuvaları. Fildişlerinin çıkacağı oyuklar. Üstten bir kısmı kırılmış bombeli kafatası.

"Size söylemiştim," dedim.

Bunun ardından kimse benim sözlerimden şüphe etmez oldu. Kazı saat yönünün aksine, çeyrek daireler halinde ilerliyordu. İkinci çeyrek dairede, yalnızca paslanmış bir çatal parçası buldular. Üçüncü çeyrek dairede, ben toprağın yerden alınıp eleklere atılırken çıkardığı ritmik sesi dinlerken gürültü birden durdu.

Başımı kaldırıp baktığımda, polislerden birinin elinde küçük bir kaburga kemiği tuttuğunu gördüm.

"Jenna," diye mırıldandım fakat cevap olarak yalnızca rüzgârın sesini duydum.

Günlerce ona öbür dünyada ulaşmaya çalışmıştım. Onu üzgün ve kafası karışık halde, daha kötüsü, tek başına hayal ediyordum. Desmond ile Lucinda'ya Jenna'ya ulaşmaları için yalvardım. Desmond bana hazır olduğunda Jenna'nın beni bulacağını; şimdilik halletmesi, algılaması gereken çok şeyi olduğunu söylüyordu. Lucinda bana ruhlarımın yedi yıl boyunca sessiz kalmasının nedeninin kendime yeniden inanmamın yazgımın bir parçası olduğunu hatırlattı.

Ben de ona şunu sordum: Eğer bu doğruysa o zaman nasıl oluyor da istediğim lanet bir ruhla konuşamıyorum?

"Sabret," demişti Desmond. *"Kaybolanı bulman gerek önce."*

Desmond'ın nasıl da her zaman böyle gizemli konuştuğunu unutmuştum. Fakat buna kızmak yerine, ona tavsiyesi için teşekkür ettim ve bekledim.

Bayan Langham'ı aradım ve kabalığımı telafi etmek için ona ücretsiz bir fal bakmayı teklif ettim. Pek istekli değildi ama dışarıda öğle yemeğine para vermek yerine sırf tadımlık ikramları yemek için markette dolaşacak tipte bir kadın olduğundan beni geri çevirmeyeceğini biliyordum. Geldiğinde, ilk defa numara yapmadan kocası Bert ile konuşmayı başardım. Adamın öldükten sonra da en az hayattayken olduğu kadar öküz olduğu ortaya çıktı. *"Benden ne istiyor?"* diye yakındı, *"Hep kafa şişiriyor. Tanrı aşkına, öldüğümde nihayet beni rahat bırakacağını sanıyordum."*

"Kocanız," dedim, "peşini bırakmanızı tercih eden bencil, nankör bir hıyar." Söylediği her şeyi kelimesi kelimesine tekrar ettim.

Bayan Langham bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Bu tam da Bert'e yakışacak bir tavır," dedi.

"Hı-hı."

"Ama ben onu seviyordum," dedi.

"O bunu hak etmiyor," dedim.

Birkaç gün sonra mali işler ve önemli kararlar konusunda tavsiye almaya geldiğinde yanında bir arkadaşını da getirdi. Arkadaşı ona kardeşim diye hitap ediyordu. Bir anda takvimime sığdıramayacağım kadar çok müşterim oluvermişti.

Fakat her öğlen mutlaka yemek arası için zaman yaratıyordum ve bu zamanı Virgil'in mezarında geçiriyordum. Onu bulmak o kadar da zor değildi çünkü Boone'da yalnızca bir tane mezarlık vardı. Ona beğeneceği şeyler getiriyordum: Çin böreği, *Sports Illustrated* Dergisi, hatta Jack Daniel's. İçkiyi mezarın üstüne döküyordum. Yabani otları öldürürdü en azından.

Onunla konuşuyordum. Ona Jenna'nın cesedini bulma konusunda polise yardım ettiğim için tüm gazetelerin nasıl benden

bahsettiğini anlattım. Fil barınağının kapanışının ardındaki asıl hikâyenin özbeöz Boone yapımı bir pembe dizi gibi nasıl birinci sayfalarda yer aldığını. Ona, Nevvie Ruehl'in öldüğü o gece benim Hollywood'da televizyon programlarından birini çekmekte olduğum Dedektif Mills tarafından kanıtlanana dek şüpheli görüldüğümü anlattım.

Gökyüzünün yağmur bulutları ile dolduğu bir öğleden sonra, ona "Onunla konuşuyor musun?" diye sordum. "Onu buldun mu? Onun için endişeleniyorum."

Virgil de bana cevap vermedi. Desmond ile Lucinda'ya nedenini sorduğumda, Virgil'in öbür tarafa geçmiş olması halinde üçüncü boyutu tekrar nasıl ziyaret edeceğini henüz çözememiş olabileceğini söylediler. Çok fazla enerji ve odaklanma gerekiyormuş. Bir öğrenme süreci varmış.

"Seni özledim," dedim Virgil'e ve bunu içtenlikle söyledim. Beni beğeniyormuş gibi yapan ama sadece kıskanan iş arkadaşlarım olmuştu; Hollywood partilerine çağrıldığım için benimle takılmak isteyen tanıdıklarım olmuştu; ama aslında hiçbir zaman çok dostum olmamıştı. Hele ki bu kadar şüpheci olup da beni koşulsuz kabul eden biri hiç.

Kulağında kulaklık, elinde çim biçme makinesi ile dolaşan mezarlık görevlisini saymazsak mezarlıkta çoğu zaman yalnız oluyordum. Fakat bugün çitlerin kenarında bir şeyler oluyordu. Küçük bir kalabalık toplanmıştı. Bir cenazeydi sanırım.

Mezarın başındaki adamlardan birini tanıdığımı fark ettim. Dedektif Mills.

Beni hemen tanıdı. Pembe saçlı olmanın getirdiği avantajlardan biri de buydu. "Bayan Jones," dedi, "Sizi tekrar görmek ne güzel."

Ona gülümsedim. "Sizi de," dedim. Etrafa dikkatle bakınca ilk başta zannettiğim kadar çok insan olmadığını fark ettim. Siyahlı bir kadın, iki polis daha ve minik bir ahşap tabutun üzerindeki yeni kazılmış toprağı eliyle düzelten mezarlık görevlisi.

“Bugün gelmeniz büyük incelik,” dedi, “Eminim Dr. Metcalf desteğiniz için minnettar olacaktır.”

Adının söylendiğini duyunca kadın arkasına döndü. Soluk, kemikli yüzü aslan yelesi gibi gür kızıl saçlarla çevriliydi. Jenna’yı yeniden kanlı canlı görmek gibiydi bu sadece biraz daha büyük ve daha fazla duygusal yara taşıyan bir Jenna’ydı karşımdaki.

Kadın bana elini uzattı. Yerini bulmak için delice uğraştığım bu kadını kelimenin tam anlamıyla gökte ararken yerde bulmuştum. “Ben Serenity Jones,” dedim, “Kızını ben buldum.”

Alice

Bebeğimden geriye pek bir şey kalmamıştı.

Bir bilim insanı olarak yüzeye yakın gömülen bir bedenin daha kolay parçalanacağını biliyordum. Yırtıcı hayvanların iskeletin parçalarını silip süpürdüğünü. Bir çocuğun kalıntılarının daha fazla kolajen içerdiği için gözenekli olduğuna ve asitli toprakta daha kolay çürüdüğünü. Yine de Mikado'nun çubukları oyunundaki gibi birbirine girmiş kemiklerle karşılaştığımda bu manzaraya tanık olmaya hiç hazır olmadığımı anladım. Bir omurga. Bir kafatası. Bir kalça kemiği. Altıparmak kemiği.

Geri kalanlar yok olmuştu.

Dürüstçe konuşayım: Neredeyse geri gelmeyecektim. İçimden bir ses sırada başka bir felaketin olduğunu söylüyordu; bunun bir tuzak olduğunu, uçaktan iner inmez ellerime kelepçe vurulacağını ısrarla vurguluyordu. Ama söz konusu olan benim bebeğimdi. Bu benim yıllardır beklediğim son noktaydı. Nasıl *gitmezdim*?

Dedektif Mills bütün her şeyi ayarladı ve Johannesburg'tan uçağa binip geldim. Jenna'nın tabutunun çığlık atan bir ağzı andıran mezara indirilişini izledim ve *"bu benim kızım değil"* diye düşündüm.

Kısa süren defin töreninden sonra, Dedektif Mills bana aç olup olmadığımı sordu. Başımı iki yana salladım. "Yorgunum," dedim, "Biraz dinleneceğim." Fakat motele dönmek yerine, kiralık aracımı Thomas'ın on yıldır yaşadığı akıl hastanesine sürdüm.

"Thomas Metcalf'ı ziyarete gelmiştim," dedim resepsiyondaki hemşireye.

"Siz nesi oluyorsunuz?"

"Karısıyım," dedim.

Şaşkın bir yüz ifadesiyle bana baktı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Hayır," dedi kendini toplayarak, "Kendisini pek ziyaret eden olmaz da. Koridorun sonunda, soldan üçüncü oda."

Thomas'ın kapısında bir gülen yüz çıkartması vardı. Kapıyı ittim ve pencerenin önünde, elleri kucağındaki kitabı kavramış halde oturan bir adam gördüm. Başta bir yanlışlık olduğundan -onun Thomas olmadığından- emindim. Thomas'ın saçı beyaz değildi; omuzları dar, göğüs kafesi içine göçmüş, kambur bir halde oturmazdı. Fakat arkasını dönüp gülümsemesiyle eskiden hatırladığım adamın sureti karşımda belirdi.

"Alice," dedi, "Nerelerdeydin?"

Öyle doğrudan ve onca olan bitenden sonra öyle abes bir soruydu ki hafifçe güldüm.

"Şey," dedim, "Buralardaydım."

"Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Fakat Thomas sözüne devam edemeden kapı açıldı ve içeri bir hastabakıcı girdi. "Bir ziyaretçin olduğunu duydum Thomas. Salona geçmek ister misiniz?"

"Merhaba," dedim ve kendimi tanıttım, "Ben Alice."

"Sana geleceğini söylemiştim," diye ekledi Thomas gururla.

Hastabakıcı başını iki yana salladı. "Çok şaşırdım. Hakkınızda *çok* şey duydum hanımefendi."

Thomas, "Sanırım Alice'le ben baş başa konuşmayı tercih ederiz," deyince sanki mideme bir bıçak saplandı. Aradan geçen on

yılın yapmamız gereken konuşmayı biraz yumuşatacağını ummuştum ama bu büyük saflıktı.

"Sorun değil," dedi hastabakıcı ve dışarı çıkarken bana göz kırptı.

Thomas'ın o gece fil barınağında neler olduğunu bana soracağı an gelip çatmıştı. Kaldığımız yerden tekrar başlayacaktık o feci diyaloga. "Thomas," dedim alttan alarak, "Çok çok üzgünüm."

"Olmalısın," diye yanıtladı. "Makaledeki ikinci yazarsın. İşinin senin için önemli olduğunu biliyorum ve benim üstüme vazife değil ama başka biri senin fikrini çalmadan önce ilk yayımlayan olman gerektiğini herkesten daha iyi anlamalısın."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ne?"

Elinde tuttuğu kitabı bana uzattı. "Tanrı aşkına, dikkatli ol. Her yerde casuslar var."

Kitabın yazarı Dr. Seuss'tu. Adı da *Yeşil Yumurtalar ve Jambon.*

"Bu senin makalen mi?" diye sordum.

"Şifreli," diye fısıldadı.

Burada yaşadığı zorluklara göğüs germiş, hayatta kalmayı başarmış birini bulurum umuduyla gelmiştim, hayatımın en kötü gecesini omuzlarımdan alabilecek ve o yükü benimle paylaşabilecek birini. Ama bunun yerine geleceği kabul edemeyecek kadar geçmişe takılı kalmış Thomas'ı bulmuştum.

Belki bu daha sağlıklıydı.

"Jenna bugün ne yaptı biliyor musun?" diye sordu Thomas.

Gözlerim doluverdi, "Anlatsana."

"Yemeyi sevmediği tüm sebzeleri buzdolabından çıkardı ve fillere vereceğini söyledi. Ona sebzelerin kendisi için yararlı olduğunu söylediğimde, bunun yalnızca bir deney olduğunu ve fillerin de kontrol grubu olduğunu söyledi." Bana bakıp sırıttı. "Üç yaşında böyleyse, yirmi üçünde nasıl olacak acaba?

Her şeyin tersine gitmeye başlamasından, fil barınağının iflas etmesinden ve Thomas'ın hastalanmasından önce birlikte mutlu

olduğumuz kısa bir zaman olmuştu. Mutluluktan nutku tutulmuş bir halde yeni doğmuş bebeğimizi kucağına almıştı. Beni seviyordu, onu seviyordu.

"Muhteşem olacak," diye cevapladı kendi sorusunu.

"Evet," dedim boğuk bir sesle. "Öyle olacak."

Motele varınca ayakkabılarımı ve montumu çıkarıp, perdeleri iyice çektim. Tuvalet masasının önündeki döner sandalyeye oturdum ve gözlerimi aynaya diktim. Gördüğüm huzurlu birinin yüzü değildi. Aslında hiç de kızımın bulunduğuna dair bir telefon aldığımda hissedeceğimi sandığım gibi hissetmiyordum. *Gerçeklik* ile *acaba* arasında iki arada bir derede kalmaktan artık vazgeçmeliydim. Ama ben takılıp kalmıştım. Kıpırdayamıyordum.

Televizyonun boş ekranı benimle alay ediyordu. Onu açmak istemiyordum. Haber spikerlerinin bana sınırsız trajedi kaynağı olan dünyadan yeni dehşet haberleri vermelerini istemiyordum.

Kapı çalındığında irkildim. Bu şehirde tanıdığım hiç kimse yoktu. Sadece tek bir şey olabilirdi.

Sonunda benim için gelmişlerdi, ne yaptığımı biliyorlardı.

Kararlı bir şekilde derin bir nefes aldım. Gerçekten önemli yoktu. Bunu bekliyordum. Her ne olursa olsun, artık Jenna'nın nerede olduğunu biliyordum. Güney Afrika'daki bebekler onları nasıl yetiştireceğini bilen insanların gözetimindeydi. Gerçekten gitmeye hazırdım.

Ancak kapıyı açtığımda, karşımda o pembe saçlı kadın duruyordu.

Pamuk şekere benziyordu. Jenna'ya pamuk şeker yedirirdim, tatlıya dayanamazdı. Güney Afrika dilinde *spook asem* deniyordu, yani hayalet nefesi.

"Merhaba," dedi.

Adı neydi? Seren mi... Selen mi... öyle bir şeydi.

"Ben Serenity. Bugün tanışmıştık."

Jenna'nın cesedini bulan kadın. Benden ne istiyor olabileceğini düşünerek ona dikkatle baktım. Bir ödül, belki?

"Size kızınızı bulduğumu söylemiştim," diye başladı, sesi titreyerek. "Fakat yalan söyledim."

"Dedektif Mills ona bir diş götürdüğünüzü söylemişti–"

"Evet götürdüm. Ama aslında *Jenna* beni buldu. Bir hafta on gün kadar önce." Tereddütle, "Ben medyumum" dedi.

Belki kızımın kemiklerinin gömüldüğünü görmemin verdiği stres, belki Thomas'ın tüm bu olanların hiç yaşanmadığı bir yerde hapsolma şansına sahip olduğunu öğrenmem, belki de yirmi iki saatlik uçuş ve hâlâ etkisini üzerimden atmaya çalıştığım uçuş sersemliği. Bütün bu nedenlerden dolayı, içimden korkunç bir öfke patladı. Serenity'nin kollarından tuttum ve onu ittim. "Bu *ne* cüret?" dedim. "Kızımın ölümünü hafife almaya nasıl cüret edersin?"

Benim fiziksel saldırım karşısında boş bulunarak geriye doğru sendeledi. Devasa çantasının içindekiler ikimizin arasında kalan zemine döküldü. Dökülenleri toplamak için dizleri üzerine çöktü. "Yapacağım *en son* şey bu," dedi, "Buraya Jenna'nın sizi ne kadar çok sevdiğini söylemeye geldim. Öldüğünün farkında değildi Alice. Sizin onu bırakıp gittiğinizi düşünüyordu."

Bu kadının yaptığı ölümcüldü, tehlikeliydi. Ben bir bilim insanıydım ve onun söylediği şey mümkün değildi ama yine de yüreğimi dağlamaya yetmişti. "Buraya neden geldin?" dedim buruk bir sesle, "Para için mi?"

"Onu görebiliyordum," diye ısrar etti kadın. "Onunla konuştum ve ona dokundum. Onun bir ruh olduğunu bilmiyordum; onun yeniyetme bir kız olduğunu sanmıştım. Onu yemek yerken, gülerken, bisiklet sürerken ve cep telefonundaki sesli mesajları kontrol ederken izledim. Siz ne kadar gerçekseniz, o da o kadar gerçek görünmüştü bana."

"Neden *sen*?" diye sorarken buldum kendimi, "Neden *sana* gelsin ki?"

"Çünkü onu fark eden birkaç kişiden biriydim sanırım. Hayaletler dört bir yanımızdadır. Birbirleriyle sohbet ederler, otellerde konaklarlar, McDonald's'da yemek yerler ve sizin bizim normalde yaptığımız her şeyi yaparlar ama onları görebilenler sadece inanmama yaklaşımını bir kenara bıkabilenlenlerdir. Küçük çocuklar mesela. Akıl hastaları. Ve medyumlar." Bir an duraksadı. "Bence bana gelmesinin sebebi, *onu* duyabilmemdi. Ama *yanımda kalmasının* sebebi ben bunu bilmesem de onun sizi bulabilmesi için kendisine yardım edebileceğimi bilmesiydi."

Artık ağlamaya başlamıştım. Gözyaşları nedeniyle önümü doğru dürüst göremiyordum. "Gidin buradan. Lütfen gidin." Ayağa kalktı, bir şey diyecek oldu ama sonra tekrar düşünüp başını yana eğdi ve arkasını dönüp sahanlıkta yürümeye başladı. Yere bakınca onu gördüm. Çantasından düşmüş bir kâğıt parçasını fark etmemiş ve yerde bırakmıştı. Kapıyı kapatmalıydım. İçeri girmeliydim. Ama bunu yapmak yerine eğildim ve yerde duran kâğıdı aldım; minik, origami bir fil. "Bunu nereden buldunuz?" diye sordum fısıltıyla.

Serenity durdu. Bana döndü ve elimde tuttuğum şeyi gördü. "Kızınızdan."

Bilim yüzde doksan sekiz oranında niceliğe dayalıdır. Yorgunluktan canınız çıkana dek araştırabilirsiniz; görüşünüz bulanıklaşana dek tekrarlayan, saldırgan ya da sürüden ayrı hareket etme davranışlarını sayabilirsiniz, bu davranışları travma belirtileri olarak işaretleyebilirsiniz. Ancak bir filin en yakın arkadaşının mezarının üstüne çok sevdiği otomobil lastiğini bırakmasına neyin sebep olduğunu asla açıklayamazsınız; ya da bir anne fili nihayet yavrusunun ölüsünün başından almaya neyin ittiğini. İşte bu, bilimin ölçülemeyen ya da açıklanamayan yüzde ikilik kısmıdır. Yine de bu, var olmadığı anlamına gelmez.

"Jenna başka ne söyledi?" diye sordum.

Serenity yavaşça bana doğru bir adım attı. "Birçok şey. Botswana'da neler yaptığınızı. Onunkiyle aynı spor ayakkabılar giydiğinizi. Onu nasıl fil barınağının içlerine götürdüğünüzü ve babasının bundan hoşlanmadığını. Sizi aramaktan nasıl hiç vazgeçmediğini."

"Anlıyorum," dedim, gözlerimi kapatarak, "Peki size benim bir katil olduğumu söyledi mi?"

Gideon ve ben bizim eve vardığımızda kapı açıktı ve Jenna gitmişti. Nefes alamıyordum; düşünemiyordum.

Belki onun yanındadır diye düşünerek Thomas'ın ofisine koştum. Ama Thomas yalnızdı, başını kolunun üstüne yatırmış, masasının üzerine haplar saçılmıştı ve onların yanında da yarısı içilmiş bir viski şişesi duruyordu.

Jenna'nın nerede olduğunu hâlâ bilmediğimi fark ettiğim anda onu yanında kızım olduğu halde sızmış görmediğim için duyduğum rahatlama hissi kaybolmuştu. Tıpkı daha önce olduğu gibiydi: Uyanmıştı ve benim yanında olmadığımı görmüştü. En korkunç kâbusu şu an benim kâbusuma dönüşüyordu.

Gideon'un bir planı vardı; bense doğru düşünemiyordum. Gece vardiyasındaki Nevvie'yi telsizle aradı ve cevap alamayınca ikimiz ayrılarak aramaya başladık. Gideon Asya fillerinin ahırına yöneldi ve ben de Afrika ahırına. Bu bir dejavuydu, Jenna'nın bir önceki kaybolma olayına o kadar benziyordu ki Nevvie'yi Afrika fillerinin sahasının hemen içinde, çitin ardında dikilir gördüğümde hiç şaşırmamıştım. "Bebek sende mi?" *diye bağırdım.*

Etraf zifiri karanlıktı ve ayın önünden bulutlar geçiyordu. Kareleri birbirine uymayan eski filmleri andıran bu ortamda önümü zar zor görüyordum. Ama ağzımdan bebek *kelimesi çıkınca Nevvie'nin nasıl donup kaldığını,* dudaklarında *bıçak kadar keskin bir gülümsemenin belirdiğini fark etmiştim. "Kızını kaybetmek nasıl bir hissiş?" diye sordu.*

Etrafıma çıldırmış gibi bakındım ama birkaç metre önümü bile göremiyordum o karanlıkta. "Jenna!" diye bağırdım ama cevap yoktu.

Nevvie'nin yakasına yapıştım. "Ona ne yaptın?" Onu sarsarak cevap almaya çalışıyordum. O ise sadece gülümsüyor, gülümsüyordu.

Nevvie güçlüydü ama en sonunda boğazına yapışmayı başarmıştım. "Söyle," diye bağırdım. Yüz ifadesi çarpıklaşmıştı, nefes almaya çalışıyordu. Gündüzleri fillerin su bulmak için açtıkları çukurlar

yüzünden barınakta dolaşmak tehlikeliydi. Gece ise ortalık tam bir mayın tarlasıydı ama umurumda değildi. Tek istediğim cevaplardı.

Boğuşurken öne doğru sendeledik; sonra geriye doğru. Ardından benim ayağım takıldı.

Yerde Jenna'nın minik, kanlı bedeni yatıyordu.

Kırılan bir kalpten çıkan ses çok korkunç ve çirkindi. Duyduğum acı ise adeta bir çağlayan gibiydi.

Nasıl bir hismiş kızını kaybetmek?

İçimden yükselen öfke tüm bedenimi sardı ve beni havaya kaldırdı. Nevvie'ye doğru atıldım. "Bunu ona sen yaptın," diye bağırdım ama bir yandan da içimden sessiz bir çığlık yükseliyordu, "Hayır. Ben yaptım."

Nevvie benden güçlüydü, hayatı uğruna savaşıyordu. Bense çocuğumun ölümü yüzünden savaşıyordum. Sonra eski bir su çukuruna düştüm. Nevvie'ye tutunmaya çalıştım, herhangi bir şeye. Derken tüm dünya kapkaranlık oldu.

Sonrasını hatırlamıyorum. Tanrı biliyor ya son on yıldır her gün bunu hatırlamaya çalıştım.

Kendime geldiğimde dışarısı hâlâ karanlıktı ve başım zonkluyordu. Yüzümden ve ensemden aşağı kanlar akıyordu. İçine düştüğüm su çukurunda emekleyerek çıktım, ayakta duramayacak kadar başım dönüyordu, ellerimin ve dizlerimin üzerinde toparlanmaya çalıştım.

Nevvie gözleri açık bana bakıyordu, kafasının üst tarafı yarılıp açılmıştı.

Çocuğumun bedeni ise kayıptı.

Çığlık atarak geriye çekildim ve başımı sallayarak Jenna'nın yattığı şu an boş olan yere baktım. Ayağa fırlayıp koşmaya başladım. Koşuyordum çünkü kızımı kaybetmiştim, hem de ikinci kez. Koşuyordum çünkü Nevvie Ruehl'i öldürüp öldürmediğimi hatırlamıyordum. Tüm dünya altüst olana dek koştum ve sonunda gözlerimi hastanede açtım.

♠

"Nevvie'nin öldüğünü ve Jenna'nın kayıp olduğunu bana söyleyen hemşire oldu." dedim Serenity'ye. Ben yatağın kenarına tünemiştim ve o da dönen sandalyede oturuyordu. "Ne yapacağımı bilmiyordum. Kızımın cesedini görmüştüm ama kimseye bunu söyleyemiyordum çünkü o zaman Nevvie'yi öldürdüğümü anlar ve beni tutuklarlardı. Belki de Gideon Jenna'yı bulmuş ve başka bir yere götürmüştür diye düşündüm ama bu durumda Nevvie'yi öldürdüğümü de görmüştür ve polise haber verip vermediğini bilemiyordum."

"Ama onu siz öldürmediniz," dedi Serenity, "Bedeni ezilmişti."

"O sonra oldu."

"Belki de düşmüştür, tıpkı sizin gibi ve başını çarpmıştır. Üstelik bunu siz yapmış olsanız bile, polis durumu anlayışla karşılardı."

"Ta ki Gideon'la yattığımı öğrenmelerine dek. Bu konuda yalan söylediysem, her konuda yalan söylüyor olabilirdim." Başımı öne eğdim. "Paniğe kapıldım. Kaçmak aptallıktı ama kaçtım. Sadece kafamı toparlamak ve ne yapmam gerektiğini etraflıca düşünmek istiyordum. Tek düşünebildiğim ne kadar bencil olduğum ve bunun bana neye mal olduğuydu. Bebek. Gideon. Thomas. Barınak. Jenna."

"Anne?"

Serenity Jones'un yüzünün ardına, moteldeki masanın aynasına baktım. Ama onun pembe saçları yerine, dağınık kızıl saç örgülerinin bulanık yansımasını görüyordum.

"Benim," dedi.

Nefesimi tuttum, "Jenna?"

Sesi muzafferane bir edayla yükseldi. *"Biliyordum. Senin hayatta olduğunu biliyordum."*

On sene önce kaçtığım şeyi kabullenmem için bu kadarı yetmişti, ilk etapta kaçmamı mümkün kılan şeyi. "Ben de senin hayatta *olmadığını* biliyordum," diye fısıldadım.

Neden beni bırakıp gittin?

Gözlerime yaşlar doldu. "O gece, yerde, seni gördüm. Senin gittiğini anlamıştım. Yoksa asla seni bırakıp gitmezdim. Seni bulmak için ömrümün sonuna kadar koştururdum. Ama çok geçti. Seni kurtaramamıştım, bu yüzden de kendimi kurtarmaya çalıştım."

"Beni sevmediğini sanmıştım."

"Seni seviyordum." Yutkundum. "O kadar, o kadar çok seviyordum ki. Ama pek başarılı olamadım bu konuda."

Motel odasındaki aynada, Serenity'nin oturduğu sandalyenin arkasında, görüntü berraklaşıyordu. Bir askılı tişört görüyordum. Kulaklarındaki minik altın küpeleri.

Serenity'nin de yüzü aynaya dönük olsun diye sandalyesini döndürdüm.

Alnı geniş ve çenesi sivriydi, tıpkı Thomas'ınki gibi. Benim çillerimi o da taşıyordu. Gözleri aynı benimkiler gibiydi.

Çok güzel bir kız olmuştu.

"Anne," dedi, *"Sen beni mükemmel bir şekilde sevdin. Beni burada seni bulmama yetecek kadar uzun süre tuttun."*

Bu kadar basit olabilir miydi? Sevgi, gösterişli hareketler eşliğinde tumturaklı sözlerle bezeli yalan vaatler değil de, basit bir affetme olabilir miydi?

"Senin suçun değildi."

İşte o anda dağıldım. Bu sözleri sarf edene dek bunları duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında değilmişim.

"Ben seni beklerim," dedi kızım.

Aynada onun gözlerine baktım. "Hayır," dedim. "Yeterince bekledin. Seni seviyorum Jenna. Her zaman sevdim ve hep seveceğim. Birini arkanda bırakman, onu terk ettiğin anlamına gelmez. Beni göremediğinde bile içinden benim hâlâ orada olduğumu biliyordun. Ben de seni göremediğimde," dedim sesim titreyerek, "bunu bileceğim."

Bunları söylediğim an artık yüzünü göremez olmuştum yalnızca benim yansımamın yanında Serenity'nin görüntüsü vardı. O da dehşet içindeydi, şoke olmuştu.

Ancak Serenity bana bakmıyordu. Aynada Jenna'nın gittiği noktaya bakıyordu. Bedeni giderek küçülürken benden uzağa değil de, birine doğru gittiğini fark ettim.

Onu bekleyen adamı tanımıyordum. Kısa saçları vardı ve mavi bir pazen gömlek giyiyordu. Gideon değildi bu; bu adamla daha önce hiç tanışmamıştım. Ama elini kaldırıp salladığında, Jenna da heyecanla ona el salladı.

Ne var ki adamın yanında dikilen fili tanıyordum. Jenna Maura'nın önünde durdu ve o da hortumunu bebeğime dolayarak ona benim yapamadığım şekilde sarıldı ve sonra hep birlikte dönüp gittiler.

Onları izledim. Jenna'yı göremez olana dek gözlerimi kapatmadım.

Jenna

Bazen gidip onu ziyaret ediyorum.

Gece ile sabah arasındaki saatleri tercih ediyorum. Ben geldiğimde hep uyanıyor. Bakımevine yeni gelen öksüz filleri anlatıyor. Geçen hafta vahşi hayatı koruma etkinliğinde yaptığı konuşmayı anlatıyor. Tıpkı Syrah ile Gertie gibi bir köpek yavrusunu arkadaş edinen yavru fili anlatıyor.

Bunları özlediğim yatma saati masalları gibi düşünüyorum.

En sevdiğim ise Fillere Fısıldayan Adam denen Güney Afrikalı bir adamla ilgili olan. Asıl adı Lawrence Anthony imiş ve o da annem gibi fillerden umudu kesmemek gerektiğine inanırmış. Pek yabani iki fil sürüsü sebep oldukları zarardan dolayı öldürülmek üzereyken onları kurtarmış ve kendi arazisine getirip rehabilitasyona tabi tutulmalarını sağlamış.

Lawrence Anthony öldüğünde, bu iki sürü Zulu topraklarında yarım günden uzun bir yolu yürüyerek gelmiş ve onun arazisini çevreleyen duvarın kenarına varmış. Bir yılı aşkın bir süredir evin yakınlarında hiç gezmemişler hâlbuki. Filler iki gün boyunca orada sessizce durup saygı duruşunda bulunmuşlar.

Kimse fillerin Anthony'nin öldüğünü nasıl anladıklarını açıklayamamış.

Oysa ben cevabı biliyordum.

Sevdiğin ve kaybettiğin birini düşünürsen, zaten onunla olursun.

Gerisi sadece ayrıntıdır.

Yazarın Notu

Bu kurmaca bir eser olsa da, tüm dünyadaki fillerin durumu maalesef gerçek. Fildişi elde etmek için yapılan kaçak avlanma, Afrika'da fakirlik ve Asya'daki büyüyen fildişi pazarı nedeniyle artıyor. Kenya, Kamerun, Zimbabve, Orta Afrika Cumhuriyeti, Botswana, Tanzanya ve Sudan'da bu konuyla ilgili birçok belgelenmiş vaka mevcut. Ugandalı Joseph Kony'nin direniş ordusunun finansmanını Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nde kaçak avlanan fillerin dişlerinden sağladığı söyleniyor. Bu yasadışı mallar sınır kontrolünün çok zayıf olduğu ülkelerden Kenya ve Nijerya'daki limanlar aracılığıyla Tayvan, Tayland ve Çin gibi Asya ülkelerine gönderiliyor. Çinli yetkililer fildişi ürünlerin ticaretini yasakladıklarını söyleseler de, Hong Kong'da yakın zamanda ele geçirilen Tanzanya kaynaklı iki sevkiyatın değeri iki milyon dolardan fazlaydı. Bu kitabın yazılmasından kısa süre önce Zimbabve'de kırk bir fil içme sularına siyanür dökülerek katledilmiş ve bu avdan 120.000 dolar değerinde fildişi elde edilmişti.

Nüfus dinamiklerinde bir tutarsızlık görüldüğünde, söz konusu fil topluluğunun kaçak avlanmaya kurban gittiğini kolaylıkla anlayabilirsiniz. Elli yaşındaki bir erkek filin dişleri dişi fillerin dişlerinin yedi katından daha ağır çeker. Bu yüzden de ilk hedef her zaman erkek fillerdir. Ardından avcılar dişilere yönelirler. Sürü lideri olan dişi fil, çoğunlukla en büyük olandır ve dolayısıyla en ağır fildişlerine sahiplerdir. Ancak tek kayıp bu filler olmaz. Bu filler öldürüldüğü zaman geride bıraktıkları yavruları da hesaba katmalısınız. Joyce Poole ve Iain Douglas-Hamilton vahşi

doğada fil araştırmaları yapan ve hayatlarını fillerin kaçak avlanmasını durdurmaya, yasadışı fildişi ticaretinin etkileri konusunda bilinç oluşturmaya adamış uzmanlardan ikisidir. Mevcut tahminlere göre Afrika'da her yıl 38.000 fil katledilmektedir. Bu hızla devam ederse, yirmi yıl içinde kıtada fil nesli tükenecek. Üstelik fillerin karşı karşıya oldukları tehlikeler yalnızca kaçak avlanmayla da sınırlı değil. Fil sırtında safari düzenleyenlere, hayvanat bahçelerine ve sirklere satılmak üzere yakalanıyorlar. Güney Afrika'da fil nüfusu 1990'larda çok yükselince sistematik bir itlaf gerçekleştirilmiş. Fil aileleri helikopterlerden ateşlenen skolin iğneleriyle vurulmuş. Bu ilaç onları felç etmesine rağmen, bayıltmaz. Yani insanlar helikopterlerden yere inip de sürünün arasında dolaşır ve her bir fili tek tek kulaklarının arkasından vururken, tüm filler bu yaşananı izlemişler. Sonunda avcılar yavruların annelerinin cesetlerinin yanından ayrılmadıklarını fark etmişler ve onları başka yerlere nakletmek üzere hazırlıklarını sürdürürken yavrular annelerinin yanında kazıklara bağlanmışlar. Bazıları yurtdışındaki sirklere ve hayvanat bahçelerine satılmış. Esaret içinde geçen yaşamlarını Hohenwald, Tennessee'deki gibi fil barınaklarında noktalayacak kadar şanslı olan filler bazen bunların arasından çıkıyor. Thomas Metcalf'ın New England Fil Barınağı hayali bir yer olsa da, Tennessee'deki fil barınağı ne mutlu ki gerçek. Üstelik yarattığım kurmaca fillerin hepsi de Tennessee barınağındaki fillerin yürekleri sızlatan gerçek hayat hikâyelerine dayanıyor. Kitaptaki Syrah gibi Tarra adlı filin de gerçek hayatta bir köpek dostu varmış. Wanda'nın gerçek hayattaki karşılığı olan Sissy, bir sel felaketinden sağ kurtulmuş. Lilly, gemide çıkan bir yangından kurtulan ve halen sekerek yürümesine neden olan arka bacağındaki çok kötü kırıkla sonuçlanan bir saldırıya maruz kalmış Shirley adlı fili temsil ediyor. Kitap boyunca birlikte görülen Olive ile Dionne, birbirlerinden hiç ayrılmayan Misty ile Dulary için bulduğum isimlerdi. Kendine has tavırları olan Afrika fili Hester, Zimbabve'de toplu itlaf sonucunda öksüz kalan Flora adlı filden esinlenilmiştir. Bu hanımlar şanslı olanlar; tüm dünyada esaret altında yaşamış ve çalışmış fillerin huzur içinde hayatlarını tamamlamalarına adanmış

bir avuç barınağın sakinleri. Onların öyküleri, halen sirklerde kötü muameleye maruz kalan ya da hayvanat bahçelerinde elverişsiz koşullarda yaşamaya mahkûm edilmiş sayısız filin yalnızca küçücük bir kısmını oluşturuyor. Tüm hayvanseverleri www.elephants.com adresini ziyaret etmeye çağırıyorum. Bu adres, Hohenwald, Tennessee'deki fil barınağının sayfası. Canlı yayın yapan fil kameralarını izleme şansıyla birlikte (aman dikkat, kendinizi kaptırıp çok değerli çalışma saatlerinizden birçoğunu harcayabilirsiniz), bir fil "evlat edinebilir," bir hayvan severin anısına bağışta bulunabilir veya fillerin bir günlük besin masrafını karşılayabilirsiniz, hiçbir meblağ düşük değildir ve her bağış takdirle karşılanıyor. Ayrıca tüm dünyada kapsamlı, doğal fil barınakları oluşturmaya çalışan Global Sanctuary for Elephants'ın [Küresel Fil Barınakları] sayfasını da ziyaret edin: www.globalelephants.org. Kaçak avlanma ya da vahşi filler hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyenler ya da kaçak avlanmayı engellemek için uluslararası yasakları getirmek için mücadele verenlere destek olmak isteyenler şu adresleri ziyaret edebilirler: www.elephantvoices.org, www.tusk.org, www.savetheelephants.org.

Son olarak, bu romanı yazarken büyük fayda sağladığım kaynakları yazmak istiyorum. Alice'in araştırmalarının büyük kısmı, aşağıda ismi geçen değerli bilim insanlarının gerçek hayattaki araştırmalarından ve gözlemlerinden alınmıştır:

Anthony, Lawrence. *The Elephant Whisperer.* Thomas Dunne Books, 2009.

Bradshaw, G. A. *Elephants on the Edge.* Yale University Press, 2009.

Coffey, Chip. *Growing Up Psychic.* Three Rivers Press, 2012.

Douglas Hamilton, Iain, and Oria DouglasHamilton. *Among the Elephants.* Viking Press, 1975.

King, Barbara J. *How Animals Grieve.* University of Chicago Press, 2013.

Moss, Cynthia. *Elephant Memories.* William Morrow, 1988.

Moss, Cynthia J., Harvey Croze, and Phyllis C. Lee, eds. *The Amboseli Elephants.* University of Chicago Press, 2011.

Masson, Jeffrey Moussaieff, and Susan McCarthy. *When Elephants Weep*. Delacorte Press, 1995.

O'Connell, Caitlin. *The Elephant's Secret Sense*. Free Press, 2007.

Poole, Joyce. *Coming of Age with Elephants*. Hyperion, 1996.

Sheldrick, Daphne. *Love, Life, and Elephants*. Farrar, Straus & Giroux, 2012.

Ayrıca halen filleri ve fil dünyasını araştırmaya devam eden araştırmacıların onlarca akademik makalesinden yararlandım.

Bu kitabı yazarken pek çok defa fillerin insanlardan daha evrimleşmiş canlılar olduklarını düşündüm; özellikle de kaybettikleri yakınlarının ardından yas tutma alışkanlıklarını, annelik hünerlerini ve hafızalarını incelerken. Bu kitaptan kendinize bir pay çıkaracaksanız, bu umarım bu güzel hayvanların bilişsel ve duygusal zekâları hakkında olur ve onları korumamız gerektiği yönünde hepimizin sahip olması gereken ortak bir anlayış.

Jodi Picoult, *Eylül 2013*

Teşekkür

Bir fil yavrusunu büyütmek için koca bir sürünün yardımı gerekir. Aynı şekilde, bir kitabı oluşturabilmek için de birçok insanın katkısına ihtiyaç duyulur. Kitabımı yayınlanması yolunda beni güderek yol gösteren tüm sürü lideri dişi fillere çok şey borçluyum.

Üzerinden zaman geçmiş vakalarla ilgili verdikleri bilgilerden ötürü Milli Knudsen ile Manhattan Bölge Savcı Yardımcısı Martha Bashford'a teşekkürlerimi sunuyorum; ayrıca dedektifliklerin nasıl çalıştıkları konusundaki detaylı açıklamaları ve benim ardı arkası kesilmeyen sorularıma her daim cevap verdiği için Rhode Island Eyalet Polis Teşkilatı'ndan Dedektif Çavuş John Grassel'e teşekkür ederim. Spor dünyasıyla ilgili detaylı bilgileri için Ellen Wilber'a ve mantarlar (ve daha birçok konu) hakkında sahip olduğu bilgilerden ötürü Betty Martin'e çok teşekkürler. Televizyon yıldızı olmasından çok önce benim dostum olan *Ghost Hunters* oyuncusu Jason Hawes beni Chip Coffey ile tanıştırmıştır. Kendisi benimle deneyimlerini paylaşmış ve Serenity'nin zihninin nasıl çalışabileceğini anlamamı sağlamış, beni kendine hayran bırakmış çok yetenekli bir medyumdur. Bu konulara inanmayanlar, Chip'in yanında bir saat geçirecek olursanız kesinlikle fikriniz değişecektir.

Kitapta bahsi geçen fil barınağı Hohenwald, Tennessee'de bulunan gerçek bir yerdir. Tüm hayatlarını gösteri yaparak ya da esaret altında geçirmiş Afrika ve Asya filleri için sığınak vazifesi gören 10.000 dönümlük bir arazi. Bu hayvanları fiziksel ve psikolojik olarak iyileştirmek için yaptıkları muhteşem çalışmaları yakından görebilmem için beni tesislerine kabul ettikleri için onlara

minnettarım. Halen barınakta çalışan veya barınakla ilişkisi devam eden bazı kişilerle konuşmuştum: Jill Moore, Angela Spivey, Scott Blais ve ondan fazla bakıcı. Kurmaca öykümün temellerini gerçekliğe dayandırmama yardımcı olduğunuz için fakat daha da önemlisi, her gün yaptıklarınız için size çok teşekkür ederim.

Kendisine bir fil uzmanına ihtiyaç duyduğumu söylediğimde gözünü bile kırpmayan, kitabı yazarken birlikte çalıştığım Güney Afrikalı basın danışmanım Anika Ebrahim'e teşekkürlerimi sunarım. Güney Afrika Ulusal Biyoçeşitlilik Enstitüsü'ndeki Uygulamalı Biyoçeşitlilik Araştırma Bölümü'nde kıdemli bilim insanı olarak görev yapan Jeanetta Selier'a yabani filler hakkındaki derya deniz bilgisi, Botswana'daki Tuli Bloğu'ndaki sürülerle beni bizzat tanıştırdığı ve bu kitabın doğruluğunu sağladığı için çok teşekkür ederim. Fil araştırmaları ve fillerin korunmasıyla ilgili camianın adeta rock yıldızı olan Joyce Poole ile beni tanıştıran Meredith Ogilvie-Thompson'a şükranlarımı sunuyorum. Fillerin davranışları hakkında en önemli kaynakların yazarı olan kişiyle doğrudan konuşabilmiş olmak, benim için hâlâ inanılmaz bir deneyim.

Vassar College'de psikoloji doçenti olan Abigail Baird'e biliş ve hafıza süreçlerini ve akademik makaleleri anlayabileceğim şekilde açıkladığı için teşekkür ederim: Bir fil iskeletini başka biriyle bir araya getirmeyi asla istemezdim. Ayrıca Botswana ekibinden, kızım Samantha van Leer'a kendisinden istediğim her şeyi yerine getirdiği için, araştırmayı binden fazla fotoğrafla belgelediği için, tüylü mavi direksiyon kılıfına Bruce adını taktığı için ve ihtiyacım olan her şeyi pantolonunun ceplerinden çıkarabildiği için teşekkür ederim. Yabani hayatta bir anne fil ile kızı hayatları boyunca birbirlerinden ayrılmazlar; umarım ben de o derece şanslı olurum.

Bu kitap benim için Ballantine Books/Random House yayınevinde sahip olduğum yeni bir yuvanın başlangıcı anlamına geliyor. Bir yıldır büyük bir heyecanla bu kitabın perde arkasında çalışan bu harika ekibin bir parçası olmaktan büyük onur duyuyorum. Gina Centrello, Libby McGuire, Kim Hovey, Debbie Aroff, Sanyu Dillon, Rachel Kind, Denise Cronin, Scott Shannon, Matthew Schwartz,

Joey McGarvey, Abbey Cory, Theresa Zoro, Paolo Pepe ile yenilmez ordularındaki diğer onlarca nefere sonsuz teşekkürler. Sizlerin heyecanı ve yaratıcılığı beni her gün yeniden vuruyor; tüm yazarlar bu kadar şanslı değildir. Halka ilişkiler bölümünün rüya takımını da teşekkürlerimi sunuyorum: Camille McDuffie, Kathleen Zrelak ve Susan Corcoran.

Yeni bir editörle çalışmak, eski zamanlardaki görücü usulü evliliklere benziyor biraz: Eşinizi seçmesi için birilerine güvenirsiniz ancak o duvağı kaldırana dek nasıl biriyle karşılacağınızı bilemezsiniz. Bu açıdan bakıldığında Jennifer Hershey muhteşem bir editör çıktı. Yaptığı her yorumda ve tüm tavsiyelerinde zekası, zarafeti ve derinliği kendini gösterdi. Bence bu romanın her sayfasında benim olduğu kadar Jen'in kalbinin de izleri var.

Laura Gross'a—ne desem bilemiyorum. Senin desteğin ve azmin olmadan hayatım şimdiki gibi olmazdı. Sana hayranım.

Annem Jane Picoult'ya—kırk yıl önce ilk okuyucum oydu ve halen de ilk okuyucum kendisidir. Jenna karakterini birinci elden yazabilmemi onunla aramızdaki ilişkiye ve sevgiye borçluyum.

Son olarak ailemin diğer fertlerine—Kyle, Jake, Sammy (yine) ve Tim—bu kitap sevdiklerimizi yakınımızda tutmakla ilgili; sizler bunun dünyadaki en önemli şey olduğunu bilmemi sağlayan insanlarsınız.

"Sevgi, gösterişli hareketler eşliğinde tumturaklı sözlerle bezeli yalan vaatler değil de, basit bir affetme olabilir miydi?"

Hayata her şeye rağmen devam etmenin unutulmaz romanı.

Bir annenin korkutucu sevgisi. Bir kızın yakıcı gerçeği arayışı. Gizli kalması mümkün olmayacak sırlarla örülü, parapsikolojik bir roman: Ayrılık Vakti.

Jenna annesini hiç unutmadı. Herkes fil hakları savunucusu Alice'in öldüğünü söylediğinde bile, onu aramaktan asla vazgeçmedi. Elinde yalnızca bir defter var. Fillerle ilgili notların olduğu bir not defteri.

Serenity kayıpları bulmasıyla ünlenen bir kadındı. Ona verilen gücü yanlış kullandı. Şimdi gözden düşmüş bir medyum eskisi.

Dedektif Virgil, Alice'in kaybolma davasını araştırıyordu. Bulduklarından çok bulmadıkları onu ürküttü. Hep düşünülenden fazlasını biliyordu.

Vakit geldi, isteseler de istemeseler de yolun bundan sonrasında birlikte olacaklar. Şimdi, geride bir soru, elde onlarca yanıt... Alice nerede ve kayıp olan gerçekten o mu?

Uluslararası çok satan romanların yazarı, empati kraliçesi Jodi Picoult, şu ana kadar yazdığı en güçlü romanla karşınızda.

Ayrılık Vakti'nin etkisinden çıkmanız zaman alacak.

Çarpıcı bir destan. People

Sürpriz sonuyla büyülüyor. USA Today

Baş karakter Jenna, her okurun kalbine işliyor. Jodi Picoult'nun en iyi kitabı. Bookreporter

Dokunaklı, unutulmaz bir roman. Publishers Weekly

27₺

APRIL

9 786055 162795